LISA JACKSON

DACĂ AR FI ȘTIUT...

LISA JACKSON

Seria: Familia Cahill #1

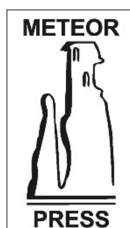
DACĂ AR FI ȘTIUT...

Original: *If She Only Knew*: *The Cahills #1* (2000)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

2021

PROLOG

Nordul Californiei, autostrada 17

— E mașina următoare… vine în mașina următoare, un Mercedes negru coupé model S500 – se-ndreaptă spre sud, exact așa cum am plănuit.

Ghemuit în tufe, în ceața care se târa încetișor peste solul umed, bărbatul se străduia să audă glasul neliniștit printre pârâiturile walkie-talkie-ului său.

— Am crezut că are un Porsche.

— Conduce un Mercedes! se răsti glasul furios. Mai ai vreo nouăzeci de secunde.

— Am înțeles.

Cu ochii mijiți, își concentră toată atenția asupra șoselei ce șerpuia printre canioanele și dealurile din această parte a Californiei. Prin ceață și neguri, auzi într-adevăr torsul lin al unui motor bine reglat. Da, automobilul suia panta. Se apropia.

Ea se apropia.

Inima îi bătea tot mai tare. Își amintea parfumul pielii ei. Privirea din ochii ei. Profunzimea trădării ei.

Merita asta din plin, javra ipocrită! Îi părea rău doar că femeia n-avea să știe niciodată cine fusese instrumentul morții ei.

Adrenalina îi pulsa prin sânge.

— Să nu ratezi, îl instrui glasul. E unica noastră șansă.

— Știu, știu.

— Face o sută de miare.

Face mult mai mult, se gândi el, dar nu zise nimic. *Mult*, *mult tu ai mult.*

O să am grijă.

Închise walkie-talkie-ul, îi strânse antena și-l îndesă într-un buzunar din interiorul jachetei. Transpirația îi furnica pielea capului și i se prelingea pe ceafa, deși nu erau nici cinci grade în porțiunea asta de pădure. Își trase cagula peste fața deja vopsită cu negru și începu să alerge peste covorul de frunze umede; vechii bocanci de armată erau încă rezistenți, iar costumul de camuflaj îi asigura o acoperire perfectă în noaptea încețoșată.

Ramurile îl izbeau peste față. Aerul era rece și mirosea a pământ umed și a încă ceva – propria lui teamă. Teama că va da greș. Teama că poate ea va supraviețui. Că va ajunge să râdă de el.

Nu! Nici vorbă de așa ceva!

Undeva în apropiere țipă o bufniță, abia auzindu-se peste bubuiturile inimii sale. Apoi un uruit de treaptă inferioară de viteză și de motor greu… nu de Mercedes. Venea din direcția opusă. Simți cum i se usucă gura.

Calm, își reaminti când ieși din pădure în curba stabilită a șoselei. Se rugă cerului ca vehiculul celălalt, părea un camion, să fie la câțiva kilometri depărtare, apoi traversă asfaltul strecurându-se pe furiș ca un soldat de comando. Își privi ceasul. Încă treizeci de secunde. Blestematul de Mercedes se auzea mai aproape. Scrâșni din dinți; văzu o fulgerare de faruri prin ceață și printre copaci.

Haide, *nemernico, hai odată!*

Dinspre sud răsună mai sonor camionul – părea că are semiremorcă și accelerează. *Rahat!*

Bărbatul se ghemui pe șoseaua îngustă, poziționându-se între serpentinele abrupte. Concentrându-se, auzi țiuitul cauciucurilor Mercedesului cântând pe asfaltul umed. *Mai repede*, îl îndemnă în gând și miji ochii. *Poți s-ajungi înaintea camionului. Trebuie!*

Automobilul se auzea mai aproape.

Bun!

Își privi din nou ceasul și cadranul luminos îi număra practic bătăile inimii. Totul mergea așa cum fusese plănuit, cu excepția camionului. Numai câteva secunde… Își umezi buzele cu vârful limbii, anticipând momentul.

Frânele scârțâiră în noapte. Se auzeau prea aproape. Prea aproape, fir-ar a naibii! Întoarse capul spre sud, către vuietul ce sosea. Motorul vehiculului cu optsprezece roți ezită o clipă când șoferul schimbă viteza și încetini.

Toți mușchii îi erau încordați în timp ce asculta atent. Nu putea să riște un martor. Transpirația i se prelingea pe spinare.

Putea să abandoneze. Mai era încă timp.

Dar când ar mai fi avut altă șansă?

O *sută de miare. Și-i doar începutul.*

În plus, merită asta… și practic ți-a căzut în poală.

Motorul camionului mugi sonor, reverberând prin pădurea de conifere și

stejari. Un vehicul cu optsprezece roți care gonea în jos pe panta abruptă.

În direcția opusă, Mercedesul, dacă informația primită era corectă, torcea urcând panta, iar șoferița habar nu avea că se apropia de moarte.

Bărbatul răsufla acum în gâfâieli scurte. *Calmează-te. Gândește-te că este un exercițiu – așa cum ai făcut cu ani în urmă, când erai în unitatea specială. Poți s-o faci. Câteva secunde și poți pleca spre casă.* Inima îi bătea ritmic; mâinile erau scăldate în sudoare sub mănușile mulate pe piele.

Două faruri apărură de după curba de jos. Frânele camionului scârțâiră de sus.

Acum! Sări în picioare și rămase în mijlocul benzii ce urca panta. Mercedesul acceleră, îl prinse în lumina farurilor, iar el dezveli oglinzile pe care și le prinsese de curea.

Șoferița călcă violent frâna.

Cu un scârțâit, roțile Mercedesului se blocară. Automobilul viră la dreapta, intră pe pietrișul de pe acostament și derapă. O întrezări pe femeie, cu o expresie îngrozită pe fața frumoasă, țipând și trăgând de volan. Pe scaunul din dreapta ei mai era cineva. *Rahat!* Ar fi trebuit să fie singură. Fusese asigurat că va fi singură!

Sări pe banda ce cobora. Evită cu numai câțiva centimetri să fie izbit de aripa mașinii germane. Se împiedică și căzu. Oglinzile de pe curea se crăpară, împrăștiind cioburi. La naiba! Nu mai avea timp să facă nimic. Icnind, se ridică în picioare. O luă la fugă. Spre pădure.

Șterge-o de-aici!

Camionul apăru de după curbă, îl țintui în farurile sale uriașe, inundând asfaltul umed cu o lumină aproape orbitoare. Sări și zări chipul panicat al șoferului. Avea barbă și era voinic, ca un urs; urla, fără să poată acoperi zbieretul frânelor. Optsprezece roți groase scârțâiră asurzitor, arzând cauciucul. Cabina se roti și se îndoi din articulație la nouăzeci de grade față de remorcă.

Rahat, rahat, rahat! Fugi!

Se rostogoli peste parapet și se năpusti spre adăpostul stejarilor și al brazilor înalți. Ateriză brutal, glezna i se răsuci și durerea îl arse fulgerător, dar nu se putea opri. Nu acum. Inima îi bubuia furios. Transpirația îi șiroia pe față, pe sub mască. Cu coada ochiului văzu cum Mercedesul rașcheta parapetul de pe partea opusă a șoselei, lăsând în urmă o jerbă de scântei. Cu un zbieret de agonie, tabla lustruită se despică.

Bărbatul alergă în jos pe deal și auzi geamătul metalului care cedă când Mercedesul lovi parapetul slăbit, apoi trecu prin el și se repezi în copaci.

Așa cum fusese plănuit.

Însă camionul, blestematul de camion, scăpase de sub control și cobora acum pe deal.

Bărbatul fugea, deși glezna îi urla de durere, iar plămânii îi luaseră foc. Tirul vuia în jos. Roțile erau blocate. Metalul țipa. Întreaga pădure se cutremură când monstrul pe optsprezece roți trecu prin parapet, urmându-și calea, un gigant metalic furios care-l urmărea, tone de metal contorsionat ce distrugeau totul în cale. Cu inima bubuindu-i, bărbatul încercă să iuțească ritmul picioarelor. Tirul mugi.

Fugi, fugi! Glezna îl durea îngrozitor și plămânii erau gata să explodeze.

Se rostogoli, ignorând agonia tendoanelor vătămate, și alergă în zigzag printre copaci. Unde naiba era Jeepul lui? Unde? Încercă disperat să evite traiectoria monstrului ucigaș, blocat ca un briceag pe jumătate deschis. Plonjă cu capul înainte peste un buștean căzut, după care se strădui să se ridice dintre ramurile țepoase ale rugilor de muri ce i se agățaseră de haine. Spera cu disperare să poată ajunge la timp în Jeep, să plece și să se îndepărteze de dezastru.

Solul se cutremură.

Picioarele îi zburară de sub el și se prăbuși cu fața în jos pe pământ.

Ca un fulger orbitor, un glob de foc se ridică dintre copaci, dilatându-se apoi roșu-strălucitor și portocaliu. Noaptea se transformă brusc în zi.

Vuiete chinuite, oribile, agonizatoare ce aveau să-l bântuie de-a pururi sfredeliră văzduhul când camionul explodă și scânteile căzură ca ploaia peste pădure, pârlindu-i părul, cagula și jacheta. Printre copaci răbufni fumul, mirosind a motorină și cauciuc ars. Preț de o clipă, bărbatul crezu că o să moară.

Dumnezeu era martor că o merita.

Apoi își zări mașina. De parcă îi fusese adusă direct din infern, în lumina sălbatică a flăcărilor, își văzu Jeepul din ale cărui geamuri fumurii se reflectau văpăi roșii ca sângele. Era acolo unde-l lăsase, pe drumul forestier abandonat.

Se ridică, clătinându-se, trase fermoarul buzunarului și bâjbâi după chei. Ajunse la mașină și deschise portiera. Reușise. Aproape. Fumul îl îneca atunci când se aruncă înăuntru. Tremura din tot corpul și glezna îi pulsa, dar

întoarse cheia și motorul porni. Pădurea era scăldată într-o lumină nepământeană. Ca precauție, păstră cagula pe cap și trase portiera, închizând-o.

Băgă în viteza întâi și acceleră. Roțile se învârtiră în gol în făgașele săpate în noroi.

— Haide, haide!

Jeepul zvâcni în față. Se legănă. Noroiul zbura de sub roți.

La naiba, avea nevoie de o țigară. Trebuia neapărat să fumeze.

În cele din urmă, blestematele de roți făcură priză cu solul. Privi în oglinda retrovizoare și văzu urmările, foc și fum, ridicându-se în vălătuci prin noaptea cețoasă.

E moartă. Ai omorât-o. I-ai trimis sufletul ca smoala drept în iad.

Și o merita din plin!

Deschise radioul. Prin difuzoare, pulsând peste țiuitul motorului Jeepului, glasul lui Jim Morrison cânta cunoscutele versuri:

Come on baby, *light my fire…*

Da, da, cum să nu! Cățeaua n-avea să mai stârnească niciodată pasiunea cuiva.

CAPITOLUL 1

Nu putea să vadă, nu putea să vorbească, nu putea… oh, Doamne, nu putea să-și miște mâna. Încercă să deschidă ochii, dar pleoapele nu i se clinteau. Cântăreau o tonă și păreau lipite peste ochii ce ardeau cu o durere îngrozitoare, arzătoare.

— Doamna Cahill?

Doamna Cahill? Simți o atingere, degetele reci ale cuiva pe dosul mâinii ei.

— Doamna Cahill, mă puteți auzi?

Vocea era feminină, blândă și suna de parcă venea de la foarte mare distanță… atât de departe, dintr-un punct aflat dincolo de durere. *Eu? Eu sunt doamna Cahill?* Ceva nu era în regulă, dar nu știa ce anume.

— A sosit soțul dumneavoastră, să vă vadă.

Soțul meu? Dar eu n-am… oh, Doamne, ce mi se-ntâmplă? Înnebunesc?

Degetele se îndepărtară și femeia care vorbise oftă adânc.

— Îmi pare rău, nicio reacție.

— Este-n spitalul ăsta de aproape șase săptămâni.

Noul glas aparținea unui bărbat. Vorbea apăsat. Dur. Nemulțumit.

— Șase săptămâni, pentru numele lui Dumnezeu, și n-a dat niciun semn de revenire.

— Nu-i adevărat. Acum respiră singură, am observat mișcări ale globilor oculari în spatele pleoapelor, a tușit și a încercat să caște – iar toate astea sunt semne bune, sunt indicii că nu există leziuni ale trunchiului cerebral…

Dumnezeule, ei vorbesc despre leziuni cerebrale!

— Atunci de ce nu se trezește? întrebă bărbatul.

— Nu știu.

— La naiba, zise el mult mai încet.

— Trebuie să-i acordăm timp, vorbi femeia cu blândețe. Nu putem fi siguri, bineînțeles, dar există chiar posibilitatea ca ea să ne audă acum.

Da, da, vă pot auzi, dar eu nu sunt doamna Cahill. Nu sunt căsătorită și mor de durere. Pentru Dumnezeu, să m-ajute cineva! Dacă ăsta-i un spital, trebuie s-aveți codeină sau morfină sau… sau măcar o aspirină. Se simți învăluită în ceață și dori să-i cedeze cu totul, să nu simtă iarăși nimic.

— Marla? Sunt eu, Alex.

Glasul baritonal era mult mai aproape. Mai răsunător. Ca și cum ar fi stat la numai câțiva centimetri depărtare. Simți din nou o apăsare pe braț când bărbatul o atinse și ar fi vrut să-l anunțe că-l auzea, însă nu se putea mișca deloc. Mirosul de colonie o izbi și, instinctiv, simți că era scumpă. Totuși cum ar fi putut ști așa ceva? Degetele ce-i atingeau pielea erau netede, mătăsoase… Degetele lui Alex. Degetele soțului ei.

Dumnezeule, de ce nu-și putea aduce aminte?

Se strădui să-și amintească fața lui, culoarea părului, lățimea umerilor, măsura pantofilor, *orice* detaliu, oricât de banal, însă nu izbuti. Glasul nu-i trezea amintiri. Percepu un iz slab de fum care-l înconjura atunci când mâneca lui atinse încheietura ei și îi simți lâna aspră a sacoului, dar numai atât.

— Iubito, te rog, trezește-te. Îți ducem dorul – și eu, și copiii…

Glasul i se întrerupse, gâtuit de emoție.

Copiii?

Nu! Era imposibil ca ea să aibă copii și să n-o știe. Sau era posibil? Chiar dacă zăcea pe jumătate sedată și în comă pe un pat de spital, o femeie ar fi trebuit să știe imediat așa ceva. Cu siguranță că intuiția, instinctul animalic al femelei din ea ar fi știut că era mamă. Prizonieră, nemișcată, în bezna asta, nu știa nimic. Dacă ar fi putut măcar deschide ochii… și totuși căldura confortabilă a acestei stări de inconștiență era seducătoare… În curând avea să-și amintească… Era doar o chestiune de timp…

Fiori reci de groază o trecură pe șira spinării când își dădu seama că nu-și putea aminti nici măcar o singură clipă din anii ce însemnau viața ei. De parcă nici n-ar fi existat.

E un coșmar. Asta-i singura explicație.

— Marla, te rog, trezește-te. Întoarce-te la mine, la noi, șopti răgușit Alex și, în adâncul inimii ei, femeia dori să simtă ceva, o frântură de emoție pentru străinul acela fără chip care susținea că era partenerul ei de viață.

Degetele lui netezi se împletiră printre ale ei și femeia simți o presiune pe dosul palmei – o strângea ușor tubul perfuziei. Dumnezeule, era de-a dreptul patetic, ca o scenă desprinsă dintr-un film siropos despre al Doilea Război Mondial!

— Cissy îți duce dorul, și micul James…

Glasul bărbatului se frânse din nou și ea încercă să dezgroape măcar un

firicel de tandrețe din subconștient, o fărâmă de iubire pentru bărbatul acesta pe care nu-l putea vedea și pe care nu și-l putea reaminti. Vidul care era trecutul ei nu-i oferea niciun indiciu despre aspectul lui Alex Cahill, cum își câștiga existența sau cum făcuse dragoste cu ea… cu siguranță, asta ar fi trebuit să-și amintească. Și ce era cu copiii ei? Cissy? James? Prin minte nu-i fulgeră nicio imagine de țânci angelici, rumeni în obraji și cu năsucuri umede, ori de adolescenți deșirați, luptându-se cu ravagiile acneei, dar apoi începu să se scufunde. Poate că-i puseseră ceva în perfuzie, pentru că se simțea detașându-se de corp… plutind… Trebuia să se concentreze.

— Cât va mai dura? întrebă bărbatul, desprinzându-și mâna din a ei.

— Nimeni nu poate spune. Vindecarea unor asemenea traume durează, răspunse asistenta și vocea i se auzi de la mare depărtare, ca printr-un tunel. Comele durează uneori numai câteva ore, însă alteori… mult mai mult. Zile. Săptămâni. Nimeni nu poate să prezică. Ar putea dura chiar și mai mult…

— Ajunge! o întrerupse Alex. Așa ceva nu se va întâmpla. *Se va trezi.*

Glasul îi era ca de oțel. Era un bărbat obișnuit să dea ordine.

— Marla?

Probabil că se întorsese din nou spre pat, deoarece vocea îi era mai tare. Nemulțumită, nerăbdătoare.

— Pentru Dumnezeu, nu mă poți auzi?

Se strădui din toate puterile să se miște. N-a putut. Era ca și cum ar fi fost legată de pat, țintuită de salteaua cu cearșafuri scrobite și inconfortabile. Nu putea să clintească nici măcar un deget, totuși asta nu conta…

— Vreau să vorbesc cu doctorul.

Alex era tăios. Energic.

— Nu văd niciun motiv pentru care să n-o pot lua acasă, pentru a fi îngrijită acolo. Pot să angajez tot personalul necesar. Infirmiere, asistente, sanitari. Orice este necesar. În casă există loc arhisuficient pentru asistență medicală non-stop.

Urmă o pauză lungă și Marla simți dezaprobare nerostită din partea asistentei – de fapt, era doar presupunerea ei că femeia era o asistentă – când se strădui să-și miște o parte a corpului pentru a le arăta că putea să audă în ciuda durerilor.

— O să-l anunț pe domnul doctor Robertson că doriți să vorbiți cu el, zise asistenta cu glas care nu mai era protector și răbdător, ci devenise ferm,

profesional. Nu sunt sigură că este acum în spital, dar voi avea grijă să primească mesajul.

— Te rog!

Marla își pierdu din nou cunoștința și pierdu secunde, poate chiar minute. Ca printr-o ceață inertă, auzi iarăși voci ce-i întrerupseră somnul.

— Cred că doamna Cahill ar trebui să se odihnească acum, spunea asistenta.

— Nu rămânem mai mult de un minut.

Un alt glas feminin. Mai vârstnic. Rafinat. Plutea, suprapunându-se peste sunete de pași sacadați și apăsați, în dezacord cu vârsta vocii.

— Suntem din familie și aș dori să rămân câteva clipe singură cu fiul meu și cu nora mea.

— De acord, însă pentru binele doamnei Cahill, vă rog să nu stați mai mult.

— Așa vom face, draga mea, încuviință femeia mai vârstă și Marla simți o atingere de piele uscată și rece pe dosul palmei. Haide, Marla, trezește-te! Cissy și micul James îți duc dorul și au nevoie de tine. Urmă un chicotit, apoi: Deși detest s-o admit, Nana nu-i tocmai la fel ca mama lor.

Nana? Bunică? Soacră?

Se auzi un foșnet de haine, apoi tălpi silențioase traversară podeaua și se deschise o ușă – probabil că asistenta plecase.

— Uneori mă-ntreb dacă se va mai trezi vreodată, mormăi Alex. Dumnezeule, am nevoie de-o țigară.

— Trebuie să ai răbdare. Marla a suferit un accident oribil, după care au urmat chinurile operațiilor chirurgicale. Se vindecă încet.

Doamne Dumnezeule, totuși ea de ce nu-și putea aminti nimic? Urmă alt suspin prelung și serios și o atingere blândă de degete pe dosul mâinii Marlei. Un norișor de parfum… îl putea recunoaște, totuși nu-i putea atribui un nume.

De ce se afla în spital? Despre ce fel de accident vorbeau? Marla se strădui să se concentreze, să se gândească, însă efortul nu-i provocă decât o durere îngrozitoare de cap.

— Sper doar să nu fi rămas desfigurată, urmă femeia vârstnică.

Cum? *Desfigurată?* Dumnezeule, nu! *Desfigurată?* Pentru o secundă, Marla fu smulsă din negura în care zăcea. Gâtul, deja scorojit de sete, aproape că i se strangulă de frică și-și simți stomacul parcă răsucit și legat

cu gumilastic. Se strădui să-și amintească cum arăta, dar nu conta… Inima îi bubuia de spaimă. Cu siguranță că cineva urmărea undeva monitoarele și putea să vadă că era conștientă, că răspundea, totuși nu auzi pași repezi intrând pe ușă și nimeni nu strigă: *Reacționează! Uitați, se trezește!*

— A avut medicii cei mai buni din stat. Poate… poate că n-o să arate așa cum ne așteptăm, dar va fi bine, va fi frumoasă.

Alex încerca parcă să se convingă singur de ceea ce spunea.

— Așa a fost mereu, răspunse femeia care-și spusese Nana. Să știi, Alexander, că uneori frumusețea unei femei poate fi un blestem.

Bărbatul care era soțul ei râse stânjenit.

— Nu cred că ea ar fi de acord.

— Nu, bineînțeles. Dar n-a trăit destui ani ca să-nțeleagă asta.

— Mă-ntreb pur și simplu ce-și va aminti când se va trezi.

— Sper că totul, zise Nana, dar în cuvintele ei exista o încordare, o neliniște evidentă.

— Da, timpul va spune.

— Avem realmente noroc că n-a murit în accident.

După o ezitare foarte scurtă, soțul ei răspunse:

— Și încă ce noroc! Nici măcar n-ar fi trebuit să fie la volan. Ce naiba, abia ieșise din spital.

Alt spital? Totul redevenea încețoșat, cuvintele se auzeau ca prin apă. Oare auzise bine?

— Sunt foarte multe întrebări, șopti soacra ei.

Da, foarte multe, dar eu sunt prea obosită ca să mă gândesc la ele acum… sunt foarte obosită.

* * *

Fluierând ascuțit spre câinele lui șchiop, Nick Cahill opri motorul vasului *Notorious* și aruncă o parâmă în jurul priponului înnegrit de pe doc, unde-și amara barca de pescuit.

— Haide, Durule, hai acasă, rosti el peste umăr, în vreme ce barca se legăna pe valurile din Golful Oregon.

Ploaia cădea din cerul plumburiu și vântul se întețise, astfel că stropii îi biciuiau fața. Creste înspumate dansau în contrapunct cu pescărușii ce dădeau roată pe cer, țipând. Izurile distincte de motorină, lemn putred și sare se amestecau în aerul vântos de noiembrie din Oregon.

Ridicându-și gulerul jachetei, Nick luă găleata cu crabi vii și păși pe

chei tocmai când câinele țâșni pe lângă el ca un fulger alb-negru. Durul, o corcitură de ciobănesc, ateriză pe scândurile lunecoase și, cu labele trosnind la încheieturi, sui scara către parcarea de pe promontoriu. Nick îl urmă mai încet, pe lângă stâlpii deformați, acoperiți de scoici și strangulați de alge.

— Te caută cineva, mormăi Ole Olsen, bătrânul excentric din fereastra magazinului de momeli aflat pe palierul intermediar al scării.

Arătă din bărbie spre vârful treptelor, dar fără să ridice ochii la Nick, ci continuând să lege o muscă, așa cum făcea mai mereu.

— Pe mine? se miră Nick.

În cei cinci ani de când era aici, nimeni nu trecuse vreodată prin port să-l caute.

— Da, așa a zis.

Așezat pe taburetul său, înconjurat de momeli și de lăzi frigorifice în care ținea râme și Royal Crown Cola, Ole era un reper fix al portului de pescari. Chiștocul stins al unei țigări îi era înfipt mereu într-un colț al gurii, un cerc de păr roșu, care începuse să încărunțească, îi înconjura creștetul chel al capului, iar pliuri de piele îi ascundeau ochii mai eficient decât ochelarii cu lupe integrate pe care-i purta cocoțați pe vârful nasului.

— I-am spus c-o să lipsești ceva vreme, dar a zis c-așteaptă. Reteză cu dinții un capăt de fir și examină o bucățică de puf portocaliu care acoperea un cârlig și pe care urma s-o transforme în curând într-o muscă pentru somoni. M-am gândit că dacă vrea s-o facă n-am cum să-l opresc.

— Cum îl cheamă?

— N-a zis, da' o să-l vezi imediat.

Ole ridică în cele din urmă ochii și privi peste jumătățile de lentile ale ochelarilor. Cu chipul încadrat de rafturi cu țigări, tabele de maree și zeci de muște colorate pe care le legase chiar el, adăugă prin fereastra deschisă:

— Nu-i de pe-aici. Mi-am dat seama imediat.

Umerii lui Nick se încordară.

— Mulțam.

— Cu plăcere, zise Ole și încuviință scurt din cap în aceeași clipă în care Durul lătră ascuțit.

Nick sui scara și traversă întinderea acoperită cu pietriș pe care camioane, trailere și rulote parcaseră fără a ține seama de vreo regulă. În mijlocul lor, arătând ca proverbialul diamant scânteind într-un morman de pietre, se afla un Jaguar argintiu, al cărui motor torcea încet; plăcuțele de

înmatriculare din California anunțau un intrus din sud. Motorul se opri brusc. Portiera șoferului se deschise și ieși un bărbat înalt în costum cu vestă, pantofi *brogue* lustruiți și pardesiu.

Alex Cahill în carne și oase.

Grozav. Pur și simplu… grozav.

Își alesese o zi tare a naibii să apară.

— Era și timpul, rosti Alex de parcă așteptase de multe ore. Am crezut că poate ai murit acolo.

Arătă din bărbie, scurt, către ocean.

— N-ai avut noroc de data asta.

— Poate data viitoare.

— Poate.

Ochii pătrunzători ai lui Alex, mai mult cenușii decât albaștri, fulgerară.

— Așadar, tot un ticălos obraznic ai rămas.

— Mă perfecționez. Nick nu se sinchisi să zâmbească. N-aș vrea să dezamăgesc.

— Rahat, Nick, asta-i tot ce-ai făcut mereu.

— Probabil.

Într-o fracțiune de secundă, Nick trase concluzia că probabil murise mama lor. Nu ar fi existat niciun alt motiv pentru care Alex să se fi deranjat într-atât încât să-și tocească, oricât de puțin, anvelopele lui de trei sute de dolari. Și totuși gândul acela era greu de crezut. Eugenia Haversmith Cahill era cea mai dură femeie care pășise vreodată pe planeta asta pe tocuri înalte de zece centimetri. Nu! Se răzgândi imediat. Nu se putea ca mama lor să fi murit. Eugenia avea să trăiască mai mult decât ambii ei fii.

Continuă să meargă spre camioneta sa și puse găleata în benă, alături de trusa de scule și roata de rezervă. În jurul parcării, un gard cândva vopsit și brazi contorsionați de anii de vânt și ploi formaseră o baricadă fragilă ce separa portul de un magazin de antichități cu ferestrele astupate cu scânduri care fusese închis în cei cinci ani de când Nick locuia în Devil's Cove.

Alex își înfundă pumnii în buzunarele pardesiului care avea probabil eticheta vreunui designer la modă de care Nick nu auzise niciodată. Și nici nu-i păsa. Totuși era vorba despre ceva.

— Uite care-i treaba, zise Alex, am venit aici fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul *meu*? repetă fratele lui cu un surâs sceptic. Poate c-ar

trebui să fiu măgulit.
— E ceva serios.
— Bănuiesc.
— E vorba de Marla.
Nemernicule! Sub pielea ponosită a jachetei sale, umerii lui Nick se gârboviră. Indiferent despre ce era vorba nu avea să se lase fraierit. În niciun caz de Marla.
Niciodată n-avea să se mai întâmple asta.
— A suferit un accident.
Nick simți un ghem în stomac.
— Ce fel de accident?
Nick își încleștase maxilarele atât de tare, încât îl dureau. Nu avusese niciodată încredere în fratele lui mai mare. Și dintr-un motiv bine întemeiat. De când îl știa, Alex Cahill slujise altarul dolarului, îngenunchease ori de câte ori auzise o cotă NASDAQ și-și prezenta frecvent omagiile sfinților protectori ai orașului San Francisco, elita numită „de bani gata”. Iar asta era de două ori mai valabil pentru frumoasa și arivista lui soție, Marla.
Fratele său nu era decât un memento amar al propriului său flirt cu Dolarul Atotputernic. Și cu Marla.
— E rău, Nick… zise Alex și lovi o pietricică rotundă cu vârful pantofului lustruit.
— Dar trăiește.
Trebuia să știe măcar asta.
— Abia. În comă. Este… ei bine, s-ar putea să nu reziste.
Stomacul lui Nick se chirci și mai mult.
— Atunci de ce ești aici? N-ar trebui să fii alături de ea?
— Am fost. Dar… N-am știut cum altfel să dau de tine. Nu mi-ai răspuns la mesaje și… ei bine…
— Nu citesc prea des e-mailurile.
— Asta-i una dintre probleme.
— Doar una.
Nick se rezemă de aripa înnoroită a Dodge-ului, spunându-și să nu se lase păcălit. Fratele lui era un ticălos convingător, un bărbat care putea, cu un zâmbet aparent sincer, cu o strânsoare fermă de mână și cu o privire studiată, să scoată vesta de salvare de pe cineva care se îneca. Mai mare decât Nick cu trei ani, Alex era șlefuit, rafinat și educat la Stanford. Pentru

lucrarea de licență studiase la Harvard, unde învățase toate chițibușurile legii.

Nick nu se sinchisise cu așa ceva.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el acum, străduindu-se să rămână calm.

— Accident de mașină.

Spre meritul lui, Alex izbuti să pălească în ciuda pielii bronzate. Băgă mâna în buzunarul pardesiului, scoase un pachet de țigări și-i oferi una lui Nick, care clătină din cap, deși i-ar fi plăcut să simtă fumul umplându-i încet plămânii, amețeala ușoară pe care i-o dădea nicotină.

Alex își aprinse bricheta și inhală profund.

— Marla conducea mașina altei femei. Asta s-a-ntâmplat acum șase săptămâni, în dealurile de lângă Santa Cruz, pe o porțiune mizerabilă de șosea. Era însoțită de proprietara Mercedesului, Pamela Delacroix.

Urmă o pauză. Un oftat adânc, care exală fum. O șovăială suficient de lungă cât să indice alte vești proaste. Nick își adună forțele. În aceeași clipă, în parcare apăru în viteză un Jeep decapotabil murdar, care împroșcă apa din toate bălțoacele înainte de a derapa, oprindu-se lângă parapet. Doi tineri gălăgioși de vreo douăzeci de ani coborâră și luară din spate undițe, lansete și o geantă frigorifică. Coborâră zgomotos scara.

— Continuă, se adresă Nick fratelui său.

— Din păcate, Pam a murit.

Un fior de răceală îl străbătu pe Nick.

— Dumnezeule!

— A fost omorâtă pe loc. A fost implicat un alt vehicul, un camion cu remorcă ce mergea în direcția opusă. Șoferul lui, Charles Biggs, se afla de șaisprezece ore la volan și se zice că ar fi fost pe metadonă sau pe niște droguri din astea. Cine poate ști? Poliția nu spune nimic. E posibil ca șoferul să fi adormit la volan. Nimeni nu știe cu certitudine. Doar Biggs, iar el este în secția pentru arși. Arsuri pe mai bine de șaizeci la sută din corp, plus leziuni interne. Este un miracol că mai rezistă, dar nimeni nu se așteaptă să scape cu viață.

Nick își șterse ploaia de pe față și se uită spre ocean.

— Însă Marla a scăpat.

— Dacă-i poți spune așa.

— Fir-ar să fie!

Nick simți acum acut nevoia unei țigări. Își înfundă adânc pumnii în

buzunarele jachetei și se avertiză în gând să nu-și creadă fratele. Fiind mai mare și mai isteț, Alex se amuzase în copilărie să-și bată joc de naivitatea lui. Întotdeauna avusese de plătit un preț. Iar azi suspecta că va fi la fel.

— Așadar, șoferul a dormit la volan și tirul a intrat pe banda Marlei?

— Asta-i una dintre ipoteze. Alex trase din Marlboro. Poliția și companiile de asigurări o investighează. Au trebuit să închidă șoseaua. Vehiculele nu s-au ciocnit între ele, cel puțin așa cred ei. Mercedesul a ajuns de o parte a șoselei, iar tirul de cealaltă parte, pe coasta dealului. Ambele vehicule au trecut prin parapete, ambele s-au lovit de copaci, dar camionul a explodat înainte ca șoferul să poată ieși din cabină.

— La naiba, mormăi Nick. Amărâtul…

Alex pufni scurt, aprobator.

— Spitalul a roit de polițiști, care au pus întrebări tuturor și au așteptat-o pe Marla să-și revină, ca să povestească și versiunea ei. Făcu o grimasă posomorâtă spre apele golfului. Bănuiesc că ar putea fi acuzată de omor prin imprudență, dacă ea a intrat pe sens invers. N-am… încă n-am avut acces la aspectele legale. Deocamdată. Asta… e… în fine, e un coșmar. E foarte greu pentru toți.

În privința asta, Nick îl credea. Dacă situația n-ar fi fost așa, Alex n-ar fi făcut niciodată drumul până aici. La naiba! Ploaia îi curse pe față când deschise portiera camionetei, întinse mâna, găsi resturile unui six-pack de Henry's, smulse o cutie de bere din gulerul comun de plastic și i-o aruncă lui Alex, apoi își deschise și el una.

— Dacă Marla scapă cu viață…

— Dacă, Alex? *Dacă*? Ea este femeia cea mai puternică pe care o cunosc. O să scape cu bine. Ce naiba, n-o înmormânta deja! E soția ta!

O clipă de tăcere. Acuzații nerostite. Amintiri ce nu aveau niciun drept să fie evocate – seducătoare, erotice și arzător de intense. Nick își simți gâtul uscat, aproape scorojit pe dinăuntru. Vântul îi biciuia fața. Bău cu lăcomie, în timp ce Durul îi scâncea la picioare. Însă gândurile lui porniseră deja după colțurile întunecate pe care le evitase atâția ani, pe poteca îngustă ce ducea direct la soția fratelui său. Apărură imagini interzise, imagini tabu ale unei femei superbe, cu râs melodios și sclipiri neastâmpărate în ochi. Auzi clipocitul blând al apei pe cheiul de jos și traficul de pe autostradă, mugetul surd al oceanului ce izbea coasta de cealaltă parte a digului, țipetele pescărușilor și totuși nimic nu era la fel de sonor ca bubuiturile

inimii sale.

Nick încuviință din cap spre Alex, încurajându-l să continue. Mai trase o înghițitură, străduindu-se, dar nereușind, s-o alunge pe Marla din minte. Ploaia îi picura de pe vârful nasului. Se gândi să-i propună lui Alex să stea în camionetă, dar n-o făcu.

— *Dacă* ea scapă, atunci există o probabilitate să nu-și mai amintească nimic sau ca porțiuni din memorie să fie pierdute. Eu nu-nțeleg foarte bine treaba cu amnezia, dar e ciudată. De-a dreptul stranie.

Alex fuma în ploaie și părea că ignoră faptul că se uda până la piele. Părul șaten îi era lipit în șuvițe pe scalp, iar pantofii din piele italienească se îmbibau cu ploaia de Oregon din balta care i se formase la picioare.

— Dumnezeule, Nick, ar trebui s-o vezi. Sau poate că nu… Glasul lui Alex tremură evident și el șovăi o secundă, trăgând cu atâta nesaț din Marlboro, încât vârful țigării se înroși în lumina slabă. N-ai recunoaște-o. Eu n-am recunoscut-o și trăiesc cu ea de aproape cincisprezece ani. Dumnezeule! Suflă fumul printr-un colț al gurii, deschise cutia de bere și bău adânc. Era atât de frumoasă… adică, îți amintești și tu…

Glasul i se frânse, ca măcinat de durere.

Nick nu-l credea și, sorbindu-și berea, încercă să alunge imaginea unei femei care aproape îi distrusese viața. Se uită la podul suspendat ce trecea peste gâtul îngust al golfului și permitea traficului să se desfășoare de-a lungul coastei neregulate a Oregonului, grație autostrăzii 101, dar în minte o vedea pe Marla… Marla cea superbă, mereu gata să se distreze și să râdă.

— Cu excepția pierderii de memorie, va fi bine?

— Vrei să zici cu excepția faptului că nu va mai arăta la fel?

— Nu contează.

— Pentru ea va conta.

Nick pufni.

— Vă puteți permite chirurgie estetică. Eu mă refer la leziuni cu efecte mai grave.

— Nu știm.

— Și-și va recâștiga până la urmă memoria?

Alex ridică din umeri și privi spre ocean.

— Așa sper.

Pentru o fracțiune de secundă, doar cât o bătaie de inimă, Nick simți un fior mărunt de milă pentru soția fratelui său.

— Timpul ne va lămuri.
— Așa zic ei.
— Dar va fi schimbată.
— Păcat, rosti el sarcastic în timp ce studia pietrișul saturat de apă și bălțile noroioase ce începuseră să curgă în pârâiașe spre faleză.
— Așa este.
Nick termină berea, strivi cutia în pumn și o aruncă în bena camionetei. Imaginea Marlei îi reveni în minte pe aripi interzise. Alex nu exagera. Marla Amhurst Cahill era o femeie superbă. Seducătoare. Nebunatică. Incredibil de sexy. Cu o piele mătăsoasă, arzătoare sub degetele unui bărbat, și un zâmbet ademenitor ce o făcea de rușine pe Marilyn Monroe. Avea arta de a se insinua în sângele unui bărbat și de a dăinui acolo. Ani la rând. Poate pentru totdeauna.
Nick se întoarse brusc.
— Treci la subiect, Alex. De ce-mi spui toate astea?
— Pentru că faci parte din familie. Ești singurul meu frate…
— Rahat.
— Am crezut că vrei să afli.
— Nu-i numai atât, rosti Nick convins. Altfel n-ai fi venit cu mașina tocmai până aici… și după șase săptămâni.
Alex încuviință lent din cap și colțurile gurii i se strânseră într-o grimasă ce trăda îngrijorare.
— Ea este… nu poate să vorbească, maxilarele i-au fost prinse cu sârme și nu s-a trezit, dar a gemut și a încercat să spună câteva cuvinte. Inspiră adânc, cutremurându-se din tot corpul. Singurul cuvânt pe care l-am înțeles a fost „Nicholas”.
— Hai, lasă-mă.
Briza izbi fața lui Nick, care se simțea furios.
— Are nevoie de tine.
— Ea n-a avut nevoie niciodată de nimeni.
— Noi am crezut…
— *Noi*?
— Mama și cu mine, și… în sfârșit, am spus-o și medicilor. Am crezut că tu ai putea s-ajungi la ea.
— Tu și mama, mormăi Nick. Rahat!
— Merită o încercare.

Nick privi către chei, unde ambarcațiunile păreau deprimante, bărcuțe mici cu pânze, cu catarge scheletice, care se ridicau ca zeci de degete osoase în rugăminți disperate către un cer indiferent. Gândul de a o revedea pe Marla îl strângea de beregată.

Și îi intră în minte sfredelitor.

Alex își aruncă țigara pe pietriș, unde sfârâi și se stinse lângă cauciucul unui Buick vechi.

— Mai e ceva, zise el.

— Altceva?

Acum vine adevărul, se gândi Nick neliniștit și simți că fusese păcălit și lăsase ca lațul familiei să-i fie trecut peste cap.

— Am nevoie de o favoare din partea ta.

— Alta? Pe lângă vizitarea Marlei?

— Aia nu-i o favoare, ci o obligație.

Nick ridică din umeri. N-avea chef de discuții în contradictoriu.

— Spune.

— E vorba de afacere… Din cauza accidentului, am probleme cu concentrarea, pentru că-mi petrec tot timpul la spital cu Marla. Iar când nu sunt acolo, trebuie să mă ocup de copii.

— „Copii”? repetă Nick. La plural?

— Ah, poate că n-ai știut, da. Cu câteva zile înainte de accident, Marla a născut. De fapt s-a-ntâmplat în ziua când a fost externată din spital. Alex tăcu, băgă mâna în buzunarul hainei după o batistă și-și șterse fața. Copilul e bine, slavă cerului. Micuțul James este pe cât de bine poate fi fără mama lui.

Glasul lui Alex avea o undă de mândrie, dar mai era și altceva… *îngrijorare?* Despre ce naiba era vorba?

Nick își frecă țepii ce-i acopereau bărbia, vârful unui deget îi alunecă peste cicatricea sa, o rană cu care se alesese la vârsta de unsprezece ani, mulțumită lui Alex, și simți că povestea era mult mai complicată – că existau omisiuni evidente peste care fratele lui trecuse cu ușurință.

— Copilul nu era cu Marla?

— Nu, slavă Domnului! Acum e acasă cu o bonă. Cât despre Cissy, ea e adolescentă și, în fine, știi și tu cum sunt ei. În zilele astea s-a cam închis în sine. E bineînțeles tulburată că mama ei continuă să fie în spital, e îngrijorată, totuși… Ridică din umeri și o expresie de acceptare calmă îi

apăru pe trăsăturile sale aristocratice. Uneori mă gândesc că o preocupă mai mult dacă va fi invitată la balul de iarnă decât dacă mama ei va supraviețui. Totul e o mască, știu prea bine. Cissy e îngrijorată în felul ei, dar asta a fost dintotdeauna relația ei cu Marla.

— Din ce în ce mai bine, murmură Nick.

— Nu-i așa? replică Alex, apoi pufni și-și îndepărtă șuvițele de păr ud din ochi.

— Mă surprinde că Marla a mai avut un copil – nu credeam că se dădea în vânt după copii.

— A mai evoluat, replică Alex privindu-l încruntat.

Lui Nick i se părea totuși ciudat ca Marla să mai nască un copil la atâția ani după primul. Era mult prea preocupată de propria-i persoană. Încăpățânată. Egocentrică. O afurisită de prințesă. Pufni, coborî privirea spre barca lui și se gândi că, numai cu o jumătate de oră mai devreme, unica lui problemă fusese rezolvarea unei dureri de cap cauzată de prietenia prea apropiată de o sticlă de Cutty Sark cu o seară în urmă. Dar asta… la naiba! Miji ochii spre norii ce se rostogoleau la orizont.

Alex își drese glasul.

— Deci – bun, uite care-i treaba, Nick, în clipa de față am nevoie de ajutorul tău.

— Ce fel de ajutor? întrebă Nick bănuitor.

Funia aspră a lațului familiei Cahill se strângea în jurul gâtului său, în timp ce burnița continua neabătut.

— Tu ești un specialist în rezolvarea problemelor corporațiilor.

— Am fost, cândva.

— Și încă ești.

— Nu. Aia a fost cu ceva timp în urmă, Alex. De atunci am făcut multe altele. Acum pescuiesc. Sau încerc.

Alex se strâmbă și privi peste portul pescăresc, după care se uită la găleata din bena camionetei fratelui său. Nu părea convins.

— Acum câțiva ani, ai salvat câteva corporații din pragul falimentului, iar în clipa de față, crede-mă sau nu, mi-ar fi de folos genul acesta de expertiză. Cherise și Monty nu sunt încântați că au fost îndepărtați din corporație. Au senzația că, dacă sunt din familia Cahill, atunci ar trebui să le revină o felie de tort.

— Cherise și Monty… Grozav!

Situația părea și mai complicată. Tipic pentru familia Cahill. Se rezemă de camionetă și Durul se culcă la picioarele lui, ridicând ochii și așteptându-se să fie mângâiat pe cap. Nick se conformă.

— Mda, mă rog, toată mizeria aia cu unchiul Fenton și cu copiii lui ar fi trebuit clarificată cu mult înainte ca eu să fac parte din consiliul de administrație, rosti Alex. Tata s-a înțeles cu fratele lui, dar copiii lui Fenton par să fi uitat asta. Cel puțin, Cherise. Ea a fost cu scandalul. Probabil din cauza ticălosului ăla de soț al ei. Un predicator, Dumnezeule! În fine, asta-i poveste veche de acum. A naibii de veche. Sau așa ar trebui să fie.

— Tata l-a tratat pe Fenton așa cum i-a tratat pe toți, zise Nick amintindu-și de tiranul care le fusese tată; Samuel Jonathan Cahill fusese un ticălos puritan de mâna întâi. Adică i-a tratat în felul lui. Punct!

— Nu contează. Ideea e că Fenton a fost plătit cu ani în urmă pentru partea lui din corporație. Și cu asta, basta! Cherise și Monty își pot purta singuri de grijă. Eu am și așa destule probleme.

Nick auzise argumentul ăsta toată viața. Se plictisise de el, dar nu putea să joace rolul avocatului diavolului, mai ales când era implicat fratele lui.

— Nu-i poți învinui că sunt supărați c-au fost îndepărtați. Amândoi au crezut că deveniseră milionari, însă afurisitul lor de tată a stricat totul.

— Eu nu-i *învinuiesc* pentru nimic. De fapt, puțin îmi pasă de ei. Monty n-a muncit o singură zi în viața lui, iar Cherise n-a făcut nici ea prea multe, decât să colecționeze foști soți, iar acum a devenit o nebună religioasă. Eu am încercat să mă lămuresc cu ea, ba chiar i-am găsit un job ultimului soț – care era predicator. Rahat, a fost un dezastru complet! Alex flutură cu mâna prin aer. Nu contează. Mi-aș dori ca Cherise și Montgomery să dispară pur și simplu amândoi. Definitiv.

Își termină berea cu un gest dezgustat, apoi se șterse la gură.

— Dumnezeule, ce mai lipitori! Niște lipitori sugătoare de sânge. Alex ieși din băltoacă și se rezemă de aripa îndoită a Dodge-ului. Iar dacă se simt neglijați, ei bine, așa cum se spune, „asta-i viața”.

În glasul lui nu se simți nici măcar o fărâmă de compătimire.

— E însă prea frig ca să stăm aici în ploaia asta și să discutăm despre ei. Sunt pur și simplu niște mizerabili neînsemnați.

— Ei nu gândesc probabil la fel.

— Nu-i treaba mea. În plus, nu ei sunt motivul pentru care am venit aici.

— Marla este motivul.

— Parțial.

Alex îl privi drept în ochi pe fratele său.

— Am ajuns așadar la subiect, așa-i? întrebă Nick.

Vântul își schimbă direcția și șuieră peste parcare.

— Da, așa-i. Am ajuns. Glasul lui Alex era foarte serios – acum era vorba despre afaceri. Cahill Limited are nevoie de o perfuzie.

— Sau de un glonț în cap.

— Nu glumesc. Cute mici și albe îi încadrau gura lui Alex, iar pentru o fracțiune de secundă păru realmente disperat. Și n-ar fi rău să dai dovadă de un pic de solidaritate de familie. Ar fi utilă pentru toți. Pentru mama. Pentru mine. Pentru copii. Pentru Marla.

Nick șovăi.

— Mai ales pentru Marla.

Brusc, lațul devenise atât de strâns, încât nu putea să respire. Durul râcâi cu labele treapta mașinii și Nick deschise larg portiera, astfel încât ciobănescul ud să poată sări înăuntru. Însă decizia fusese luată deja. Atât el, cât și Alex o știau.

— Va trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de câine și de cabana mea.

— O să plătesc pentru orice neplăceri…

— Las-o baltă.

— Dar…

— Aici nu-i vorba despre bani, da?

Nick sui în mașină, îl împinse pe Durul către locul lui de pe scaunul din dreapta și băgă cheia în contact. Știind că făcea o greșeală pe care avea s-o regrete tot restul zilelor sale, rosti:

— Bine, o să vin. Furios pe sine și pe loialitatea lui înverșunată și prostească, adăugă: O să mă uit pe registrele tale blestemate, o să fiu drăgălaș cu mama și-o s-o vizitez pe Marla, dar tu nu-mi datorezi niciun bănuț. Ai înțeles? O să vin la San Francisco, pentru că așa sunt eu bun la suflet și o să plec când o să am chef. Înțelegerea asta nu-i pe termen nedeterminat.

— Bunătatea sufletului tău este un concept interesant, comentă Alex ignorându-i celelalte griji.

— Nu-i așa? Nick prinse mânerul portierei. Vântul și ploaia biciuiau interiorul Dodge-ului. Asta-i oferta mea cea mai bună, Alex. Unica mea

ofertă. Voi fi acolo până la sfârșitul săptămânii. Acceptă sau nu.

Apăsă după aceea pe accelerație, răsuci cheia în contact și nu mai așteptă un răspuns. Motorul tuși, hârâi, apoi porni. Furios pe lume în general și pe sine în particular, Nick trânti portiera și pomi ștergătoarele de parbriz. Nimic din ceea ce fratele său putea spune n-ar fi contat în vreun fel sau altul.

Fie că-i plăcea sau nu, era în drum spre San Francisco.

— La naiba! mormăi când ștergătoarele începură să înlăture picăturile de ploaie și băgă în marșarier.

De sub roți țâșni pietrișul, iar pe scaunul din dreapta sa Durul aproape că-și pierdu echilibrul.

— Scuze, rosti Nick, apoi băgă în viteza întâi și privi furios prin parbrizul încețoșat.

Alex rămase în parcarea presărată de băltoace, cu pardesiul fluturat de vânt și având pe chip o expresie la fel de aspră precum cea a unui antreprenor de pompe funebre. Nick porni dejivrarea care șuieră astmatic, după care răsuci butoanele radioului, dar nu auzi decât pârâituri.

Se gândi la Marla și măruntaiele i se strânseră din nou. Încă o dorea. După cincisprezece ani. *Cincisprezece ani nenorociți.* De atunci prin viața lui trecuseră peste zece femei, însă niciuna dintre ele, absolut niciuna nu lăsase urme la fel de adânci, de-a dreptul cicatrici pe suflet, cum lăsase ea. Miji ochii, uitându-se în oglinda retrovizoare, și o privire albastră și aspră îl fulgeră.

— Ești un prost, Cahill, mârâi el încet. Un prost și jumătate.

CAPITOLUL 2

— Mami o să-și amintească de mine? răsună glasul impertinent al unei fete și Marla se strădui să deschidă ochii.

Durerea se mai domolise, probabil în urma medicamentelor, totuși nu putea clinti gura. Își simțea limba groasă și cu un gust oribil, pleoapele îi erau prea grele ca să le poată deschide și nu avea absolut nicio percepție a timpului. Știa doar că plutise, intrând și ieșind din starea aceasta de semiconștiență, cu mintea ca o ceață învolburată. Totuși dorea să-și vadă fiica. Se luptă să ridice o pleoapă, însă nu izbuti.

— Bineînțeles că mama ta o să-și amintească de tine, spuse încetișor soacra ei și țăcănitul sacadat al pașilor crescu în intensitate când se apropie de pat, iar zornăitul slab al bijuteriilor însoți același parfum derutant. Nu-ți face griji.

— Dar arată groaznic, vorbi din nou fata – fiica ei. Am crezut că acum va fi mai bine.

— Este mai bine, însă chestiile astea durează, Cissy. Va trebui să fim toți foarte răbdători.

În glasul ei se simțea o undă infimă de reproș, aproape un avertisment.

— Știu, știu, oftă Cissy teatral.

În ultimele zile, când fusese semiconștientă, Marla învățase să recunoască personalul medical, pe doctorul Robertson și pe membrii familiei ei după parfumuri, voci și pași, deși era frecvent confuză, între trezie și somn, neștiind niciodată dacă visa sau dacă medicamentele îi încețoșau mintea.

Pusese cap la cap fragmentele de informații și știa că femeia mai vârstnică, soacra ei, se numea Eugenia Cahill și că soțul ei fie era mort, fie nu se putea deplasa, fie pur și simplu nu era interesat de nora lui; cel puțin Marla nu-și putea aminti vreo vizită a lui… dar memoria ei era problema. O problemă majoră.

Soacra părea sinceră, grijulie și venise des în vizită… sau cel puțin așa i se păruse Marlei. Cissy nu mai fusese până acum… sau mai fusese? Marla nu-și amintea. Mai era apoi soțul ei. Alex. Un străin și un bărbat față de

care ar fi trebuit să simtă o emoție, un fior de tandrețe, dar nu simțea nimic. Capul începu să-i zvâcnească din nou, declanșând o durere atât de intensă, încât i se părea că în creierul ei niște patinatori executau salturi triplu axel pe muchii ascuțite ca lamele. În mod clar, medicamentele puternice care o ajutau să alterneze între somn și trezie, însă o țineau într-o stare de amețeală, aveau beneficiile lor.

— Și dacă nu… adică… dacă nu-și amintește de mine… sau dacă cicatricile nu dispar sau… dacă nu va mai fi la fel? șopti Cissy și Marla simți un fior de gheață.

— Îți faci griji inutile. De acum înainte, va fi din ce în ce mai bine.

— Sper, rosti fata, deși în glas i se simțea o urmă de neîncredere. Va avea nevoie și de alte operații estetice? Tata zicea c-a avut deja o tonă.

— Atâtea câte au fost necesare pentru a repara leziunile. Sinceră să fiu, nu cred că ar mai trebui să discutăm despre asta.

— De ce? Crezi că ne poate auzi?

— Ăăă… nu știu.

Urmă o pauză, dar Marla simți că cineva se apropie de pat, valul cald al unei răsuflări trecu peste ea și-și dădu seama că era studiată așa cum e studiat un organism unicelular la un microscop de mare putere. Se strădui din nou să clintească un deget. Dacă ar fi putut să indice că era conștientă…

— Nu poate auzi ceva…

— Nimic, „nu poate auzi nimic”, asta e forma corectă, o dojeni Eugenia.

— Ah, da? replică puștoaica și Marla se gândi că fata încerca să pareze severitatea bunicii sale. Voi încerca să țin minte, ok?

— Nu uita că mama ta a avut mare noroc că a supraviețuit după accidentul acela teribil, zise Eugenia. Și este firesc să nu mai arate chiar la fel, dar ai să vezi că după ce se va trezi și-i vor scoate sârmele din maxilare și după ce umflăturile se vor retrage, va fi la fel ca înainte.

— Va mai putea să meargă?

Marla simți că-i stă inima în loc.

— Bineînțeles! Știi bine că n-a pățit nimic la picioare. Cum am zis, va fi bine.

— Atunci de ce nu se trezește?

— Așa procedează corpul ca să se refacă. Are nevoie de odihna asta.

Cissy pufni încet, ca și cum n-ar fi crezut o vorbă din spusele convingătoare ale bunicii.

— Oricum, nu m-a plăcut niciodată.

Poftim? Nici vorbă! Ce idee oribilă și eronată! Complet eronată! Asta-i părerea deformată a unei adolescente. Cu siguranță că o plăcea – ba nu, o *iubea* – pe fiica ei.

— Cum să nu te placă? râse ușor nervos Eugenia. Nu fi ridicolă! Te iubește.

Da!

— Atunci de ce și-a dorit așa mult încă un copil? Un băiat? De ce n-am fost destul de bună pentru ei doi… în fine, las-o baltă, mormăi ea și se îndepărtă de pat.

— Bineînțeles că o s-o las baltă, fiindcă este o prostie, spuse Eugenia vorbind parcă printre buze țuguiate.

Se auzi un suspin prelung și îndurerat, ca și cum fata ar fi crezut că toți adulții în general, și bunica ei în special, erau idioți.

— Nu știu nici măcar de ce fac parte din familia asta. Pur și simplu nu mă potrivesc printre voi.

Suntem două atunci, se gândi Marla și simți compasiune pentru fată. Oare chiar fusese crudă și indiferentă față de propria-i fiică?

— Aș zice că te străduiești să nu te potrivești, dar de fapt ar trebui să procedezi invers. Toți dinaintea ta au fost studenți de elită. Tatăl tău a fost la Stanford și apoi a absolvit Harvard, iar mama ta a fost la Berkeley. Eu am urmat Vassar și…

— Știu, bunicul a fost la Yale. Mare scofală! Oricum, nu mă refeream la asta, la genii. Și ce spui atunci de unchiul Nick? El nu s-a lăsat de școală, sau așa ceva?

Urmă un moment încordat. Marla o simți pe Eugenia încruntându-se.

— Nick și-a urmat propriul drum, dar acum nu vorbim despre el, rosti femeia. Haide, este timpul să ne întâlnim cu tatăl tău…

Probabil că Eugenia o scosese pe fată din cameră, pentru că Marla simți că rămăsese singură. Se relaxă, apoi auzi intrând o infirmieră, care-i luă pulsul. Iar după alte secunde, pâcla caldă și familiară de confort i se strecură în vene, alungând durerea, anxietatea, frica…

Moțăi o vreme… nu putea spune cât anume… dar auzi ușa deschizându-se, apoi închizându-se cu un clic slab, însă ferm. Se aștepta ca una dintre infirmiere să vină la pat și să-i spună ceva, să încerce s-o trezească sau cel puțin să-i aranjeze perna, să-i ia din nou pulsul sau temperatura ori

tensiunea, dar persoana care intrase era neobișnuit de silențioasă, ca și cum s-ar fi furișat spre pat.

Sau nici nu mai era deja înăuntru?

Poate că se înșelase, sau visase, crezând că auzise deschiderea ușii. Poate că nu intrase nimeni. Mintea îi era foarte încețoșată. Ar fi trebuit să adoarmă la loc, însă nu putea și i se păru că aude hârșâit de tălpi pe pardoseală. Dar… nu… poate nu… apoi simți mirosul, izul slab de fum stătut de țigară și încă ceva… mireasmă de pădure udă… pământ, jilav… care n-avea ce căuta aici și, simțea ea, era răuvoitor…

Firișoarele de pe ceafa i se zbârliră. O cuprinse frica. Încercă să țipe, dar nu reuși. Încercă să deschidă ochii, însă rămâneau ferm închiși. Inima îi bubuia nebunește și, cu certitudine, era conectată la un monitor. Cineva din personal avea să apară în goană în rezervă. *Ajutor! Vă rog!*

Nimic.

Nici măcar un sunet.

Gâtul îi era uscat ca iasca.

Dumnezeule, dar ce căuta persoana aceea aici?

Și de ce nu spunea nimic?

Cine era? Ce dorea?

La fel de silențios, necunoscutul se retrase. Se auzi zgomotul clanței când ușa se deschise, apoi se închise ca o șoaptă.

Marla rămase singură.

Și îngrozitor de speriată.

* * *

— Știu că-i o nebunie, îi spuse Nick câinelui său, Durul, îndesând două pulovere în geanta de voiaj.

Trecu din dormitor în baie, unde căută sub chiuvetă, își găsi trusa de bărbierit și îndesă în ea aparatul de ras electric și un stick de deodorant. Din ușa băii, aruncă trusa în geanta de voiaj cu gestul deliberat al unui baschetbalist.

Ciobănescul stătea întins pe un covoraș împletit, la piciorul patului, cu botul pe labe, iar ochii lui triști urmăreau fiecare mișcare a lui Nick.

— O să mă-ntorc, continuă Nick, ca și cum câinele l-ar fi putut înțelege. În curând. Găsi două perechi de blugi și le adăugă în grămadă. Ole va avea grijă de tine și-o să-ți placă, crede-mă. El are o dobermăniță, care-i grozavă.

Durul nu era interesat.

— O să-ți fie bine, îi zise bărbatul. Mai bine decât mie.

Trase fermoarul genții și privi scurt în jur. Cabana asta, toate cele patru camera lambrisate cu lemn de pin, însemnase mai mult decât casa lui – fusese sanctuarul lui, un loc unde găsise tihnă după goana după bani și putere. Undeva între adolescență și prezent, reușise să scape de permanentele resentimente, de povara de a fi un Cahill și de a trăi potrivit așteptărilor familiei.

— Totul era un rahat, îi explică acum câinelui.

Durul se ridică în cele trei labe și șchiopătă după el în living, unde tăciunii reci ai focului din seara trecută zăceau pe piatra de sub grătar, iar mirosul de lemne arse dăinuia în aer. Nick se încruntă, gândindu-se că nu se ridicase de fapt niciodată la standardele Cahill; tatăl lui se așteptase ca Nick să scape de sub umbra lui Alex, să-și depășească fratele mai mare.

Samuel Cahill trăise, în cele din urmă, o mare dezamăgire. Așa și meritase nemernicul! Din partea lui Nick, bătrânul n-avea decât să putrezească în mormânt.

Telefonul fix țârâi și bărbatul înjură. Se gândi să nu se mai sinchisească să răspundă. Apoi însă lăsă geanta să cadă pe podea și, din trei pași iuți, ajunse lângă receptor, îl ridică la al doilea țârâit și mormăi:

— Alo.

— Nick? șopti un glas de femeie, ușor agitat. Nicholas Cahill?

— Cine ești?

— Cherise.

Verișoara lui. Simți un gol în stomac. Indiferent ce dorea, aveau să fie vești proaste.

— Dar greu mai ești de găsit. Aproape c-am angajat un detectiv particular ca să-ți dea de urmă.

Femeia chicoti nervos.

— Totuși n-ai făcut-o.

— Nu… Noroc că mai există cărți de telefon.

Nick se strâmbă și se așeză pe marginea canapelei tapisată cu catifea reiată. Și-o imagină pe Cherise așa cum o văzuse ultima dată, cu păr blond, ochi auriu-deschis și fără un gram de grăsime pe trupul micuț. Era permanent bronzată, exagera cu machiajul și fusese moartă după el când erau copii. La vremea aceea o plăcuse, după care amândoi își găsiseră

propriile tipuri de buclucuri și se îndepărtaseră unul de celălalt. Timpurile bune luaseră sfârșit și trecuseră douăzeci de ani de atunci.

— Ce mai faci, Cherise?

— Sunt bine, răspunse ea cu un glas care nu inspira încredere. De fapt, sunt chiar foarte bine. L-am găsit pe Domnul.

Minunat, își zise bărbatul cinic. *Pur și simplu*, *minunat!*

— Chiar așa?

— Viața mea… s-a schimbat complet.

— Bănuiesc că asta-i bine.

Nick nu era religios și nici nu se gândea prea mult la religie, dar n-avea nimic împotrivă dacă Cherise își dorea o renaștere spirituală. Verișoara lui se numărase mereu printre cei care îmbrățișează tot ce e la modă. După cum vedea el situația, dacă Cherise își proclama iubirea pentru Fiul Domnului, asta însemna că creștinismul era în vogă.

— Da, așa este. Îi mulțumesc lui Iisus în fiecare zi.

— Și copiii? întrebă el, privind pe fereastră la ziua care se arăta cenușie.

— Ah, ei sunt… bine. Adolescenți. Cherise oftă teatral. Mă gândesc că Domnul le-a pregătit deja lucrarea Sa.

Nick așteptă. Amabilitățile luaseră sfârșit. Cu siguranță, exista un motiv pentru care Cherise se străduise să-i dea de urmă. Nu mai vorbiseră de peste cincisprezece ani. Urmară câteva secunde de tăcere încordată, apoi Cherise trase aer adânc în piept.

— Am sunat ca să vorbim despre… ăăă… Marla.

Bărbatul simți un nod în stomac, dar nu era surprins.

— Am auzit de accident, recunoscu el. Alex a venit să mă vadă.

— Ah.

Ea nu se așteptase la asta și tăcu o secundă. Dar Cherise era o femeie cu mintea ageră; întotdeauna ateriza în picioare.

— Îi putem mulțumi lui Hristos că este-n viață, zise ea.

Amin!

— Prietena ei n-a fost la fel de norocoasă, urmă Cherise. O cunoșteai pe Pam? Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu.

— Ah, bun.

Un pufnet de dezaprobare îl făcu pe Nick să se întrebe despre pasagera care murise în mașină. Pe de altă parte însă se întreba despre multe alte

lucruri când venea vorba despre cumnata lui.

— Uite ce-i, Nick, te-am sunat pentru că faci parte din familie și m-am gândit că s-ar putea să-nțelegi. Tu și Marla ați fost cândva apropiați și știi că noi două ne-am înțeles bine mereu. Am iubit-o ca pe propria mea soră, dacă aș fi avut o soră și eu… de fapt nu doar eu, ci și Montgomery, adăugă repede Cherise, de parcă abia atunci își amintise de fratele ei. Aș dori… am dori s-o vedem, dar problema este că Alex nu ne lasă. Insistă că nu trebuie vizitată de nimeni decât de rudele *apropiate.*

Deci asta era. Nick privi vechiul ceas Seth Thomas, care atârna lângă bucătărie.

— Dar nu-i în comă?

— Ba da, însă mi-ar plăcea să stau cu ea, poate chiar să-i citesc câteva pasaje. Să știi că Biblia are propriul ei mod de tămăduire.

— Din câte țin minte, Marla nu era prea religioasă.

— Nu contează, replică iute Cherise. Iisus ne aude toate rugăciunile – absolut pe *toate.*

Nick nu comentă.

— Oricum, continuă femeia aidoma unui tren care-și sporea viteza, să știi că m-am rugat pentru ea. Și… și pentru Pam. Și pentru sărmanul șofer al tirului, cel cu arsuri despre care nu se crede că va scăpa cu viață. Cherise tăcu o clipă. Aș dori pur și simplu s-o văd, Nick, s-o țin de mână și să-i spun că o iubesc și să-i reamintesc că și Domnul o iubește.

— Poate când va fi mai bine.

Se auzi un oftat prelung și plin de suferință și Nick simți rotițele învârtindu-se în mintea Cherisei. Era aidoma unui câine cu un os, nu voia să cedeze, ci găsea mereu o cale prin care să obțină ceea ce dorea. Trei soți, care anterior fuseseră – toți! – burlaci convinși, erau tot atâtea dovezi ale abilității ei persuasive.

— Uite ce-i, Nick, bănuiesc c-o să vii s-o vizitezi, după cât de bine ai cunoscut-o pe Marla… și încă destul timp.

Insinuarea exista, atârnând în aer.

Nick strânse ceva mai tare receptorul în mână și nu cuteză să se aventureze în apele periculoase ale acelei amintiri specifice.

— M-am gândit că *vei dori* s-o vizitezi, sugeră Cherise și bărbatul simți sugestia, acuzația tăcută, transmisă prin firele telefonice.

— Poate, răspunse precaut și se lăsă pe spate pe canapea, privind

scândurile galbene ale pereților.

Durul sări pe un scaun vechi, văzu privirea nemulțumită pe care i-o aruncă stăpânul său și coborî imediat, ghemuindu-se sub măsuța pentru cafea, uitându-se la el prin tăblia de sticlă pe care rămăseseră cercurile paharelor din serile anterioare.

— Ei bine, dacă vorbești cu Alex, *te rog* spune-i că vreau s-o văd. Încearcă să-l faci să înțeleagă că și noi facem parte din familie, în ciuda celor petrecute între tații noștri, avem același sânge. Suntem neamuri.

— Așa este, zise Nick și se ridică în picioare.

— Deci, o să vorbești cu Alex?

— Da.

— Bun. Bun. Mulțumesc. Nepătrunse sunt căile Domnului, știi cum se spune.

— Da, așa am auzit.

O nuanță de ironie i se strecură în glas când Nick izbuti să pună capăt conversației și închise. Ridică paharul pe care-l lăsase pe masă și-l așeză în chiuveta din bucătărie. Durul veni după el, traversând linoleumul vechi.

— O să mă-ntorc, îi repetă el câinelui, apoi puse geanta de voiaj pe umăr și ieși pe veranda din spate.

Se opri să controleze dacă ciobănescul avea mâncare, apă și un culcuș în colțul verandei, după care încuie ușa. Durul alergă spre camionetă, dar Nick clătină din cap.

— Nu și de data asta, băiete.

Scărpină câinele după urechi, dintre care una era zdrențuită, așa cum fusese când apăruse, șchiopătând, însângerat și pe jumătate mort, pe veranda lui la scurt timp după ce Nick se mutase aici.

— Probabil că s-a bătut fie cu un raton, fie cu un alt câine, concluzionase veterinarul local.

Rezultatul fusese că ciobănescul pierduse o labă, își salvase o ureche și-și găsise un cămin nou cu Nick. Cei doi se înțeleseseră bine.

Nick se îndreptă de spate și urcă în mașină.

— Să te ferești de necazuri, se adresă el câinelui, apoi porni motorul.

Cerul avea o nuanță sumbră de plumb, care se potrivea perfect cu starea sa de spirit.

Băgă în viteza întâi și se gândi la telefonul Cherisei și la credința proclamată de verișoara sa. Bănuia că o mică doză de credință nu i-ar fi

făcut rău nici lui în clipa asta. Ar fi apreciat un ajutor divin, însă nu-și punea mari speranțe în așa ceva. Se uită în oglinda retrovizoare laterală, își zări câinele alb-negru care-l privea de pe veranda din spate și avu senzația că părăsea unica familie reală pe care o avusese vreodată.

— Grozav, murmură el în barbă.

Ajunse la drumul de țară care avea să-l ducă la autostrada interstatală. De acolo avea să meargă spre sud, până la San Francisco.

Și la Marla.

* * *

Când se ridică la suprafața conștiinței, auzi glasuri, câteva glasuri care vorbeau șoptit și pe care credea că le cunoaște. Imboldul de a dormi era intens, mintea îi era amorfa și greoaie, totuși se strădui să deschidă pleoapele care refuzau să se clintească și se sili să rămână trează… în măsura în care putea.

— Da, a zis c-o să vină, dar a trebuit realmente să-i forțez mâna, zicea Alex.

Despre cine-i vorba? Cine va veni?

Alex chicoti, însă sunetul acela părea forțat.

— Și el arată ca naiba. A adoptat perfect aspectul ăla de contracultură din pădurile nordice. Știi la ce mă refer – blugi decolorați, cămașă veche, canadiană largă, păr lățos, tot dichisul. Dacă nu m-am înșelat, nu se mai bărbierise de peste o săptămână. Era plecat la pescuit sau la prins crabi, sau așa ceva, într-o ambarcațiune care semăna mai mult cu o sită decât cu o barcă.

— *Totuși* o să vină, reveni Eugenia la ideea inițială.

Prin urmare și soacra ei se afla în cameră.

— Așa a zis, dar cine poate ști? Nu-i tocmai un tip pe care să te poți baza.

— Ai fost la el acasă?

— Am trecut pe-acolo, dar nu era în cabană. I-am dat de urmă în ceea ce cu greu aș putea numi „portul de agrement”.

Se auzi din nou râsetul lipsit de veselie.

— Dar de ce ai vrut să vină? întrebă Cissy și Marla își dădu seama pentru prima dată că și fiica ei se afla acolo. Adică, dacă-l urăști așa mult?

— Nu-l urăsc, scumpo. Atâta doar că nu-l… aprob.

— Ce naiba, tata, de ce ți-ar păsa ce face atât timp cât nu te deranjează?

Bună întrebare, se gândi Marla și se simți picotind din nou, somnul adânc și confortabil care o trăgea seducător iarăși în adânc, dar nu răspunse nimeni și ea percepu încordare în tăcerea aceea.

— De ce nu vorbește nimeni despre el? întrebă în cele din urmă Cissy. Uneori e ca și cum numele lui ar fi un cuvânt urât din patru litere sau mai știu eu ce.

— Așa și este, spuse Alex.

— Păi și al tău e tot din patru litere, zise fata.

— Nu-i momentul să comentăm acum, rosti Eugenia și oftă încet. Frații nu se-nțeleg întotdeauna între ei.

— Ca bunicul și fratele lui?

— Fenton, da, încuviință nemulțumită Eugenia. Și copiii lui. Cherise și Montgomery… cred că în ultima vreme își spune Monty sau așa ceva.

— Și ei de ce nu mai fac parte din familie?

— Pentru că n-au mai vrut.

Se auzi un pufnet neîncrezător și Cissy zise:

— Ieri a sunat unchiul Monty. Îl căuta pe tata.

— Am vorbit cu el, rosti Alex cu o urmă de iritare pe care Marla n-o înțelese.

Oricum, erau multe lucruri care-i depășeau complet înțelegerea, îi depășeau memoria… încercă să facă un gest, să-i anunțe că putea să audă, dar se simți adormind iarăși.

— Bun, și ce-i cu Nick?

Despre Nick vorbeau ei… fratele care nu terminase colegiul sau liceul… Marla ar fi trebuit să-și reamintească ceva despre el, însă avea capul atât de greu… oh, Doamne, ce era?

— Dar unchiul Nick nu vrea să facă parte din familie? insistă Cissy, refuzând să fie ignorată, iar glasul ei începu să sune foarte îndepărtat.

— Scumpo, zise Eugenia, n-ai înțelege.

— Ia puneți-mă la încercare.

O pauză. Marla și-i imagină pe Eugenia și Alex schimbând priviri și întrebându-se cât din trecutul sordid al familiei puteau destăinui.

— Bine, Cissy, rosti bunica ei, dacă chiar te interesează… În momente de criză în familie, așa cum este aceasta cu mama ta, este firesc ca toți să ne raliem și cumva să ne protejăm reciproc, să arătăm că familia e unită.

— Să ne protejăm împotriva la cine?

— Împotriva cui, o corectă bunica ei. Pe voi nu vă învață gramatica elementară la școala aceea?

— Bine, împotriva *cui*, repetă fata. Deci, cine sunt ei – răii de care trebuie să ne protejăm? E lipsit de sens. Eu nu vreau decât ca mama să se trezească și să fie aceeași, da? Și… vreau să arate la fel. Glasul i se înălță cu o octavă. Uitați-vă la ea – vreau să zic că nici măcar nu mai arată ca ea.

Cissy se smiorcăi, apoi își drese vocea, iar Marla simți că i se oprește inima pentru o clipă. Cât de mult ar fi vrut să spună ceva pentru a-și liniști fiica, dar se simțea foarte obosită…

— Nana, parcă… parcă tu și tata vă temeți de ceva sau de cineva. Pur și simplu, nu-nțeleg.

— Scumpo, se auzi glasul lui Alex, noi ne facem doar griji în privința mamei, asta-i tot. Dar ea va fi bine. Am discutat cu doctorul Robertson și mi-a spus că trebuie să ne înarmăm cu răbdare. Nu există niciun fel de oameni „răi”.

Glasul lui era surprinzător de blând. Până atunci Marla simțise mereu o duritate sub cuvintele bărbatului, dar nu și acum, când îi vorbea fiicei sale.

— Nana a folosit o analogie, urmă el. Haide, ia zi, nu era un automat pe hol? Ia banii ăștia și du-te și ia-ți o Coca sau altceva.

Marla simți un fior de tandrețe pentru bărbatul acesta pe care nu și-l putea reaminti, dar Cissy nu se lăsă convinsă de platitudinile lui.

— Eu cred că voi îmi ascundeți ceva, zise fata. E din cauză că a murit femeia aia, așa-i? Pam aia a murit în accident și mama… mama ar putea fi acuzată de crimă sau așa ceva, nu? De-asta… de-asta e mereu poliție pe-aici.

Crimă? Despre ce vorbeau ei? Într-o zvâcnire de adrenalină, mintea Marlei se limpezi.

— Omor, nu crimă.

Poftim?

— Detectivul Paterno încearcă doar să afle ce s-a-ntâmplat. A fost un accident, scumpo. Nimeni n-a fost ucis în mod deliberat. Mama ta va fi bine. O să se însănătoșească și va veni acasă, poliția îi va cere să povestească ce s-a-ntâmplat și, bănuiesc eu, asta va fi tot.

— Atunci de ce te-ai dus să-l aduci pe unchiul Nick dacă nu-s probleme?

— Era timpul ca Nick să se întoarcă, nu? se răsti bărbatul, apoi se stăpâni. Poftim, ia… Se auziră sunete metalice, niște chei sau zornăit de

monede. Du-te, te rog, la automat și adu-ne Nanei și mie ceva de băut. Slice sau Sprite sau ce au acolo. Ia-ți și ție ceva.

Se auzi din nou zornăit de monede.

Marla se aștepta la altă reacție din partea fetei, dar nu se întâmplă așa. Mormăind în barbă, Cissy porni spre ușă, iar pașii ei dispărură în clipa când durerea de cap a Marlei reveni aproape sălbatic.

Temperatura în cameră scăzuse cu zece grade. Ce *a fost discuția asta despre crimă și omor? Cine a fost Pam? Dumnezeule*, *oare eu am omorât-o?* Inima Marlei bătea cu putere și simți un firicel de transpirație pe ceafă. Dacă și-ar fi putut aminti… Dacă ar fi putut pune întrebări și căpăta unele răspunsuri… Dacă ar fi știut măcar ceva!

— Detest s-o spun, fiindcă la urma urmelor este fiul meu, zise Eugenia, dar încep să mă îndoiesc că a fost o idee așa bună să insistăm ca Nick să revină acasă.

— Stai așa – a fost ideea ta!

— Știu, știu, răspunse femeia de parcă ar fi surprins-o propria sa eroare. Eram tulburată din cauza accidentului și a celor ce au urmat… totuși între el și Marla a existat chestia aia.

Care? Ce chestie? Marla încercă să deschidă gura, dar nu izbuti și, cu toate că se lupta împotriva pierderii cunoștinței, se simțea tot mai apăsată de greutatea ce o împingea spre vidul moale al inconștienței, atât de intens, încât trebui să se străduiască din răsputeri să urmărească discuția.

— Asta a fost acum cincisprezece ani.

— El n-a depășit niciodată momentul acela.

— Ba l-a depășit, a avut destule femei de atunci.

Alex părea refractar. Iritat. Ca și cum subiectul deschidea o rană veche.

— Niciuna dintre ele n-a rezistat mai mult de câteva luni. El și Marla…

— Țin minte.

Glasul lui era glacial și Marla își dădu seama că ar fi trebuit să fie îngrijorată, dar se afunda prea iute în toropeala ei.

— Oricum, nu mai avem de ales acum, nu? I-am spus că ea i-a rostit numele și a fost de acord să vină.

Eu am vorbit? Marla nu-și amintea să fi fost capabilă să rostească vreun cuvânt, deși simțea că înnebunește pentru că nu putea să comunice în niciun fel. Ar fi avut mii de întrebări pe care să le pună familiei, întrebări despre copilul nou-născut, despre fiica ei, despre viața ei. Se strădui să

spună ceva, să tușească, să le atragă atenția… De ce nu putea vorbi? Degetele i se strânseră de frustrare.

— Ai văzut? rosti Alex iute.

— Ce să văd?

— S-a mișcat. Uită-te la mâna ei.

Da! Da! Vă pot auzi! Înțelegeți?

— Cheamă doctorul, zise Alex. În sfârșit! Poate că se trezește, în sfârșit!

În glas i se simțea o undă de bucurie.

Gâtul Marlei se încleștă la gândul că era iubită de bărbatul acesta cu care era măritată, un bărbat pe care nu-l putea vizualiza.

— Vrei să zici că ne-a auzit conversația? întrebă Eugenia cu o teamă rece în glas.

— Ăăă… da, așa cred.

Urmă o tăcere, ca și cum cei doi s-ar fi uitat unul la altul, poate șoptindu-și cuvinte de precauție sau poate doar schimbând priviri cu înțeles.

Marla își relaxă încet mâna și auzi pași moi ce se apropiară de pat.

— Marla? întrebă Alex cu blândețe. Iubito, mă poți auzi? Ajunge să-ți miști mâna, dragostea mea. Anunță-mă că ești bine. Doamne, cât mi-ai lipsit!

Părea foarte sincer și Marla ar fi vrut să-l creadă. Dumnezeule, cât ar fi vrut să aibă încredere în dragostea lui! Bărbatul îi prinse mâna și o ținu între palmele sale.

— Strânge-mă de deget, iubito, dacă mă poți auzi. Haide! Haide, încearcă!

Marla se strădui să miște degetele, însă mâinile îi erau înțepenite și mușchii nu se puteau îndoi sau întinde.

— Cred… cred că am simțit ceva, spuse Alex.

— Bun, poate că se trezește în cele din urmă. Glasul Eugeniei era mai aproape. Marla? Ne poți auzi, scumpo? Dă din cap sau deschide ochii.

O pauză. Marla nu se putea clinti și simțea cum își pierde controlul fragil pe care-l avea asupra conștiinței.

— Scumpo…?

Bărbatul suspină dezamăgit și-i lăsă mâna să cadă pe pat.

— N-are rost.

— Ba are, zise Eugenia calm. Trebuie doar să avem răbdare. Se va trezi.

— Și dacă nu se trezește? întrebă Alex rece.

— Atunci… va trebui să ne gândim. Toți. Va afecta totul, dar nu va fi sfârșitul lumii. Nu te îngrijora dacă nu există motive. Ai văzut-o că a mișcat mâna, ai simțit-o încercând să te strângă de deget. Asta înseamnă progres.

— Dacă zici tu, mormăi bărbatul evident neîncrezător.

* * *

Spitalul Bayview era unul dintre cele mai bune din oraș, sau cel puțin așa i se spusese, dar străbătând coridoarele mochetate unde spoturi amplasate în nișe luminau discret copiile unor faimoase opere de artă, iar asistente, medici și infirmiere se mișcau mereu grăbit, cu pas preocupat, Nick simți că i se zbârlește pielea. Nu-i plăcuse niciodată atmosfera din spitale. Din niciun spital. Mirosul de antiseptic, de talc din mănușile din latex și dezinfectant îi ardea nările. Muzica ambientală discretă, menită să fie relaxantă, îl călca pe nervi, iar toate zâmbetele pacienților, vizitatorilor și personalului păreau false. După părerea lui, în spitale nu se întâmpla nimic bun, iar acesta n-avea să-i modifice părerea.

Venise totuși aici. Indiferent dacă îi plăcea sau nu. Și urma să-și facă blestemata de datorie.

Scrâșnind din dinți, sui cu liftul și căută apoi camera 505, a cărei ușă era ușor întredeschisă. Muzică liniștitoare – versiunea instrumentală a unei melodii vechi de Beatles – susura din difuzoare ascunse de pe coridorul surprinzător de lipsit de asistente, infirmiere sau vizitatori. Sau poate că fratele lui închiriase toată aripa aceasta pentru soția sa; la urma urmelor, el era un membru important al consiliului de administrație al spitalului. Samuel Cahill și apoi Alex, fiul său, donaseră sume enorme pentru construirea institutului Bayview, totul prin intermediul Fundației Cahill. Așa că Alex putea să tragă niște sfori pentru îngrijirea acordată Marlei. Exact așa cum îi plăcea, de altfel.

Nick împinse ușa, deschizând-o spre camera întunecată în care un pacient, probabil Marla, zăcea în pat. Era singură. Alex încă nu apăruse, dar și Nick venise cu câteva minute mai devreme.

Încăperea era standard. Cadrul metalic al patului reflecta iluminarea redusă a unicului tub fluorescent mascat în plafon. Un suport de perfuzii, aidoma unei santinele subțiri, stătea de pază lângă pat, picurând în venele

femeii apă, soluție de glucoză și Dumnezeu mai știe ce. Buchete de flori, cutii de bomboane și ghivece colorau interiorul altfel monoton. Felicitări cu urări de însănătoșire se revărsau dintr-un coșuleț alb de răchită cu fundă portocaliu-luminos. Jaluzelele pe jumătate coborâte erau înclinate suficient cât să proiecteze pe pat dungi obscure.

Strângând din dinți, bărbatul se apropie de pat, simțindu-se ca un intrus. Marla era întinsă pe spate, cu chipul tumefiat și învinețit, imposibil de recunoscut, cu maxilarele prinse în sârme.

— Iisuse, murmură el.

Asta e Marla?

Simți un nod în stomac. Își repetase în minte că terminase de mult cu ea, că furia, durerea și trădarea ei fuseseră îngropate de mulți ani, dar acum, stând lângă ea, nu putea să nu simtă o fărâmă de empatie pentru ființa aceasta jalnică, cumnata lui. La naiba, arăta foarte prost! Părea pe jumătate moartă. Părul îi fusese ras pe o parte a capului și printre firișoarele negre ce începuseră să crească se vedeau clar urmele cusăturilor.

Strânse în pumni rama metalică a patului. O privi și-și aminti cum fusese cândva, frumusețea și alura pur feminină pe care le avusese Marla Amhurst în vremea aceea lipsită de griji dinainte de a deveni doamna Alexander Cahill, dinainte de a înceta să fie iubita lui și de a deveni soția fratelui lui.

Amintirile pe care le zăvorâse reveniră brusc și-i apărură în minte imaginile unei tinere cu picioare lungi, care flirta întruna, conștientă de sex-appeal-ul ei debordant. Dumnezeule, fusese fascinantă, cu ochi verzi neastâmpărați, sprâncene arcuite cu aroganță și pomeți elegant dăltuiți!

Acum nu mai era decât o pacientă inertă în spital, zăcând pe jumătate moartă într-un pat rece, conectată la monitoare și perfuzii, inconștientă la lumea din jur; atât de departe de femeia care se strecura sub pătura mototolită a unui pat din fier într-o căsuță intimă din Mendicino și-l săruta ațâțător pe vârful nasului, după care-i făcea șmecher cu ochiul și cobora încetișor pe corpul lui.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, strângând în pumni rama metalică a patului. La naiba, Marla, ce s-a-ntâmplat?

Scutură din cap, alungându-și amintirile nostalgice. Oricum, toate erau minciuni. Se folosise de el. Simplu și direct. Iar el îi îngăduise.

Și nenorocirea era că probabil ar fi făcut-o din nou. Fără să clipească.

Indiferent cât de jalnic arăta acum, într-o cămașă de noapte din bumbac subțire pe care Marla ar fi considerat-o disprețuitor o zdreanță, Nick nu putea să uite femeia din interiorul corpului.

— Cum naiba ai ajuns așa? murmură el.

În spatele pleoapelor, globii ei oculari se mișcară.

Dar n-ar fi trebuit să fie în comă? Bărbatul simți cum firișoarele de păr de pe ceafa i se zbârliră.

— Marla? șopti el cu glas aproape sugrumat. Marla?

Foarte încet, ca și cum ar fi depus eforturi teribile, ochii ei se deschiseră foarte puțin, apoi mai mult. Îl privi fix, străpungându-l cu pupile negre uriașe, încercuite de inelușe verzi.

Nick simți că-i sare inima din loc.

Ea miji ochii, clipi, dar continuă să se uite la el.

— Am crezut că… mai bine să chem o asistentă sau un doctor.

Încheieturile degetelor i se albiseră pe bara metalică.

Femeia ridică o mână pentru a o atinge pe a lui și se strădui să vorbească, dar buzele i se mișcară peste dinții prinși laolaltă cu sârme, iar cuvintele se auziră înfundat. Cu toate acestea, el le auzi perfect și-l înfiorară.

— Cine ești tu? întrebă și sprâncenele se înălțară puțin deasupra ochilor verzi și duri.

Prin urmare, nu-și mai reamintea. Nick simți un junghi de durere, dar îl ignoră. Măruntaiele i se încleștară.

— Sunt Nick.

Ea lăsă mâna să-i cadă și scoase un sunet ce semăna cu un suspin. Totuși niciun licăr de recunoaștere nu-i luminase ochii.

— Nick? murmură cu dificultate evidentă. Fratele?

Așadar, știa.

— Cred că vrei să spui cel „damnat”.

Marla nu răspunse.

— Adică, explică el ridicând din umeri, ca să rimeze cu „cumnat”. Cumnatul tău.

Pe chipul tumefiat și plin de vânătăi nu se citi nicio reacție, așa că Nick adăugă iute:

— A fost o glumă.

— Proastă. Ochii ei începură să se închidă din nou. Foarte proastă,

bolborosi printre sârme, cu glasul tot mai stins.

— Data viitoare o să găsesc una mai bună, replică el însă femeia nu răspunse. Marla?

La naiba, nu putea să-și piardă din nou cunoștința! Ultimele vești pe care le auzise relatau că nu se trezise absolut deloc; așa-i spusese la telefon Alex ceva mai devreme, când îi propusese să se întâlnească aici, în rezerva din spital, ceea ce, după cum se dovedise, nu fusese o idee prea bună.

Nick își înfundă pumnii adânc în buzunarele jachetei din piele și ieși din cameră, în căutarea unei infirmiere. Nu-l încânta deloc să stea singur lângă o femeie care alterna între conștientă și inconștiență. Mai ales când femeia aceea era Marla Amhurst Cahill. Se uită peste umăr spre ușa deschisă și o zări stând nemișcată pe pat. Arăta foarte rău. Dar pentru că acum se trezea și se vindeca, situația avea să se schimbe în curând.

Fără doar și poate, avea să fie din nou frumoasă.

Deși lui nu i-ar fi păsat de asta.

Cum zicea proverbul acela? Cine s-a fript cu supă suflă și-n iaurt. Ei bine, Nick se fripsese rău de tot. De data asta avea să sufle cu foarte, foarte multă precauție.

CAPITOLUL 3

— Îți spun că s-a trezit, m-a privit în ochi și m-a întrebat cine sunt, zise Nick încă alarmat.

Se rezemă de cadrul ferestrei din salonul reședinței vechi de o sută de ani în care crescuse, se trase de gulerul cămășii și-și privi mama.

— Alex a apărut tocmai când îi explicam unei infirmiere ce se întâmplase. După ce i-am povestit și lui, am plecat. M-am gândit că el și nevastă-sa vor să rămână singuri. Au multe să-și povestească.

— Slavă cerului că a început să dea semne de viață, rosti Eugenia de pe scaunul ei favorit cu spătar înalt. Nici nu știi cât de îngrijorată am fost. Nick, totul a fost un coșmar, un coșmar absolut.

— Încă nu s-a terminat.

— Oho, o știu prea bine.

Femeia încuviință din cap și nici măcar un fir din părul de culoarea caisei nu se clinti de la locul său.

Un telefon fix sună în altă parte a casei, dar Eugenia nu se clinti, ci doar privi către arcada prin care se ajungea în foaierul casei. Aflat pe Mount Sutro, cu o panoramă impresionantă a orașului și a Golfului San Francisco, domeniul cu conacul său impresionant – în stil mai degrabă American Craftsman decât victorian, așa cum i se reamintise lui Nick de zece-douăsprezece ori – fusese o sursă de mândrie pentru toți membrii familiei sale. Mai puțin pentru el. Bărbatul îl detesta.

Telefonul țârâi din nou, ascuțit, apoi amuți.

— Probabil c-a răspuns Carmen, zise Eugenia. Sunt fie reporteri, fie polițiști. După accident nu ne-au slăbit deloc. Unii au campat chiar lângă poartă pentru o vreme, până a apărut alt subiect mai interesant. Își dădu ochii peste cap. N-am crezut vreodată că voi vedea ziua în care o să fiu încântată de un scandal politic în biroul guvernatorului.

— Prețul celebrității, comentă Nick.

— Mda, ce să zic, spuse ea, își drese glasul și apoi își aranjă șiragul de perle de la gât.

Pe hol se auziră pași grăbiți și după câteva secunde își făcu apariția o femeie zveltă, cu păr negru strălucitor și ochi migdalați. Purta o bluză albă

scrobită, cu mânecile suflecate, și fustă neagră mulată pe corp. Îi aruncă lui Nick un surâs sigur pe sine, apoi întinse un telefon fără fir mamei sale.

— Este domnul Cahill, de la spital.

— Bun. Eugenia luă telefonul și flutură din degetele celeilalte mâini în direcția lui Nick. Carmen, el este Nick, celălalt fiu al meu. Îi privi pe amândoi peste rama ochelarilor. Carmen conduce practic toată casa. Cu toate câte se-ntâmplă, nu știu ce m-aș face fără ea.

Tânăra zâmbi.

— Face parte din job, rosti ea și strânse mâna lui Nick cu o fermitate neașteptată. Mă bucur de cunoștință.

— Și eu.

Eugenia vorbea deja la telefon, privindu-l fix pe Nick din spatele ochelarilor cu rame din sârmă.

— Da, dar… Nick a zis… da, bine… Expiră prelung, cu un aer înfrânt. Bănuiesc că ai dreptate.

De când o știa Nick, mama lui ținuse cont de părerile unui bărbat, mai întâi tatăl lui, apoi Alex. Bănuia că acum se întâmpla din nou.

— Bine. Da… vrei să vorbești cu el?… Nu?…

Clătină din cap spre Nick, pentru a-i da de înțeles că scăpase. Pentru moment.

— Bine, atunci așa rămâne. Da. O să venim…

Închise telefonul și-l așeză pe o masă cu tăblie din sticlă, își privi ceasul și colțurile gurii i se contractară.

— Venea de la spital spre casă. Din păcate, Marla nu s-a mai trezit.

— Poftim? se încruntă Nick. De ce?

— Nu știu. Alex a zis că n-a mai avut nicio reacție. Nu numai în fața lui, dar nici a asistentelor sau a doctorului Robertson. Umerii femeii se gârboviră ușor și-și îndreptă ochii spre fereastră. Bănuiesc că era de așteptat.

— La naiba!

Eugenia arcui o sprânceană sură, pensată cu grijă.

— Înjurăturile n-o să ajute.

— Ba da, mormăi el și, în aceeași clipă, Carmen, care așteptase în mod evident dincolo de arcadă, reveni în salon.

— N-am vrut să vă deranjez mai devreme când vă odihneați, se adresă ea Eugeniei. Luă telefonul și-l băgă în buzunar. Am preluat mesaje și le-am

pus pe biroul domnului Cahill în cabinet.

— Mai ții minte de la cine erau?

— De la doamna Lindquist, din nou, și de la doamna Favier.

— Cherise, rosti Eugenia glacial. Bineînțeles. Altcineva?

— Cineva de la un ziar și o avocată care a spus că reprezintă familia doamnei Delacroix.

— Minunat, zise mama lui Nick și cutele mici din jurul gurii ei deveniră mai evidente când își țuguie buzele. Exact ce aveam nevoie. Domnul Cahill se va ocupa de ele după ce ajunge acasă. Își încrucișă mâinile în poală și zise: Carmen, ești drăguță să-mi aduci un ceai? Nick, tu vrei ceva?

— Poate mai târziu.

— În câteva minute, spuse Carmen, zâmbi scurt și se grăbi spre bucătărie.

— Este o fată eficientă, dar o vom pierde, comentă Eugenia. Urmează colegiul la seral și vrea să devină profesoară bilingvă. Eu i-am sugerat să-și continue educația după ce am cunoscut-o la Cahill House… mă rog, știi despre asta.

Bineînțeles că știa. Cahill House fusese înființată cu aproape o sută de ani în urmă pentru fete care aveau „probleme”. Un consiliu directorial conducea instituția filantropică și în componența sa existase întotdeauna un Cahill. Unele lucruri n-aveau să se schimbe niciodată. Și tocmai asta era problema, după cum vedea Nick situația. Samuel făcuse parte din acel consiliu, iar acum venise rândul lui Alex. Anual, familia Cahill făcea o donație importantă.

— Mi-aș dori să nu mai primim atâtea telefoane. Toți știu că Marla este încă în spital… în fine, Joanna Lindquist este o prietenă, dar o bârfitoare îngrozitoare. Bănuiesc că pe avocați nu-i poți opri, iar Cherise… Îl privi pe Nick direct în ochi. Cred că Alex ți-a spus că în scenă au revenit copiii lui Fenton.

Își rezemă bărbia pe o mână și bărbatul îi observă petele de bătrânețe, dovezi că mama lui nu era chiar atât de încăpățânată încât să nu îmbătrânească.

— Am auzit, da. M-a sunat și Cherise, de altfel. Vrea s-o vadă pe Marla.

— Sunt convinsă. Dacă o va face, lasă-mă să-ți spun că are un motiv. Eu n-am crezut niciodată în teoria „sângelui rău”, dar ăștia doi mă fac să mă răzgândesc. Se ridică de pe scaun și se îndreptă cu greutate spre fereastra

unde stătea Nick. Noi nu putem face însă nimic în privința asta. Alex va trebui să se ocupe de Monty și Cherise. Dacă vor să ne acționeze în judecată, n-au decât. N-au absolut nicio bază legală. Își netezi poalele taiorului și adăugă: Parcă ar fi niște corbi deasupra unui miel muribund.

— Atâta doar că nu-i nimeni muribund, rosti bărbatul, asigurându-se că înțelese unde bătea.

— Nu încă, chicoti surd Eugenia.

Se așeză din nou în scaun, iar Carmen apăru cu serviciul de ceai, îi umplu o ceașcă, o întrebă dacă mai dorea ceva, apoi plecă.

— Vrei ceai? întrebă Eugenia, deoarece pe tavă mai erau câteva cești goale.

— Nu, mulțumesc. Cred că am nevoie de ceva mai tare.

— Servește-te, rosti ea și duse ceașca la buze.

— Mai târziu.

Nick porni spre șemineu și de sub scaunul mamei sale se auzi un mârâit gros și nemulțumit.

— Chiar mă-ntrebam când o să dea un semn de viață, zise Eugenia și se aplecă peste brațul scaunului. Taci, Coco!

Căpșorul alb și ciufulit al unui câine își scoase botul din umbre. Ochi negri strălucitori îl priviră pe Nick cu neîncredere. Cățelușul mârâi din nou.

— Nu-l băga în seamă, spuse Eugenia. Coco e câinele care latră, dar nu mușcă. Lăsă o mână în jos peste brațul scaunului și degetele ei cu manichiură perfectă se plimbară prin blana cățelului, însoțite de clinchetele slabe ale brățărilor din aur. De fapt, ești un fricos și jumătate, nu-i așa? îl întrebă ea pe un ton de alintare, după care își privi fiul. Unde ți-e bagajul?

— În drum de la spital, mi-am luat o cameră la Red Victorian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te-ai cazat la un hotel? Când familia ta locuiește nițel mai sus? Eugenia ridică un braț, de parcă n-ar fi putut înțelege ce era în mintea lui. Poți să stai aici, în vechea ta cameră.

Vezi să nu! își zise Nick. Locul acesta era bântuit de prea multe spectre din trecutul său, iar în curând avea să revină și Marla. Privi în jurul salonului. Câteva scaune noi fuseseră adăugate mobilelor de epocă pe care și le reamintea. Casa supraviețuise după două seisme majore și rezistase la rigorile și testele câtorva generații de Cahill. Pereții din cărămidă și imitație de șindrilă, acoperișul în pante și ferestrele originale erau expresia elitei de bani gata și a eleganței din San Francisco la nivelul cel mai de sus.

Sau cel mai de jos.

Nick nu era sigur în privința asta.

Nu avea deloc sentimentul că se întorsese acasă în clădirea asta uriașă, cu candelabre din cristalele multifațetate ce scânteiau și se reflectau în parchetul lustruit, cu patina lui dată numai de vechime și tălpile pantofilor scumpi. Panourile sculptate în lemn, lucrate cu grijă de un imigrant german meticulos cu mai bine de o sută de ani în urmă, se înnegriseră odată cu trecerea timpului.

Da, era un loc impresionant. Asta dacă îți place o casă ce pare să n-aibă suflet.

Ușa din față se deschise și Alex intră în foaier. Își lăsă servieta pe treapta cea mai de jos a scării, își scoase mănușile cu gesturi violente și-și privi încruntat fratele prin arcadă.

— Ai zis că Marla s-a trezit, rosti el acuzator, cu ochi cenușii aspri și neîncrezători.

— Am zis că s-a trezit și s-a uitat la mine, a spus câteva cuvinte, după care a adormit la loc sau cum vreți voi să-i spuneți.

Nick nu avea de gând să se lase intimidat.

— Cât am fost eu acolo, și am stat mai bine de o oră, nici măcar nu s-a clintit. Alex își descheie haina. Doctorul Robertson mi-a spus că-i inutil să aștept – mă vor suna dacă apare vreo schimbare. Își aruncă haina peste balustrada scării și intră în salon. A naibii întâmplare, nu? Băgă mâna în buzunarul sacoului și scoase un pachet de Marlboro. După șase săptămâni în care n-a dat nici măcar un semn de viață, Marla deschide ochii, vorbește *cu tine*, apoi intră din nou în comă. Toate astea în cele cinci minute cât ai fost acolo.

Își înfipse o țigară în gură și, cu un țăcănit de brichetă, o aprinse.

— Este un început, Alex, ai răbdare.

Eugenia își lăsă ceașca pe farfurioară, apoi se ridică și Alex depuse sărutarea obligatorie pe pielea ei netedă ca pergamentul. Deși purta tocuri înalte de zece centimetri, era cu un cap mai scundă decât fiii ei. Părul în nuanța caisei era fixat impecabil, iar taiorul – întotdeauna de la case de modă faimoase – nu avea nici măcar o cută.

— Să am răbdare? Ce naiba, n-am avut până acum?

Alex își smuci cravata și suflă fumul prin colțul gurii. Își trecu prin păr degetele răschirate și mormăi:

— Dumnezeule, este foarte frustrant! Al naibii de frustrant!

Se sprijini cu un umăr de polița șemineului, acoperită de fotografii cu rame aurite ale membrilor familiei. Rezemă un braț de stejarul lustruit și lăsă degetele să atârne deasupra grătarului. Fumul țigării sale unduia leneș spre tavan.

— E un dezastru, murmură el șoptit. Un dezastru blestemat.

— Mi s-a părut că ai zis că ea s-a mai trezit o dată, spuse Nick.

— Nu. Alex clătină din cap, trase adânc din țigară și buzele i se contorsionară parcă în fața unei ironii numai de el știută. A șoptit numele tău, dar eu nu știu să-și fi recâștigat vreodată cunoștința. Nici măcar nu i-au tresărit pleoapele. A fost… a fost de parcă ar fi avut un soi de vis.

— Vis?

— Sau așa ceva. Nu știu. M-am săturat de asta. Alex își masă fruntea cu vârfurile degetelor. La naiba, o să beau ceva. Vrei și tu?

Dădu din cap spre fratele lui și traversă salonul către un dulăpior din lemn de trandafir care avea peretele din spate acoperit cu oglindă. Înăuntru se găseau soiurile cele mai fine de scotch, bourbon și whisky. Alex scoase un inel de chei din buzunar și descuie dulăpiorul de epocă.

— Poate că ar fi trebuit să așteptăm la spital, sugeră Nick.

— Nu, au zis că vor telefona. Alex aruncă o privire peste umăr și prima urmă a unui zâmbet îi apăru în colțurile gurii. Asistenta aproape că m-a dat afară. Cred că eram nițel cam… cum a zis ea… „insensibil și irascibil” – da, exact așa. Singura bucurie cu care m-am ales a fost că am scos-o din sărite. Deci, ce vrei? îl întrebă pe Nick.

— Scotch cu gheață.

— Mamă?

— Nu vreau nimic, rosti femeia țâfnos, dar ea nu avusese niciodată o înclinare spre alcool, obișnuind să bea doar câte un pahar de vin la ocazii, ceea ce, bănuia Nick, era o reacție directă față de pasiunea de o viață a tatălui lor pentru gin. Își ridică apoi ceașca de ceai: Asta îmi ajunge.

— Ai vorbit cu doctorul? întrebă Nick.

— Da. M-am întâlnit cu Phil Robertson în cabinetul spitalului – înainte de a o enerva pe asistentă. El crede că Marla începe să-și revină. S-ar putea să mai dureze ore sau zile, n-a putut preciza, dar – și asta e important – când se va trezi și toți parametrii vitali vor fi normali, o va externa. Alex scoase două sticle și rupse sigiliul de pe capacul uneia. Am vorbit deja cu

două infirmiere, una permanentă și una care să vină acasă temporar.

— Numai vești bune, zise Nick străduindu-se să-și ascundă sarcasmul din glas.

Privi pe fereastră spre luminile orașului. Ploaia lovea în geam, scurgându-se în pârâiașe ce încețoșau imaginea.

— Nu sunt vești bune, Nick, dar e tot ce am putut face.

Alex arăta mai bătrân decât cei patruzeci și doi de ani ai săi.

Obosit. Sătul de toată porcăria asta. Puse două cuburi de gheață într-un pahar de modă veche încrustat cu blazonul familiei, un simbol ridicol al hedonismului Cahill. Urmă o doză zdravănă de scotch și după câteva secunde băutura ajunse în mâna lui Nick.

— Pentru zile mai bune, rosti Alex și trase o dușcă zdravănă din paharul lui, iar o parte din încordarea din jurul ochilor păru că se destinde când alcoolul îi ajunse în stomac.

— Amin! încuviință Eugenia cu o privire ușor dezaprobatoare.

Dintr-o singură înghițitură, Alex își termină paharul.

— Frumoasă revenire acasă, nu? continuă Alex. Marla în spital, o femeie moartă, un camionagiu ars și cu viața atârnând de un fir de ață, un nepot nou pe care nici măcar nu l-ai văzut încă și afacerea familiei în necazuri.

Mama lui îi aruncă un surâs situat între tandrețe și calcul șiret.

— Indiferent care ar fi motivul, e bine că te afli din nou alături de noi, Nick.

El sorbi din pahar. Scotchul cu gust de fum îi lunecă ușor ca apa pe gât, o abilitate pe care o dobândise, așa i se spusese, dar una cu care i se părea că se născuse.

— Povestește-mi despre accidentul Marlei, sugeră Nick.

Alex se întoarse la bar și-și mai turnă un whisky sec. Nick era iritat. Marla se trezise; văzuse asta cu propriii lui ochi. I se părea că ar fi trebuit să facă ceva, *orice*, decât să stea în salonul ăsta de modă veche și să bea.

— Ce s-a-ntâmplat în noaptea aceea?

— Noi presupunem că Marla și Pam Delacroix, o prietenă recentă, plecaseră s-o viziteze pe fiica lui Pam la Universitatea din Santa Cruz, întrucât într-acolo se îndreptau. Asta a fost acum mai bine de șase săptămâni, imediat după ce s-a născut James. În ziua când Marla ar fi trebuit să vină acasă de la spital. Nu pot să-nțeleg de ce a decis să plece tocmai atunci acolo.

Alex se încruntă uitându-se insistent la paharul său, studiind adâncurile chihlimbarii de parcă ar fi fost un ghicitor în frunzulițe de ceai.

— Una peste alta, ea s-a întâlnit cu Pam, a trecut la volan dintr-un motiv pe care-l știe numai Dumnezeu și au plecat. Era o seară păcătoasă, cu ceață și ploaie, iar bucata aia din autostrada 17 e periculoasă – numai serpentine prin munți. Tot timpul au loc accidente. Cumva, Marla a pierdut controlul volanului. Nimeni nu știe cauza. Poate pentru că nu era familiarizată cu Mercedesul lui Pam. Oricum, asfaltul era ud și lunecos, iar mașina a derapat în lungul parapetului, pe care l-a rupt în cele din urmă într-un punct slab și a zburat peste margine. Pam a murit instantaneu. Nu purta centura de siguranță. Marla a supraviețuit ca prin miracol. Și-a izbit capul de geamul lateral, și-a fracturat maxilarul în trei locuri și s-a tăiat și lovit pe toată fața, însă airbagul s-a umflat și n-a suferit alte fracturi sau leziuni interne. Ba chiar a avut noroc în privința dinților – nu și-a rupt niciunul.

— Mă-ndoiesc că ea a considerat asta un noroc, mormăi Nick.

Alex își termină țigara și aruncă chiștocul în șemineu.

— Rezultatul a fost fractură de maxilar, comoție și nasul spart. Destul de urât, când le privești mai atent, mai ales din cauza comei. Poliția a identificat-o grație brățării de spital pe care încă o purta în momentul accidentului – probabil că uitase s-o scoată.

— Nu pare felul ei de a fi.

Femeia pe care și-o amintea Nick era mereu exigentă cu aspectul ei.

— Poate că era agitată, cine știe? Alex se duse la bar și-și mai turnă un pahar. Partea stângă a feței i-a fost afectată, dar chirurgii au fost optimiști. Au făcut deja o mică reconstrucție, pentru a-i păstra fața simetrică, și probabil că Marla va dori mai mult după ce i se vor scoate sârmele și se va trezi.

Clătină încet din cap, copleșit de dimensiunea problemelor.

Nick se foi de pe un picior pe altul. De ce naiba nu sunau cei de la spital? Îl scotea din minți să stea degeaba. Se uită la mama sa, care sorbea calm din ceai, cu ochii ațintiți asupra marginii covorului persan, unde stătea întinsă Coco, cu botul între labele albe, cu ochii negri și bănuitori fixați asupra lui Nick.

— Cred c-ar trebui s-o-ntind… începu el.

Pe scară se auziră pași și în salon dădu buzna Cissy, îmbrăcată complet în negru.

— Am crezut că mergem s-o vedem pe mama, zise ea, după care se opri brusc când îl văzu pe Nick.

— Cissy, zise Eugenia, el este Nicholas. Ți-l mai amintești, nu-i așa?

Fata răsfrânse buza de jos și-l inspectă cu ochi suspicioși.

— Nu cred.

— A trecut mult, spuse Nick oferindu-i puștoaicei o scuză. Cred că vreo zece ani.

Ea ridică din umeri. În mod evident, puțin îi păsa.

— Mergem sau ce facem?

— Imediat ce ne anunță de la spital. Nick spune că Marla s-a trezit și a vorbit cu el, dar când m-am oprit eu acolo, intrase iarăși în comă.

— Poftim? Poate să facă asta?

— Uite c-a făcut-o.

— Nu se poate. Cissy clipi apăsat. Vreau să spun, odată ce te-ai trezit, te-ai trezit, nu?

Alex își dădu paharul peste cap și o atinse pe umăr.

— Doctorul Robertson spune că se va termina în curând.

— Așa zice de când am internat-o. Cissy se uită pe rând la cei trei adulți, cercetându-le fețele, așteptând să găsească minciuni. E o nebunie! concluzionă ea și se trânti pe o sofa tapisată în catifea verde-pal. Nu-mi doresc decât să se trezească odată și totul să fie la fel ca înainte.

— Asta nu se va-ntâmpla, rosti Alex cu mai multă tandrețe decât l-ar fi crezut Nick în stare.

— De ce-a trebuit să se-ntâmple așa?

— Cissy, am mai vorbit despre asta. Așa a fost să fie.

Nervii lui Alex începeau să cedeze și Nick era surprins. Fratele lui fusese mereu un ticălos rece, detașat și lucid, care putea aborda orice situație cu un calm surprinzător. O veche iubită de-a lui, cea dinaintea Marlei, îl acuzase cândva că nu avea sânge în vene, ci gheață. La momentul acela, Alex considerase asta un compliment.

Dar în seara asta era zguduit. Și încă serios.

Poate că de fapt îi pasă de Marla. Poate că s-a însurat cu ea pentru c-o iubea, nu pentru că era interesat doar să-și învingă fratele.

— Acum puteam să fi fost la ranch, se plânse Cissy.

Eugenia pufni disprețuitor.

— Ai școală mâine și, în plus, plouă.

— Mare scofală, mormăi fata încet și rămase cu ochii spre fereastră.

Cissy îi reamintea lui Nick de o pisică de casă ce stă pe pervazul unei ferestre și dă din coadă cu privirea concentrată asupra păsărilor de pe o ramură de copac imediat dincolo de geam.

Telefonul țârâi și Alex tresări, se deplasă în foaier și luă receptorul înainte să fi sunat de două ori.

— Alex Cahill. Da… bun, bun… minunat! Venim imediat. Trânti receptorul. Era și timpul, mormăi el când intră în salon.

— Mama? întrebă Cissy și o parte din atitudinea ei de adolescentă rebelă se topise.

Fără privirea disprețuitoare și expresia de neîncredere, era drăguță și probabil că avea să devină cu timpul o frumusețe. Ca mama ei.

— Este bine? continuă fata.

— Să sperăm. Alex izbuti să afișeze un zâmbet. Au sunat de la spital. Se pare că în sfârșit se trezește.

— Slavă cerului, zise Eugenia și se ridică în picioare, iar Nick simți un amestec de ușurare și neliniște. Fiona și Carmen sunt aici ca să aibă grijă de cel mic, dar mai bine să știe și ele ce se-ntâmplă.

Ieși din salon, îndreptându-se cu pași grăbiți spre partea din spate a casei.

— O să luăm Jaguarul, anunță Alex și băgă mâna în buzunar după chei.

— Eu merg cu mașina mea.

Nick nu mai zăbovi ca să dea naștere la comentarii. Avea nevoie de propria lui mașină, ca să poată pleca dacă situația devenea prea încinsă la spital. Nu se putea ști ce avea să se întâmple când Marla își revenea în cele din urmă.

* * *

Deschise un ochi foarte puțin, dar raza de lumină străpungătoare o sili să-l închidă la loc. Durerea de cap i se transformase într-o pulsație surdă, însă cea din falcă era mai pronunțată. Percepea în mod vag un soi de muzică, o melodie pe care ar fi trebuit să și-o amintească și care plutea în jurul ei.

— Doamna Cahill? rosti un glas blând de femeie.

Din nou numele acela. Oh, Doamne, de ce nu părea în regulă? Pleoapele îi tremurară, se deschiseră și făcu o grimasă înaintea exploziei de lumină, dar apoi își dădu seama că intensitatea lămpii era la minimum, jaluzelele

fuseseră coborâte și camera se găsea în semiîntuneric.

— Știți unde vă aflați?

Marla încuviință din cap. Simțea un gust groaznic în gură, avea mâncărimi de piele din cauza șederii în pat, părul îi era numai șuvițe nespălate, iar scalpul parcă era plin de nisip. Dumnezeule, probabil că arăta oribil! Încet, pata neclară care era fața asistentei se contură în detalii.

— Suntem în spitalul Bayview, iar eu sunt Carol Maloy.

Ecusonul de pe jacheta bleu-pal a uniformei îi confirma spusele, având alături și precizarea „Asist”. Înaltă și blondă, cu ochi de cristal albastru, asistenta zâmbi larg, arătându-și dinții albi, perfecți.

— Ne bucurăm că ați revenit printre noi.

Marla se strădui să înghită un nod prin gâtul uscat ca iasca.

— Cum vă simțiți? Vă e sete?

Cu mai mult efort decât ar fi fost necesar, Marla izbuti să încuviințeze din cap, dar asistenta Maloy plecase deja și acum revenea cu un pahar cu pai.

— Am bănuit eu că vă veți trezi azi, am avut o premoniție. Vom începe cu asta, după care vom trece și la suc, dacă vreți neapărat să vă faceți de cap.

Cu ajutorul asistentei, izbuti să bea puțină apă prin pai. I se păru o licoare divină când lunecă printre buzele-i uscate și crăpate, printre sârmele care-i țineau dinții laolaltă și în jos pe gâtul scorojit de sete.

Stomacul i se strânse brusc. Amenință să se reverse afară.

Parcă anticipându-i reacția, asistenta zise:

— Hopa! Ușurel. Sorbiți doar puțin, da? Ați zăcut mult timp fără cunoștință și corpul are nevoie de o perioadă să se reacomodeze la cerințele vieții.

Marla îi urmă sfatul și supse doar puțină apă. Mintea începea să i se limpezească.

— Vedeți, ați început deja să vă obișnuiți! Asistenta îi controlă temperatura. Sârmele astea sunt foarte neplăcute, continuă ea să vorbească, dar mă tem că sunt necesare. Vestea bună este că nu va mai trebui să le purtați foarte mult timp. Poate numai o săptămână sau două.

Verifică tensiunea și pulsul Marlei cu eficiența rapidă a cuiva care ar fi putut strecura cu ochii închiși manșonul unui tensiometru pe brațul unui om.

— L-am anunțat deja pe domnul doctor Robertson și va veni în curând să vă vadă. Prinse tensiometrul într-un suport pe perete. Dânsul v-a anunțat deja familia.

Familia ei. Oamenii fără fețe. Poate că acum avea să și-i reamintească.

— Vreți să vă ridic puțin?

— Da, zise Marla fericită pentru o schimbare de poziție.

Pentru orice fel de schimbare. Asistenta îi arătă comenzile de pe rama patului și căpătâiul său se ridică suficient cât să poată vedea restul încăperii. Era mică, eficientă și ar fi fost sterilă dacă n-ar fi existat abundența de flori viu colorate și parfumate ce ticseau practic toate suprafețele disponibile; cutii cu bomboane de ciocolată și altele nedesfăcute erau stivuite pe un raft de lângă ușa dulapului din perete. Felicitări, probabil cu urări de însănătoșire, umpleau cu vârf un coșuleț de pe noptieră.

— Soacra dumneavoastră a vrut să le vedeți pe toate când vă treziți, ca să știți cât de mult le-ați lipsit, zise Carol în timp ce asculta bătăile inimii Marlei cu stetoscopul. Normal – bravo! Temperatura, tensiunea, pulsul… toate sunt normale.

Puse stetoscopul în buzunar, apoi luă un cleștișor pentru tăiat sârma, aflat pe noptieră lângă paharul cu apă, carafa și o cutie cu batiste din hârtie.

— Probabil că pare ciudat, îi spuse, dar dacă vreodată, cine știe, credeți că vă vine să vomitați, sunați-ne imediat și începeți să vă tăiați sârmele din gură ca și cum ar fi o chestiune de viață și de moarte. Tonul îi deveni brusc mai sobru. Pentru că așa este. Nu vrem să vă înecați sau să vă sufocați.

Marla se înfioră, îngrozită de imaginea ce-i apăruse în minte.

— Știu, zise asistenta de parcă-i citise gândurile, nu-i o idee tocmai plăcută. Mai mult ca sigur că nu se va întâmpla asta niciodată, dar trebuie să știți cum stau lucrurile.

— Paza bună trece primejdia rea, mormăi Marla.

— Exact. Asistenta făcu niște însemnări iuți pe fișa ei. Bun, totul arată destul de bine. O să vă aduc sucul, apoi o să trimit o infirmieră să vă facă o baie în pat, da? Imediat ce domnul doctor ne dă acordul, o să vă scoatem unele tuburi, ca să vă puteți spăla singură.

Îi făcu din ochi, apoi ieși pe ușă.

Marla abia aștepta să scape din închisoarea asta. Sorbi din apă și privi în jur. Prin fereastră se vedea parțial parcarea, dincolo de care se întindea o apă verzuie, probabil o parte din golf, judecând după numele spitalului.

Întinse un braț și se uită prin felicitările de pe noptieră, citindu-le și întrebându-se cine erau cei care le semnaseră. Bill și Sheryl, Gloria și Bob, Joanna și Ted, Anna, Christian, Mario. Niciunul dintre ele nu-i spunea nimic, însă asta era valabil și pentru propriul ei nume. Marla Amhurst Cahill. Dumnezeule, de ce numele ăsta i se părea ca o pereche de pantofi prea mari?

Capul îi pulsa și așeză paharul cu apă pe noptieră, după care, lăsându-se pe spate în pat, își aminti brusc un chip – chipul unui bărbat. Colțuros și aspru, cu piele bronzată, trăsături dăltuite și sprâncene groase și negre deasupra ochilor albaștri ce aveau intensitatea unor lasere.

Gâtlejul i se încleștă la amintirea aceea.

Ceva din el o tulburase într-un fel pe care nu-l putea înțelege, simțise în el o duritate. El glumise, dar nu zâmbise. Fusese aici, în camera asta și spusese că se numea Nick. Damnatul… Așa se descrisese. În plus, avea ceva care păruse neîncrezător sau poate neliniștitor; Marla o simțise, deși întâlnirea lor fusese atât de scurtă.

Pulsul îi bătea parcă mai apăsat. Bărbatul nu mințise. Arăta cumva ca un brigand din secolul XXI, cu jachetă din piele, ten bronzat și blugi.

Dar asta era o nebunie. Era o femeie măritată. Ajungea să-și privească mâna stângă ca să-și amintească. Acolo, scânteind în lumina fluorescentă diminuată, pe degetul ei inelar se vedea clar inelul care sclipea de diamante încrustate într-o bandă lată din aur. Verigheta ei. Privind obiectul strălucitor, nu izbutea totuși să-și amintească nimic despre ziua când îi fusese pus pe deget sau despre bărbatul care spusese probabil „Da”.

Gândește, Marla, gândește!

Nimic.

Niciun indiciu.

Îi venea să urle de frustrare.

Uitându-se la verighetă avu aceeași senzație ca atunci când se uitase în ochii lui Nick Cahill. Nu exista niciun flashback scurt al altui loc și al altui timp, nicio întrezărire de amintire, nicio altă reacție decât o curiozitate acută. Despre bărbat. Despre căsătoria ei. Despre copiii ei. Despre ea însăși.

— Deci, te-ai trezit.

Un bărbat înalt cu ochelari cu rame din sârmă și halat alb scurt deschisese ușa și intra în rezervă. Avea o mustață subțire, ca trasată cu creionul, care atrăgea atenția asupra chipului său. Era complet chel, cu dinți

mărunți ce păreau prea numeroși în gura micuță.

— Mă mai ții minte? o întrebă el pe Marla, după care, văzându-i probabil disperarea din ochi, urmă imediat: Nu-ți face griji în privința asta. Amnezia urmează frecvent după comă… ar trebui să dispară. Surâsul lui era menit să inspire încredere. De aceea, mă mai prezint o dată: sunt doctorul Robertson.

Se aplecă peste ea și-i aținti în ochi raza foarte subțire a unei minilanterne.

— Cum te simți?

— Groaznic, recunoscu femeia.

Nu avea rost să ascundă adevărul.

— Îmi dau seama. Te doare maxilarul.

— Foarte rău.

— Capul?

Îi studie creștetul capului.

— Ca naiba.

— O să-ți dăm ceva pentru dureri. Spune-mi acum despre memorie.

— Care memorie? întrebă Marla, străduindu-se să nu facă o grimasă când medicul mută lumina de la un ochi la celălalt.

— E chiar așa de rău?

Se gândi și simplul act al concentrării îi spori presiunea din cap.

— Da, e rău. Dacă aș spune că sunt încețoșată, aș fi optimistă.

Se forța să scoată cuvintele printre dinții ce păreau fixați în ciment.

Robertson se îndreptă, stinse lanterna și-și încrucișă brațele peste pieptul costeliv.

— Povestește-mi despre tine.

Oho! se gândi și încercă să sape adânc.

— Este… e foarte ciudat. Știu unele chestii, de pildă… pot să citesc, să înțeleg, cred că sunt destul de bună la matematică, dar nu-mi amintesc să fi avut vreo educație, vreo instruire în privința asta. Cred că-mi plac caii și câinii și plaja și filmele de groază… dar…

Înghiți nodul care i se formă în gât și-și forță buzele să se miște în jurul dinților imobili.

— …nu-mi amintesc familia, nici copiii mei, nici părinții mei, nici chiar pe soțul meu.

Glasul o trădă, ochii i se umplură de lacrimi și se simți absolut jalnic, o

creatură patetică, nevolnică, fără trecut. Încercă să scrâşnească din dinţi, dar erau fixaţi strâns.

— Vreau să ţii minte că asta nu este ceva anormal, rosti medicul privind-o liniştitor, în timp ce-i mai controlă o dată parametrii vitali, apoi îi testă reflexele. Te rog să mă apuci de degete şi să strângi cât poţi de tare, zise el ridicând degetele arătătoare.

Marla îl strânse cu disperare.

— Bun, acum dă-le drumul. Îşi notă ceva pe fişă. Cât despre memorie, va reveni. În urma comoţiei, creierul a suferit un şoc puternic şi pentru o vreme ai fost în comă. Îi zâmbi scurt, fulgerându-şi dinţii albi. Însă o să începi să-ţi aminteşti până la urmă.

— Când? întrebă ea, disperată să ştie că se va însănătoşi.

— Din păcate, nu pot să prezic asta.

Robertson se încruntă şi clătină din capul pleşuv.

Ar fi bine să fie cât mai repede, se gândi femeia, *altfel o să-mi pierd minţile… sau ce a mai rămas din ele.*

— Aş vrea s-o pot face.

— Atunci suntem doi care vrem asta.

— Va trebui să ai răbdare. Să-ţi acorzi timp pentru recuperare.

— De ce oare cred c-o să obosesc tot auzind asta? întrebă Marla şi Robertson ridică din umeri.

— Poate că te cunoşti mai bine decât crezi.

— Asta-i problema, doctore, zise ea privindu-l drept în ochi. Eu nu mă cunosc absolut deloc.

* * *

Aşa cum promisese asistenta, o infirmieră apăru în cameră, o spălă pe Marla repede cu un burete şi aranjă aşternutul. Abia ieşise pe uşă că sosi familia. Zâmbete, îmbrăţişări şi sărutări ce păreau forţate se abătură ca o cascadă asupra ei din partea unor străini. Numai străini. Se strădui să etaleze un zâmbet pe care nu-l simţea autentic şi încercă cu disperare să şi-i reamintească pe toţi oamenii aceia, dar nu reuşi. Tot aşa cum vocile lor i se păruseră străine, feţele lor nu-i declanşau absolut nicio amintire.

— Cât mă bucur să te văd trează şi din nou alături de noi, spuse soacra ei, tamponându-şi ochii cu colţul unei batiste.

Era o femeie micuţă, cu părul vopsit în culoarea caisei şi dinţi mici şi egali; purta pantofi cu tocuri înalte asortaţi la poşetă, taior din lână gri, o

bluză de mătase de culoarea perlelor și o eșarfă cu imprimeuri în tonuri roșu și auriu.

— Mulțumesc.

Eugenia își drese glasul.

— Casa a fost pustie fără tine.

Marla simți că i se topește inima.

Cissy, fiica ei, depuse sărutarea obligatorie pe obraz și se retrase. Era înaltă pentru vârsta ei, subțirică și îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Pielea îi era ușor bronzată, presărată pe alocuri de coșuri pe care fardurile nu le puteau ascunde complet, iar ochii erau conturați cu rimel negru, gros.

— Bună, rosti ea nesigură.

— Bună și ție.

Asta fusese tot ce izbuti Marla să pronunțe. *Fata asta* era fiica ei? De ce nu simțea nimic, de ce nu avea nici cea mai măruntă amintire despre… nimic? Unde era fiorul matern din adâncul inimii – succesiunea fulgerătoare de imagini cu ea născând sau schimbându-i scutecele lui Cissy în pruncie, sau amintirile de genunchi juliți, pierderea unui dințișor de lapte ori durerea simțită văzându-și fata cum suferă la prima dragoste adolescentină? Cu certitudine toate astea existaseră, însă Marla nu-și amintea nimic din viața ei. De parcă ar fi fost moartă pe dinăuntru. Și asta o speria. O speria îngrozitor.

— Știam eu c-o să te trezești!

Vocea lui Alex bubui din cealaltă parte a camerei. Marla întoarse capul, încordându-se pentru altă față necunoscută, dar când își zări soțul avu impresia vagă că-l mai zărise înainte – o imagine evazivă care-i sâcâi creierul, însă dispăru înapoi în lumea întunecată a memoriei ei.

— Iubito, cât mă bucur să te revăd.

Era un bărbat înalt și robust, cu ochi cenușii și un zâmbet care i se lățise pe toată fața, îmbrăcat în costum bleumarin și un pardesiu descheiat, cu capetele cordonului vârâte în buzunare. Se aplecă peste rama laterală a patului și o îmbrățișă cu putere.

— Eu… noi… noi ți-am simțit lipsa.

Glasul îi era baritonal și mirosea a fum și a aftershave moscat. Ținând-o ferm, o sărută ușor, totuși energic pe obraz.

Marla nu simți absolut nimic pentru el.

Nimic.

Dumnezeule, doar nu putea să fie atât de pustiită pe dinăuntru! Era de-a dreptul lipsită de orice sentimente. Lacrimi îi arseră ochii și-i încețoșară vederea. Ridică brațele și-l prinse pe Alex, dorind cu disperare să simtă un fior de tandrețe, un sentiment de apartenență, de iubire pentru el, dar nu putea decât să spere că, în curând, își va reaminti. *Durează*, își spuse ea, totuși gândul acela o frustra. Își dădu seama că nu era o femeie răbdătoare și, alături de o fărâmă de bucurie că descoperise ceva din personalitatea ei, se îndoia că era o trăsătură așa de bună.

Telefonul țârâi ascuțit și toți mușchii lui Alex se încordară.

— Am cerut spitalului să nu-ți facă nicio legătură telefonică, rosti el desprinzându-se din îmbrățișare și întinzându-se spre receptor.

În timp ce Cissy stătea cu brațele încrucișate la piept lângă aparatul de aer condiționat de lângă fereastră, iar Eugenia îndepărta florile moarte ale unei crăciunițe, bărbatul ridică receptorul.

— Alo… Alo? Cine e… rahat!

Trânti receptorul în furcă.

— N-a răspuns? întrebă Eugenia și Marla simți un fior de neliniște.

— A greșit numărul, zise Cissy cu o expresie plictisită.

— Nu cred, pentru că a trecut prin centrala telefonică a spitalului. Alex își frecă bărbia și ochii i se întunecară gânditori, iar Eugenia încetă să mai culeagă florile roz și uscate. O să mă interesez. Au mai fost și alte apeluri?

— Nu… adică nu-mi amintesc să fi fost, dar de fapt nici nu-mi amintesc prea multe.

Marla se strădui să etaleze un surâs. Bărbatul oftă.

— Am auzit. Am stat de vorbă cu Phil… cu doctorul tău… Robertson, înainte să vin la tine, și ne-a avertizat că s-ar putea să fii amnezică o vreme. Vestea bună e că ar trebui să fie doar temporar.

— „Ar trebui să fie”, repetă ea sarcastic. Să sperăm.

— Nu-ți face griji în privința asta, zise bărbatul și, aplecându-se, o sărută pe frunte. Concentrează-te doar asupra însănătoșirii. Phil crede că în două zile ai putea să vii acasă.

Marla se gândi că avea să înnebunească dacă mai petrecea o singură zi fără să facă nimic.

— Nu, zise ea. Vreau să merg acum acasă.

— Cred că vrei, iubito, dar e imposibil.

— De ce?

— Doctorul mai vrea să-ți facă niște analize de rutină. Parametrii vitali… chestii de-astea. Nimic complicat.

— Destul de complicat ca să mă țină aici! se răsti ea.

— Abia te-ai trezit, iubito, îi reaminti Alex.

— Dar vreau acasă, repetă Marla. Acum.

Nimeni nu mai spuse nimic. Alex se uită la Eugenia, care trecuse de la crăciuniță la o vază cu flori și scotea trandafirii uscați pe care-i arunca într-un coș de gunoi de lângă dulap. Cissy devenise brusc foarte interesată de parcare și privea pe fereastră, ignorând contactul vizual cu părinții ei.

— Ascultă-mă, scumpo, rosti Eugenia și se apropie de pat; bătrâna care cu numai câteva minute în urmă fusese cu ochii în lacrimi devenise brusc categorică și dură. Când vei fi mai bine, vei veni acasă, bineînțeles, însă deocamdată trebuie să te concentrezi pe însănătoșire.

O atinse cu blândețe pe Marla pe mână, dar în spatele ochelarilor cu rame din sârmă ochii ei îi porunceau în tăcere să nu mai spună niciun cuvânt, ca și cum ar fi existat un secret pe care-l împărtășeau toți, un secret care nu cuteza să fie rostit, aici, în spital, și Marla simți un fior nou de neliniște.

— Unde-i… unde-i copilașul meu? întrebă ea.

— Acasă, răspunse soacra ei și privirea i se îmblânzi puțin. Pediatrul ne-a interzis să-l aducem aici. O să-l vezi imediat cum vei ajunge acasă.

— Și când va fi asta?

— În curând, scumpo. Când te va externa doctorul. Și el vrea la fel de mult să pleci acasă. Noi îi cunoaștem de mulți ani pe Phil și pe soția lui.

Glasul lui Alex se dorea blajin, totuși Marlei i se păru că aude și o nuanță subtilă și se întrebă dacă bărbatul încerca s-o calmeze, nedezvăluindu-i tot adevărul. Pur și simplu ceva din ființa lui nu suna pe de-a întregul adevărat.

Sau poate ești pur și simplu paranoică?

— Serios? Atunci de ce mi s-a prezentat ca „doctorul Robertson”? întrebă ea, străduindu-se să nu fie paranoică, dar începând să simtă că toată lumea era împotriva ei.

Doamne Dumnezeule, poate că înnebunea. Nu i se păruse că simțise lângă patul ei pe cineva, o prezență malignă… pentru Dumnezeu, își pierdea mințile? Transpirația îi umezi palmele, iar nervii îi erau întinși la

maximum, totuși nu se putu opri să nu întrebe:

— De ce nu și-a spus atunci, simplu, „Phil”? De ce?

— Cine știe? Poate că dintr-un sentiment al profesionalismului. Trebuie să păstreze eticheta. Probabil că atunci când este la spital își pune „fața de doctor”, zise Alex și schiță în aer ghilimele cu degetele arătătoare și mijlocii de la ambele mâini.

— E ciudat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Poate că așa este, dar asta-i situația.

În felul ăsta Marla nu ajungea nicăieri și era obosită. Vlăguită. Parcă alerga în cerc cu picioare făcute din plumb.

Ca și cum i-ar fi simțit disperarea, Alex o îmbrățișă din nou.

— Știu că totul este confuz și epuizant și că încă te simți groaznic, zise el și Marla simți iarăși înțepătura lacrimilor. Dar ia-o-ncet, acordă-ți timp. Vei fi bine, îi șopti la ureche și ea dori să-l creadă.

Dumnezeule, ce minunat ar fi fost dacă ar fi putut privi într-un glob de cristal și i-ar fi spus adevărul în loc să-i ofere platitudini pentru a-i destinde mintea! Înăbușindu-și neliniștea, Marla îl cuprinse cu brațele pe după gât și privi peste umărul lui spre ușă. Bărbatul pe care-l văzuse mai devreme, damnatul, stătea cumva separat de restul familiei, cu maxilarul întunecat de barba nerasă de o zi și un umăr proptit de canatul ușii.

De sub sprâncenele negre care se contopiseră, Nick o privea fix.

Nici măcar nu-i zâmbea, nu-i oferea niciun cuvânt de încurajare. Se mulțumise să-și încrucișeze brațele peste piept, iar jacheta din piele i se întinse și scârțâi privind scena de tandrețe dintre cei doi soți printre pleoape apropiate și cu ochi obosiți. Oare ce vedea el? De ce i se încleștaseră atât de strâns maxilarele pătrate?

Brusc, Marla simți nevoia să știe cum arăta ea, cum o vedeau ceilalți. Era vorba despre ceea ce se întâmplase între ei sau de aspectul ei de acum? Își desprinse ochii de la Nick și se ocărî în minte.

— E vreo oglindă pe aici? întrebă ea.

Pentru o secundă, nimeni nu spuse nimic.

— Voi două n-aveți o oglindă? se uită ea de la Cissy la soacră.

— O oglinjoară? Eugenia clătină din cap și buclele de culoarea caisei îi rămaseră nemișcate sub lumina din plafon. Am una mică la pudrieră.

— Pot s-o văd?

— Nu știu dacă-i o idee foarte bună…

Eugenia era agitată și Marla își dădu seama că arăta mult mai oribil decât își imaginase.

— E atât de rău?

— Nu, scumpo, dar…

— Dă-i oglinda, interveni Nick.

Marla se uită din nou către el și văzu o emoție asemănătoare furiei sclipind în ochii lui albastru-cenușii.

— Da, dă-mi-o. Dacă nu mi-o dai, jur c-o să mă cațăr peste rama patului și-o să mă târăsc până la chiuvetă și oglinda ei dacă va fi nevoie.

Arătă cu un braț dulăpiorul montat deasupra chiuvetei, apoi apăsă butonul ce-i ridică mai mult căpătâiul patului.

— Dar perfuzia ta și… totuși ești încă…

Alex făcu un gest către pat și Marla își dădu seama că probabil îi arăta cateterul și punga cu urină pitite discret sub cearșafuri.

Simți cum văpaia îi inundă obrajii și gemu în tăcere, apoi își îndreptă umerii.

— Nu-mi pasă.

— Dă-i-o.

Buzele lui Nick erau subțiri ca o lamă de cuțit. Eugeniei i se puse un nod în gât.

— Ei bine, cred că-i doar o chestiune de timp până ce vei putea oricum să te ridici, dar nu uita – te găsești încă în etapa de vindecare și în curând vei arăta mult mai bine și… începu să scotocească prin poșetuță. Unde… ah, uite-o!

Scoase o pudrieră aurită strălucitoare și o întinse Marlei. Cissy făcu o grimasă.

Eugenia își încordă umerii.

Alex se întoarse cu spatele.

Numai postura lui Nick nu se schimbă. Continuă s-o privească în timp ce, cu degete tremurătoare, Marla deschise pudrieră și se privi în oglinda micuță.

Dumnezeule, se gândi ea, trăgând aer adânc printre dinții prinși cu sârme. Era mult mai rău decât își imaginase. Nu numai că era tumefiată și învinețită, cu nuanțe galben-verzui și purpuriu decolorat, dar și chipul care o privea din oglindă era al unei străine.

CAPITOLUL 4

Privind-o pe Marla, Nick scrâşni din dinţi. Cu mâna liberă, cea fără perfuzie, ea îşi atinse cu grijă faţa, urmărind cu vârfurile degetelor vânătăile şi crustele cicatricilor, ba chiar şi firele de păr ce începuseră să apară pe partea din scalp care-i fusese rasă. Spre meritul ei, încercă să braveze, fără să verse lacrimile care, aşa cum suspecta bărbatul, stăteau să izbucnească. I se puse un nod în gât şi pipăi grijuliu un şir de copci ce se vedeau sub perişori.

— Dumnezeule, şopti ea, clipind repede de câteva ori înainte de a-şi regăsi controlul, după care îşi încordă vizibil spinarea. Nu… nu cred că voi fi confundată nici măcar cu Mireasa lui Frankenstein… ştiţi cum se zice „Mereu domnişoară de onoare, niciodată mireasă"…

Rostea cuvintele cu greutate, mai mult mormăit. Se strădui să surâdă, însă nu reuşi şi bărbia îi tremură uşor.

Nick abia se putea uita la femeia aceasta pe care jurase c-o va urî, cea care-l manipulase, îl trădase şi sfârşise prin a ajunge soţia fratelui său.

— Va fi bine, rosti Alex luându-i pudriera din mână şi închizând-o. Trebuie doar să ai răbdare.

— Exact. Peste două luni, vei fi din nou tu însăţi şi vei râde… vei uita de toată povestea asta. Eugenia se sili să zâmbească larg, dezvăluind scânteierea unei coroniţe de aur. Toţi o vom uita.

— Eu voi râde *niciodată* de asta! se răsti Marla.

— Niciunul dintre noi nu va râde, adăugă iute Alex aruncându-i mamei sale o privire de avertisment.

Nick aprobă în tăcere. După părerea lui, adevărul era preferabil speranţelor false, iar faptele vorbeau de la sine: Marla Amhurst Cahill fusese în pragul morţii, iar acum arăta, şi probabil că se şi simţea, groaznic. Drumul spre recuperare avea să fie lung şi plin de hopuri.

— Nu… nu ştiu dacă voi mai fi vreodată cu însămi. Copleşită încă, Marla se uită la Nick şi privirea îi lunecă peste ochii lui pentru o secundă, ca şi cum doar el ar fi înţeles. Pur şi simplu, nu simt că sunt…

Glasul i se stinse.

— Ce să fii? întrebă Alex.

Marla îi privi pe toți, pe rând. Când întâlni ochii lui Nick, umbra unei emoții pe care bărbatul nu reuși s-o descifreze îi licări în privire, dar dispăru aproape imediat.

— Nu știu cine sunt, zise ea.

— Frate! exclamă Cissy și fu răsplătită de tatăl ei cu o uitătură care o avertiza să nu mai spună asta niciodată.

— Vei fi perfectă, o liniști Alex.

Nick nu credea asta. Marla n-avea să fie perfectă niciodată. Și nici nu fusese vreodată. Un fir de vinovăție îi împunse totuși conștiința când îi zări fața învinețită. Ani de zile și-o alungase din minte, iar când se gândise la ea o făcuse doar cu desconsiderare. Acum o vedea pământie, rănită și luptându-se pentru un dram de demnitate.

Cissy se prefăcea că se uită pe fereastră, în timp ce-și plimba degetele absentă peste muchiile aparatului de aer condiționat, însă Nick aproape că putea să vadă angrenajele ce se roteau în mintea adolescentei. Ea își urmărea mama cu coada ochiului. În mod clar, aici se întâmpla ceva.

— Nu-ți face griji, rosti Eugenia luând pudriera de la fiul ei și punând-o iute în poșetă, lucrurile se vor îndrepta. Odată ce vei ajunge acasă, cu copilul… și cu noi. Ai să vezi!

Nick dorea să plece de aici. Reuniunea de familie îi ajunsese pentru ziua asta.

— Tu ai mai fost aici.

Marla îl privea din nou. El încuviință scurt din cap și nu-și feri ochii.

— Acum câteva ore.

— Îmi amintesc, rosti ea pe un ton ce părea uluit după care îi apăruseră câteva cute pe frunte. Damnatul.

— Exact.

Fusese doar imaginația lui sau în ochii femeii existase un licăr care nu era doar o simplă curiozitate?

— Și a mai fost cineva aici, continuă ea.

— Cu mine, nu, clătină Nick din cap.

— Nu… nu… vreau să zic înainte să fi venit tu. Cel puțin… așa cred…

Ochii i se încețoșară și Marla își feri privirea, studiind cutele păturii care i se adunase la talie.

— Da, sunt sigură-n privința asta. Cineva care n-a rostit niciun cuvânt, ci a intrat și… și a stat aici, lângă pat… Of, la naiba, știu că sună paranoic,

dar… mi s-a părut foarte real.

— Prostii, zise Eugenia și râse ascuțit, fără a o lua în serios. A fost probabil o infirmieră.

— Nu.

Marla era frustrată. Agitată.

— Poate că am visat, zise ea. Totuși îmi amintesc sau… cred că-mi amintesc… că de fapt v-am auzit pe toți aici.

Se încruntă și sprâncenele i se adunară deasupra unei fețe care fusese cândva incredibil de frumoasă.

— Voi ați mai fost aici o dată… sau chiar de două ori? Of, Doamne, nu-mi pot aminti.

Ridică o mână ca să-și îndepărteze părul de pe față, apoi se opri brusc când degetele îi întâlniră zona rasă de deasupra ochiului stâng și copcile din scalp.

— De multe ori, zise Eugenia cu blândețe. Am fost aici de multe ori.

— Și tu ai trimis-o pe Cissy să cumpere ceva de băut. Sprite?

— Exact. Am făcut asta o dată, încuviință Alex zâmbind, deși din perspectiva lui Nick zâmbetul păruse forțat și nelalocul său. Am crezut că ești în comă, că nu ne poți auzi.

Eugenia învârti încheietoarea poșetei și, înainte să ofere un surâs vesel, colțurile gurii îi coborâră pentru o clipă, așa cum se întâmpla când era tulburată.

— Deci ne-ai putut auzi, spuse ea. Atunci de ce n-ai răspuns?

— Am încercat, dar mi-a fost imposibil.

— Bine, nu-ți face griji în privința asta.

— Totuși nu-mi pot aminti absolut nimic altceva, nici accidentul, nici… nimic.

Continuând să-l țină pe Alex de mână, se întoarse către Cissy, care ridică teatral ochii spre cer. După aceea fata îi aruncă tatălui ei o privire mai grăitoare decât cuvintele. *Nu putem pleca acum?* Nick n-o învinui pe puștoaică.

Alex nu pricepu aluzia. Se aplecă spre soția lui și zise:

— Iubito, chiar dacă nu-ți poți aminti prea multe…

— Nu-i vorba că nu-mi pot aminti prea multe, Alex, îl opri ea și limba i se poticni când îi rosti numele. Nu-mi amintesc *nimic* despre viața *mea*, deși alte lucruri – lucrurile generale – sunt destul de clare. Dar părinții mei,

ziua mea de naștere, dacă am frați sau surori sau…

— Vrei să zici că nu-ți mai amintești de noi? întrebă Cissy, înțelegând brusc despre ce era vorba.

Marla nu-i răspunse.

— E ceva temporar, zise repede Alex.

— Sper. Marla întoarse ochii spre soțul ei, ca și cum ar fi căutat răspunsuri și Nick simți un fior în măruntaie. Îmi pare rău de toate… necazurile astea, și Pam… of, Doamne, mă simt groaznic că a murit.

— Ți-o amintești?

— Nu, șopti femeia chinuindu-se să nu clacheze. Eu… nu-mi amintesc accidentul…

Vocea i se sugrumă când încercă să se controleze și nu reuși.

— În curând, te vei face bine, o încurajă Eugenia.

Marla se întoarse către soacra ei.

— Îmi promiți?

— Nu, dar…

— Atunci nu-mi oferi vorbe goale, da? Trebuie să plec de aici, să fac ceva. Trebuie să vorbesc cu familia Pamelei. Vreau să-mi reamintesc de voi toți.

Cissy clipi apăsat și pufni după care se întoarse cu spatele ca și când ar fi fost stânjenită.

Nick ar fi vrut să creadă că, dintr-un motiv necunoscut, Marla se juca intenționat cu ei, dar părea incredibil de sinceră. N-ar fi crezut asta, n-ar fi crezut-o în stare să-i pese de altcineva decât de propria-i persoană, dar poate că se schimbase. Poate că, odată cu pierderea memoriei, își pierduse și stilul manipulator.

Sau se prefăcea.

Alex își prinse soția de mână.

— De ce nu încerci să te mai odihnești puțin?

— O s-o fac, dar am foarte multe întrebări. Ce-i cu familia *mea*? Unde sunt ei? Părinții mei? Frații sau surorile? Trebuie să am pe cineva, nu? Locuiesc aproape sau departe?

— Of, iubito, rosti Alex ocolind răspunsurile. Sunt multe pe care trebuie să ți le spunem, dar acum nu-i momentul potrivit.

— De ce? întrebă ea cu glas scăzut, încercând să-și întărească forțele. Au murit toți?

— Nu, nu… doar mama ta, însă tatăl tău nu se simte prea bine.
— Ah.
Deruta îi era vizibilă pe chip. Tristeţea. Durerea.
— Vom discuta despre toate, ne vom uita la fotografii, îl vom vizita pe tatăl tău – orice vei dori. Dar asta numai după ce vei reveni acasă şi vei fi bine, ok?
Marla nu răspunse, ci păru să se chircească în pat, să se micşoreze. În mod absurd, Nick dori s-o liniştească şi să-i spună că totul va fi bine; apoi îşi reaminti care era locul său. Şi oricum, asta era Marla, se putea descurca şi singură. Iar dacă nu putea, avea un soţ care să se ocupe de asta.
Era timpul să pună capăt acestei agonii.
— Uite ce-i, eu am plecat, îi zise lui Alex şi se hazardă să arunce o ultimă privire spre femeia din pat înainte de a ieşi din rezervă.
Departe de familia lui. Şi de Marla. Dumnezeule, simţise nevoia să plece de lângă ea!
Îi era imposibil să nu simtă un fior de milă pentru ea. Demult, fusese tânără, plină de viaţă şi sexy ca orice femeie de pe pământ. Acum nu era decât o pacientă, norocoasă că supravieţuise şi condamnată să nu mai fie niciodată la fel ca altă dată.
Rahat!
Apăsă butonul liftului şi uşile cabinei se deschiseră cu un fâsâit ca o şoaptă. Aproape că se izbi de un bărbat înalt, cu umeri laţi şi barbă ferchezuită, ochelari negri şi buze subţiri, strânse într-o expresie dură. Purta canadiană, blugi şi bocanci de drumeţie şi trecu pe lângă Nick, mergând cu un şchiopătat uşor pe lângă uşa deschisă de la rezerva Marlei. Apoi grăbi pasul pe coridor.
Dintr-un motiv inexplicabil, Nick şovăi. Oare individul aruncase o privire în camera 505, văzuse familia şi decisese să treacă mai departe? Sau vizita pe altcineva din aripa aceasta? Părea cunoscut, totuşi Nick nu putea spune de unde îl ştia.
Desigur, nu conta cine ştie ce. Probabil că de vină era imaginaţia lui, care lucra peste program.
La parter, Nick traversă zona recepţiei principale şi ieşi din clădire; era seară şi începuseră să apară primele fuioare de ceaţă, umezindu-i obrajii şi fruntea. Aruncă o privire spre nivelul al cincilea şi găsi camera Marlei. Cissy era tot la fereastră şi se uita spre parcare, dorindu-şi probabil să poată

evada și ea. N-o putea învinui. Se urcă în camionetă și-și privi ceasul. Avea câteva ore la dispoziție.

Așa că poate că ar fi trebuit să se ducă și să arunce o privire la locul accidentului, iar apoi să examineze epava Mercedesului. Răsuci cheia și motorul vechi învie.

Privind peste umăr ca să iasă cu spatele din parcare, întrezări o clipă silueta unui bărbat ce alerga prin ceață cu pas neregulat, același ins care i se părea cunoscut și de care fusese gata să se lovească în fața ascensorului cu câteva minute mai devreme.

Nick se uită după el, îl văzu suind într-un Jeep negru și se întrebă de ce oare urcase până la etajul patru, doar ca să coboare atât de repede?

— Ți-o cauți cu lumânarea, mormăi el în barbă. De parcă n-ai avea și așa destule necazuri.

* * *

Două zile mai târziu, Marla se pregătea de externare. Doctor Robertson o supusese la toate testele și analizele imaginabile, păruse mulțumit de rezultate și acum femeia aștepta doar fișele necesare și pe cineva s-o ia cu mașina când ușa rezervei se întredeschise.

— Doamna Cahill? rosti bărbatul care-și strecurase capul înăuntru. Sunt detectivul Paterno, de la poliția din San Francisco.

Inima Marlei se strânse când bărbatul, în pantaloni negri și sacou peste cămașă sport, pătrunse în cameră. Avea să-i pună o sumedenie de întrebări. Întrebări la care ea nu avea răspunsuri. Mintea îi era mai limpede, însă imaginile pe care le întrezărea în trecutul ei erau ca flacăra unei brichete rămase fără gaz: scânteiau și pâlpâiau neregulat, după care mureau, lăsând-o fără nimic. Paterno își arătă legitimația și femeia simți cum i se înmoaie picioarele.

— Îmi cer scuze că vă deranjez în spital, zise Paterno.

Avea un chip ascuțit ca de ogar, ochi căprui afundați în orbite și o expresie preocupată, solemnă. Părea un ins de treabă, totuși Marla era reticentă. Nu putea să nu-și amintească îngrijorarea fiicei ei că putea fi acuzată de omor sau de omucidere prin neglijență sau de cine mai știe de ce. Iar polițiștii știau cum să te împingă să spui ceva ce n-ar fi trebuit să spui… Dumnezeule, dar de unde provenea atitudinea *asta*? Bărbatul o studia cu ochi suspicioși, care nu se potriveau deloc cu aspectul lui de-a dreptul banal.

— Dau o mână de ajutor în investigarea accidentului, urmă el. Ca favoare acordată poliției rutiere din California. Aș dori să aud ce vă amintiți despre cele petrecute.

— Nu va dura mult, murmură ea.

Ignorându-i sarcasmul, Paterno puse un reportofon mic pe măsuța cu rotile pe care se mai aflau paharul ei cu apă, o cutie cu batiste de hârtie și cleștișorul pentru sârme, apoi deschise un carnețel.

— Spuneți-mi orice vă amintiți.

Bărbatul mirosea a ploaia care-i întunecase umerii sacoului și degaja un iz slab de chewing-gum Juicy Fruit pe care o mesteca lent. Avea părul negru și cârlionțat, cu câteva fire sure vizibile. Era scund și robust, iar peste curea îi atârna începutul unui pântec.

— Asta-i ușor, zise Marla. Nimic.

— Nimic?

— N-ați discutat deja cu doctorul meu?

— Ba da, a menționat că aveți amnezie.

Oare în glasul lui se auzise o urmă slabă de neîncredere? Alt polițist cinic?

— Este adevărat, domnule detectiv, și e foarte neplăcut. Marla își trase mânecile halatului în jos peste antebrațe și adăugă: Credeți-mă, mi-ar face plăcere să vă ajut, dar pur și simplu nu știu multe.

Oftă și-și privi încheietura cuprinsă de brățara de identificare din plastic.

— Nu vă amintiți nici măcar ce a apărut în fața dumneavoastră ca să vă facă să virați?

— Nimic.

Marla încercă să se concentreze, iar răsplata a fost o durere de cap orbitoare.

— Conduceați spre sud pe autostrada 17, prin munții Santa Cruz. Potrivit urmelor de derapaj, ați văzut ceva și ați călcat frâna. Poate că a fost camionul sau o căprioară sau…

Nu-și termină fraza, invitând-o pe ea să o facă.

— Nu înțelegeți, domnule detectiv, rosti Marla străduindu-se să-și înfrâneze iritarea. Eu nu-mi amintesc nici măcar propriul nume, numele copiilor sau al soțului meu… nimic. Uneori… când și când, apare o străfulgerare, ca o reclamă, un refren, o… scenă dintr-un film vechi, dar nimic… nimic real.

Privirea din ochii bărbatului spunea *Foarte convenabil*, însă el nu zise nimic, ci se mulțumi să-și mute chewing-gumul dintr-o parte în cealaltă a gurii.

— Bun, dacă tot sunt aici, haideți să mai încercăm ceva, de acord? Ridică o sprânceană stufoasă și femeia aprobă din cap. Erați în mașină cu Pam Delacroix.

— Așa mi s-a spus.

— Și pe ea o cunoșteați de la…?

— Eu… ăăă, soțul meu a spus că era prietenă cu mine. Dar…

— Nu vă amintiți asta.

— Exact. Marla se încruntă, furioasă pe sine. Cred că par ca un disc stricat, care repetă același lucru.

— Da.

Ea se întinse spre paharul cu suc, din care sorbi, în timp ce detectivul îi puse alte întrebări la care nu avea răspunsuri. Dincolo de ușa rezervei, se auzeau măsuțele rulante ce distribuiau medicamente, oameni vorbind, ușile lifturilor. În camera 505, atmosfera era încordată și Marlei nu-i plăcea atitudinea polițistului – ca și cum ea ar fi cauzat accidentul și aproape că se omorâse în mod deliberat.

— Toate astea încep să semene ca o anchetă inchizitorială, rosti ea în cele din urmă.

Se jucă puțin cu paiul, apoi puse paharul pe noptieră.

— Nu fac altceva decât să încerc să pun lucrurile cap la cap.

— Realmente, nu vă pot ajuta.

Spinarea începuse s-o doară, era obosită și capul îi bubuia nebunește.

— Conduceați mașina lui Pam Delacroix, da?

— Da… cred că da. Așa spun toți, așa că bănuiesc că-i adevărat, răspunse Marla furioasă. Vreau să știu ceva – n-ar trebui să mă consult cu un avocat, să-mi recitați drepturile… sau așa ceva?

— *Asta* vă amintiți?

— V-am spus… îmi amintesc chestii mărunte și ciudate. Poate că le-am văzut într-un episod din… din…

— *NYPD Blue*? *Lege și ordine*?

— Nu… nu știu…

Paterno o studie cu ochi vioi și inteligenți.

— Chiar doriți să chemați un avocat? Trebuie să înțelegeți că nu mă aflu

aici ca să vă arestez.

— Nu am nimic de ascuns.

Cel puțin nimic din ce-mi pot aminti, se gândi ea, dar își înghiți cuvintele. Nu dorea decât să termine discuția, să închidă ochii și să spere că medicamentele își vor face efectul și se vor lupta cu durerea ce-i pulsa în maxilar și-i bubuia în țeastă. Și dorea să alunge sentimentul că viața îi scăpa de sub control, că existau întrebări nerostite ce atârnau în aer, întrebări cumva prea rele, prea incriminatorii pentru a fi rostite cu glas tare.

— Bine. Paterno își mesteca furios chewing-gumul între molari. Dar ce-mi puteți spune despre tirul care a venit spre dumneavoastră? A derapat, a traversat șoseaua, iar șoferul – Charles Biggs – se zbate între viață și moarte în secția pentru arși dintr-un spital aflat în cealaltă parte a orașului. Sperăm că va supraviețui, că se va trezi și-și va putea aminti ceva.

Marla se simți străbătută de un fior rece gândindu-se la camionagiu.

— Sărmanul, șopti ea și privi pe fereastră spre după-amiaza plumburie.

Brusc, soarta ei nu mai părea la fel de nefericită. Se rugă în gând să nu fi fost ea cauza accidentului, să nu-și fi omorât prin neglijență prietena, o femeie pe care nu și-o putea reaminti, și să fi schilodit, de asemenea, un străin pe care nu-l întâlnise niciodată. Cum să poarte pe umeri o asemenea povară? Simțea deja umbrele deprimării. Cum avea oare să mai poată trăi dacă avea să se descopere că accidentul fusese din vina ei? *Dumnezeule*, *te rog… nu! Nu voi putea supraviețui vinovăției…* I se puse un nod în gât și se mustră pentru acest acces de autocompătimire.

— De ce nu-mi spuneți *dumneavoastră* ce s-a-ntâmplat în noaptea aceea, sugeră ea, hotărâtă că era mai bine să înfrunte adevărul urât decât să audă versiunea familiei ei care putea fi edulcorată. Îl sfredeli pe detectiv cu privirea. Vreau s-aud faptele.

— Doar faptele, toate faptele și numai faptele?

Ce fusese asta, un soi de glumă proastă? Ridică din umeri.

— Da… cred că da.

— Face parte din rutina polițienească dintr-un serial TV vechi, zise bărbatul și Marla înțelese că Paterno încerca să obțină o reacție din partea ei.

O testa, ca să vadă cât de multe își amintea de fapt. Ca și cum… n-o credea? De ce ar fi simulat amnezia? Exista oare ceva ce nu știa despre sine, ceva care l-ar fi făcut pe detectiv să n-aibă încredere în ea?

Polițistul se așeză pe singurul scaun din plastic care fusese înghesuit într-un colț al încăperii.

— Din ceea ce putem spune, judecând după urmele de derapaj, conduceați Mercedesul care aparținea Pamelei Delacroix spre sud – probabil spre Santa Cruz, unde Julie, fiica lui Pam, urma colegiul. Urcați panta, iar după ce ați luat o curbă, ați virat brusc. Tirul care cobora pe sens invers a frânat violent, ca să vă evite pe dumneavoastră sau ceea ce încercați să evitați. S-a răsturnat și a trecut prin parapetul dintr-o parte a șoselei, iar Mercedesul a trecut prin parapetul din partea opusă. Pamela nu purta centura de siguranță și a fost aruncată din mașină. Și-a rupt gâtul și a murit instantaneu.

Marla simți un ghem în stomac. Avea gura amară, copleșită de oroarea accidentului și sentimentul de vinovăție.

— Tirul s-a rostogolit în jos pe deal, prin pădure, până s-a izbit de un copac și a explodat. Cineva a văzut explozia și a sunat la 911, exact înainte ca la locul accidentului să sosească primii martori, un cuplu mai vârstnic ce mergea spre nord.

Marla închise ochii, zguduită; imaginile ce-i fuseseră descrise i-au rămas în minte zugrăvite în culori vii. Lacrimile îi ardeau pleoapele și simți brusc că-i vine să vomite.

— Îmi pare rău, murmură ea cu stângăcie.

— Și mie.

Glasul detectivului nu părea însă încărcat de regrete, iar când femeia îl privi din nou în ochi zări în adâncul lor duritate, neîncredere și chiar acuzație. Alt polițist care văzuse prea multe.

Paterno se ridică în picioare, băgă mâna în buzunar, scoase o carte de vizită și o puse pe măsuță. Închise reportofonul și-l băgă în buzunar.

— Asta a fost tot pentru azi, dar dacă vă mai amintiți altceva, vă rog să mă sunați.

— Da, promise ea, apoi observă o mișcare în ușa parțial deschisă.

Fusese atât de concentrată asupra detectivului și a accidentului, încât nu-l văzuse pe Nick sosind. Se întrebă de cât timp fusese el acolo și câte auzise.

— N-ar trebui să fie prezent un avocat când vorbește cu poliția? întrebă Nick intrând în cameră.

Părul negru îi strălucea de parcă se plimbase prin ploaie și ochii lui o

priviră pe femeie pentru o fracţiune de secundă, oprindu-i inima în loc, după care se fixară asupra lui Paterno. Acesta își închise carnețelul și-l băgă într-un buzunar.

— Doamna Cahill și cu mine am discutat deja despre acest aspect. Dânsa nu a fost acuzată de nimic.

— Alex a spus ceva despre un posibil omor.

Marla simți că-i îngheață sângele în vine. Capul îi bubuia. Era oare posibil așa ceva? Închisoare?

— Deocamdată n-am anulat nicio ipoteză. Detectivul își frecă maxilarul cu palma. Dumneavoastră nu sunteți soțul?

— Nu. Glasul lui Nick era ferm și o privi pe Marla pentru o secundă, transmițându-i un mesaj tăcut și indescifrabil, care, în ciuda conciziei sale, îi dădu să înțeleagă că demonstra ceva. Sunt cumnatul ei. Fratele *soțului*. Nick Cahill.

Întinse mâna polițistului. Degetele lui Paterno cuprinseră mâna mai mare a lui Nick și o strânseră o dată, scurt.

— Sunteți din Oregon, așa-i?

— Din Devil's Cove. Nick nu se obosi să zâmbească. N-are rost să-ntrebați, cred c-a fost botezat așa de un marinar sau de un pădurar beat.

— Ați venit doar pentru a vedea familia?

— Am fost rugat să vin. Afaceri.

— Nu din cauza accidentului?

— Afacerile au o legătură și cu accidentul.

Chipul lui Nick era o mască fără emoţii, cu trăsăturile ca dăltuite, cu maxilarele ușor umbrite de barba nerasă de o zi.

Paterno își mestecă chewing-gumul apăsat, digerând răspunsul. Degetul lui bont lovi o dată în cartea de vizită pe care o lăsase pe măsuță și o privi din nou pe Marla.

— Nu uitați – telefonați-mi, dacă vă amintiți orice.

— Da, încuviință ea.

Chiar intenţiona să facă asta. Oricât de dureros ar fi fost, dorea să știe adevărul, să scape de chinuri.

După ce detectivul ieși, Nick închise ușa și zgomotele dinspre oficiul asistentelor și ascensoare dispărură brusc.

— Ce faci? întrebă Marla.

— Mă asigur că avem intimitate.

Ochii bărbatului erau negri, iar pielea pomeților era întinsă ca a unei darabane. Pulsul Marlei își iuți bătăile și ea văzu intensitatea privirii lui Nick.

— Te comporți ca și cum aș fi o criminală. Își îndepărtă o șuviță de păr din ochi și degetele îi atinseră ușor zona unde fusese rasă. Sau că tu ești un criminal, adăugă imediat.

El o privi și spațiul steril al rezervei micuțe păru brusc prea intim – prea strâmt.

— Vreau doar să fii precaută.

— Uite ce-i, Nick, îți apreciez grija, dar poți să renunți la manifestările astea teatrale. N-am nimic de ascuns.

De unde știi? Bărbatul n-o rosti cu glas tare, însă Marla i-o citi în privire.

Obosită, iritată, cu capul pulsând de durere, se simțea sătulă de întrebări, de spital, de neștiință, de suferință și de blestematele de sârme ce-i țineau gura închisă. Mai mult decât atât, se simțea cu adevărat iritată de faptul că toți cei cu care vorbea erau niște străini pentru ea.

— Așa m-am gândit și eu. Nick încrucișă brațele peste piept, se rezemă de dulap și o privi cu ochi ce ascundeau secrete. Așadar, ți-ai strâns tot ce-ți trebuie ca să pleci de aici? Alex a spus că azi te externezi.

Marla clătină din cap.

— Tot ce-mi trebuie în clipa de față e o aspirină. Ar fi bună una mare cât tot statul Montana.

— O să văd ce pot șterpeli, zise el și porni spre ușă.

— Stai! îl opri Marla. Nu dorea ca Nick să plece… în niciun caz când erau atât de multe pe care nu le înțelegea.

Bărbatul se opri cu mâna pe clanță.

— De ce am senzația… nu știu… că n-ai încredere în mine sau că știi despre mine ceva ce eu nu… Tăcu o clipă. Vreau să spun că, sigur că da, toți par să știe despre mine mai multe decât mine, însă cu tine e altceva.

Bărbatul arcui o sprânceană neagră și se întoarse cu spatele la ușă. Expresia feței lui avea căldura unei rafale de crivăț.

— Ce vrei să zici?

— Spune-mi tu, sugeră Marla. Pentru că tu știi, pe când eu nu știu.

Nick își frecă cu degetul mare barba nerasă de o zi și o privi ca și cum… ca și cum n-ar fi *crezut-o*. Apoi vorbi încet:

— Am venit aici să văd ce-i cu tine, doar pentru că m-a rugat Alex. Nu cred că ar trebui să ne complicăm.

— De ce?

— Pentru că n-are niciun rost.

— Poate că eu ar trebui să hotărăsc asta.

Nick își încleștă fălcile și o privi de parcă i-ar fi cântărit reacția.

— Bine, deoarece ai cerut să afli, o să-ți spun fără ocolișuri. Buzele i se întinseră peste dinți. Noi doi am fost iubiți.

— Poftim? icni ea.

Nu, nu, nu… nu era corect. Nu putea fi. Ea avusese o relație cu fratele soțului ei? Și totuși în adâncul ei își dădea seama că o parte din ea îl considera atrăgător… chiar sexy.

— Nu-ți face griji în privința asta, continuă Nick. Este o poveste veche. M-ai lăsat pentru Alex.

Marla păli și-și auzi inima bubuind. Ar fi dorit să-l contrazică, dar privirea din ochii lui, provocarea pe care o zărea în adâncurile lor fumurii o convinseră că spunea adevărul. Se lăsă înapoi pe perne, simțind că i se face rău.

— Acum cât timp?

— Cincisprezece ani.

— Și de atunci? întrebă femeia, încordându-se.

— Nimic.

Ea expiră încet și prelung.

— Tu ai întrebat, îi reaminti Nick.

— Da… știu.

Îi venea să vomite. Oare ce fel de persoană era? Pentru prima dată de când se trezise din comă, nu era sigură că dorea să știe.

* * *

— Ai spus o sută de miare.

Era iritat și nervos în timp ce vorbea de la telefonul public. Străzile erau ude și sclipeau sub stâlpii de iluminat în apropiere de chei. Izul apei sărate se combina cu cel proaspăt al ploii.

— Douăzeci și cinci de miare nu ajung.

— N-a murit, sosi răspunsul rece. Înțelegerea a fost pentru un accident care s-o omoare.

— Potrivit înțelegerii, în mașină nu mai trebuia să fie altcineva, îi

reaminti interlocutorului său. Vreau restul.

Vehicule treceau pe lângă el, cu roțile șuierând în lungul cheiului. Cineva aruncă un chiștoc de țigară pe geamul unei Nova vechi. În noaptea umedă străbătea urletul muzicii heavy metal, cu bubuitul chitarei bas amplificat la maximum.

— Îți vei căpăta banii, dar ea trebuie să moară. Și trebuie să fie un accident.

— M-aș putea duce la poliție.

— N-ai decât să-ncerci.

— O s-o fac.

— Nu cu cazierul tău.

Rahat! În glasul nemernicului nu exista nici cea mai mică urmă de îngrijorare. Un echipaj de poliție apăru de după un colț, ridicând jerbe de apă din bălți, apoi încetini și înaintă pe lângă trotuar. Bărbatul se întoarse instinctiv, ascunzându-și fața, și umezeala orașului îi invadă oasele.

— Îți vei căpăta banii când treaba va fi făcută și va fi făcută așa cum trebuie. Fără rateuri. Ai înțeles?

— Da, da.

Deocamdată trebuia să-i cânte în strună. Era prea implicat ca să nu continue până la capăt. Și avea în plus un motiv personal întemeiat. Ticăloasa merita să moară.

— Am nevoie de un număr unde să te pot găsi.

Nasul începuse să-i curgă. Se șterse cu mâneca și smârcâi.

— Nu, te voi contacta eu.

— Dar…

Clic!

Legătura se întrerupse.

— Ticălosul naibii! Bogătan afurisit!

Încleștă din falei și trânti receptorul în furcă. Verifică din reflex fanta de returnare a fiselor, după care își îndesă pumnii în buzunare și-și strânse capul între umeri, șchiopătând spre Jeep. Glezna pe care și-o scrântise încă îl durea, totuși simți o satisfacție de o clipă că nenorocita avea s-o-ncaseze, și încă în curând.

La următoarea intersecție, în fereastra unui local sordid, strălucea neonul unei reclame pentru Budweiser. Bărbatul șovăi, apoi decise că merita să bea ceva. Iar o femeie, orice târfă, ar fi fost perfectă.

Afacerile cu ticăloși bogați obișnuiau să-i trezească setea.
Iar când îi păcălea, avea de fiecare dată parte de o erecție.

CAPITOLUL 5

— Îmi amintesc locul ăsta, șopti Marla când Bentley-ul sui în viteză o stradă îngustă și șerpuită spre vârful dealului Mount Sutro.

Inima îi tresări când văzu casa ce se ridica în punctul cel mai frumos de pe creastă. Da, da, da! Mai fusese aici, era sigură în privința asta.

De când ieșise din spital avusese o stare de spirit proastă, dar începuse se simtă ceva mai bine pe măsură ce bucățele de amintiri – fragmente din trecutul ei – îi fulgerau prin fața ochilor. Exista un inel… își privi mâna și se încruntă, deoarece nu era vorba despre acesta cu diamante pe care-l purta pe mâna stângă, ci își amintea un inel mai simplu, și că mergea pe o plajă și călărea cai… da, da, da! Bucățele și frânturi, totuși acelea erau viața ei.

Cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă, când ieșise din spital pe un scaun cu rotile, simțise un fior de anxietate chiar când Alex o ajutase să urce în interiorul Bentley-ului tapisat cu piele de culoarea untului. Șoferul, un uriaș blond cu un zâmbet fragmentat și ochi albaștri reci, îi ținuse portiera deschisă. Lars Anderson. Nordic. Tăcut. Privire aspră, ca o prezență malefică dintr-un film cu James Bond. Potrivit spuselor lui Alex, Lars era „de mulți ani” alături de familie. O salutase scurt, ducându-și mâna la șapcă, după care șofase impecabil cu surâsul acela straniu, de la spital, pe lângă verdeața luxuriantă din Golden Gate Park, apoi pe lângă casele victoriene din Haight-Ashbury, construite parcă din turtă dulce, spre această fortăreață cu porți masive.

Acasă.

Porțile se deschiseră acționate de o telecomandă și vila imensă, cu zeci de ferestre montate în exteriorul din cărămidă și mortar, străluciră în amurg. Rododendroni bătrâni și azalee străjuiau aleile cu pavele din cărămidă și treptele din piatră spre o ușă care i se părea cunoscută.

Ușurarea aduse lacrimi în ochii femeii.

— Mi-o amintesc, șopti ea simțindu-se ca o proastă sentimentală.

— Serios?

Zâmbetul lui Alex era larg, totuși în ochii lui nu exista prea multă căldură, ca și cum n-ar fi crezut-o pe de-a întregul.

— Crezi că aș simula așa ceva?
— Nu, sigur că nu.
Așezat alături de ea pe bancheta din spate, bărbatul îi prinse mâna și-și împleti degetele cu ale ei. Dar scurtul moment de exaltare dat de speranța că memoria i-ar putea reveni dispăru când Lars intră cu mașina într-un garaj subteran unde nimic nu i se părea familiar. Înăuntru era parcat un Jaguar argintiu și mai exista un loc gol – neîndoios pentru mașina ei.
— Unde-i…
— Porsche-ul tău este în service și așteaptă o piesă.
— Eu conduc un Porsche?
— Ai condus, răspunse Alex, și vei conduce din nou. De îndată ce te pui pe picioare și aducem mașina acasă. Dar poate că ar fi bine să aștepți puțin… din cauza accidentului.
Marlei i se puse un nod în gât. Se cutremură. Dacă ar mai fi putut retrăi o dată noaptea aceea!
— Iar dacă dorințele ar fi cai, atunci cerșetorii ar călări…
— Poftim? spuse Alex.
— Ah, nimic, așa obișnuia mama să spună…
Da! Mama ei – avea imaginea vagă a unei femei, dar deloc clară.
— Ți-o reamintești?
— Da… nu, nu tocmai, dar mi-o voi reaminti.
Alex băgă mâna în buzunar după o țigară.
— Ai spus că a murit.
— Așa este… Cu ani în urmă.
Păcat, se gândi femeia. În clipa de față, ar fi avut nevoie de o mamă. *Dar și copiii tăi au nevoie de o mamă. Ar fi bine să intri și să te îngrijești de ei.* Inima îi bătu mai repede când se gândi la copilaș. Abia aștepta să-l țină în brațe, deși nici măcar nu-și putea aminti fețișoara lui. *Grozavă mamă mai ești!*
Gândul era descurajator, dar îl alungă când Lars opri motorul, apoi ocoli mașina și-i deschise portiera. Îi întinse mâna și Marla coborî din Bentley într-un garaj care mirosea a motorină, vaselină și praf. Se simți ridicolă și stângace, ca și cum nu-i mai acceptase niciodată ajutorul până atunci.
Și, de fapt, de ce ar fi trebuit să-l fi acceptat? Probabil că șofase întotdeauna singură.
— Mulțumesc, murmură în mod reflex și văzu un licăr de surprindere în

ochii lui foarte depărtați.

— Aici este liftul, îi reaminti Alex când femeia privi în jurul pereților din beton ai garajului.

Ea se uită la capacele de roți și la uneltele fixate pe perete deasupra unui banc de lucru într-o încăpere adiacentă și încercă sentimentul chinuitor că nu fusese în viața ei aici.

Dar ți-ai reamintit casa! Da? Nu-ți face griji.

— Nu vrei să mergi direct în dormitor, să te întinzi? o întrebă soțul ei și Marla clătină din cap.

— Aș vrea să-mi văd copilașul.

Marla merse în urma lui Alex și a unei dâre de fum spre ascensor.

— Probabil că doarme.

— Vreau să-l văd. Acum. Se întoarse către soțul ei și-l pironi cu privirea. *Înțelegi* asta, da?

— Bineînțeles. Mă gândisem însă că ai dori să te familiarizezi din nou cu casă, să te obișnuiești din nou cu locurile înainte să-l vezi pe James și…

Ușa liftului se deschise și bărbatul își strivi țigara într-o cutie din garaj. Intrară în cabină și el apăsă butonul pentru nivelul trei.

— Și… ce?

— Nimic.

Buzele lui se strânseră, ca și cum ar fi fost iritat.

— Nu, insistă Marla simțind dureri în maxilar, erai pe punctul să spui ceva.

— Ar putea să fie greu pentru tine dacă nu-l recunoști, rosti el lent de parcă s-ar fi adresat unui copil, sau invers, dacă nu te recunoaște el imediat… mă gândeam doar la binele tău.

— Binele meu e-n regulă! se răsti ea, obosită să fie tratată de toți ca și cum ar fi fost o floare fragilă de seră, deși acum se rezema de peretele cabinei deoarece simțea că obosise deja.

La naiba cu toate! Nu știa multe despre sine, totuși era sigură că nu fusese niciodată o plângăcioasă.

— Să mergem și să-l vedem pe fiul nostru.

— Ești sigură că ești destul de puternică…?

— Alex, arată-mi drumul, insistă ea.

El nu mai scoase niciun cuvânt, în timp ce ascensorul vechi urca încet și Marlei îi păru rău că se răstise. La urma urmelor, Alex avea grijă de nevasta

sa; nu era vina lui că memoria ei era ferfeniţită.

La nivelul trei, ieşiră pe un coridor mochetat ce ocolea o scară centrală. Alex o conduse către o pereche de uşi.

— Apartamentul nostru, anunţă el şi intrară într-un salon care avea într-un colţ un şemineu, o canapea micuţă şi o măsuţă scundă între două scaune. Dormitorul meu este acolo, îi arătă o uşă în dreapta, iar ăsta-i al tău.

Deschise uşile înguste cu ochiuri din sticlă şi Marla intră într-o cameră luminoasă, decorată în tonuri de bleumarin, piersică şi bej. Un pat din lemn de trandafir, cu baldachin de mătase, domina interiorul şi se asorta cu alte piese de mobilier. Un raft era plin cu volume legate în piele, pe mese se aflau două vaze cu flori proaspete, pe unul dintre pereţii mari se găseau tablouri în rame aurite şi în general încăperea degaja aerul unei expoziţii, de care trebuia parcă izolată prin frânghii de mătase pentru un tur cu public ce urma să aibă loc mai târziu.

— Noi doi nu dormim împreună?

— Nu în mod frecvent. Alex trase de nodul cravatei şi-şi descheie nasturele de sus al cămăşii. Mai dormim câteodată, sigur că da, dar în general, nu.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

Marla simţi că începea s-o ia o durere de cap de la ceafă. Alex clătină din cap.

— Nu tocmai. Suntem căsătoriţi de mult timp. Situaţia a evoluat de-a lungul anilor. Ridică din umeri. Nu-i ceva chiar atât de rău. Ducem vieţi separate.

— Dar am izbutit să facem un copil.

Asta i se părea cumva în neregulă.

— Da. Bărbatul zâmbi şi Marlei i se păru că vede un licăr de şarm băieţesc sub poleiala de bogătaş sofisticat. Am izbutit. Haide acum. Ai dreptate – e momentul să-l întâlneşti pe drăcuşor.

O conduse prin altă uşă cu ochiuri din sticlă aflată în capătul opus al dormitorului spre camera copilului, o odăiţă zugrăvită în albastru pastelat şi cu o bandă orizontală de tapet ce înfăţişa animale şi Arca lui Noe.

Cămăruţa era caldă şi degaja senzaţia că era locuită. Perfectă pentru un copilaş. Pernuţe şi animale din pluş erau înghesuite în colţuri, o etajeră era plină cu jucării şi o lampă de veghe de forma Arcei proiecta o lumină discretă.

Dinspre pătuț se auzea sforăitul încetișor al unui prunc. Marla merse direct acolo și înghiți nodul uriaș care i se pusese în gât. Un copilaș dormea pe spate, cu piciorușele îndoite și cu mâinile micuțe încleștate în pumnișori. Păr mătăsos roșcat abia începuse să-i acopere scalpul, iar buzele i se mișcau ca și cum ar fi vrut să sugă.

Inima femeii se strânse, dar nu de iubire maternă, ci de disperare. Cum era posibil ca îngerașul acesta să nu se fi întipărit în inima ei, în memoria ei? De ce nu-și putea aminti absolut nimic despre el? Strânse puternic pleoapele, împiedicând lacrimile. Cu grijă, se aplecă peste pătuț, întinse brațele și-l ridică cu pătură cu tot.

Ăsta-i fiul tău, *Marla. Al tău!* Gândul îi încălzea inima și în același timp o înfricoșa. Ce știa ea despre prunci? În mod evident, crescuse un copil până la adolescență, dar în chiar clipa asta nu simțea niciun fior de instinct matern.

James scoase un scâncet când îl lipi de umărul ei. I se părea firesc să-l țină în brațe, să-l pună peste inima ei și totuși exista ceva… la periferia memoriei… care o sâcâia.

Pruncul deschise ochii, apoi se încordă din tot trupușorul. Pentru o secundă o privi fix, cu ochii perfect rotunzi.

— Bună, șopti Marla și inima îi crescu de mândrie.

Copilul era atât de… scump.

El clipi, după care, ca și cum fața ei acoperită de cicatrice l-ar fi speriat, deschise gura și începu să țipe. Chipul i se înroși de efortul de a zbiera din adâncul rărunchilor.

— Șșt, micuțule, murmură ea sprijinindu-i căpșorul cu palma. Ești bine.

James nu era convins. Spinarea îi deveni rigidă și se oprea din țipat doar cât să-și tragă răsuflarea.

— M-am temut de asta, zise Alex care, pentru prima dată, părea că nu știa ce să facă. O chem pe bonă.

— Nu.

Marla se strădui să nu se panicheze. Acesta era copilul ei. Al ei. Avea dreptul să-l țină în brațe, să-l trezească din somn, să încerce să stabilească o legătură cu el.

— Gata, scumpule. Mami este aici și totul va fi bine, minți ea printre dinții care nu se puteau mișca.

Undeva departe în altă parte a casei, un câine începu să latre nebunește.

— Grozav, mormăi Alex trecându-și degetele rășchirate prin păr. Știam eu c-ar fi trebuit să-l lăsăm să doarmă.

Marla își ignoră soțul și legănă încetișor copilașul.

— Încetișor, James, rosti ea deși se simțea complet stângace cu propriul ei fiu.

Poate că pruncul era flămând, sau trebuia să fie schimbat, sau poate că era pur și simplu nervos că fusese trezit. Capul îi zvâcnea de durere, dar nu avea de gând să se lase copleșită.

— O să mă ocup eu de tine, îi promise.

Se îndreptă către masa pentru schimbat scutece, lăsând pătura să cadă pe jos. Îi puse apoi trupușorul pe o salteluță și bâjbâi căutând benzile cu arici ale pijamalei. În tot acest timp, copilul zbiera destul de puternic pentru a trezi și morții.

— Vin, Jimmy, vin, nu mai țipa! strigă de pe hol o voce necunoscută.

— Slavă Domnului, murmură Alex în barbă.

Ușa de la hol se deschise brusc și în cameră intră o femeie slăbuță cu păr roșu vâlvoi și ochelari de bunicuță. Aruncă o privire disprețuitoare către Marla și, fără măcar s-o salute, preluă conducerea operațiunilor, împingând-o practic cu corpul într-o parte.

— Mă ocup eu de el, rosti femeia cu autoritatea cuiva care-și cunoaște perfect poziția.

— Cine ești tu?

— Fiona. Eu sunt bona, doamnă Cahill. Nu mă mai recunoașteți?

Bineînțeles că n-o recunoștea și se simți stânjenită când femeia se ocupă de fiul ei. Pe lângă părul cârlionțat de culoarea focului, Fiona avea dinți mari ce se încălecau puțin în față și pielea foarte albă, presărată cu pistrui micuți.

— Scuze, zise Marla și durerea din cap începu din nou să pulseze. Nu-mi amintesc prea multe.

— Am auzit. Toți de-aici și-au făcut mari griji pentru dumneavoastră, replică bona cu o ușoară urmă de accent britanic. Da să nu vă faceți griji despre memorie, fiindcă-și va reveni până la urmă. Așa a pățit și unchiul meu. A suferit un accident la schi care a fost cât pe-aci să-l omoare, iar când și-a revenit pân' la urmă a fost așa cum fusese dintotdeauna… atâta doar c-a rămas c-un șchiopătat.

Cu degete incredibil de iscusite și de eficiente, scoase scutecul

copilașului, îl aruncă într-un coș pentru scutece folosite, scoase alt pampers dintr-un sertar și, înconjurată de un norișor din pudră de talc, îl schimbă și-l îmbrăcă din nou. Peste numai câteva secunde, îl ținea lipită pe umărul ei. Mai rău, băiețelul se oprise într-adevăr din plâns.

— E cam agitat, zise ea legănându-l ușor și ținând copilul tăcut ca și cum ar fi fost al ei. N-ar fi mai bine să vă odihniți sau așa ceva?

— Marla! exclamă Eugenia intrând în odaie și aruncându-i privire de dezaprobare. De ce nu ești în pat? Se întoarse către Alex și continuă: Pentru Dumnezeu, abia a ieșit din spital! Fiona are dreptate, ar trebui să se odihnească.

— A vrut să-l vadă pe James.

— Da, sigur că da, însă toate la timpul lor. Eugenia întoarse ochi îngrijorați spre Marla. Să știi că el nu pleacă de aici. Copiii nu dispar, cel puțin în primii douăzeci de ani ai vieții. Glumea, desigur, dar în spatele cuvintelor vesele se simțea oțelul. Fiona, te rog, în preajma copiilor folosești numai engleza corectă, fără colocvialisme. Își privi apoi nepotul și un surâs mândru, de beatitudine, îi șterse cutele din jurul buzelor. Nu așa că este *adorabil?*

— Acum câteva minute n-a fost deloc adorabil, replică Alex, apoi zâmbi. Am glumit, mamă! Uite ce-i, eu trebuie să fug la serviciu, dar mă întorc în vreo două ore. Vrei să ai tu grijă de Marla, te rog?

Își sărută apoi soția pe obraz și-i făcu cu ochiul mamei sale, după care ieși din cameră.

— Alexander nu stă locului o clipă, iar el, zise Eugenia arătând copilașul, o să fie leit taică-său, nu-i așa, bărbate?

Mulțumită că-și îndeplinise datoria, Fiona puse pruncul înapoi în pătuțul lui. Marla se aplecă și ridică pătura de pe podea. Înveli apoi cu grijă bebelușul, care își îndesa în gură degetul mare.

Eugenia continua să radieze de încântare.

— Băiețașul ăsta este cu totul special. Am așteptat atât de mult, dar iată că, până la urmă, avem un Cahill care să poarte numele mai departe.

— Te referi la un nepot.

— Da.

Nu era de mirare că Cissy era atât de irascibilă.

— L-ai așteptat?

— Haide să zicem doar că-l consider pe James una dintre cele mai

minunate binecuvântări. Bătrâna se aplecă peste pătuț și-l mângâie pe bărbie cu un deget presărat de pete. Dintre cele mai minunate!

— Și Cissy?

— Și ea este o binecuvântare, evident. Toți copiii sunt daruri cerești.

— Dar unii sunt Rolex, iar alții sunt Timex, nu așa se zice?

Marla era iritată la culme de ideea aceea arhaică potrivit căreia femeile ar fi fost mai puțin valoroase decât bărbații. Din ce epocă străveche provenea oare?

— Nici vorbă de așa ceva! Fiecare are un scop în viață. Scopul lui Cissy este diferit de scopul lui James, dar nu este mai puțin important, se corectă iute Eugenia și două pete mici de culoare îi apărură pe obrajii albi.

Marla n-o crezu nicio clipă. Indiferent cum ar fi încercat să se justifice, mentalitatea Eugeniei provenea din Evul Mediu.

Soacra ei își drese glasul.

— Acum, draga mea, ar trebui realmente să dormi nițel, dacă poți. Sau să citești, dar să stai întinsă. Butonul intercomului e pe noptieră și poți suna dacă vrei ceva. Am rugat-o pe Carmen să-ți aducă ceai, o carafă cu apă și medicamentele, deja combinate cu puțin suc de portocale.

Pentru prima dată de la externare, Marla acceptă faptul că obosea; că nu-și recăpătase deocamdată toate forțele. Capul îi bubuia și avea nevoie să fie singură pentru o vreme, să stea întinsă în propriul ei pat, să se lupte cu durerile și să încerce cu disperare să înțeleagă ceva din viața asta care-i părea cu totul străină, să se silească să reînvie orice fragment de memorie, indiferent cât de confuz ar fi fost.

— Poate c-o să mă întind, rosti ea după ce-și mai privi o dată copilul.

Simțindu-se realmente vlăguită, intră în dormitorul ei și-și scoase pantofii.

Eugenia trase jaluzelele.

— Acum odihnește-te, îi sugeră ea.

— Mulțumesc, spuse Marla privind patul înalt cu baldachin de mătase.

Tu nu trăiești aici; n-ai trăit niciodată aici. Asta nu-i casa ta; ăsta nu-i patul tău. Nici vorbă! Gândul acesta îi sfredelea mintea, însă Marla îl ignoră; se simțea pur și simplu mult prea obosită. Avea să-și reamintească totul. În curând.

— Dacă ai nevoie de ceva, absolut de orice, ajunge să folosești intercomul. Uite-l aici, este unul dintre modelele acelea portabile, dar

funcționează bine.

Eugenia arătă noptiera și apăsă un buton negru.

— Carmen?

Ridică degetul.

— Da, doamnă Cahill, se auzi răspunsul.

Eugenia apăsă iarăși butonul.

— Suntem bine. Nu avem nevoie de nimic…

Ridică o sprânceană spre Marla care înțelese că, dacă dorea ceva, acum era momentul să ceară. Clătină din cap și soacra ei vorbi din nou în intercom:

— Doar îi arătam Marlei cum să ia legătura cu tine. Mulțumesc.

Eugenia ridică degetul.

Ăsta-i un test, *doar un test*. Cuvintele traversară mintea Marlei, dar nu-și putea aminti unde le mai auzise. Iar în clipa asta, obosită și încercată de dureri, nici nu-i păsa.

— Eu voi rămâne aici peste noapte, continuă Eugenia. Mai dorești altceva? Văd că sucul este aici și că medicamentele ți-au fost deja dizolvate în el.

Arătă noptiera pe care un pahar înalt cu suc de portocale era acoperit cu picături de condens, pe un suport din dantelă.

— Mulțumesc, nu mai vreau nimic.

— Ai înțeles – orice dorești, o suni pe Carmen. Acum, întinde-te și nu-ți mai face griji.

Vezi să nu! Se părea că Marla își făcea întruna griji: despre cine era ea, despre accident, despre familia ei și despre blestemata de memorie. Capul îi bubuia de-a dreptul.

— Cissy unde e?

Eugenia se jucă involuntar cu șiragul de perle de la gât.

— Am lăsat-o să se ducă la o prietenă. A așteptat o vreme, dar tu întârziai…

— Da, au fost niște formalități la spital, au încurcat ceva în fișa de externare, răspunse Marla, amintindu-și propria nemulțumire pentru că era ținută acolo fie și numai cu o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Oricum, n-ar fi trebuit s-o fi lăsat la familia Thomas, dar tu ai văzut-o în ultimele două zile și, sinceră să fiu, mă obosește cu bodogănelile ei despre cât se plictisește și toate celelalte… N-am lăsat-o să călărească și

numai Dumnezeu știe ce mi-au auzit urechile!

Plescăi din limbă de parcă n-o mai putea stăpâni pe fata de treisprezece ani.

— E-n regulă.

— O să am grijă să fie acasă când te trezești.

— Mulțumesc.

— Mă bucur că te-ai întors, Marla.

Eugenia zâmbi și închise ușa în urma ei, iar Marla răsuflă prelung. Bău paharul cu suc și se strâmbă când dădu de gustul amar. Erau analgezicele. Perfect! În câteva minute, durerile de cap aveau să înceteze. Poate că soacra ei avea dreptate. Poate că lucrurile aveau să stea mai bine după o noapte de somn adânc în propriul ei pat.

Se dezbrăcă, rămânând doar în lenjeria intimă, și se întinse în pat, simțind cum cearșafurile răcoroase îi mângâie pielea. Patul era confortabil, pătura o apăsa cu o moliciune divină și-și simțea pleoapele de parcă fiecare cântărea o tonă.

Epuizarea o copleși. Era odihnitor să uite de întrebările ce o obsedaseră întruna de când se trezise din comă. Toți aveau dreptate – era pur și simplu confuză. Asta era. Din cauza accidentului. Asta trebuia să fie.

Pentru că dacă nu era așa, însemna că toți o mințeau.

* * *

Halatul alb era cu două numere mai mari, dar asta nu conta. Îi asigura camuflajul de care avea nevoie. Una dintre asistentele din secția pentru arși nu venise în seara asta la muncă deoarece automobilul îi fusese stricat și telefonul mobil îi fusese furat, iar celelalte două asistente erau de-a dreptul epuizate, în timp ce spitalul căuta cu disperare personal care să suplinească lipsa.

Până ce aveau să reușească, el va fi terminat.

Luminile erau prea intense pentru gustul lui, dar nu avea ce face în privința asta, așa că-și puse pe nas o pereche de ochelari cu rame din baga. Intră cu ușurință în pielea unui medic și merse cu pas încrezător. Ecusonul cu fotografie de pe rever era al lui Carlos Santiago. Se gândise că nimeni n-avea să observe că imaginea de pe ecuson nu semăna cu fața sa și păși cu autoritatea celui care știe ce face. A celui care aparținea acestui loc.

Ce ironie a sorții!

El nu aparținuse niciodată vreunui loc. Fusese mereu în exterior, de unde

privise în interior. Ei bine, acum nu se mulțumea doar să privească, ci bătea de-a dreptul cu pumnul în geam.

În secția pentru arși, se opri într-o firidă și așteptă până ce asistenta din tură, și așa tracasată, a fost chemată într-un salon. Când dispăru în spatele ușii, se apropie fără zgomot de camera lui Charles Biggs.

Întins în pat, bărbatul părea un monstru. Toate porțiunile de piele vizibile erau roșii și supurau. Pansamente îi acopereau parțial corpul. Era nemișcat, o mulțime de tuburi îi intrau și-i ieșeau din trup, iar o perfuzie îi picura în sânge analgezice și Dumnezeu mai știe ce altceva.

Prea târziu.

Biggs n-avea să supraviețuiască.

Se apropie de patul bietului ghinionist. *Asta se-ntâmplă când nimerești în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Bafta ta, Biggs.*

Biggs inspiră șuierat în plămânii pârjoliți.

M-ai costat ceva, ticălosule, își zise el, apoi scoase din buzunar o folie mică de cauciuc și-și puse mâinile înmănușate peste gura și nasul lui Biggs. Bărbatul se încordă, încercă să inspire din nou, se zbătu în starea lui de inconștiență.

Își încordă mușchii încercând să-l imobilizeze pe șoferul voinic, dar totul se termină foarte repede. Charles Biggs zăbovise prea mult în pragul morții. El nu făcuse altceva decât să-l ajute să treacă pragul acela.

Se îndepărtă silențios de pat, iar afurisitele de monitoare începură să piuie agitate; surâse și se îndreptă fără zgomot spre o scară de urgență din spate. Deschise ușa și dispăru pe treptele din beton.

După cum vedea lucrurile, îi făcuse amărâtului o favoare. Ba chiar una importantă.

Ieși din casa scării la parter și aproape că se izbi de o asistentă care alerga în direcția opusă.

— Scuze, rosti femeia, după care ochii îi coborâră spre ecusonul lui și se ridicară să-i cerceteze fața. O expresie întrebătoare îi traversă chipul.

— Carlos? zise ea. Hei!

Bărbatul se întoarse grăbit. Se năpusti prin ușile duble din sticlă și se rugă cerului ca femeia să nu-i fi reținut prea bine trăsăturile, după care aproape că se împiedică de o bătrână care era adusă într-un scaun cu rotile.

— Fir-ar să fie! mârâi, scoțându-și halatul din mers și traversând strada.

Privi scurt în urmă și o zări pe asistentă în ușă, vorbind agitată cu altă

femeie. Arăta cu degetul în direcția străzii. Continuând să fugă, dădu colțul, ignoră durerea din gleznă, traversă alte două străzi și-și găsi Jeepul unde-l lăsase.

Încă simțea efectele adrenalinei când sui la volan, răsuci cheia și, transpirând în ciuda temperaturii scăzute, intră în trafic. Își aprinse o țigară și lăsă spitalul în urmă. Bătăile inimii i se potoliră pe măsură ce se depărta tot mai mult de clădirea aceea.

Fusese cât pe-aci să fie prins.

Dar nu fusese.

Rânjind în barbă, se uită la halatul alb cu ecusonul și fotografia lui Carlos Santiago care-l privea. Își stinse țigara pe ecuson și izul de plastic topit umplu Jeepul.

— *Muchas gracias, amigo.*

* * *

— Marla băuse în noaptea când a pierdut controlul automobilului? întrebă Nick.

El și Alex stăteau într-un pub irlandez la câteva intersecții de hotelul său. Alex era la al doilea scotch cu apă. Nick sorbea fără grabă dintr-o bere.

— Nu, abia ieșise din spital.

— Și Pam? întrebă Nick, întrebându-se despre femeia pe care nimeni nu părea s-o cunoască – prietena Marlei.

— Nimeni nu știe ce făcuse, dar la autopsie i s-a găsit alcool în sânge, însă foarte puțin.

Din separeul în care se aflau, Alex urmărea cu privirea doi bărbați care jucau darts în partea din spate a barului.

— Marla și Pam erau apropiate?

— Bănuiesc că pe cât de mult se poate apropia Marla de cineva. Alex își roti paharul și cuburi de gheață dansară în lumina slabă. Nu avea prea multe prietene.

Asta îl surprinse pe Nick.

— În tot cazul, a primit o mulțime de flori și de urări de însănătoșire.

— Era de așteptat, suntem foarte cunoscuți pe-aici.

Alex trase de nodul cravatei și Nick se întrebă dacă fratele lui ajungea să se destindă vreodată. Alex fusese mereu o personalitate de tip A clasică, extrem de competitiv, urmând exemplul tatălui lor ca și cum ar fi fost turnați după același calapod. Nu-și punea niciodată întrebări, dorind mereu

să demonstreze că era într-adevăr supercalificat să fie urmașul lui Samuel J. Cahill. Obținuse o bursă pentru fotbal la Stanford, unde absolvise, după care urmase facultatea de drept la Harvard. Alex știa care erau regulile jocului.

— Foarte cunoscuți, dar nu prea îndrăgiți? întrebă Nick în zgomot de pahare și conversații care zumzăiau în jurul lor.

— E greu de spus. Oamenii tind să te pupe-n fund când ai bani.

Alex se ciupi meditativ de buza inferioară, apoi făcu semn chelneriței să-i mai aducă un pahar.

— Deci, de fapt nu știți care vă sunt adevărații prieteni?

— Cam așa ceva.

Fratele lui dădu peste cap restul băuturii și puse paharul pe masa strălucitoare. Își frecă fața cu palmele, părând cu un deceniu mai vârstnic decât cei patruzeci și doi de ani ai săi.

— Cherise m-a sunat înainte să plec de acasă, recunoscu Nick în cele din urmă.

Expresia lui Alex se transformă din relaxată în bănuitoare.

— Să nu-mi spui! S-a plâns că n-o las s-o vadă pe Marla.

— În esență, da, ăsta a fost subiectul.

— Rahat! Alex pufni și-și șterse nasul cu dosul mâinii. Ea și Monty… Nu vor să renunțe, pur și simplu. Sunt ca niște hiene pe prada unui leu. Se încruntă gândindu-se la propria analogie. Sau, chiar mai bine, ca niște viespi care nu vor să mai plece. Te sâcâie îngrozitor, fac mult zgomot și amenință să înțepe. Își privi încruntat fratele. O să mă ocup eu de Cherise. Și de Montgomery.

Subiectul părea închis și Nick își făcuse datoria, așa că se lăsă pe spate în scaun și-l privi.

— Am fost la locul accidentului, recunoscu el.

Alex nu se arătă foarte impresionat.

— Și ce ai găsit?

— Nu mare lucru. Nu pot să-nțeleg totuși de ce ambele vehicule au trecut prin parapetele șoselei în direcții opuse. Camionul, de acord, aproape că-i de înțeles, ținând seama de viteza și de greutatea lui. În plus, cobora panta, dar Mercedesul… cum a reușit să rupă oțelul parapetului?

— Bună întrebare.

— Am văzut și mașina, continuă Nick. Am găsit un polițist care n-a

avut nimic împotrivă să arunc o privire în curtea unde-i ţinută. Răsfrânse buzele gânditor, amintindu-şi metalul strivit, scaunele pătate de sânge şi cioburile. E de mirare că a mai supravieţuit cineva.

— Marla a fost dintotdeauna rezistentă. Ştii asta.

Muşchii cefei lui Nick se încordară. Îşi privi fratele în ochi.

— Aici nu-i vorba numai de rezistenţă. Când am văzut maşina aia, aproape că am crezut că are un înger păzitor care a vegheat-o.

— „Aproape”?

— Am o problemă cu religia organizată.

— Mi-aduc aminte.

— Nimeni n-ar fi trebuit să supravieţuiască epavei ăleia.

Alex ridică un colţ al gurii.

— Ei bine, Marla a fost toată viaţa norocoasă, nu?

Nick nu răspunse; nu dorea să îndrepte discuţia în direcţia asta.

— De ce crezi că s-a panicat şi a pierdut controlul volanului?

— La naiba dacă ştiu. A fost mereu o şoferiţă decentă. N-a fost amendată chiar niciodată. Bănuiesc că doar ea poate să răspundă la întrebarea asta… dacă-i mai revine memoria.

— Vrei să zici „când”, îl corectă Nick.

— Asta vreau să zic?

Alex îi surâse unei chelneriţe drăguţe, cu chip frumos şi ochi mari, căprui. Abia părea să aibă vârsta legală pentru a servi băuturi, îmbrăcată într-o fustă scurtă, bluză albă şi cu papion roşu, îi ridică paharul gol, îi aşeză altul plin în faţă şi-i lăsă lui Nick o bere pentru care încă nu era chiar pregătit. Cu toate acestea, nu se plânse. Se gândi că va găsi o cale s-o bea.

— Nu sunt sigur dacă ea îşi va mai reaminti vreodată ceva, urmă Alex. Zări întrebările din ochii fratelui său şi suspină. Sigur că da, eu îi spun că-şi va reaminti. Chiar şi Phil Robertson, doctorul, pare convins că memoria îi va reveni, totuşi în clipa de faţă nu pare aşa. Sorbi prelung din noul pahar şi se lăsă pe spate în scaunul matlasat. Pur şi simplu, încheie el, este greu de prezis.

Fără să vrea, Nick trebui să-i dea dreptate.

— Şi poate că m-am săturat pur şi simplu de toată mizeria asta.

— Poate.

Nick sorbi din sticla cu gât lung şi se gândi la accident. Pam Delacroix murise instantaneu. Biggs nu-şi mai recăpătase niciodată cunoştinţa. Marla

nu-și mai reamintea nimic și trăia în propriul ei infern personal.

— Tu n-ai cunoscut-o pe Pam?

— Nu. Alex băgă mâna în buzunarul sacoului, scoase un pachet de țigări și zise: Simt nevoia să fumez. Vrei să vii afară?

— Sigur că da.

Își terminară băuturile și Alex insistă să plătească, întinzându-i chelneriței cârdul lui de credit. După ce-și îmbrăcă pardesiul, ieșiră pe o alee unde se adunaseră câțiva bărbați care fumau, râdeau și făceau pariuri pe șansele echipei de fotbal american 49ers de a intra în turneul play-off, abia aruncând vreo privire în direcția lor. Alex își aprinse țigara și suflă fumul prin colțul gurii, iar Nick își ridică fermoarul jachetei pentru a se apăra de frigul de la mijlocul lunii noiembrie din San Francisco.

— Tot ce știu despre Pam, zise Alex, este ce mi-a spus Marla – că ele două s-au întâlnit la club acum câțiva ani, deși la momentul respectiv nu-mi menționase nimic. Ridică din umeri. Dar asta nu-i anormal.

Ridică ochii spre cer, apoi continuă:

— În căsătoria noastră au existat momente în care n-am vorbit prea mult. Ne-am separat de vreo două ori… nimic oficial, totuși căsnicia… ei bine, a avut câteva hopuri pe drum.

Căzu pe gânduri și trase adânc din țigară, iar Nick nu comentă, nedorind să abordeze subiectul periculos al căsătoriei fratelui său.

— În privința lui Pam, nu sunt foarte sigur. Am bănuit că jucau tenis împreună, poate și bridge… dar dacă stau să mă gândesc mai bine, n-am auzit-o niciodată spunând că se duce să se vadă cu ea. Am auzit alte nume – parcă Joanna și Nancy – dar nu Pam.

— Totuși după accident trebuie să te fi contactat cineva.

— Da, compania de asigurări și o avocată care se ocupă de dezbaterea succesiunii ei. Am trimis o coroană la înmormântare, bineînțeles, am și făcut o donație, dar n-am avut alte contacte. Pam era divorțată și mi se pare că tocmai obținuse licența în afaceri imobiliare, dar abia începuse să practice. Cred că depindea financiar de fostul soț. El este un programator care a dat lovitura în Silicon Valley. Aveau un copil, o fată, care învăța la Universitatea din Santa Cruz.

Trase adânc din țigară și bărbații strânși lângă ușă râseră aproape la unison, ca și cum cineva spusese o glumă foarte amuzantă. Pe lângă ei treceau mașini. Sus pe cer, luna era parțial acoperită de fuioare de nori ce se

deplasau lent.

— Așadar, ce făcea Marla în noaptea aia?

— Asta-i o întrebare de un milion de dolari. La naiba, aș vrea să-ți pot răspunde, însă adevărul este că habar n-am de ce Marla și cu Pam au vrut să se ducă acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, James abia se născuse de câteva zile, iar pe Marla o apucă brusc mâncărimile și pleacă pe autostrada 17 în toiul nopții? A fost o nebunie din partea ei!

— Poate că după ce-i va reveni memoria ne va spune ce s-a întâmplat.

— Poate.

Alex scutură țigara pe strada presărată de gropi, apoi privi în susul dealului, pe lângă clădirile victoriene de pe Haight Street, spre reședința Cahill, locul pe care, în copilărie, amândoi îl consideraseră „acasă”. Din partea lui Nick, Alex n-avea decât să rămână cu vila și cu toate problemele care veneau la pachet.

Alex își aruncă țigara în rigolă, unde se stinse pe loc. Un biciclist făcea slalom prin trafic, iar automobile virau pe străzile înguste.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o pe Pam, zise Alex. Atunci poate că aș fi putut înțelege ceva din tot ce s-a-ntâmplat. Se pare că familia ei ne dă în judecată – avocata lor ne-a sunat deja – dar consider că totul trebuie rezolvat prin intermediul companiei de asigurări. Dumnezeule, ce mizerie!

Îndesă pumnii în buzunar și arătă din bărbie spre strada pe care-și parcase mașina.

— Și mă tem că-i numai una dintre multe alte mizerii. Zâmbi amar spre fratele său. Și că veni vorba, am câteva dosare în servietă – un fel de sinteză a companiei. Părea cu adevărat dornic să schimbe subiectul. M-am gândit că poate le examinezi înainte de a veni realmente la birouri.

— Probabil că-i o idee bună, aprobă Nick.

Alex acționă telecomanda și deschise portiera Jaguarului din dreptul șoferului. Deschise servieta, scoase dinăuntru o mapă mică și subțire și i-o înmână lui Nick.

— Dacă ai nelămuriri, mă poți suna la birou, dar aș prefera să nu discutăm detalii în fața mamei sau a Marlei sau a oricui din casă.

În lumina felinarului stradal, Alex părea și mai îmbătrânit, cu trăsăturile mai adânc conturate.

— N-o să te mint, continuă el, compania are probleme. Probleme mari. Mama știe, bineînțeles, că sunt unele dificultăți, dar ar fi mai bine să nu

afle mai multe detalii.

— Și Marla?

— Să n-o băgăm în asta. Are și așa destule necazuri.

Nu spune, se gândi Nick, totuși nu zise nimic și încuviință scurt din cap.

— Bun, apreciez, să știi.

Alex era mohorât. Pentru prima dată Nick își dădu seama că firma Cahill International putea să aibă probleme serioase, iar Alex, ca director executiv, avea să fie ținta criticilor. Exista până și posibilitatea ca, în cazul în care comisese erori, compania să sufere din cauza deciziilor lui. Alex îl bătu pe umăr și palma lui răsună sonor pe pielea udă a jachetei fratelui său.

— Mersi, spuse el, și pentru întâia dată în viața lui se auzi ca și cum o spusese din suflet.

Nick simți că lațul Cahill se mai strânse puțin. Privindu-l pe Alex cum se urcă în Jaguar, pornește și apoi demarează în trombă spre vârful dealului, speră doar că nu tocmai acceptase să devină țapul ispășitor.

CAPITOLUL 6

— Charles Biggs a murit.

Cu acest anunț își făcu Janet Quinn intrarea în biroul lui Paterno. Femeia se trânti într-un scaun înghesuit între un fișet și fereastră.

— Rahat!

— Asta voiam să spun și eu.

Janet puse un dosar pe marginea biroului lui Paterno, deja ticsit. Lucra ca detectiv de mulți ani în poliție și era o femeie înaltă, directă, mereu tachinată pentru aspectul masculin – păr șaten tuns scurt, acum presărat de fire sure, maxilar pătrat, sprâncene groase și ochi albaștri gânditori pe care nu-i împodobea absolut cu nimic, exceptând o pereche de ochelari funcționali. Nu se farda deloc și nici n-o interesa acest aspect. Fără doar și poate că se auzise descrisă ca „lesbi" sau că auzise insinuări că lua steroizi din partea celor care o invidiau. Iar aceștia nu erau puțini. Urcase rapid scara ierarhică pentru că era o detectivă excelentă și pentru că nu abandona niciodată un caz.

— Când?

— Azi-noapte târziu… sau azi-dimineață devreme, depinde cum vrei să-i zici. Monitorul lui cardiac s-a declanșat la ora 3:47. N-a putut fi resuscitat. Ținând seama de starea în care se afla, poate c-a fost o binecuvântare.

— Ținând seama de cazul nostru, poate că nu-i așa.

Femeia ridică din umeri și se rezemă de fișet. Purta blugi Dockers, cămașă și pantofi Rockport.

— Bănuiesc că n-a zis nimic înainte de a muri.

— Nu.

— Certificatul de deces?

— N-a fost încă eliberat.

Femeia clătină din cap și Paterno își lipi vârfurile celor două palme, privind peste ele și cumpănind. Accidentul îl deranja, ba chiar foarte mult. Acum existau două decese și, bănuia el, ar fi putut clasa cazul punându-l pe seama ghinionului, totuși ceva nu-i plăcea. Ceva nu se potrivea.

Văzu o sclipire în ochii lui Janet.

— Mai e ceva?

— Da. Imediat după declanșarea monitorului cardiac al lui Biggs, a avut loc un incident. Un bărbat care purta un halat de doctor furat s-a ciocnit de o asistentă la parter și a fugit. Ea apucase să-i vadă ecusonul de pe halat și-și dăduse seama că nu era Carlos Santiago, un intern care lucra în tura de zi. Ieșind, necunoscutul era gata să răstoarne o femeie în scaun cu rotile care era adusă de un sanitar.

— Iisuse!

— Am stat deja de vorbă cu Santiago, urmă Janet, și într-adevăr ecusonul lui a dispărut.

— Crezi că asta are vreo legătură cu moartea lui Biggs?

— S-ar putea. Am rugat-o deja pe asistentă, Betty Zimmerman, să vină la noi și să discute cu portretistul. Sanitarul nu și-a amintit prea multe. Era prea preocupat de pacienta lui și n-a apucat să se uite la intrus. Vom vedea însă ce se-ntâmplă după ce asistenta vorbește cu portretistul. Poate că până la sfârșitul zilei vom avea ceva.

— Intrusul în halatul lui Santiago a fost zărit în secția pentru arși?

Paterno se lăsă pe spate în scaun și privi pe fereastră spre ceața dimineții care încă sosea dinspre golf.

— Nu, dar secția era cu personalul descompletat. Mașina unei asistente se stricase, iar alta era bolnavă. Restul erau supraaglomerați.

— Și Santiago?

— Pare curat. Era foarte supărat că fusese băgat în afacerea asta. Am stat de vorbă cu el și cred că-i cinstit, dar e irascibil și m-a anunțat că nu va-ngădui să-i fie încălcate drepturile civile doar pentru că-i hispanic… în fine, știi bine textele astea.

— Dar a cooperat?

— Da, încuviință femeia cu o strâmbătură.

— Crezi că-i doar o coincidență? întrebă Paterno.

Ea pufni, după care îi aruncă un surâs forțat și trist.

— Știam că tu nu crezi în coincidențe.

— Nu, nu cred.

Mintea bărbatului intrase în viteză. Avea senzația că accidentul de pe autostrada 17, cu Marla Cahill la volan, părea tot mai mult să fi fost pus la cale. Dar de ce? Și de către cine? Și ce ar fi știut Biggs despre asta? După părerea lui Paterno, Biggs fusese pur și simplu un ghinionist în jocul ăsta – un tip care condusese un camion în locul greșit și la momentul greșit.

Scoase un pachețel de Juicy Fruit, îi oferi o lamă lui Janet, iar când ea clătină din cap îi desfăcu ambalajul, o îndoi în două și o băgă în gură.

— Mai ai și altceva?

— Da, ceva ciudat, recunoscu ea și pe frunte îi apărură cute adânci, așa cum se întâmpla de fiecare dată când încerca să pună laolaltă piesele unui puzzle care nu se potriveau între ele. Cei de la laborator au anunțat că la scena accidentului au găsit trei tipuri de cioburi. Geamuri de la camion și de la Mercedes. Ridică două degete. Dar și un al treilea tip. Își îndreptă arătătorul spre el. Au spus că par să fie de la o oglindă, totuși nu provin de la niciuna dintre oglinzile retrovizoare interne și externe ale celor două vehicule. Au verificat asta.

— Adică e alt tip de material?

Bărbatul luă paharul de carton de pe birou și sorbi o gură din cafeaua care se răcise deja.

— Este vorba despre spatele ei… sticla asta a fost acoperită manual cu un material reflectorizant. Janet se aplecă și ciocăni cu degetele în dosarul pe care i-l trântise pe birou. Scrie totul aici. În raport.

Paterno răsfoi raportul. Așa era – bucățele de sticlă care nu corespundeau niciunuia dintre cele două vehicule implicate în accident.

— Și ce-nseamnă asta?

— Nu știu. Poate că cioburile astea erau deja pe șosea la momentul producerii accidentului, totuși este o coincidență.

— Încă una, se încruntă detectivul. Cam multe pentru gustul meu.

— Și eu zic la fel.

— S-a aflat de ce au cedat parapetele?

— Nu încă. Tirul era de mare tonaj, așa că-i explicabil de ce l-a rupt, dar în cazul Mercedesului este mai bizar. Există urme de sudură, relativ recente, cred, ca și cum parapetul ar fi fost slab și a fost reparat, totuși departamentul circulației rutiere n-a găsit nicio fișă de reparații pentru porțiunea respectivă de șosea în ultimii cinci ani.

— Deci, a cedat pur și simplu.

Paterno trase cu dinții de o pieliță din vârful degetului său mare și se strâmbă. Toată blestemăția asta era lipsită de sens. Și în plus avea sentimentul că ceva nu era în regulă. Doi oameni muriseră, iar șoferul de la care pornise totul își pierduse în mod foarte convenabil memoria. Acum se părea că mai apăruse un jucător, unul care l-ar fi putut omorî pe Biggs. Era

oare posibil ca ținta, dacă se putea vorbi despre așa ceva, să fi fost Charles Biggs? Oare Paterno înțelesese totul greșit de la bun început?

— Verifică-l amănunțit pe Biggs.

— Am făcut-o deja. E curat ca lacrima. N-a fost niciodată arestat, are o singură amendă pentru parcare, însurat de patruzeci de ani cu aceeași femeie, și-a trimis ambii copii la colegiu și, pe lângă faptul că este proprietarul firmei de transporturi independentă, care are un singur camion, cel pe care-l conducea chiar el, deține o plantație mică de brazi de Crăciun în Oregon și este cu toate taxele plătite la zi. El și nevasta încasaseră aproape două sute de mii de dolari pentru pensionare, iar bărbatul își petrecea timpul liber pescuind pe râul Metolius, lângă Bend, și învățându-și nepoții să vâneze și să pescuiască. Niciun fel de cazier pentru droguri sau violență conjugală sau orice altceva. Părea un om cu frica lui Dumnezeu.

— Revenim așadar la Marla Cahill și Pam Delacroix.

Bărbatul își termină cafeaua, mototoli paharul și-l aruncă într-un coș de hârtii care dădea pe dinafară de plin ce era.

Dumnezeule, ce porcărie!

— Păcat că Biggs nu și-a recăpătat cunoștința, mormăi el mestecându-și apăsat chewing-gumul și simțind primele semne ale arsurilor stomacale. Anunță-mă când sosește raportul autopsiei. Am avut mare ghinion că nu ne-a putut spune ce a văzut el.

— Cred că pentru asta va trebui să ne bazăm pe Marla Cahill, rosti Janet cu un zâmbet glacial și fără urmă de umor. Când își va recăpăta memoria.

— *Dacă* își va recăpăta memoria.

* * *

Unde sunt? Marla deschise ochii într-o încăpere străină și se simți dezorientată pentru o clipă înainte de a-și aminti că era acasă. Asta era camera ei. Patul ei. Totul era al ei.

Cât timp dormise? Lumina cenușie a zorilor se vedea printre jaluzele, dar avea impresia, ținând seama de vezica plină și de buimăceală, că dormise douăzeci și patru de ore. Simțea un gust neplăcut în gură, iar părul – ceea ce-i mai rămăsese din păr – îi părea unsuros și murdar. Nu-l auzise pe Alex intrând, nu auzise copilul plângând, dormise de parcă fusese somnul de veci.

În sutien și chiloți, merse împleticindu-se în baie, folosi toaleta, se stropi

cu apă pe față și evită să-și privească imaginea jalnică din oglindă. Pe poliță erau prosoape curate. Își scoase lenjeria intimă, apoi intră în cabina de duș din sticlă, suficient de mare ca să încapă două persoane, și porni dușul. Apa fierbinte îi înțepă pielea cu nenumărate ace, înmuindu-i mușchii. Cu multă grijă, evitând să-și atingă copcile, se spălă pe corp și pe cap, apoi se epilă pe picioare și sub brațe. După care, simțindu-se în continuare ca și cum mintea i-ar fi fost învăluită în pânze de păianjen, se încordă și roti maneta dușului spre dreapta. Apă ca gheața țâșni de sus și Marla icni involuntar.

Treptat, începu să se simtă din nou ca o ființă umană, mai puternică decât fusese de când se trezise din nenorocita de comă. Opri apa, întinse mâna spre prosop și în clipa aceea o străfulgeră amintirea unui alt timp și alt loc.

Era la plajă… împreună cu prieteni… sau cu soțul ei… sau… cu Cissy? Fiica ei… nu, nu era asta… totuși soarele strălucea și ea ieșise alergând din ocean, cu tălpile aproape arzând pe nisipul încins, și luase un prosop de la… de la… de la cine? Simțea că-i plesnește capul din pricina efortului de concentrare. Era un bărbat… Da, un bărbat. Probabil Alex… sau… Nick? I se puse un nod în gât gândindu-se la implicația respectivă și-și frecă apăsat brațele și picioarele cu prosopul gros. Poate că fusese altcineva. *Sau poate că nici măcar nu se întâmplase.* Se rezemă cu un braț de peretele faianțat și scutură din cap, încercând să se concentreze, să recheme amintirea aceea trecătoare, chinuitoare, dar dispăruse la fel de repede cum apăruse.

Decisă să descopere mai multe despre propria-i persoană, ieși din cabina dușului și se privi în oglindă. Iisuse, în ce hal arăta! Vânătăile începuseră să dispară, tumefierile se re trăseseră aproape complet, totuși nu se recunoștea. Și părul! Ce catastrofa! Părul tăiat drept la nivelul bărbiei dintr-o parte a feței trebuia să fie scurtat, poate chiar în stil *spiky,* pentru a încerca să semene cât de cât cu puful ce abia începuse să-i crească în porțiunea care fusese rasă. În cel mai rău caz, ea și băiețelul nou-născut aveau să etaleze coafuri similare.

Oare nu exista o cântăreață faimoasă care-și răsese părul… ca parte dintr-un fel de protest religios sau așa ceva… sau se înșela și în privința asta? Fir-ar a naibii de amnezie! *Este totuși un început*, se gândi Marla, apoi stoarse pastă de dinți pe un deget și-l trecu peste dinții ce continuau să fie fixați laolaltă prin sârme. *Roma*, *și nici chiar San Francisco*, *nu s-a*

construit într-o singură zi. Totuși abia aștepta să-și reconstruiască trecutul și, în timp ce își clătea gura, se simți cuprinsă de nerăbdare.

Mânată de un impuls, examină conținutul dulăpiorului și al sertarelor. Găsi două flacoane cu medicamente ce se dădeau doar cu rețetă – unul în care mai erau două capsule de tetraciclină, iar celălalt, gol, în care fusese Premarin. Pe raftul al doilea găsi o pereche de foarfeci și începu să-și taie șuvițele. Din ce în ce mai scurte, smoc după smoc; bucățele din părul de culoarea mahonului căzură în chiuvetă. Când termină, nu arăta cu nimic mai rău decât înainte, așa că deschise un tub de spumă, o pulveriză în jurul copcilor și conferi volum părului în măsura în care o putea face. Nu era perfect, ca la un salon de coafură, dar avea să crească și să acopere cicatricile. Părul era cea mai neînsemnată dintre problemele ei. Nu se sinchisi să se atingă de niciuna dintre trusele de farduri pe care le găsi aranjate în sertarul de sus al măsuței de toaletă. Ce rost avea? Așa că deschise ușa cămăruței pentru haine.

Era imensă, cu un șir de taioare, pantaloni și jachete perfect asortate. Un curcubeu de pantofi, fiecare pereche așezată ordonat în despărțitura sa din pantofar, acoperea un perete, iar altul era rezervat rochiilor de seară ce sclipeau în interiorul sacilor din plastic cu fermoare. Un colț era plin cu ținute pentru tenis și sport, iar poșetele se înșiruiau pe două rafturi. O oglindă înaltă era fixată lângă ușă, iar în interiorul unui dulap înalt și îngust se afla o scândură pentru călcat.

— Minunat!

Dar unde erau blugii? Treningurile vechi? Geanta ei? Da… unde era geanta ei, cu portofelul și carnetul de cecuri și poate chiar o agendă cu adrese, cu toate lucrurile importante din viața ei?

Examină rând pe rând toate gențile, poșetele, sacoșele pentru tenis și valizele de pe cele două rafturi. Toate erau goale. Curate. Ca și cum fuseseră aspirate până și de praf.

— La naiba!

Le aruncă dezgustată înapoi pe rafturi, apoi scotoci prin sertarele unei comode și găsi o pereche de blugi scorțoși cu un număr prea mare și un pulover roz îndeajuns de moale pentru a o face să creadă că fusese favoritul ei.

Sau nu?

— Oprește-te aici! se admonestă cu glas tare, încălțând o pereche de

tenişi ponosiţi pe care-i găsi într-un dulăpior.

Se gândi la fiica ei, la fiul ei, la soţul ei şi la Nick, bărbatul care-i fusese iubit. Buzele i se strânseră când întrebările începură să curgă din nou, rapid şi furios, aducând cu ele inevitabila migrenă.

Ieşi din cămăruţa cu haine şi reveni în dormitorul care i se părea atât de ciudat. Se opri în dreptul biroului şi examină fotografiile aranjate în faţa unei oglinzi cu marginile teşite. Îi atrase atenţia un instantaneu în ramă aurită. Era ea, cu mult înainte de accident. Păr ca mahonul strălucind în soare, cu o fetiţă de vreo trei ani ţinută lângă şold. Oceanul se întindea în faţa ei ca o pătură cu paiete scânteietoare. Marla era desculţă şi şedea pe un bolovan, cu capul lăsat pe spate, cu ochii mijiţi. O rochie de plajă trandafirie umflată de briză i se ridica pe lângă genunchi, dezvăluindu-i coapsa bronzată, în vreme ce braţele dolofane ale micuţei Cissy o cuprindeau pe după gât.

Marla ridică rama, strângând-o cu atâta putere încât încheieturile degetelor i se înălbiră. *Gândeşte, haide,* aminteşte-ţi! *Asta eşti tu şi Cissy şi… şi cel care fotografiază, cel a cărui umbră este parţial vizibilă lângă picioarele tale, trebuie să fie Alex!*

Însă oricât se strădui, nu-şi aminti ziua aceea la plajă. De fapt, nicio altă zi.

— Ai răbdare, îşi repetă Marla în gând şi puse fotografia la loc.

Era cât pe-aci s-o scape când degetele nu i se mişcară cu dexteritatea cu care ar fi trebuit. Continua să se simtă stângace, neîndemânatică şi incapabilă să-şi coordoneze mişcările. Iritată, se îndreptă către camera copilaşului. James nu era în pătuţul lui, dar nu se panică. Probabil că bona îl dusese la parter şi Eugenia, „Nana” cum îşi spunea soacra ei, îl *răsfăţa*, pentru că, într-adevăr, se purta de parcă naşterea băieţelului era aproape la fel de importantă ca a doua sosire a lui Mesia. Sau poate chiar ca prima.

Ieşi din camera copilului şi auzi glasuri venind de la parter, dar decise, dacă tot era singură, să exploreze puţin – să ia pulsul locurilor. Indiferent dacă era vorba despre paranoia sau doar despre un instinct de supravieţuire, dorea să afle cât mai multe despre ea şi despre familia ei, şi nu întotdeauna prin intermediul întrebărilor, la care primea răspunsuri ce păreau premeditate şi atent construite ca să n-o tulbure. Trebuia să rezolve asta, şi încă rapid. Acum se afla acasă. Era gata să-şi continue viaţa, dorea să lase trecutul în urmă.

Dar nu poți s-o faci. Nu încă. Ai încă multe să-ți reamintești și trebuie să discuți și cu poliția… Remușcările întunecau gândurile Marlei, însă le alungă din minte. Trebuia s-o sune pe fiica lui Pam și pe fostul soț al acesteia, să încerce să-și exprime durerea și regretele și trebuia s-o facă în cel mai scurt timp. Indiferent de poliție. Sau de avocați. Sau de blestematele companii de asigurări despre care-l auzise pe Alex șoptind.

Trecu prin apartament, prin salonul cu propriul lui șemineu și balcon, apoi încercă ușa camerei lui Alex și descoperi că era descuiată.

Intră, fără să se gândească de două ori. Încăperea era atât de ordonată, încât părea că bărbatul aștepta o inspecție militară. Era mobilată cu un pat matrimonial, o măsuță de toaletă, o sofa mică și un dulap care ascundea un sistem TV și stereo. Prin bovindou putea vedea domeniul vilei și, ceva mai departe, luminile orașului. Trecu printr-o odăiță cu haine, plină cu costume și îmbrăcăminte sport aliniate la fel de ordonat, și intră într-o cameră de fitness. Marla își trecu degetele peste ghidonul bicicletei staționare și privi banda de alergat, bancheta pentru lucrul cu greutățile și echipamentul NordicTrack, întrebându-se dacă ea le utilizase vreodată. Avea o formă fizică rezonabil de bună, dar nu se putea imagina petrecând ore în locul acesta și transpirând. Nu, ceva îi spunea că ar fi preferat să fie afară… să se plimbe, să alerge, să joace tenis, să călărească… poate chiar să vâslească.

Prin altă ușă intră într-un birou privat, lambrisat în lemn întunecat la culoare și cu ornamente din bronz. Mobilele erau tapițate în piele verde ca pădurea, existau plante în ghivece și ferestre aflate foarte sus, lângă plafon, astfel încât să ofere lumină, dar nu și vedere spre exterior.

Bănui că acesta era sanctuarul soțului ei. Se simțea un iz slab de fum de țigări și aftershave. Pereții erau împodobiți cu tablouri în ulei ce reprezentau cai de curse. Cai… În mintea ei, Marla se întrezări călărind pe câmpuri cu părul fluturând în urmă. Plămânii aproape că-i explodau de vântul care o izbea în față ca un torent, iar sub picioarele ei simțea mușchii puternici ai animalului… nu avea șa? Călărea direct pe spinarea calului? Ca un băiat zburdalnic sau ca amerindienii din westernurile vechi…? *Da!* Și, de parcă o făcuse de o mie de ori, își aminti brusc frecarea pielii calului de coapsele ei. Uluită, înghiți cu greutate. Palmele îi transpirară instantaneu și inima îi bubuia. Clătină din cap. Cum se potrivea imaginea asta cu tot ce o înconjura aici? Cu tablourile de cai de curse zvelți, armăsari de rasă ținuți în frâie de grăjdari în livrele sau călăriți de jochei cu veste colorate și

pantaloni de călărie pe piste impecabile? Nimic sălbatic… sau nesăbuit sau… liber. Totul controlat. Reținut. De convenții și de societate.

I se înmuiară genunchii și se așeză pe fotoliul de la biroul lui Alex pentru a-și reveni.

— Este bine, rosti cu glas tare, totuși nu era convinsă că putea crede în adevărul propriilor ei spuse.

Fotoliul din piele scârțâi și Marla se crispă. Își spuse că nu încerca să facă nimic pe la spatele soțului ei, dar avea pur și simplu nevoie de răspunsuri și cât mai repede. Simți totuși un fior sâcâitor de vinovăție când răsfoi calendarul de birou, ca și cum ar fi invadat spațiul privat al altcuiva. *Proasto*, gândi, e *soțul tău*, *nu te mai văicări atât! Între voi nu există secrete.*

În același timp însă știa că adevărul era altul. Simțise secretele, le văzuse în ochii lui când încercase să le ascundă. Erau minciuni și amăgiri și… *Termină!* Simțea că înnebunea. Și și-o făcea cu mâna ei. Nebună cu acte în regulă! Își îndreptă spinarea și răsfoi apoi paginile calendarului, studiind datele, locurile și numele, sperând că ceva, o mâzgălitură sau o însemnare întâmplătoare, îi va declanșa memoria.

Accidentul ei se petrecuse cu aproape opt săptămâni în urmă, așa că Marla deschise la data când viața ei fusese cât pe-aci să ia sfârșit.

În ziua respectivă nu era trecut nimic.

— La naiba! murmură, simțind că un alt obstacol fusese ridicat pe drumul spre recuperarea ei.

Majoritatea pătrățelelor din calendar conțineau însemnări făcute cu pixul și cu creionul, cu două caligrafii diferite – dineul la familia Robertson, în vinerea anterioară, și lecția de călărie a lui Cissy, în ziua de după accident, fuseseră scrise cu linii fluide, întâlnirile de afaceri ale lui Alex sau partidele lui de golf și squash fuseseră notate cu un scris mai apăsat, cu trăsături ascuțite.

Femeia luă un pix. Își scrise numele pe un blocnotes și compară apoi caligrafia. Era diferită, liniile erau mai unghiulare, mai ferme decât scrisul Marlei… sau își pierdea mințile? Își scrise din nou propriul nume. Apoi numele lui Alex. Apoi numele lui Nick.

Poate că accidentul era de vină pentru această deosebire. Totuși se simți cuprinsă de un sentiment ciudat și aruncă pixul.

Se luptă cu senzația că ceva era în neregulă.

Se speria de propria-i umbră, fără niciun motiv.

Dar ce era cu călătoria la Santa Cruz? De ce nu era consemnată pe calendarul ăsta?

Poate că-l părăseai pe Alex. Dar copilașul? Și Cissy… poate c-a fost o călătorie de ultimă clipă, declanșată de un impuls de moment? Nu. Nu și-ar fi părăsit copiii. Ceva nu se potrivea. Iritată, reveni la agenda de birou. Care erau numele pe care le cunoștea? Robertson? Phil și soția lui, Linda, figurau. Lindquist… Joanna Lindquist, da, și ea apărea aici. Joanna și Ted. Miller… Randy și Sonja figurau, dar numele Sonjei fusese tăiat cu o linie, de parcă ar fi murit sau ar fi plecat… Cu degete care continuau să fie ușor neîndemânatice, deschise la litera D și o căută pe Pam Delacroix, dar numele acela nu exista.

— Ciudat, rosti Marla cu glas tare.

Răsfoi apoi agenda, fișă cu fișă, grijuliu. Încet, fără să se grăbească, gândindu-se că poate numele și telefonul lui Pam fuseseră greșit fișate. Unii dintre cei care-i trimiseseră flori și urări de însănătoșire apăreau acolo: Bill și Sheryl Bancroft, Mario Dimetrius, Joanna și Ted Lindquist și… Kylie Paris… Inima i se opri. Numele era familiar… foarte familiar… ca și cum… ca și cum ar fi fost o rudă… cineva drag și apropiat. Totuși adresa și numărul de telefon nu-i spuneau absolut nimic. *Gândește*, *Marla*, *gândește. De ce numele acestei femei a aprins un beculeț*, *dar niciunul dintre celelalte nume?*

Nu avea însă nici cea mai mică idee. Nu-și reamintea absolut nimic asociat numelui.

— La naiba, murmură ea și-și întoarse din nou atenția la Pam Delacroix.

De ce nu i-ar fi scris numele în agenda generală cu prieteni și parteneri de afaceri?

Pentru că ea n-a existat niciodată. Pentru că este o minciună.

Gândul o izbi năprasnic. Ca o lovitură de baros în piept.

Cum să nu existe? protestă partea rațională a minții ei. *Doar a murit. Tu ai omorât-o. În mașina ei! Poliția îi anchetează decesul. Așa că, fii rațională. Folosește-ți mintea. Gândește*, *fir-ar a naibii să fie!* Pam existase, fusese prietena ei, așa că în casa asta trebuia să existe ceva care să o ajute să-și amintească.

Pe un colț al biroului bâzâia discret un computer cu monitorul aprins și Marla se întrebă dacă ar fi avut timp să se uite pe fișiere. *Mai târziu*, își

spuse, *când vei fi sigură că nu poţi fi prinsă.*

— Nu fi paranoică, rosti apoi cu glas tare. În stilul ăsta, termini la spitalul de nebuni.

Atinse tastatura. Screen saver-ul care afişa peşti tropicali dispăru şi apărură pictogramele de pe desktop. Găsi cu o uşurinţă surprinzătoare programul de procesare a textelor şi aproape că tresări când văzu *Fişierele Marlei.* Deci ea utilizase computerul ăsta! Bun! Gândul o încântă şi încercă să deschidă un fişier, dar constată că avea nevoie de o parolă. Tot entuziasmul i se spulberă. Căută prin sertare, încercând să găsească vreun indiciu al parolei.

Însă fără succes. Încercă să-şi citească mesajele e-mail. Aceeaşi problemă. Încercă toate combinaţiile la care se putea gândi – numele ei, numele copiilor, orice – după care abandonă. Degetele începură să-i bată darabana pe braţul fotoliului şi auzi paşi pe scară.

Tresări violent, dintr-un motiv pe care nu-l pricepu şi răsturnă o cană plină cu pixuri şi creioane, care se rostogoli pe podea, vărsându-şi conţinutul.

— Bravo!

Ridică pixurile grăbită şi le îndesă înapoi în cana cu logoul Harvard.

Auzi uşa apartamentului deschizându-se şi paşii se îndepărtară.

— Doamna Cahill? se auzi înăbuşit un glas de femeie pe care nu-l recunoscu.

— Sunt aici, răspunse ea, decisă să se controleze. În birou.

Se ridică, deschise uşa spre hol şi văzu că uşa de la camera lui Cissy, care se afla de cealaltă parte a scării, era deschisă. Inima îi bubuia, palmele îi erau transpirate, totuşi îşi impuse să fie calmă. Era casa ei, ce naiba, iar asta era camera soţului ei. Avea tot dreptul să fie aici. Şi atunci de ce simţea ca o intrusă?

După câteva secunde, o femeie zveltă cu ochi căprui strălucitori şi piele neagră băgă capul pe uşă.

— Bună!

— Tu… tu trebuie să fii Carmen.

— Da.

Marla simţi nevoia să se scuze.

— Îmi pare rău că…

— Ştiu. Amnezia. Nu vă faceţi griji.

Carmen intră în birou și dacă schimbarea aspectului Marlei o surprinse, nu se trădă prin nimic. Îmbrăcată într-o fustă bleumarin mulată pe corp și bluză albă cu mânecile suflecate, Carmen o anunță:

— Doamna Eugenia m-a trimis să văd ce faceți și să vă întreb dacă cinați. M-am speriat când nu v-am găsit în camera dumneavoastră.

— Sunt bine… mă rog, ținând seama de circumstanțe. Marla se uită din nou la monitorul computerului. Nu cred că-mi cunoști parola pentru asta?

— Îmi pare rău, clătină Carmen din cap. Nu țin minte să-l fi utilizat prea des.

— Dar știi unde poate fi poșeta mea – cea pe care am avut-o în noaptea accidentului?

Cute adânci apărută pe fruntea înaltă a femeii, care țuguie buzele gânditoare.

— N-am văzut-o… și, de fapt, n-am văzut nimic altceva din noaptea respectivă.

Marla era dezamăgită. Împinse fotoliul în spate.

— Dar lucrurile mele personale, fotografii cu mine în copilărie sau de când era Cissy mică?

— Sigur că da, se lumină Carmen la față. Asta pot face.

Marla ridică brusc capul.

— Serios?

Asta era ceva. Nu mare lucru, totuși ceva tangibil care s-o lege de trecutul ei.

— Sigur că da. Toate albumele foto sunt în bibliotecă.

— Poate c-ar trebui să mă uit prin ele și… știu că sună cumva ciudat, dar ești drăguță să mă conduci prin casă?

— Nicio problemă. Iar în privința cinei…?

— Este deja ora pentru cină?

Marla privi luminatorul de deasupra scării și văzu că cerul începuse să se întunece.

— Nu, cina este la ora opt, însă doamnei Eugenia îi place ca lucrurile să fie organizate.

— Bănuiesc că da, încuviință Marla imaginându-și soacra inflexibilă și preocupată de menținerea aparențelor sociale.

Se îndoia că Eugenia ocolea vreodată vreo regulă, cu atât mai puțin s-o încalce, și nu și-o putea imagina schimbând vreodată un program.

În timp ce mergeau pe hol, Marla se interesă:

— M-am uitat în camera lui James și nu era acolo.

— Este jos, cu Fiona și cu doamna Eugenia.

Bun! O grijă mai puțin pentru moment.

Cu dexteritatea unei directoare de muzeu, Carmen îi arătă camerele de la etajul al doilea – dormitorul lui Cissy, zugrăvit în galben și, cel puțin așa părea, acoperit de un talmeș-balmeș de cărți, CD-uri și reviste risipite pe podea. Măsuța de toaletă era plină cu borcănele și tuburi de farduri, iar pe pereți erau lipite postere cu idoli ai adolescenților… unele chipuri păreau familiare, însă nu-i venea în minte nici măcar un nume cu aceste fețe.

Tot la etajul acesta era și camera pentru oaspeți, iar Marla căută vreo urmă a lui Nick. Desigur, nu găsi nimic. Camera era decorată cu precizie, la fel ca și dormitorul ei. Perfectă, cu tablouri în ulei asortate, cu draperiile și covorul aparținând aceleiași scheme de culori și cu o eleganță neprotocolară. Totul era fals. Neadevărat. Marla nu înțelegea de ce simțea asta, dar avea impresia că viața ei și casa aceasta erau o farsă.

— Fiona unde doarme? întrebă ea în timp ce mergeau pe un coridor mărginit de lumini discrete.

— Personalul locuiește la ultimul etaj, răspunse Carmen. Bucătăreasa, camerista și probabil infirmierul, când va sosi.

— „Infirmierul”?

— Domnul Cahill a angajat un infirmier care să fie prezent aici non-stop.

— Pentru mine?

Carmen făcu o grimasă scrută și dădu peste cap ochii ei negri și expresivi.

— Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu, e-n regulă. Mai devreme sau mai târziu, tot aș fi aflat. Se îndreptară către lift. Deci este un bărbat?

Carmen ridică un braț și intrară în cabină.

— Mi s-a părut că domnul Cahill a spus că este un bărbat, da. Tom, sau așa ceva, dar să nu-i spuneți că știți asta de la mine.

— Promit, încuviință Marla.

Când ascensorul a început să coboare la etajul de dedesubt, ea simți, pentru prima dată, că stabilise în sfârșit o legătură reală cu cineva din reședința uriașă, frumoasă și rece care era casa ei.

Străbătură apoi un coridor larg și Marla presupuse că era centrul casei.

Era întunecat, cu excepția câtorva lămpi ce ardeau pe măsuțe. Muzică în surdină se auzea din difuzoare invizibile, iar pereții erau decorați cu picturi care i se păreau a fi originale. Parchetul din lemn de esență tare era acoperit cu covorașe cu imprimeuri florale ce se ramificau în câteva camere.

O urmă pe Carmen în ceea ce părea a fi livingul, cu grupuri de scaune și canapele ce încurajau discuții intime, ghivece cu filodendroni și ferigi plasate între măsuțe și un șemineu masiv din piatră și cărămidă ce se înălța spre plafonul din aramă bătută, care reflecta cu o strălucire caldă lumina lămpilor.

Carmen trase o ușă glisantă și-i arătă cabinetul de muzică. Instrumente vechi împodobeau pereții și un pian cu coadă strălucea într-un colț, înconjurat de ferestre prin care se vedea panorama orașului.

Altă ușă ducea în bibliotecă, ale cărei rafturi acoperite cu geamuri se ridicau până la tavan. O scară din lemn se deplasa pe rotițe dintr-un capăt al colecției la celălalt. Într-un colț se afla un glob pământesc, lângă frunzele unei ferigi în ghiveci, iar un acvariu cu pești tropicali ce păreau făcuți din neon colorat bolborosea încet în apropierea bovindoului. Marla se îndoia că scosese vreodată măcar una dintre cărțile acelea îmbrăcate în piele, că stătuse vreodată la ferestrele bibliotecii ori că se ghemuise pe pernele moi de pe scaunele încăpătoare… dar la urma urmelor, cum avea să știe adevărul?

— Astea sunt albumele foto, zise Carmen arătând un raft dintr-un colț.

Marla luă primul album, îl deschise și-și privi ziua nunții de acum cincisprezece ani. Ea și Alex, mult mai tineri, el în smoching negru, ea în rochie albă din dantelă cu o trenă ce părea că se întindea pe kilometri. Alte fotografii, la biserică, la petrecerea de nuntă și tortul.

O fotografie în care era toată familia, mai puțin Nick. El nu apărea în nicio imagine. Susținuse însă de la bun început că era „damnatul” și Marla bănuia că era, de asemenea, și oaia neagră a familiei. Un solitar. Surghiunit. Un bărbat cu propriile lui reguli, care, bănuia ea, le contraziceau frecvent pe cele ale mamei și fratelui său. Nu era de mirare că îl găsea fascinant la un nivel esențial și periculos.

Lăsă deoparte aceste gânduri și studie una dintre fotografiile care prezentau familia reunită la petrecerea de nuntă. Eugenia, îmbrăcată în indigo, cu bărbia împinsă mândru în față, stătea lângă un bărbat înalt, cu păr grizonant și aspect distins, care părea plictisit de festivități. Marla știu în

mod instinctiv că era Samuel Cahill. Lângă Alex și Marla se găsea alt cuplu mai în vârstă. Fără îndoială, părinții ei. Marla simți un nod în gât privindu-i. Femeia era extrem de subțire, cu bărbie energică și chip arogant. Păr negru, scurt, ochi sfredelitori și o rochie de seară roz-pal ce-i punea în evidență silueta zveltă. Bărbatul de lângă ea era înalt și cu membre lungi, în genul lui John Wayne, și nu părea în largul său în costumul scump. Zâmbetul lui, dacă putea fi numit așa, era forțat, ca și cum ar fi fost mereu nerăbdător.

Nici pe departe familia caldă pe care o căuta, se gândi ea destul de dezamăgită. Mai rău, nu-și recunoștea părinții. Mai ales pe femeie. Absolut nimic nu-i declanșa memoria, cât despre bărbat… nu… simți un licăr aprinzându-se undeva în adâncul ei, însă nu era sigură și nici nu-i plăcea sentimentul acela. Nu era cald sau familiar, nu… era mai degrabă ură… o dușmănie profund înrădăcinată.

— Nu, murmură ea simțind un val de repulsie.

— Doamna Cahill? o smulse din reverie glasul lui Carmen. S-a-ntâmplat ceva?

Stânjenită, Marla reveni în prezent. Probabil că expresia de pe față îi oglindise gândurile, fiindcă surâsul celeilalte dispăru.

— Îmi… scuzați-mă. Probabil că-nseamnă prea mult pentru dumneavoastră. N-ar fi trebuit să…

— Nu, nu, sunt bine… doar puțin dezorientată și, te rog, ajunge cu „doamna Cahill”, spune-mi „Marla”.

— Dacă spui dumneata, încuviință Carmen, iar Marla închise albumul de nuntă și-l puse la locul său.

— Da, o spun și – nu uita, te rog – *trebuie* să-mi amintesc. Trebuie să știu totul.

— Bineînțeles.

În capătul opus al bibliotecii exista o zonă destul de mare care avea în mijloc un bar, iar aromele de brandy și fum de țigări de foi încă dăinuiau în aer. Cele două femei traversară holul spre altă ușă. Aceasta fusese lăsată întredeschisă și, după ce aruncă o privire înăuntru, Marla ghici că era dormitorul Eugeniei. Parfumul bătrânei se simțea pregnant. Un pat din lemn sculptat domina un perete lângă camera de baie privată. Uși de sticlă înalte până în tavan, cu jaluzele verticale, se deschideau pe un balcon. În colțul îndepărtat, un bufet vechi și un fotoliu pentru două persoane erau dispuse în fața unui șemineu mic, decorat cu ceramică pictată manual.

— Te așteaptă aici, zise Carmen.

O atinse pe Marla pe un umăr și o conduse într-o încăpere lungă în care se aflau un televizor, două canapele și un fotoliu rabatabil. Pruncul era în brațele Eugeniei, iar ochii lui larg deschiși păreau că privesc totul și nimic în mod special. Marla zâmbi văzându-i căpșorul acoperit cu puf delicat.

— Doamne Dumnezeule, ce ți-ai făcut la păr? o întrebă Eugenia, holbând ochii și căscând gura ca un pește care icnea pe uscat.

— L-am mai scurtat.

— O să se… în fine, nu-ți face griji în privința asta.

— Nici nu-mi făceam.

— O s-o sun pe coafeza mea. Sunt sigură că va putea să treacă și să – flutură din degete, agitată, în preajma capului ei – mă rog, să-l mai aranjeze puțin. După aceea, revenindu-și puțin, se aplecă și-i șopti teatral lui James: Ia uită-te cine s-a trezit în cele din urmă!

— Cât e ceasul?

Marla traversă încăperea, se așeză lângă soacra ei și se întinse către copilaș.

— Este trecut de patru, scumpo. Ai dormit practic douăzeci și patru de ore. Cum te simți?

— Sunt amețită, recunoscu ea, apoi își gâdilă fiul sub bărbie și încreți nasul spre el; simți imediat aroma talcului și uleiului pentru copii. Ce face voinicul lui mami? întrebă ea și glasul i se ridică automat o octavă când se adresă îngerașului.

— A fost cu fundu-n sus, interveni Fiona care apăruse în cameră. Și trebuie hrănit și schimbat.

— O fac eu.

— Dar… începu Fiona să protesteze.

— Crede-mă, am nevoie de practică.

— *Nu a fost* cu fundul în sus, o corectă Eugenia, ci l-a durut burtica.

Carmen, care rămăsese lângă ușă, rosti:

— Doamna Cahill a spus că va cina cu familia.

— Serios? O sprânceană sură se ridică deasupra ramei ochelarilor Eugeniei. Ești sigură că vei putea? Domnul doctor voia să te odihnești cât mai mult posibil.

— O să fiu bine… atât timp cât mâncarea va fi trecută prin blender.

— Mi se pare că pe meniu este friptură de vită la tigaie cu sos de

ciuperci, dar vom face o excepție pentru tine.

Bătrâna chicoti și stomacul Marlei chiorăi la gândul unei mâncări adevărate. Îl schimbă pe băiețel pe o masă din apropiere, apoi îi smulse biberonul Fionei, care nu era deloc încântată să fie lipsită de atribuțiile ei. Marla avea sentimentul sâcâitor că ceva nu era în regulă în familie.

Așezată pe canapea, cu pantofii cu tocuri alături și având la picioare o sacoșă înflorată ce conținea andrele de tricotat și gheme, Eugenia aducea perfect cu o bunică drăgăstoasă. Jucării pentru copii erau împrăștiate pe o pătură întinsă pe jos, iar Fiona, deși nu părea cea mai dulce persoană din lume, era relaxată și competentă. Toți se purtaseră frumos cu ea, însă continuau să-i trezească suspiciuni.

Marla avea senzația că toți îi ascundeau ceva; ceva esențial.

Se sili să alunge gândul acesta neplăcut în timp ce-și hrănea pruncul, cu inima deschisă către copilașul care părea s-o accepte… chiar dacă numai puțin. Coco, cățelul lățos întins pe o pernă lângă sacoșa înflorată a Eugeniei, o privea pe Marla de parcă ar fi fost Mata Hari. Ochișorii negri îi urmăreau fiecare mișcare și, în ciuda avertismentelor repetate ale Eugeniei, mârâia amenințător din fundul gâtului.

— Unde-i Cissy? se interesă ea, ignorându-l.

— A plecat cu prietenele la shopping după școală și, desigur – bătrâna își privi cesulețul de aur de la încheietură – Alexander nu s-a întors încă de la birou.

Dar Nick? se întrebă Marla, totuși nu spuse nimic și doar se strâmbă când își frecă falca.

— Peste două zile îți vor scoate sârmele astea, o anunță Eugenia cu ochii ațintiți asupra tricotajului.

— Abia aștept.

— Te cred. Spre sfârșitul săptămânii, o să ai o întâlnire cu cel care te-a operat și cu specialistul în chirurgie plastică. Dacă îți va scoate toate sârmele, atunci poți fi supusă unui control dentar, totuși se pare că nu trebuie făcut nimic în direcția asta.

— Slavă cerului!

— O să fii ca nouă, prezise Eugenia.

Marla nu se simțea nici pe departe ca nouă. Mai degrabă reconstruită, la fel ca o mașină grav avariată, însă care fusese cumva recuperată. Își ținu gura și încercă să-și îndepărteze senzația permanentă că era manipulată. De

către cine? Și în ce scop? Nu avea niciun răspuns și, pentru a-și lua gândul de la întrebările obositoare, începu să se joace cu fiul ei.

Băiețașul izbucni în plâns și Fiona țâșni în picioare ca o rachetă, i-l luă din brațe și anunță că-l duce la culcare. Părăsi camera înainte ca Marla să poată protesta.

Telefonul țârâi și, după alte câteva secunde, Carmen apăru în cameră cu un receptor fără fir.

— Este pentru dumneata, îi spuse Marlei. Doamna Lindquist.

— Nu trebuie neapărat să-i vorbești… începu Eugenia, dar Marla luă imediat aparatul din mâna întinsă a lui Carmen.

— Alo, spuse ea vorbind printre sârmele blestemate care-i fixau dinții.

— Marla, *ești* acasă! aproape că răcni un glas entuziast de femeie peste hărmălaia de fundal a unor glasuri. Cred că ți-ai ieșit din minți în spital. *Cum* ești?

— Încă respir.

— Poftim?

— Sunt bine, sunt bine, se corectă ea iute.

— Scuze, sunt la club și e cam gălăgie aici, iar vocea ta se aude ciudat. E din cauza sârmelor, nu? Oricum, mă gândisem să-ncerc să te găsesc acasă. Când pot trece să te văd?

— Oricând, zise Marla și văzu cum colțurile gurii Eugeniei se lăsară în jos dezaprobator în timp ce se întindea spre andrele și un ghem de lână coral.

— Poți să primești vizite?

— Sigur că da.

De ce n-ar fi avut voie să-și primească prietenele? Buzele soacrei ei se mișcară în timp ce număra ochiurile, după care andrelele începură să țăcăne ușor.

— Da, așa mă gândisem și eu, dar Alex a insistat ferm ca nimeni să nu vină la spital. Eu am încercat totuși, însă am dat peste o infirmieră de pază care arăta de parcă ar fi trebuit să participe la campionatul mondial de lupte libere, sau așa ceva. Oricum, nici gând să mă lase să trec.

— Serios? Marla aruncă o privire în lateral, unde Eugenia tricota atât de concentrată, încât părea că i-ar fi fost viața în joc. Probabil din cauza comei.

— Da, probabil.

— Dar acum mi-ar plăcea să te văd, zise Marla cu toate că nu-și putea

aminti nici în ruptul capului cum arăta Joanna.

Cu coada ochiului, o văzu pe Eugenia încleștându-și maxilarele. Bătrâna clătină încet din cap, în semn de obiecție, dar o ignoră.

— Ce zici, treci în seara asta? La un păhărel?

Eugenia ridică brusc capul și cute de îngrijorare i se întinseră în jurul ochilor.

— Sigur că da. Da! N-o să pot sta mult, dar aș putea trece după ce termin setul următor. Să zicem peste… Vreo oră și jumătate?

— Perfect.

Își luă rămas bun și închise telefonul înainte ca bătrâna să-și poată exprima obiecțiile ce-i erau atât de evidente în ochi. Eugenia mormăi ceva ca pentru sine, apoi începu să desfacă ultimul rând pe care-l tricotase, ca și cum conversația sfidătoare a Marlei o făcuse să greșească ceva.

— Nu-i o idee bună, zise ea în cele din urmă luând din nou andrelele.

— De ce?

— Tu nu ești încă suficient de restabilită ca să primești musafiri. Și nu poți să bei alcool deloc, pentru că iei medicamente…

Tricota aproape cu furie, iar andrelele metalice țăcăneau energic în ritmul cuvintelor.

— Nici măcar un pahar de vin?

— Nici vorbă.

— Trebuie să-mi văd prietenele… și, apropo, ai cumva idee unde-mi este poșeta? Cea pe care am avut-o în momentul accidentului.

Eugenia oftă.

— Chiar m-am gândit când o să mă întrebi de ea. N-ai avut nicio poșetă – cel puțin poliția n-a putut găsi niciuna. Și nici vreo altă geantă personală. Absolut nimic.

— Totuși… ia stai așa!

— Știu, știu, pare ciudat, dar asta-i tot ce știu eu.

Bătrâna lăsă fără chef andrelele deoparte.

— Nimic nu-i bătut în cuie. Din cauza accidentului, înțelegi? Poate că poliția are, de fapt, poșeta și ne minte.

— Nu se poate… Adică ar fi prea din cale afară.

— Crezi?

— Da! De ce ar face așa ceva? Pentru că m-ar suspecta pe mine de ceva? În clipa aceea telefonul țârâi în mâna Marlei și ea răspunse automat:

Alo?
— Te-ai trezit? Bravo! Glasul lui Alex părea încordat. Tocmai am stat de vorbă cu detectivul Paterno. Charles Biggs a murit azi-dimineață.
— Oh, Doamne, nu!
Femeia simți ca și cum toate oasele din corp i se fărâmau, ca și cum i-ar fi fost imposibil să mai stea în picioare. Acum nu mai era doar un mort, ci doi.
— Marla? Te simți bine? Voiam doar să vă anunț pe tine și pe mama. Probabil că poliția va telefona din nou. Sunt niște neclarități privind decesul lui, se pare că n-ar fi vorba doar despre răni. Bărbatul tăcu o clipă. Ei cred că este posibil să fi fost o crimă.
— Nu înțeleg, zise Marla, dar în aceeași clipă simți pe spate un fior rece ca moartea.
— Nici eu, dar am vrut să vă previn. Alex părea iritat și îngrijorat; îi putea auzi încordarea din glas și-și imagină tensiunea de pe fața lui. Paterno nu se va opri până nu va dezgropa ceva. Eu am mai avut de-a face cu el.
— Serios?
— Mai ții minte… ah, nu… el a investigat niște probleme pe care le-am avut la Cahill House… situația s-a rezolvat de la sine, totuși a continuat să adulmece… oricum, este mai bine să fii pregătită. În mod cert, îți va telefona. Și va pune și multe întrebări. Mult mai multe.
— Dar eu nu-i pot spune nimic…
— Știu, știu, totuși fii atentă.
— Dar este de la poliție.
— De la poliția San Francisco. Accidentul tău s-a petrecut în munți, departe de oraș, și totuși, cumva, a ajuns să conducă ancheta. Uite ce-i, eu n-am încredere în el, da? Doar păstrează-ți calmul.
— N-am nimic de ascuns, zise Marla și-l simți pe Alex șovăind.
Inima ei se opri pentru o secundă.
— Sau nu-i așa? îl întrebă.
— Bineînțeles că n-ai nimic de ascuns, scumpo. N-am vrut să te sperii. Doar fii atentă.
Tremurând realmente, temându-se de ceva ce nu înțelegea, Marla aprobă din cap de parcă bărbatul ar fi putut s-o vadă.
— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Eugenia țuguind buzele.

Marla îi întinse telefonul și încercă să-și domolească vuietul surd din cap. Ce se-ntâmpla cu ea? Simțea cum stomacul i se răzvrătea la gândul sărmanului care fusese ars atât de oribil și apoi murise.

Din cauza ei.

Lucrurile nu puteau merge mai rău de atât, își spuse, dar avea bănuiala sâcâitoare că se înșela. Că se înșela teribil.

CAPITOLUL 7

— Îndrăzneață tunsoare, comentă Joanna când îi ieși înainte pe veranda din față.

Arătă spre părul Marlei cu o mână cu degete înguste, pline de inele.

— Mersi, am făcut-o chiar eu.

— Sunt convinsă.

Încă zguduită de vestea morții lui Charles Biggs, Marla își conduse prietena în salonul de lângă foaier. Joanna intră fără să clipească, de parcă ar mai fi fost acolo de zeci de ori. Era scundă, cu păr blond decolorat în șuvițe, ochi negri și buze subțiri, îmbrăcată în trening alb cu garnituri aurii și tenişi albi. Pe pielea bronzată a gâtului avea câteva lanțuri de aur, iar o încheietură subțire era înconjurată de o brățară Tennis presărată cu diamante mari. Marla îi privi cu atenție liniile sculpturale ale feței, sperând să-și poată aminti ceva, dar era ca și cum n-o mai văzuse în viața ei. Dezamăgirea o copleși din nou.

Joanna se trânti pe o canapea capitonată și-și lăsă mâinile între genunchi.

— Ia zi, cum te simți?

— Mai bine, dar cu sincope. Încă am migrene, iar astea – își trase buzele, ca să arate sârmele – sunt o nenorocire.

Se așeză pe un scaun.

— Sunt însă necesare.

Se opriră din conversație când Carmen aduse o sticlă de vin, două pahare cu picior înalt și o tăviță cu fructe, brânză și crackers.

— Mai doriți ceva? întrebă ea după ce puse tava pe măsuța pentru cafea.

— Asta-i tot, mulțumesc.

Carmen ieși, iar Marla umplu paharele și-i întinse unul Joannei.

— Așadar, ai amnezie?

— Uriașă.

— Pe mine nu mă mai ții minte? Femeia ridică sprâncenele arcuite și, parcă încercând să destindă atmosfera, își întoarse capul într-o parte și alta, expunându-și profilul. Nici acum?

— Nu, dar să știi că nu există un club exclusivist. Nu-mi amintesc de nimeni.

— Of, și tocmai începusem să mă simt specială.

Marla nu izbuti să zâmbească.

— Ei bine, n-ai motive. Nu pot nici măcar… să-mi reamintesc de copiii mei. Nu-i îngrozitor?

— Ba bine că nu.

— Știu și… Marla clătină din cap. Îmi repet întruna că sunt mai bine. Am unele străfulgerări cu chestii care mi s-au întâmplat, unele cu foarte mult timp în urmă, altele mai recent. Dar nu, îmi pare rău, aș vrea să pot spune: „Da, îmi amintesc de tine”, dar nici gând! La naiba! E foarte ciudat. Nu-mi amintesc deloc să fi jucat tenis.

— Asta-i bine. Pot să pretind că te-am bătut mereu de ți-au mers fulgii.

— Asta-i o minciună?

— O minciună uriașă. Ai un serviciu care mă îngrozește.

Joanna sorbi din Chardonnay și o privi pe Marla peste marginea paharului. Ochii ei negri scânteiară.

— Ar trebui să vii la club.

— Cu fața asta?

— Cel puțin cu părul ăsta.

Marla râse ușor.

— Cât despre fața ta… Joanna ridică o mână și îndepărtă degetul mare de celelalte, ca și cum ar fi fost un artist plastic care lua măsura simetriei. Hm… Cred că asta va dura nițel, totuși nu uita că soțul meu e chirurg estetician. Ted e specializat în fețe, în primul rând pentru intervenții cosmetice, dar a făcut și reconstrucții. Ia să vedem – nu uita că am lucrat pentru el.

Tăcu o clipă și între sprâncene îi apărură cute mici când se afundă în gânduri.

— Da, așa-i, nu-ți poți aminti asta. Mai bine, n-a fost o perioadă deloc grozavă.

Văzând expresia nedumerită a Marlei, Joanna suspină.

— Pe atunci Ted era însurat cu prima lui soție. Eu am fost vrăjitoarea care i l-a răpit.

Înălță apoi sprâncenele și zâmbi, ca și cum ar fi fost mândră că răpise trofeul concurenței.

— Ah.

— Asta a fost acum doisprezece ani. A trecut mult de-atunci.

Puse un deget sub bărbia Marlei și-și aplecă ușor capul într-o parte.

— Arăți foarte diferit și bănuiala mea – ține seama, este o bănuială care se bazează pe ceva experiență – este că vei arăta grozav după ce vor dispărea vânătăile și tumefacțiile, dar că vei arăta diferit.

— Poate mai bine?

— Poate, dar nu știu de ce ți-ai dori asta. Și așa atrăgeai din partea bărbaților mai multă atenție decât puteai face față.

— Poftim?

Asta era ceva nou. Și totuși avea senzația vagă că era adevărat.

— Da, ai fost mereu… înțelegi ce vreau să spun… bărbații te băgau în seamă.

În glasul Joannei exista un ton de ostilitate, o urmă de invidie și Marla se întrebă ce fel de prietene fuseseră.

Sau ce fel de femeie ai fost tu. Joanna n-o spune, dar sugerează că erai încântată de atenția cu care te-nconjurau bărbații, ba chiar că te străduiai s-o atragi. Gândul acela o făcu să simtă un ghem în stomac.

— Îmi pare realmente rău de Pam, zise Joanna luând o căpșună de pe tavă. Știu că erați prietene.

— Nu era prietenă și cu tine?

— N-am întâlnit-o niciodată.

— Totuși era membră în club.

— Serios? Joanna înghiți căpșuna și se încruntă de parcă s-ar fi concentrat intens. Nu… nu cred, să știi. Vreau să spun că eu n-am văzut-o niciodată acolo.

— Nu jucam tenis cu ea?

— Nu… mai exact, *eu* nu știu să fi jucat, dar a trecut ceva timp. Ai lipsit o vreme… mi se pare că ai fost într-o călătorie în Mexic, apoi ai rămas însărcinată, așa că… ei bine, eu n-am jucat niciodată tenis cu ea, iar tu erai în campionatul nostru… Să-ți spun sincer, nu-mi amintesc s-o fi menționat vreodată. Am aflat abia după accident că erați prietene… Ridică o palmă spre tavan. Este totuși un club mare, cu mulți membri. Eu nu-i cunosc pe toți, însă nimeni din grupul nostru n-a întâlnit-o vreodată.

Marla simți un fior de groază. Era sigură că Alex sau detectivul sau altcineva spusese că ea juca tenis cu Pam Delacroix… sau doar i se păruse?

Poate că mintea îi juca feste. Totul era extrem de frustrant și neclar. Exista totuși o cale prin care să afle adevărul.

— Ai cumva la tine vreo broșură cu membrii clubului?

— Mmm… Da, am. Joanna se linse pe degete și încuviință repede din cap, ca și cum ar fi fost dornică să ajute. Aici!

Își puse paharul pe masă și scormoni printr-o geantă enormă, care ar fi putut sluji cu succes și la transportul echipamentului sportiv.

— Numai s-o pot găsi…

După ce căută prin mai multe compartimente, deschise un buzunar cu fermoar și scoase broșura cu membri.

— *Voilà!* zise ea și o puse pe masă între ele. Uneori e o adevărată minune că mai găsesc ceva în harababura asta.

Încercată de un sentiment de neliniște, Marla răsfoi paginile, găsi litera D și parcurse cu grijă numele. Niciunul nu-i era cunoscut. Niciunul nu-i declanșa vreo amintire. Delacroix nu exista. Niciun nume. Niciun număr de telefon. *Ca și cum n-ar fi existat vreodată.*

— La naiba!

Cumva se așteptase la asta… o simțise. Parcurse din nou numele, apoi încă o dată, de fiecare dată și mai lent. N-o ajută cu nimic.

— Nimic, așa-i? Joanna ridică din umeri, apoi tăie o feliuță de brânză și o puse pe un cracker. Îți zic, nu cred că i-am auzit numele până acum. Noi am vorbit despre asta – Robin, Nancy și cu mine – dar niciuna dintre noi nu te-a auzit vreodată menționând-o pe Pam.

Băgă în gură bucățica de Brie cu cracker, înghiți și adaugă:

— Știi, noi jucam de două ori pe săptămână partide de dublu. Ai fi zis că una dintre noi ar fi trebuit să-și amintească dacă ai fi vorbit despre Pam.

— Totuși ea a fost cu mine în noaptea aceea și acum… acum e moartă. La fel ca șoferul tirului.

— A murit? întrebă Joanna și nasul mic și cârn i se strâmbă disprețuitor. Probabil c-a fost mai bine pentru el.

Spune-i asta familiei lui, se gândi Marla îngrozită.

— Mi-este atât de… greu.

— Știu.

Chiar crezi că știi? Cum ai putea să știi? Doi oameni au murit, sunt morți, *din cauza mea și eu nu-mi amintesc absolut nimic!* Marla își strânse paharul cu atâta putere, încât se temu că i-ar putea rupe piciorul, dar izbuti

să rămână tăcută. La urma urmelor, Joanna era prietena ei și venise aici să-i ofere sprijin, o legătură cu lumea exterioară.

Sprâncenele perfect pensate ale Joannei se apropiară când mușcă din nou din cracker.

— Și ia spune, serios, cum te simți?

— Al naibii de prost.

În ciuda avertismentelor pe care le primise de la toți, Marla bău o gură din vinul frapat. Așadar, nu era recomandat să bei când luai medicamente – și ce dacă? Ce avea să se întâmple, să-i prăjească creierul sau altceva? Astfel încât să nu-și mai amintească? Și ce dacă era nițel mai încețoșată? Mare lucru! Sperând că unele dintre numele din broșura membrilor clubului vor însemna ceva pentru ea, începu din nou s-o răsfoiască foarte încet, parcurgând nume, adrese și numere de telefon, dar cu toate că unele păreau cunoscute, nu asocia niciun chip cu Smith, Johnson și Walters… toate nume banale. Niciun chip.

— Dar, așa cum ziceam, situația ar trebui să se îmbunătățească.

— Să sperăm.

Joanna ridică paharul într-o simulare de toast, apoi arătă cu degetul arătător spre mâna Marlei.

— Ce s-a-ntâmplat cu inelul tău?

— Uite-l.

— Nu mă refeream la verighetă, ci la inelul tău cu rubin. Cel pe care-l aveai, mi se pare, de la tatăl tău și pe care nu-l scoteai niciodată și-l numeai „inelul norocos”.

— Nu știu…

Marla își pipăi degetul și căută vreo urmă pe piele, vreun șănțuleț pe care ar fi trebuit să-l lase un inel purtat așa mult timp… dar nu găsi nimic.

— Nu cumva ți l-au furat? În spital? Se mai întâmplă uneori.

— Nu știu… când m-am trezit, aveam doar verigheta.

Era stupefiată.

— Eu zic c-ar fi bine să te interesezi – inelul ăla era o bijuterie veche. Valora o avere și pentru că taică-tău e bolnav și toate celelalte… în fine, știu că ți l-ai fi dorit ca un soi de memento. O atinse pe braț. El cum mai este?

— Nu l-am văzut, recunoscu Marla și se simți ușor vinovată.

— Știu că-ți făceai griji în privința lui. Am vorbit la telefon și te temeai

că s-ar putea să nu mai trăiască până la nașterea lui James.

— Așa… așa de rău este? întrebă Marla surprinsă că Alex nu-i spusese nimic.

— Mi-ai zis că i s-au mai dat de trăit doar câteva săptămâni… iar asta era acum mai bine de o lună.

Marla simți că îi îngheață inima.

— Este pe moarte?

Joanna părea îngrijorată. Mici cute îi apărură pe frunte.

— Da. Cred că ai uitat și asta.

— Probabil.

Joanna își termină vinul dintr-o înghițitură și se uită la ceas.

— Știu c-am stat prea puțin, dar trebuie să plec. Mă duc să-i iau pe puști de la *tae kwon do.*

— Mulțumesc pentru vizită.

— Cu plăcere. Mulțumesc pentru vin, iar după ce-ți scoți sârmele, haide să luăm prânzul împreună. Nancy și Robin vor fi încântate. Am putea schimba niște mingi sau, dacă nu ești încă în stare, putem juca bridge ori să mai bârfim pur și simplu. Orice ai chef.

— Mi-ar plăcea, o asigură Marla. Lucrarea asta dentală elegantă ar trebui să-mi fie scoasă săptămâna asta.

Se gândi cât de oribil continua să arate, dar decise să braveze și să iasă în public. Astea erau prietenele ei, față de care se putea plânge, iar acum avea nevoie de toți prietenii care ar fi putut-o ajuta să străbată perioada grea.

— Grozav, o s-aranjez eu.

— Mersi.

— Și… Marla. Joanna își puse o mână pe brațul ei. Îmi pare realmente rău pentru toate… necazurile astea. Știi cum e, când plouă, toarnă cu găleata. Mai întâi neplăcerile alea de la Cahill House, iar acum asta… în tot cazul, ai avut o mulțime de probleme.

— Ce neplăceri? întrebă Marla.

Joanna se înroși până la rădăcinile firelor de păr, ca și cum, brusc, ar fi fost teribil de stânjenită.

— Păi… n-a fost probabil nimic altceva decât publicitate negativă… Vorbim atunci la telefon, ca să ne întâlnim. Și nu uita să te interesezi de inelul ăla!

Flutură din braț și plecă, lăsând-o pe Marla cu o senzație de tulburare în stomac și nevoia de a afla mai multe. Mult mai multe. Stând la fereastră, Marla privi prin geamul stropit de ploaie cum Joanna se urcă într-un BMW roșu-strălucitor. În câteva secunde, automobilul sport mugi, ieși pe poartă și coborî dealul.

— Femeia asta este o viperă, rosti Eugenia din spatele ei.

Marla tresări. Nu-și auzise soacra intrând.

— O viperă? repetă ea și, întorcând capul, o văzu pe bătrână privind afară. De ce?

— Iscodește, bârfește și este gata să te muște când te aștepți mai puțin. O sărăntoacă albă, cu ambiții mari. Și-a pus ochii pe Ted Lindquist și a stricat o căsătorie de douăzeci și cinci de ani fără să se gândească deloc la Frances sau la copii.

Oftând din greu, Eugenia se îndepărtă de fereastră, își scoase ochelarii și lustrui lentilele cu o batistă brodată pe care o scoase din buzunarul jachetei.

— Știu că n-ar trebui să bârfesc, continuă ea, dar Frances mi-a fost prietenă.

— Joanna a spus ceva despre neplăceri la Cahill House.

— Da, am auzit, suspină Eugenia și Marla se întrebă cât din conversația lor fusese auzit de soacra ei. Oare trăsese cu urechea în mod intenționat? Ei bine, cred că ar trebui să afli adevărul.

— Ar fi frumos, aprobă Marla și cuvintele îi sunară spart.

Eugenia se așeză în scaunul ei favorit și ochii ei păreau bătrâni și obosiți în spatele ochelarilor.

— A fost un episod urât, începu ea. Anul trecut au existat unele acuzații la adresa directorului căminului, un preot care a fost învinuit de… relații sexuale cu una dintre fete. Nu s-a întâmplat însă nimic. Toate acuzațiile au fost retrase, iar fata, care era minoră pe atunci, a rămas anonimă. Dar știi cum sunt chestiile astea. Presa a exagerat enorm totul. Bineînțeles, Alex a rezolvat situația, însă au fost zvonuri care au persistat, au dăinuit ca un miros urât și au mânjit reputația căminului. Își șterse colțul unui ochi, cu toate că nu părea să plângă. Oricum, asta a fost acum mai bine de un an – cred că acum un an și jumătate.

Eugenia își băgă batista în buzunar și puse ochelarii înapoi pe nas.

— Cei ca Joanna trăiesc din genul ăsta de bârfe și nu le lasă niciodată să moară. O privi în ochi pe Marla. Cred că asta se întâmplă din cauză că au

propriile conștiințe vinovate și se simt ușurați de fiecare dată când altcineva este acuzat. Să nu mai discutăm însă despre asta acum. Nu crezi că ar trebui să te odihnești puțin înainte de cină?

Se uită la ceasul din foaier.

— Și este timpul să-ți iei medicamentele, nu? Carmen cred că ți le-a dus deja în dormitor.

Marla ar fi vrut s-o contrazică, dar nu-și putea mobiliza energia necesară. Era obosită și capul începuse s-o doară din nou.

— Carmen te poate ajuta să urci la etaj.

— Mă pot descurca și singură.

— N-ar trebui să exagerezi, o sfătui Eugenia privindu-i paharul de vin gol. Buzele i se țuguiară a dezaprobare, dar n-o mai mustră. Cred că știi că Alex a angajat un infirmier. O să înceapă să lucreze chiar din seara asta.

— N-am nevoie de așa ceva.

Eugenia zâmbi răbdător, își îndreptă spinarea și se ridică din jilț.

— Vom vedea, zise ea și părăsi încăperea.

Deși capul începuse să-i zvâcnească, Marla se duse în biblioteca de la etajul unu, luă câteva albume foto, apoi urcă în camera ei.

Bău conștiincioasă sucul, stând lângă pat și sperând că migrena se va atenua. Apoi își scoase pantofii, se strecură sub pătură și începu să răsfoiască albumele. Văzuse nunta, așa că trecu la instantanee făcute în primii ani ai căsătoriei cu Alex. Imagini cu ea într-un automobil decapotabil, alături de Alex, cu un pahar în mână pe o plajă tropicală, pe terenul de tenis cu racheta în mână, apoi cu Cissy… și cu bărbatul pe care acum îl recunoștea ca fiind tatăl ei. Cissy, micuță, îi stătea în brațe, iar el privea fără zâmbet în obiectivul foto. Marla nu-l plăcea. Știa asta. Nu-l plăcuse niciodată, fiindcă era rece și distant. De asemenea, nu simțea absolut nimic față de femeia care era mama ei, femeia cu talie de viespe și permanent încruntată.

Gândește, *Marla*, *gândește!* Văzu fotografii ale bărbatului stând pe o peluză întinsă și având în spate o reședință somptuoasă din cărămidă în stil georgian, cu coloane albe, verandă frontală lată, cu trei niveluri centrale, flancate de aripi mai scurte cu câte două niveluri fiecare. Aceea era casa în care crescuse ea?

Abia reușind să țină ochii deschiși, răsfoi alte pagini și de fiecare dată când își văzu tatăl ceva dinăuntrul ei tresări, retrăgându-se, de parcă s-ar fi

temut de el, de parcă… de parcă orice ar fi făcut Marla în viața ei nu fusese suficient de bun pentru el.

— Asta-i o prostie, mormăi ea, clipind des și apăsat.

Era atât de obosită, încât nu mai putea rămâne trează nici măcar o secundă. Împinse albumele la o parte și se afundă în perne. Avea să ațipească un pic, după care, când avea să-și regăsească limpezimea minții, avea să atace problemele. Dar când o fură somnul, visă și niciunul dintre oamenii din visul ei nu aveau fețe și treceau pe lângă ea, vorbeau prin guri ce nu erau conectate la ochi sau nasuri, râdeau și glumeau, dar n-o includeau niciodată pe ea.

Era o străină. Singură. Izolată. Auzea glasuri, însă nu putea vorbi. Era ca și cum ar fi fost invizibilă… undeva hăt departe un prunc plângea… și o voce, una pe care ar fi trebuit s-o recunoască, spunea:

— Știu, știu, dar de-acum înainte să scrii doar cine a telefonat și eu o să-i transmit mesajul. Nu-i aduce telefonul. Este prea curând și e stânjenitor pentru ea. Arată teribil. Sărmana abia poate vorbi cu dinții fixați în sârmele alea. Realmente, este în interesul ei.

Marla dori să protesteze… femeia vorbea despre ea. Pruncul se opri din plâns și Marla se foi în pat și se întoarse pe burtă. Era obosită, era groaznic de obosită. Când avea să se trezească, avea să rezolve problemele, oamenii urmau să aibă fețe din nou… când avea să se trezească…

* * *

— Deci Durul e bine? întrebă Nick, stând pe marginea patului din camera de hotel și scoțând călcâiul unui pantof cu ajutorul vârfului celuilalt pantof.

Ținând receptorul între ureche și umăr, se lăsă pe spate în perne și privi baldachinul cu imprimeuri al patului.

— Da, pe cât de bine te poți aștepta, răspunse Ole. L-am luat la mine și-i destul de cuminte, atâta doar că se tot uită în lungul străzii după tine.

— Crezusem că mă voi întoarce mai devreme, spuse Nick, dar s-ar putea să mai dureze.

— Normal.

Nick se încruntă, gândindu-se cât de adânc se afunda în afacerea asta complicată cu Marla. Știa însă că implicarea lui fusese inevitabilă. Așa cum fusese mereu când venea vorba de această femeie. Era totuși ciudat – când o văzuse în spital, bandajată și plină de vânătăi, înverșunarea lui intră în

conflict cu mila pe care o simțise pentru ea. „Sărmana fetiță bogată". Sau, mai degrabă: „Sărmana cățea afurisită bogată".

— Să nu-ți faci griji despre Durul, îl liniști Ole. Sunt cu ochii pe el și pe *Notorious*, ca și cum ar fi proprietatea mea.

— Mersi. Întinzând la maximum cordonul telefonic, Nick se duse, încălțat doar în ciorapi, până la fereastra cu vedere spre Haight Street. O să te anunț când mă-ntorc.

— Apreciez.

Ole închise și Nick își masă ceafa, ca să alunge încordarea pe care o simțea. Fusese tensionat din clipa când îl văzuse pe Alex în parcarea portului din Devil's Cove, iar tensiunea aceea crescuse cu fiecare zi. Se uită în sus pe deal. Acolo Marla era în convalescență, se refăcea și poate începea să-și recapete amintirile. Conștiința i se înfioră puțin, deoarece existau unele părți din viața lui care ar fi fost mai bine să fie uitate. Ele însă persistau, imediat sub suprafață, unde amintirile ce-i evocau colțuri întunecate, piele fierbinte și aroma de mosc a sexului erau mereu prezente. Marla fusese femeia cea mai provocatoare pe care o cunoscuse.

Singura care-i pătrunsese cu adevărat în suflet.

Indiferent de circumstanțe, ori de câte ori fuseseră împreună, pasiunea fremătase în conversația lor, în privirile ei fierbinți pe care i le arunca, în atingerea ușoară ca a unui fluture a degetelor ei pe gâtul sau pe pieptul lui. Nicio femeie nu-l afectase vreodată așa. Nici înainte de Marla și nici după ea.

Fusese îndeajuns de naiv ca să creadă că nu era „ea", ci „ei". Că între ei exista un soi de alchimie cosmică, unică. Bineînțeles că greșise. Și fusese destul de matur ca să-și dea seama că se înșela. La douăzeci și patru de ani nu mai ești un puști, dar Nick își pierdea orice grăunte de rațiune în preajma Marlei.

— Rahat, murmură în barbă și puse receptorul în furcă.

Ar fi trebuit să se ducă la reședință pentru cină. Fusese una dintre comenzile Eugeniei mascată ca invitație. Își trecu degetele prin păr.

La ușă se auzi o ciocănitură discretă.

Nick se încruntă, traversă camera și trase brusc de clanță. De cealaltă parte a pragului, cu un pumn ridicat ca să bată din nou, se afla Cherise.

— Ah, ce bine, mă temeam că s-ar putea să nu fii înăuntru, rosti ea, după care, fără nicio invitație, intră însoțită de un norișor de parfum pe care

bărbatul îl mai simțise – cu mult timp în urmă.

Era agitată, deși se străduia să se comporte degajat. Purta o jachetă de piele neagră, blugi și pulover asortat. Părul blond îi era pieptănat peste cap și strâns la spate cu clipsuri strălucitoare și se machiase mai mult decât ar fi avut nevoie. Ochi aurii, înconjurați de gene dese, negre, îl priveau.

— Am venit aici fiindcă vreau să discut cu tine despre ceva.

— Ia stai așa, dar de unde știai unde locuiesc? o întrebă Nick, iar femeia ridică din umeri și puse umbrela udă sub masă.

— Monty a aflat cumva.

— De unde putea el să știe?

— Habar n-am, dar… are relații.

Indiferent ce ar fi însemnat asta. Însă Montgomery Cahill avusese dintotdeauna o latură vicleană. Unchiul Fenton spusese, se pare, că fiul lui avea un dram de sânge de șarpe. Nick credea asta. De asemenea, credea că toți cei care purtau numele Cahill fuseseră binecuvântați cu același defect genetic. Tăcu însă, iar Cherise se lăsă să cadă într-un scaun de lângă fereastră și privi prin perdeaua pe jumătate trasă.

— Bei ceva?

— Nu… eu… în fine, am renunțat la alcool de când l-am găsit pe Iisus.

Femeia clătină vehement din cap și clipsurile micuțe din părul ei scânteiară în lumina veiozei.

Superb!

— Dar nu te deranjează dacă-mi pun mie un pahar?

— N-ai decât. Eu încerc să nu judec pe nimeni.

— Bună idee, zise Nick, amintindu-și cum fusese ea în adolescență, când avusese o afinitate pentru marijuana, amfetamine și LSD.

În cele din urmă ajunsese dependentă de cocaină și, între al doilea și al treilea soț, urmase cura de dezintoxicare. Acum se părea că-l găsise pe Dumnezeu prin intermediul celui mai recent soț. Nick deschise minibarul și luă o doză de bere.

— Ziceai că ai venit cu un scop anume.

Deschise doza și se așeză pe pat.

— E vorba despre Marla.

Cherise se așeză pe marginea unui scaun de parcă se pregătea s-o ia la fugă în orice secundă.

— Ce-i cu ea?

— Speram că i-ai spus lui Alex că vreau să-i fac o vizită.

— Da, am adus vorba despre asta, însă el crede că n-ar trebui să aibă vizitatori.

— Dar noi suntem din familie, protestă Cherise. Știi bine că noi două am fost mereu apropiate.

Asta era o noutate. *Sau o minciună.* Sorbi pe îndelete din doză.

— N-am auzit așa ceva.

— Haide, Nick, doar ții minte. Ieșeam mereu cu toții când tu… în fine, când tu și cu ea erați împreună.

— Realmente nu-mi aduc aminte.

— Ba da, e adevărat. Eu o consideram una dintre prietenele mele cele mai bune.

În timp ce vorbea, Cherise se juca întruna cu încuietoarea de la poșetă – degetele ei neastâmpărate, cu ojă purpurie, apăsau repetat butonul aurit. Clic, clic, clic.

— Iar acum Alex refuză să mă lase s-o vizitez. Nu știu dacă doar pe mine sau pe toate prietenele ei, dar nu cred că-i corect.

— Am zis că nu-i încântat de vizitatori și mă-ndoiesc că-l pot determina să se răzgândească.

— Atunci, ignoră-l, ce naiba! Spune-i Marlei că vreau s-o văd.

— Această… afecțiune sau prietenie pe care o ai pentru Marla n-are nicio legătură, nu-i așa, cu faptul că tu și Monty faceți scandal că ați fost îndepărtați de la moștenire?

Fusese oare numai imaginația lui sau ochii femeii se mijiseră foarte puțin?

— Cred că asta-i ceea ce susține Alex.

— Printre altele.

Nick bău jumătate din doză și o lăsă pe Cherise să se mai foiască puțin.

Fețișoara ei se contorsionă nemulțumită.

— I-auzi! Dezgustul îi strâmbă trăsăturile frumoase și ridică o mână cu un gest exasperat. Asta-i altă problemă, zise ea cu un oftat prelung și plin de suferință. Știu că Alex ți-e frate, dar în locul tău n-aș avea încredere totală în el.

Nici nu am.

— De ce?

— Pentru că, pentru că… el duce compania de râpă și e un mincinos.

Așa a fost mereu și nu se va schimba acum. E ascuns și secretos. Iar unele secrete – nici nu ți-ar veni să crezi!

— Dar *tu* le cunoști?

— Pe unele, recunoscu Cherise și ochii i se întunecară în fața provocării. Dar nu pe toate. Nimeni nu știe toate secretele lui Alexander Cahill. Nici chiar soția lui.

— Bănuiesc că ești de părere că ar putea folosi o doză zdravănă de creștinism.

— Asta-i valabil pentru toți. Surâsul femeii era la fel de fals ca și genele ei, din care bătu acum sfios. Până și tu, Nick.

— N-o să uit asta.

— Să știi că Iisus ne iartă toate păcatele. Mie. Lui Alex. Ție.

Nick se strâmbă și-și privi verișoara.

— Nu știu, Cherise, rosti el, lista mea e destul de lungă. Ar putea să-i răpească ceva timp.

Pentru a-și sublinia spusele, dădu pe gât o dușcă de Coors.

— Crede-mă, este foarte răbdător.

Nick râse și-și șterse gura cu dosul mâinii. Întotdeauna îi plăcuse ceva la Cherise, deși, în același timp, femeia era cu adevărat o pacoste. Cameleonică, Cherise părea că se contopește cu mediul înconjurător, indiferent dacă fusese vorba despre organizațiile pentru promovarea voluntariatului, scena drogurilor sau, acum, cea mai recentă aventură a ei în lumea evanghelismului.

— Aș dori pur și simplu s-o văd pe Marla, zise ea după care își luă umbrela și se ridică în picioare. Mă gândisem că poate reușești tu să aranjezi ceva.

— O să vorbesc cu ea.

— Ea cum este? întrebă Cherise de parcă i-ar fi păsat cu adevărat, însă Nick observă că avusese nevoie de aproape cincisprezece minute ca să întrebe.

— Își revine.

— Grozav! Sună-mă. Acum stau acasă și numărul e același dintotdeauna.

Ținând umbrela într-o mână, scotoci cu mâna cealaltă prin poșetă și scoase o carte de vizită.

— Poftim!

I-o întinse și Nick observă cele două palme împreunate în rugăciune care erau gravate într-un colț, în timp ce numele ei, adresa și numărul de telefon, alăturate celor ale reverendului Donald, soțul Cherisei, împodobeau alt colț.

— Și, adăugă ea punând o mână moale și mătăsoasă pe mâna lui, să știi că eu mă rog pentru Marla. Pentru Alex. Pentru tine. Și Donald se roagă.

— Asta trebuie să fie încurajator? o ironiză el.

— Da, dacă te gândești la asta.

— La naiba, Cherise, cred că-ți irosești timpul. Nick puse cartea de vizită pe noptieră, lângă telefon. Eu sunt păcătos de mult timp. Mai ții minte?

— O oaie rătăcită…

— Sau un lup în blană de oaie.

— Nicholas, nu mă poți convinge să nu mă rog pentru tine.

— Nici nu mă gândesc la așa ceva.

— Ești imposibil!

— Încerc.

— Știu. Ea porni spre ușă și Nick o urmă, în ciorapi. Să știi… zise Cherise strângând umbrela cu forță, că data viitoare mă voi strădui mai tare să-l conving pe Montgomery să mă însoțească.

— Chiar te rog. Nu l-am mai văzut de când eram puști.

— E neschimbat, spuse femeia și se întunecă puțin la față. Continuă să joace rolul de băiat rău. Continuă să se lupte cu propriii lui demoni.

— Cred că încă nu l-a găsit pe Domnul, replică Nick, amintindu-și de pasiunea lui Monty pentru femei ușoare, automobile rapide și o mulțime de substanțe farmaceutice.

— Lucrez asupra lui. La fel și Donald.

Bravo, Donald, se gândi Nick.

Cherise schimbă subiectul.

— Va fi bine s-o revedem pe Marla. A trecut prea mult timp. Așa cum știi, ea și Alex au traversat momente grele. S-au separat de vreo două ori.

— Serios?

Asta era o noutate pentru Nick.

— Așa cred. O dată sau poate chiar de două ori… dar nu vreau să bârfesc. E treaba lor, însă eu mă rog pentru ei.

— Sunt sigur.

— Mi-ar plăcea în același timp să reiau legătura cu Marla. Probabil că se

simte groaznic. Am auzit la radio că a murit și șoferul camionului.

Bărbatul aprobă din cap. Alex îl sunase și-l anunțase vestea.

— N-am știut că Alex și Donald sunt apropiați, remarcă el.

Cherise nu-l privi în ochi. Înghiți în gol.

— Nu sunt, spuse după aceea, dar… ei bine, Donald a lucrat la Cahill House, ba chiar a făcut parte pentru o vreme din consiliul de administrație. Iar o perioadă a fost pastor la Bayside. Este un om minunat, un creștin adevărat. Se oferă mereu voluntar atunci când apare o nevoie, știi. Apoi, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să plece, se întinse către clanță. Vezi doar dacă o pot vizita, bine? Șovăi, după care adăugă: Mă bucur că te-am revăzut, Nick. Realmente.

Își mușcă ușor buza, ca și cum s-ar fi temut să scape ceva ce n-ar fi trebuit, și-l atinse cu palma pe obraz, rostind:

— Ai grijă.

După aceea ieși pe ușă și dispăru pe hol, lăsând în urmă o dâră de parfum care umplu camera. Nick își termină berea cu o ultimă înghițitură și aruncă doza goală în coșul de gunoi, întrebându-se ce naiba dorise Cherise de fapt. Îi era pur și simplu imposibil s-o creadă că va sta lângă patul Marlei ca să-i citească din Biblie. Nici vorbă!

Scoase portofelul din buzunar și găsi o carte de vizită ponosită din vremea când se juca de-a divinitatea cu corporațiile. O întoarse pe dos, citi cele câteva numere mâzgălite acolo și, sperând că Walt nu se mutase, se întinse după telefon și formă numărul vechi.

O voce răgușită răspunse după al treilea țârâit.

— Haaga la telefon.

— Walt, sunt Nick. Nick Cahill.

— Ei, să fiu al naibii, ce-ți veni mă suni după atâția ani? întrebă Walt din apartamentul lui din Seattle.

— Am nevoie de ajutor. Vreau să faci niște săpături pentru mine.

Nick auzi cheul unei brichete la celălalt capăt al firului, dovada celor trei pachete de țigări pe care Walt le fuma zilnic.

— Am crezut că te-ai lăsat de afaceri, zise Walt.

— Așa am făcut, în linii mari.

Îi făcu celuilalt un rezumat despre felul cum ajunsese în San Francisco.

Walt scoase un râset care se sfârși într-o criză de tuse.

— Deci e adevărat, sângele apă *nu* se face.

— Uite ce-i, vreau oricâte informații poți găsi despre accident și despre Pamela Delacroix – despre care nu știu absolut nimic, decât că are o fiică la Universitatea din Santa Cruz. Este posibil ca fata să aibă chiar alt nume de familie.

— Ar fi util un număr de asigurări sociale sau un permis auto sau numele soțului. Până și-o amărâtă de adresă m-ar ajuta.

— De-aia te plătesc.

Walt pufni.

— Bun, deci fă rost de orice informații poți, apoi trimite-le aici prin fax sau prin e-mail. O să mă conectez cu laptopul. Scanează-mi fotografii dacă poți găsi ceva.

— Asta-i tot? întrebă Walt fără să se obosească să-și ascundă sarcasmul.

— Nu tocmai.

Nick se pornise de acum și simțea în tot corpul același val de adrenalină pe care-l avusese cu ani în urmă când trăia frumușel de pe urma consultanței pentru companii aflate în necazuri.

— Mâine o să-ți trimit o listă cu angajații companiei, plus niște prieteni de familie pe care vreau să-i verifici.

Trase de cordonul telefonic ca să se apropie de fereastră și privi prin perdea. O zări pe Cherise la colțul clădirii, privindu-și ceasul și ferindu-se de ploaie cu umbrela… sau nu era ea? Cherise plecase de mai bine de zece minute, iar blugii negri, cizmele și jacheta din piele erau haine uzuale în San Francisco. În plus, era întuneric – genul de întuneric specific orașelor unde lumina felinarelor stradale este slabă și eterică. Femeia privi înapoi spre hotel chiar în clipa când un SUV opri lângă bordură iar ea scutură umbrela. Părul ei blond cu clipsuri sclipitoare se reflectă în razele felinarelor când sui în mașină. Nu închisese complet portiera când șoferul nerăbdător ambală motorul și traversă intersecția pe galben, împroșcând jerbe de apă de sub cauciucurile late.

— Verifică-i pe toți membrii familiei mele, îl instrui Nick pe Walt. Alex și Marla, plus verii mei, Cherise și Montgomery – el mai apare uneori ca Monty.

— Toți au numele de familie Cahill?

— Nu, stai. Se duse la noptieră și luă cartea de vizită lăsată de verișoara sa. Pe Cherise o cheamă acum Favier. Rosti numele pe litere și adăugă numărul de telefon de acasă. Pe soțul ei îl cheamă Donald și slujește la

biserica Sfânta Treime din Sausalito.

Încruntându-se, dictă numărul de telefon al bisericii. Walt mormăi, indicând că primise informația.

— Și maică-ta? întrebă el. Eugenia, nu? În privința ei ce trebuie să fac?

Nick nu ezită nicio clipă.

— Verific-o și pe ea.

CAPITOLUL 8

Tony Paterno privea monitorul computerului pe care erau afişate imagini ale lui Pam Delacroix – fotografii ce fuseseră făcute pentru permisul auto, paşaport, plus două prim-planuri seducătoare pe care le utilizase pentru cărțile ei de vizită când lucrase într-o firmă imobiliară din Sausalito. Pam nu era o copie leită a Marlei Cahill, totuși cele două se asemănau. Detectivul văzuse fotografiile și înainte, bineînțeles, dar cu cât cazul se prelungea, cu atât i se părea că cele două femei aveau multe trăsături foarte asemănătoare.

Și ce însemna asta? Că erau înrudite? Că femeia de la volan nu fusese Marla și că adevărata doamnă Cahill fusese deja incinerată? Dar de ce? Și dacă așa ar fi stat lucrurile, asta ar fi însemnat că la locul accidentului avusese loc o încurcătură incredibilă. Era imposibil. Și totuși… Răpăind cu degetele pe brațul scaunului, privi celelalte imagini ale lui Pam Delacroix, fotografii deloc plăcute de la locul accidentului. Zăcând cu fața în sus pe rambleu, corpul nu-i era decât un morman însângerat, cu gâtul rupt, chipul complet jupuit, cu brațele rupte desfăcute larg pe solul pădurii. Alte fotografii arătau epava Mercedesului, geamuri sparte, metal contorsionat, tapițerie din piele sfâșiată și acoperită de sânge. Impactul rupsese roțile, spărsese parbrizul, deformase șasiul mașinii și aruncase cauciucul de rezervă din portbagaj. Marla Cahill avusese cu adevărat un noroc teribil că supraviețuise.

Dacă ea era cu adevărat Marla.

Oare asemănarea să fi fost o coincidență? Încă una? Era posibil ca femeia să-și simuleze amnezia? Paterno își scărpină falca și degetele îi hârșâiră în barba nerasă de o zi. Charles Biggs era mort – băgat în mormânt de cineva care se strecurase în spital, se deghizase și-l sufocase. Pam Delacroix sau altă femeie care semăna foarte bine cu Marla Cahill fusese, de asemenea, trimisă pe lumea cealaltă. „Accidentul” părea tot mai mult un omor cu premeditare. Dar cum? Și de ce? Cine se afla în spatele lui? Cine era victima intenționată?

Își puse mintea la contribuție. Mobilul… De asta avea nevoie. Cine dorea moartea uneia sau mai multora dintre persoanele implicate în

dezastru?

— Fir-ar a naibii!

Apăsă o tastă și se lăsă pe spate în scaun, când imprimanta învie. Ceva din accidentul Marlei Cahill fusese bizar de la bun început, dar nu reușise să și dea seama ce anume. Detectivul moștenise cazul. Deoarece ambele victime care supraviețuiseră în primă fază accidentului fuseseră trimise imediat în oraș, poliția din San Francisco se ocupa de anchetă pentru acest aspect, ajutând poliția rutieră California care sosise prima la locul evenimentului și avea jurisdicție.

Nu existase nicio dovadă de crimă. În corpul Marlei nu fuseseră găsite nici droguri, nici alcool. Nu exista niciun motiv să se creadă că femeia condusese neglijent, întrucât nu existau martori.

Totuși o femeie a murit pe loc, iar Charles Biggs, unicul martor, a fost ucis.

Paterno se răsuci în scaun și luă rapoartele despre toți cei asociați Marlei Amhurst Cahill. O grămadă de inși cu sânge albastru! Marla provenea dintr-o familie bogată din comitatul Marin. Tatăl ei, Conrad James Amhurst, se afla într-un cămin scump pentru bătrâni cu panoramă spre portul din Tiburon. Dacă informațiile detectivului erau corecte, Conrad era deja cu un picior în groapă. Cancer la pancreas. Avea să fie norocos dacă mai trăia trei luni.

Potrivit tuturor relatărilor, în tinerețe fusese un ticălos afemeiat, iar soția lui, Victoria, mama Marlei, o femeie extrem de neprietenoasă. Ea murise acum câțiva ani, în urma unor complicații după o operație de chirurgie estetică – o liposucție ce se terminase prost. Paterno pufni, dar continuă să examineze rapoartele.

Unicul lor fiu, Rory, suferise un accident în copilărie și sfârșise într-o instituție de boli mintale. În felul acesta, Marla rămăsese unica moștenitoare a bătrânului bogat, iar ea nu-și putea amintit nimic. Sau cel puțin așa susținea. Polițistul răpăi nervos cu degetele pe brațul scaunului. Poate că mințea. Dar de ce, naiba?

Mestecă tot mai repede chewing-gumul, dorind parcă să-l distrugă, în timp ce studia pagină după pagină.

Familia Cahill nu era tocmai simbolul familiei americane mijlocii, ci părea mai degrabă desprinsă dintr-un serial ca *Dinastia.* Eugenia era matroana – puritană, afectată și degajând toată căldura unui șarpe zâmbitor.

La fel de falsă ca proverbiala bancnotă de trei dolari.

Privit din exterior, Alexander, fiul cel mai mare și bărbatul Marlei, era soțul de vis al oricărei femei. Chipeș și bine făcut, educat la Stanford și Harvard, practicase avocatura câțiva ani, apoi își înlocuise tatăl bolnav la conducerea corporației internaționale Cahill Limited. După decesul bătrânului, Alex moștenise totul.

Paterno nu avea însă încredere în el. Bogat, arogant și sarcastic, Alex Cahill părea să se creadă mai presus de lege. Detectivul mai avusese de-a face cu el și nu-i plăcea deloc acest ticălos îngâmfat.

Nicholas, fratele lui Alexander, părea să fie oaia neagră a familiei. În vreme ce Alex excelase în școală și acumulase premii la învățătură și sport, Nick intrase în necazuri cu legea, suficient de serioase pentru ca tatăl lui să fie nevoit să-l scoată pe cauțiune de câteva ori. Niciuna dintre acuzații, și fuseseră destule – de la furt de mașini și posesie de alcool, până la vandalism – nu fusese urmată de vreo condamnare. Toate fuseseră retrase. Probabil pentru că tăticul îi plătise pe cei implicați, deși în rapoarte nu se consemna nimic de felul acesta.

Nick terminase liceul și plecase de acasă la vârsta de optsprezece ani, lucrase apoi ca șofer de camion, pe o platformă petrolieră, ba chiar încercase să conducă un ranch în Montana, unde fusese ulterior ghid pentru pescari. Avea propria sa ambarcațiune de pescuit, condusese o firmă care producea piese pentru camioane, strânsese chiar o mică avere și începuse să cumpere și să vândă mici afaceri în zona Seattle. Devenise consultant pentru rezolvarea problemelor corporațiilor, pentru ca apoi, cu cinci ani în urmă, să-și părăsească activitatea și să se retragă, probabil fără griji financiare, într-o așezare micuță din Oregon, care se numea Devil's Cove [Golful Diavolului – n.r.]… cumva se potrivea.

Iar acum revenise în San Francisco.

Din cauza accidentului? Sau, așa cum afirmase el, pentru a-și ajuta fratele să soluționeze problemele companiei? Oare ce ar fi putut să fie în neregulă, se întrebă Paterno, cu bogata și respectata Cahill Limited?

Se aplecă în față și scuipă chewing-gumul în coșul pentru hârtii. Aruncă deoparte raportul despre Nick.

Mai existau apoi doi veri nemulțumiți, care considerau că fuseseră îndepărtați de la averea familiei. Montgomery Cahill și sora sa, Cherise Cahill Martin Bell Favier, vociferaseră destul de insistent cu privire la

tratamentul pe care-l primiseră din partea tatălui și al unchiului lor. În adolescență, „Monty” ajunsese de două ori la casa de corecție. Aparent, tatăl său, Fenton, nu avusese aceleași pârghii de influență printre judecători și polițiști ca unchiul Samuel. Sau poate că dorise să-l lase pe băiat să plătească pentru delictele sale.

Mai exista, de asemenea, posibilitatea ca lui Fenton să nu-i pese câtuși de puțin. N-ar fi fost ceva neobișnuit. Pentru Paterno era suficient să se gândească la propriul lui tată ca să înțeleagă cum te simți când ești ignorat sau trecut cu privirea. Se întinse după paharul cu cafea, luă o înghițitură și simți arsura acidă suindu-i pe gât.

Care era treaba cu Marla Cahill și Pam Delacroix? Fostul soț al lui Pam răcnea să se facă dreptate, însă Paterno bănuia că tipul simțise mirosul banilor.

Și de ce oare Marla Cahill, care era putred de bogată, fusese prietenă cu o femeie ce nu părea să aparțină cercului ei monden? Mai studie o dată informațiile despre Pam. Părea că ar fi aparținut aceluiași club de tenis ca familia Cahill, însă detectivul nu găsise nicio dovadă în această privință. Femeia era însă imprevizibilă. Avea o diplomă în drept pe care n-o folosea, deși la un moment dat fusese avocat de familie. Când căsătoria se destrămase, nu reluase practicarea avocaturii, ci devenise agent imobiliar în Sausalito.

De ce?

Paterno luă foile din imprimanta color și privi imaginile lui Pam Delacroix… sau era de fapt Marla Cahill? Avusese oare loc o identificare greșită? Era posibil ca poliția sosită la locul accidentului să fi comis o asemenea eroare uriașă? Documentele de identitate ale femeii fuseseră găsite asupra ei și corpul îi fusese identificat de fostul soț.

Cât despre Marla Cahill, la momentul accidentului purtase o brățara de identificare de spital. Chiar dacă ea ar fi fost amnezică, oare soțul sau soacra ei n-ar fi știut că nu era cea care spunea că este? Nu putea să păcălească pe toată lumea, nu? Existau trăsături fizice și particularități, tipare vocale… asta numai în cazul în care erau toți implicați.

O conspirație.

Iisuse, începea să gândească precum Oliver Stone!

Paterno pufni, respingând direcția în care îi porniseră gândurile. Nu avea niciun motiv să speculeze. Era timpul să reevalueze faptele. Avea să înceapă

cu grupele de sânge.

* * *

Micuțul James țipă și Marla, care dormise din nou foarte mult, sări din pat. În câteva secunde ajunse în camera copilului, îl ridică din pătuț și-l duse la piept.

— Gata, gata, rosti ea în mod reflex și-l legănă puțin înainte de a-i schimba pamperșii.

Inhală parfumul dulce de bebeluș când îi închise pijamaua și se uită cum dădea din piciorușe. Băiețelul o fixă cu ochi albaștri și ea simți că-i crește inima.

— Ești al naibii de drăgălaș și-o știi foarte bine, nu-i așa?

Pumnișorii țâncului se mișcară necoordonat și el ugui.

— Da, da, James, o să fii un mare Casanova.

În clipa în care termină schimbatul scutecelor, Fiona apăru cu biberonul.

— Îi dau eu, insistă Marla și, în timp ce bona deretica prin cameră, se așeză în balansoar și-i dădu să mănânce copilașului, fredonând încetișor.

James bău cu lăcomie, oprindu-se din când în când, doar ca s-o privească.

— Știu, știu, te uiți la mine și speri că ești adoptat, așa-i?

Îi făcu cu ochiul, iar când băiețașul se sătură în cele din urmă, puse pe jos biberonul aproape golit și-l ridică pe umăr ca să eructeze aerul înghițit odată cu laptele.

— E un copil cuminte, așa-i, rosti Fiona în vreme ce împăturea o pătură peste capătul pătuțului. Am fost la alții care nu erau la fel de cuminței ca James al dumneavoastră. Bona făcu o pauză ezitantă. Pe când Cissy bănuiesc c-a fost un copil dificil.

Aș vrea și eu să-mi amintesc ceva despre asta.

— Este o fată încăpățânată, continuă Fiona, care o să intre în multe belele. Ridică biberonul și se încruntă scurt, de parcă își dăduse seama că depășise o limită. Sigur că da, asta nu-i treaba mea. Acum o să-l pun pe băiețel în țarcul lui cu jucării.

Marla nu protestă. Se simțea mai bine decât fusese de multe zile, cu mintea mai limpede și corpul mai puternic. Știa în mod instinctiv că va stabili o legătură cu fiul ei, dar avea probleme importante de pus la punct cu Cissy, care continua s-o privească de parcă ar fi fost extraterestră.

Se duse să facă duș și să se schimbe, apoi decise să se mai uite pe

computer și să mai citească o dată toate numele din agendă. Dar nu reuși să-și ducă planul la îndeplinire.

Camera lui Alex era încuiată. Așa cum fusese și ultima dată când încercase să deschidă ușa. Oare soțul ei încerca să-i țină departe pe intruși? Sau avea secrete pe care nu dorea să le afle cineva, mai cu seamă soția sa?

Senzația de bine pe care o avusese când își ținuse copilașul în brațe dispăru.

Marla deschise ușa camerei lui Cissy. Era pustie, lumina era stinsă și interiorul părea mai ordonat decât îl văzuse vreodată. Fără doar și poate în timp ce fiica ei era la școală, camerista îi strângea lucrurile. Marla simți un fior de vinovăție. Ca mamă, ea ar fi trebuit să se scoale mai devreme, să stea de vorbă cu Cissy, să-i verifice temele pentru casă, s-o întrebe dacă are nevoie de echipamente curate pentru sport, să se intereseze ce program are după ore, iar apoi s-o trimită la școală, tot așa cum ar fi trebuit să-și fi hrănit și schimbat pruncul după somnul lui matinal.

Atâta doar că tu ai servitori pentru toate astea.

Și totuși se simțea îngrijorată. Vizita Joannei i se derula în minte… *Atrăgeai din partea bărbaților mai multă atenție decât puteai face față… niciuna dintre noi nu te auzise vreodată menționând-o pe Pam… Ce s-a-ntâmplat cu inelul tău?*

Marla se opri pe palier și se uită peste balustradă spre foaierul aflat cu două niveluri mai jos. Auzea slab zgomot de conversații, zăngănit de cratițe din bucătărie și ticăitul pendulei de la parter, în rest, casa era tăcută – nici clicurile tocurilor Eugeniei pe parchet, nici lătrăturile cățelului suspicios, nici crâmpeie de muzică clasică susurând din difuzoare ascunse.

Cu excepția personalului și a fiului ei, era singură. Străbătu distanța scurtă până la birou și încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Fără cheie, nimeni nu putea intra în dormitorul lui Alex, în camera lui de sport sau în birou. El interzisese accesul tuturor.

Dar de ce? De ce se temea? Să nu-i umble prin lucruri vreun servitor? Sau ascundea ceva? Și atunci cum ar fi putut face camerista curățenie dacă își ținea camerele permanent încuiate? Ascundea ceva de ochii personalului? Sau de mama lui? Sau de ea?

Puse mâna pe clanță, încercă s-o apese din nou, dar fără rezultat. Ba chiar se împinse cu umărul în ușă, agățându-se de speranța că încuietoarea veche ar putea ceda, însă n-o clinti deloc.

Ușa e încuiată din cauza ta, Marla, și o știi prea bine. Lui Alex nu-i place să-i umbli prin birou. N-are încredere în tine. Ai simțit asta. Se întoarse în dormitorul ei și se uită la patul în care dormea separat de Alex. *Cumva toate astea sunt din cauza lui Nick și a ceea ce simți tu pentru el.* O gheară îi cuprinse gâtul și, cu toate că ar fi dorit să nege ceea ce simțea, întrezări un crâmpei al femeii care fusese cândva.

Cum spusese Joanna? *Ai fost mereu… înțelegi ce vreau să spun – bărbații te remarcau.*

Joanna spusese multe lucruri răscolitoare. Unde era nenorocitul ăla de inel de care amintise? Cadoul de la tatăl ei. Gândindu-se la Conrad Amhurst, simți în inimă o greutate întunecată, o durere pe care n-o înțelegea. Nu și-l putea aminti, totuși era sigură că relația lor fusese departe de a fi iubitoare, ba poate fusese chiar înstrăinată.

Atunci de ce purtam inelul?

Și mai important – unde era inelul? În camera ei? În Mercedesul distrus al lui Pam? Încuiat în vreun seif? Nu exista decât o modalitate de a afla: să-l găsească. Începu cu baia și cu caseta de bijuterii de pe comodă. Niciun inel. Se uită în noptiere, apoi prin toate sertarele biroului ei. Nimic.

— Gândește, Marla, gândește, murmură ea în barbă și intră în cămăruța cu haine, sperând să descopere altă ascunzătoare pentru bijuteria ei favorită, însă zadarnic.

Poate că-l scosese Alex când o duseseră la spital.

Dar atunci de ce nu ți-a scos și verigheta?

Mai privi o dată peste odăița cu haine și se opri brusc când văzu husa pentru racheta de tenis.

Poate că era înăuntrul ei. Deschise fermoarul husei din piele, se uită în buzunărașul ei plat și nu găsi niciun inel, ci doar o chitanță de la o plată efectuată cu cardul de credit.

Băgă chitanța în buzunar, apoi scoase racheta din husă și o ținu în mână, o cântări în palmă, o ridică și o coborî, testând-o cum se simțea.

Ai un serviciu care mă îngrozește.

— Bine, campioano, ia să te văd, își spuse Marla.

Se prefăcu că aruncă o minge în aer cu mâna stângă și duse brațul drept înapoi. Într-o fracțiune de secundă, ridică racheta mult deasupra umărului, după care o coborî. Cu putere. Racheta șuieră și păru teribil de stângace. Mișcarea din mâner era prea largă, iar greutatea inconfortabilă. Oare cu

adevărat câștigase turnee? Încercă să se concentreze, dar eșuă jalnic. Din nou.

— Mare surpriză, se ironiză ea.

Brusc, odaia i se păru prea strâmtă, plină cu haine și cu amintiri ce nu păreau să-i aparțină. Trebuia să scape, să iasă din casa aceasta nefamiliară, cu secretele ei întunecate și ușile încuiate. Trebuia să respire din nou. Să se regăsească. Luă o jachetă groasă de pe un umeraș, după care coborî iute scara din spate, trecu printr-un vestibul micuț și ieși pe o verandă acoperită. Alte câteva trepte și urmă o alee ce șerpuia pe domeniu. O ceață subțire învăluia rododendroni bătrâni, ferigi și azalee, iar brazi înalți se ridicau perfect drepți, dispărând în pâclă; peticul acesta de pământ, de pe coama unui deal ce făcea parte din oraș, părea straniu de izolat.

Afundându-și pumnii în buzunarele adânci, Marla porni pe o alee din cărămizi, lunecoase din cauza ploii și presărate cu cetină. Răsuflarea ei năștea aburi și se înfioră când trecu pe lângă mai multe bazine dispuse în trepte. Pe sub frunze mari de nuferi, înotau leneș crapi koi, pătați multicolor.

Era aproape sigură că nu mai văzuse niciodată bazinele astea.

Aproape…

Frustrată, ridică ochii spre etajele casei, unde luminile străluceau în ferestre. Umezeala i se aduna pe obraji și întrezări o mișcare, o umbră la o fereastră. Să fi fost oare dormitorul ei? Dar abia coborâse de acolo… recunoștea imprimeul draperiilor… însă cine să fi fost în camera ei? Acasă nu era nimeni, cu excepția personalului.

Asta era! Probabil că în camera ei se afla camerista care se ocupa de sarcinile zilnice și în plus, cui îi păsa? Doar nu avea nimic de ascuns. Și totuși… Marla ridică din nou ochii, dar silueta dispăruse.

Furioasă pe imaginația ei hiperactivă, își trase gluga peste cap și ocoli o zonă din grădină unde trandafirii fuseseră tunși și toate urmele de flori dispăruseră de mult, rămânând doar tulpini scurte și cu spini.

Firișoarele de păr de pe ceafa i se zbârliră. Avea impresia că era urmărită. Întorcându-se, se uită din nou spre casă. Da! O siluetă întunecată. Se afla acum în altă încăpere… în cealaltă parte a apartamentului… în camera lui Alex? Dar camera lui Alex era încuiată. Chiar ea încercase ușa. Bătăile inimii începură să i se accelereze. Cu siguranță era cineva din personal, un servitor care avea un șperaclu, totuși continua să aibă

sentimentul neplăcut că era observată… supravegheată. O picătură de ploaie căzu de pe marginea glugii și Marla clipi. În secunda aceea silueta dispăru – în încăperea întunecată nu mai bântuia nicio figură sinistră. Nicio amenințare stranie.

Te sperii și de umbra ta, își spuse, totuși pielea i se făcuse ca de găină când trecu pe sub o arcadă și văzu un set de leagăne ce începuseră să ruginească. Oare o împinsese vreodată pe Cissy pe vreunul dintre ele? Oare își prinsese vreodată fiica în timp ce Cissy râdea și se dădea pe micul tobogan aflat puțin mai departe?

Gândește, Marla, fir-ar a naibii! Concentrează-te! Reamintește-ți!

Se așeză pe un leagăn și se împinse cu vârful unui picior. În pietrișul de sub leagăne existau făgașuri paralele, adânci, făcute de piciorușe, în care apa începea să se adune în băltoace. Închise ochii și auzi sunetele orașului, zumzetul traficului, zăngăniturile unui funicular, un câine care lătra cu disperare nu departe. Dincolo de zidul din cărămizi erau curți vecine. În jos pe deal se întindea orașul, dar aici, în domeniul înconjurat de gardul înalt, femeia se simțea izolată de lume.

Însă San Francisco se găsea imediat dincolo de poarta acționată electronic.

Tot ce trebuia să facă era să treacă dincolo de ea.

Și unde să mă duc?

— Oriunde, murmură Marla cu glas tare și-și simți palmele înghețând pe lanțurile ce susțineau leagănul.

Hotelul lui Nick este la numai câteva intersecții depărtare. În niciun caz nu avea să se ducă acolo, își spuse ea, dar poate că, odată ieșită din fortăreața asta elegantă, avea să găsească un strop de pace pentru a-și forța memoria asta blestemată să revină. Trebuia să descopere tot ce putea despre Pam Delacroix – cine era, cum o cunoscuse Marla și de ce plecaseră ele s-o viziteze pe fiica lui Pam.

Mintea îi bubuia de un milion de întrebări, iar sentimentul de vinovăție, care-i zgândărea mereu conștiința, reapărea când se gândea la cei doi oameni care muriseră în urma accidentului. Doi oameni. Oameni care aveau familii. Simți că ar fi trebuit să se roage, dar știu în mod instinctiv că rugăciunea nu-i era caracteristică. Azi însă se gândi că putea face o excepție. Puțină spiritualitate nu putea face rău. Nu reuși însă să-și amintească nici măcar un singur cuvânt în timp ce se balansa în leagănul

pentru copii, iar apa de ploaie care se adunase pe acesta îi pătrunse prin blugi.

Auzi trosnet de pietriș sub tălpi de pantofi și se încordă. Degetele îi strânseră lanțurile ude ce susțineau leagănul.

— Marla?

Inima începu să-i bată mai tare când recunoscu glasul lui Nick.

Bărbatul strecură capul pe sub arcadă și cercetă rapid cu privirea locul de joacă.

— Mă întrebam pe unde ești.

Purta o jachetă de piele ponosită și o pereche de blugi jalnici și părea să stea sub un baldachin de clematite răsucite și lipsite de frunze.

— Ce faci aici?

— Mă gândeam. Sau încercam să mă gândesc.

— Ai descoperit ceva?

— Aș fi vrut eu, recunoscu femeia zâmbind sarcastic. Dar tu? Tu ce faci aici?

— Te căutam.

Chipul lui era alcătuit numai din planuri netede și unghiuri ascuțite, cu o falcă dură, buze subțiri ca lama de cuțit și un nas nu tocmai drept. Stând exact în centrul arcadei, cu picioarele depărtate la lățimea umerilor, de parcă n-ar fi cutezat să se apropie mai mult, Nick zise:

— Voiam să te găsesc singură.

Mușchii de la ceafa Marlei se încordară și întâlni intensitatea privirii lui prin pâcla dimineții. Imagini interzise de sărutări cu Nick i se furișară prin minte. Pentru o secundă se întrebă cum ar fi fost să facă dragoste cu el, să-i atingă pielea, să-i simtă mușchii, să-și plimbe degetele peste maxilarul pătrat și neras. Stomacul i se strânse lent anticipând astfel de momente și Marla se mustră în minte pentru patima ce-i răscolea sângele. Nick era cumnatul ei. Ea era o femeie măritată. *Măritată.* Nu putea să aibă asemenea fantezii tabu. Nu trebuia!

— Știam că-n dimineața asta n-ar fi trebuit să fie nimeni acasă. Cissy e la școală, mama e cu consiliul de administrație de la Cahill House, Alex are o întâlnire în oraș, așa că m-am gândit că sunt șanse foarte mari să te văd singură.

Ea își drese glasul și-și imagină că recunoștea fantezii periculos de erotice fulgerând prin ochii lui. Aceleași viziuni interzise cu care se lupta ea

însăși.

— De ce? îl întrebă printre picăturile monotone de ploaie și glasul îi sună sugrumat. Își spuse că era din cauza dinților încă legați cu sârme, dar știa că adevărul era altul. De ce mă căutai?

— Aseară am avut un musafir, zise el. Pe Cherise. Vrea să te vadă.

— Și de ce nu vine aici? întrebă Marla, încercând să ignore blugii lui coborâți pe șolduri și umerii ce întindeau la maxim pielea jachetei – sau că era incredibil de sexy… perfid de sexy.

— Alex a refuzat-o.

— El n-o place nici pe ea, nici pe fratele ei, observă Marla, desprinzându-și ochii de la Nick în timp ce-și reamintea conversații între Alex și mama lui despre veri – paraziți și lipitori flămânde de bani, nu așa le spusese?

— Pentru că se bat pe același ciolan, care este apreciabil. Oricum, ea m-a rugat să-ți transmit cererea ție.

Nick își încrucișă brațele peste piept și jacheta de piele scârțâi când i se întinse pe umeri. Picături de ploaie îi lunecau pe capul neacoperit și curgeau pe gât, dispărând sub guler. Ochii ei le urmăriră mișcarea.

Brusc, Marla își simți gura uscată ca Sahara.

— M-am gândit că trebuie să știi, adăugă bărbatul.

— Trebuia… trebuie. Marla izbuti în cele din urmă să se controleze. Bineînțeles că mă poate vizita. Oricând.

— Vrea să-ți citească pasaje din Biblie.

— Ah. Ei bine… Își drese glasul, apoi îi aruncă un surâs amuzat. Poate că Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva. De pildă, că ar trebui să mă dedic religiei sau așa ceva.

El pufni.

— Cherise și bărbatul ei ar fi extrem de încântați să te ajute în privința asta.

— O să țin minte.

Nick scotoci în buzunarul jachetei, scoase o carte de vizită și înaintă spre ea, cu pantofii scrâșnind pe pietriș. I-o întinse și adăugă:

— Poți s-o suni chiar tu pe Cherise. Nu-i nevoie ca eu să joc rolul de intermediar.

Ochii lui o fixară din nou și femeia știu că dacă momentul ar fi fost potrivit, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, ar fi întins brațul și l-ar fi

atins, l-ar fi invitat fără cuvinte s-o sărute.

Trecură câteva secunde și auzi zumzetul traficului, picuratul constant al umezelii de pe ramurile copacilor și bătăile neregulate ale inimii ei.

— Mulțumesc.

Nick se întoarse, totuși Marla nu-l putea lăsa să plece. Nu încă. Coborî din leagăn, ocoli băltoacele care se formaseră în jurul locului de joacă și se grăbi să-l prindă din urmă.

— Nick, stai! Voiam să te întreb ceva.

Văzu cum mușchii i se încordează pe ceafa înainte să se întoarcă din nou spre ea.

— Da?

— Mai ții minte cum era înainte… cum eram eu…

— Înainte de… ce anume?

— Înainte să mă căsătoresc, zise ea și pielea de pe fața lui deveni brusc foarte întinsă.

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Dar… eu jucam tenis?

Gluga femeii îi lunecă de pe cap.

— Îți spulberai adversarele.

— Călăream?

— Nu cred.

El se foi de pe un picior pe celălalt și Marla se apropie și lăsă capul pe spate ca să-l privească adânc în ochi.

Toți mușchii din trup i se încordară, totuși se sili să pună întrebarea care o obsedase după conversația avută cu Joanna.

— Ce fel de femeie eram?

— Asta-i o întrebare cu multe implicații ascunse.

— Spune-mi.

Buzele lui se strânseră într-o linie foarte subțire.

— Erai o puștoaică răsfățată, îi zise. Părinții tăi ți-au dat tot ce doreai.

— Adică ce anume? întrebă Marla și i se păru că aude pași pe aleea din cărămizi, dar îi ignoră.

Ochii lui Nick se întunecară seducător.

— Totul.

— Totul?

— Marla, tu aveai absolut totul. Bani, inteligență, frumusețe, dar nu-ți

era îndeajuns. Tu doreai… întreaga lume. Un colț al gurii i se ridică sarcastic. Și aproape că ai obținut-o.

— Pe… începu, apoi se poticni, totuși se sili să continue. Pe tine te-am dorit?

Bărbatul pufni.

— Nu.

Ochii i se îngustară și emoții necenzurate i se citiră limpede pe trăsăturile energice. Brațele i se întinseră brusc. O prinse de umeri și degetele lui strângeau ca fierul prin jachetă. O trase atât de aproape, încât femeia îi simți căldura, îi mirosi aftershave-ul de pe piele și văzu dilatarea ușoară, dezgustată a nărilor sale.

— Dar eu te-am dorit pe tine, rosti printre buze ce abia se mișcară; sfidarea îi încărca vorbele. Mai mult decât ar trebui un bărbat cu mintea întreagă să dorească o femeie, mai mult decât am dorit orice altceva în toată viața mea. Asta voiai s-auzi? Ești mulțumită?

— N-nu, recunoscu ea, mai confuză ca oricând.

— Atunci lucrurile sunt exact așa cum ar trebui să fie, pentru că, Marla, tu n-ai fost niciodată mulțumită.

De cealaltă parte a arcadei se auziră pași. Nick îi dădu drumul brusc la brațe, de parcă ar fi devenit pe neașteptate prea fierbinți.

De după colț apăru Lars. Purta blugi vechi și o bluză de trening și ținea un hârleț într-o mână și o greblă în mâna cealaltă. Era încruntat și ochii îi trecură de la Nick la Marla, iar ea se întrebă cât auzise din conversația lor, de cât timp fusese în grădină? Oare îi privise prin ceața care se destrăma, pitindu-se în spatele zidurilor de rododendroni și de brazi?

— Vă caută prin casă, rosti el și arătă spre Marla cu mânerul greblei.

— Cine mă caută? întrebă ea.

— Domnul Cahill, zise Lars apropiindu-se; expresia de pe chipul lui era dură, acuzatoare. Soțul dumneavoastră.

Femeia simți cum i se ridică sângele în obraji.

— A venit cu infirmierul pe care l-a angajat.

Vocea lui Lars era inexpresivă, dar în linia gurii se citea dispreț, iar în privirea rece ca oțelul, o acuzare tăcută. Încuviință din cap spre amândoi, după care trecu de leagăne și se îndreptă spre un șopron cu unelte de grădinărit.

— Cred că ar fi bine să mă duc și să fac cunoștință cu noul meu gardian.

— Asta crezi că este?

— Tu nu crezi așa? Marla nu se deranjă să-și ascundă agitația. Haide, Nick, chiar par ca și cum aș avea nevoie de prezența non-stop a unui infirmier? Trecu pe sub arcadă și clătină din cap. Poți să vii și tu înăuntru și să asiști la focurile de artificii.

— Crezi că va exploda cineva?

— Bineînțeles, și s-ar putea să fiu chiar eu, zise ea și urcă treptele spre ușa din spate. Dacă Alex crede c-o să-l las să-mi spună ce trebuie să fac, ar fi bine să se mai gândească. Își șterse tălpile pe covoraș și intră. N-o să permit nimănui să-mi pună lesa. Mai ales soțului meu, încheie apăsat, ambalându-se pentru o dispută serioasă.

Urcară împreună scara spre salon, unde Alex stătea de vorbă cu un bărbat înalt și slab, cu barbă scurtă, îngrijită.

— Ai apărut! rosti Alex, care era așezat pe marginea unui scaun cu aripi, cu mâinile încleștate între genunchi și atenția îndreptată asupra necunoscutului. Iisuse, Marla, pe unde-ai umblat? Am fost în camera ta, te-am strigat și mă pregăteam să-ncepem o căutare pe tot domeniul.

— Am fost în curtea din spate.

— Pe vremea asta?

Femeia nu răspunse. Umerii uzi ai jachetei, picăturile de ploaie de pe fața ei și obrajii îmbujorați de la aerul rece ar fi trebuit să fi fost dovezi suficiente în această privință.

— Am crezut că ai o întâlnire, i se adresă Nick lui Alex și se apropie de șemineu.

Flăcări trosneau sub grătar și izul de lemn ars plutea prin încăpere.

— S-a anulat, așa că m-am gândit să-i arăt lui Tom locurile. Marla, Nick, el este Tom Zayer, infirmierul Marlei.

— Te cunosc de undeva? întrebă Nick, privindu-l pe bărbat. Ne-am mai întâlnit?

— S-ar putea, încuviință Tom. Mă întâlnesc cu multe persoane. Am lucrat în secția Urgențe din Bayside și am avut un job și la Cahill House.

Sprâncenele lui Nick se împreunară.

— Îmi pari cunoscut.

Tom pufni și ridică din umeri.

— Este o lume mică.

— La spital! Sunt sigur că te-am văzut acolo.

— Foarte posibil.

Marla izbuti să afișeze un zâmbet forțat. Deși pumnii i se căzneau să rămână încleștați, își deschise degetele și se strădui să-și înfrâneze reacția.

— Mă bucur de cunoștință, îi spuse bărbatului. Îi întinse mâna și i-o strânse. Din păcate, soțul meu a comis o greșeală. În ciuda aspectului meu, de fapt n-am nevoie de nimeni care să fie cu ochii după mine. Sunt sigură că Alex va avea grijă să te plătească pentru deranj, însă nu am de fapt nevoie de serviciile tale.

— Ba vei avea nevoie de ele, interveni Alex.

Tom lăsă mâna Marlei și se retrase un pas; ridică brațele în semn de predare, după care se uită de la unul la celălalt.

— Hei, nu vreau să inoportunez.

— Nu-i nicio problemă.

Alex îi aruncă Marlei o privire care era menită să oprească imediat orice argumentație. Nu se întâmplă așa.

— Mă simt perfect și nu am nevoie de un infirmier. Ar însemna să irosim timpul lui Tom, răbdarea mea și banii tăi.

— A fost ideea lui Phil!

Alex încleștase fălcile și o venă începuse să i se zbată deasupra unui ochi. Marla bănui că rareori i se împotrivea cineva… și mai ales soția lui.

— *El* este doctorul, adăugă bărbatul.

— Atunci voi discuta eu cu Phil, replică Marla simțind cum frâiele stăpânirii de sine îi lunecau printre degete.

— Dacă este vreo problemă, interveni Tom, poate că ar trebui s-o rezolvați voi doi.

Alex îl țintui cu un deget pe infirmier.

— Nu-i problema ta, ripostă el. Este evident că ar fi trebuit să fi discutat asta ceva mai detaliat cu soția mea.

— Mult mai detaliat, întări Marla și auzi pe hol pașii Eugeniei și țăcănitul ghearelor lui Coco.

Grozav, exact ce-mi trebuia!

Bătrâna își scotea mănușile când apăru de după colț, iar Coco dădu buzna în încăpere, lătrând nebunește spre iritarea generală.

— Termină! se răsti Eugenia când cățelul se repezi spre Tom. Termină imediat! Dacă nu, la coteț! Șezi! De data asta animalul se conformă. Bună Alex, Nick… Marla, îi salută ea. Văd că ați făcut cunoștință cu Tom.

— Îl cunoști? o întrebă Marla.

— Sigur că da, a lucrat voluntar pentru noi la Cahill House. Ce mai faci? îl întrebă pe bărbat

— Bine, mulțumesc, răspunse acesta ușor nervos când Coco își reluă lătrăturile. Poate că ar trebui să plec.

— Marla nu vrea un infirmier, explică Alex.

— De ce nu vrea? Eugenia părea stupefiată. Doar vrei să te faci bine, nu-i așa, scumpo? Și cât mai repede cu putință.

— Bineînțeles.

— Atunci s-a decis!

— Nici vorbă! replică Marla.

— Nu vă supărați, dar eu n-am nevoie de așa ceva. Tom se întinse către servieta lui. Mai întâi, ar trebui să rezolvați situația între voi.

Alex nu cedă.

— Nu avem nimic de rezolvat. Ești angajat, și cu asta basta. Îți vom duce lucrurile sus, la etajul personalului, iar acum scuză-mă un minut până discut cu soția mea.

— Sigur că da.

Eugenia simți instantaneu atmosfera încărcată.

— Haide cu mine, îi propuse lui Tom, să-ți arăt casa. Nick… vrei să vii și tu?

— Eu am văzut-o, răspunse sec fiul ei, totuși înțelese aluzia și ieși din cameră după cei doi.

Coco lătră sălbatic.

— Gura! se răsti Marla la câine și izbi cu atâta putere cu talpa în podea, încât i se cutremurară oasele. Să nu te mai aud! Ai înțeles?

Ochii negri scânteiară. Cățelușul păru gata să mai latre, după care, cu un pufnet iritat, se întoarse și, cu coada băgată între lăbuțele albe, fugi după stăpâna sa.

— Animal mizerabil, murmură ea și se întoarse spre Alex. Nu am nevoie de un infirmier sau de un babysitter sau de orice crezi tu c-ai angajat. Și nu-mi zice mie aiureli că nu știu ce-i mai bine pentru mine sau că doctorul insistă – ai înțeles? – pentru că nu mă prostești. Nu cred niciun cuvânt!

— Poate că nu-i vorba numai despre tine, te-ai gândit la asta? replică Alex, iar vena de deasupra ochiului stâng îi deveni și mai pronunțată. Poate că-i vorba și despre mama și despre Cissy și despre liniștea mea

sufletească. Cum crezi că mă simt lăsându-te aici doar cu mama mea, care-i o femeie în vârstă, și cu fiica noastră adolescentă să aibă grijă de tine?

— N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine!

— Ba bine că nu! se răsti el și furia i se aprinse în ochi.

— Sunt o femeie adultă și casa asta-i plină de servitori. E Carmen, e Fiona, e Lars și Dumnezeu mai știe cine!

— Dar niciunul dintre ei nu are nici cea mai mică pregătire medicală!

Expresia lui era mai presus de exasperare și, la fel ca Nick cu numai câteva minute în urmă, își puse palmele pe umerii ei. Ochii îi revărsau foc și Marla avu impresia că dorea pur și simplu s-o zgâlțâie ca să-i bage mințile în cap.

— Pentru Dumnezeu, Marla, măcar pentru o dată în viața ta, gândește-te și la alții, da? Este o perioadă grea pentru noi toți, iar situația nu se-ndreaptă. Am și așa probleme cu afacerile.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, zise ea, totuși o parte din furie i se disipa, iar martiriul ei egoist dispărea la vederea disperării întipărite pe trăsăturile soțului ei.

Oare disperarea aceea era pentru ea? Sau pentru el? Se simți sfâșiată de o mie de emoții și, brusc, își aminti un alt moment, chiar pe podeaua asta, își reaminti palmele lui ținând-o de antebrațe, întrezări mânia de pe fața sa înroșită… vena, aceeași venă de pe fruntea lui pulsând. *Cățea*, mârâise el… sau fusese altcineva? Degetele care se înfipseseră în brațele ei o mai strânseseră acolo, dure, ca de oțel, provocându-i o durere arzătoare. De câte ori jucaseră ei exact aceeași scenă hâdă?

Probabil că acum pălise, iar în ochi i se citea groaza, deoarece, ca și cum ar fi înțeles brusc ce făcea, Alex îi dădu drumul și-și lăsă brațele pe lângă corp.

— La naiba, Marla, ai putea și tu, măcar o dată, să nu te împotrivești? întrebă el și-și trecu prin păr degetele ce-i tremurau.

Focul pârâia și trosnea în șemineu și în surdină se auzeau acorduri de muzică clasică, în contrast evident cu încordarea din încăpere și cu ploaia ce răpăia în geamuri. Alex băgă mâna în buzunar după un pachet de Marlboro și-și scoase o țigară.

— Dă-mi voie să am grijă de tine.

Lăsându-se să cadă într-un scaun, Marla își coborî capul în palme.

— Îmi… îmi amintesc… că ne-am certat, zise ea.

Auzi clicul brichetei. Ridică ochii și-l văzu pe bărbat trăgând adânc din țigară, apoi îndreptându-se către șemineu.

— Iar acum, urmă ea, acum… tu-ți încui ușile. Îl urmări cu privirea, simțind cum capul începe să-i pulseze de durere. Am vrut să intru în birou, să folosesc computerul, dar n-am putut.

— Uneori am dosare confidențiale în birou. De la serviciu, sau de la spital, sau de la Cahill House. Nu vreau ca personalul să se uite prin ele.

Marla își aminti de fișetele pe care le văzuse acolo. Nu puteau fi încuiate? Era chiar nevoie să-și încuie toate camerele?

— Aș dori să cred că personalul nostru este cinstit, spuse ea.

— Așa și este, dar sunt pur și simplu prudent. E din cauza poziției mele.

Sau pentru că ai ceva de ascuns… altceva?

— Mă face să mă simt mai degrabă ca o intrusă.

— N-ar trebui.

Alex își masă tâmpla cu mâna în care ținea țigara, ca și cum s-ar fi luptat cu o migrenă sâcâitoare.

Ceasul de la parter ticăia secundele și Marla se simți de-a dreptul mizerabil, întrebându-se cât de mult se îndepărtase de propriul ei soț și cât de mult avea să se îndepărteze în continuare.

— Da, iubito, încuviință el, ai dreptate. Ne-am certat, într-adevăr, chiar mai des decât mi-ar plăcea să-mi reamintesc. Dar nu-mi încui ușile sau fișetele din cauza asta. Clătină din cap. Nici gând de așa ceva și… și eu… am sperat… of, Doamne, Marla, tu ai fi putut muri în accidentul ăla, lăsându-ne singuri pe mine și pe copii, iar eu am sperat – rahat! – chiar m-am rugat ca tu și cu mine să putem trece peste toate astea.

Suflă o dâră prelungă de fum și continuă:

— Avem doi copii, iar ei nu sunt cu nimic vinovați de mizeria asta pe care am creat-o noi.

— Da, ai dreptate. Marla se simțea de-a dreptul jalnic în privința copiilor, totuși nu dorea să-l lase pe bărbatul acesta, sau pe oricare altul, de fapt, s-o calce în picioare. Nu te poți aștepta din partea mea să… să stau cu brațele-ncrucișate în casa asta, să nu-ncerc să aflu cine sunt, să nu-ncerc să-mi amintesc.

Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii și-și coborî privirea spre degetele împletite ale mâinilor ce-i atârnau între genunchi. Ce se-ntâmpla cu ea? De ce simțea nevoia să se certe cu Alex, să-și afirme independența? Își aminti

care-i fusese reacția față de Nick în grădină și închise ochii pentru o clipă. Ce fel de femeie era ea, râvnind cu voluptate la cumnatul ei, în timp ce nu simțea nimic pentru bărbatul acesta pe care jurase să-l iubească, să-l respecte și să-l asculte? Da, avea o problemă majoră cu docilitatea. Pur și simplu, nu era firea ei și știa cu toată ființa că nu fusese niciodată.

— Îmi pare rău că am pornit o ceartă, zise, ridicând ochii și luptându-se cu lacrimile care erau decise să i se prelingă pe obraji. Dar… Ridică obosită o mână. Mă simt frustrată!

— Știu, știu, rosti Alex și-și scutură țigara în foc. Perioada asta de acomodare va dura. Și ne va afecta pe toți. În plus, va fi mai rău înainte să fie mai bine. Poliția pare să creadă că Charles Biggs a fost asasinat. Sunt aproape siguri în privința asta. Cineva s-a deghizat în medic și l-a sufocat, apoi a ieșit din spital. N-a lăsat nicio urmă.

Marla se simți străbătută de un fior rece.

— De ce?

— Cine știe? Probabil vreun nebun.

Alex părea încordat. Îngrijorat.

— Probabil că n-are nicio legătură cu tine, urmă el, și nici cu accidentul, dar cred că ar fi mai bine să suflăm și-n iaurt. Vreau să dublez securitatea în jurul casei.

— Crezi că cineva o să-ncerce să ne facă rău? întrebă Marla.

Își frecă brațele ca și cum i-ar fi înghețat când se gândi la Charles Biggs, un bărbat pe care nu-l cunoscuse, un bărbat pe care, fără să vrea, îl împinsese mai repede spre mormânt.

— Să fiu sincer, nu știu ce să cred, recunoscu Alex și femeia se gândi la silueta pe care o văzuse în fereastră.

— Azi mi s-a părut că am văzut pe cineva în casă, zise ea.

Alex ridică brusc capul.

— Pe cine?

— Nu știu. În cele din urmă m-am convins că a fost doar în imaginația mea sau că era un servitor. Eram în grădină și am simțit ca și cum m-ar fi urmărit cineva, iar când am ridicat privirea la fereastră era cineva, dar nu l-am recunoscut.

— Dumnezeule, Marla, șopti el. De ce n-ai zis nimic?

— Pentru că n-am fost sigură. Poate că era cineva din personal.

— Dar te-ai speriat.

— Da, puțin, recunoscu femeia. Însă a dispărut numai cât am clipit din ochi.

— Gata, m-am hotărât. Prefer să suflu-n iaurt, cum am mai spus. O să dublez securitatea și o să-ncercăm și cu infirmierul, da? Peste câteva zile sau săptămâni, când te vei simți mai în putere, când lucrurile se vor calma, o să-l angajez cu salariu la Cahill House sau o să trag niște sfori la spital să-i dea un job acolo.

— Poți să faci asta?

— Cum să nu. Alex trase adânc din Marlboro, după care aruncă chiștocul în foc. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de la tata a fost că banii pot cumpăra aproape orice. Ia-l pe Nick, de exemplu. Dacă tatăl nostru nu l-ar fi scos pe cauțiune în tinerețe, probabil că și acum ar înfunda pușcăria.

— A fost închis? întrebă Marla surprinsă.

— Doar opt ore, sub acuzația de agresiune. Cineva a fost nepoliticos pe vremea când ieșea cu tine. Nick n-a privit asta cu ochi buni.

Marla rămase nemișcată și stupefiată.

— Pe atunci era foarte temperamental, continuă Alex. Și a avut al naibii de mult noroc că n-a sfârșit prin a fi condamnat între cinci și cincisprezece ani. Ridică din umeri. Ce a fost a fost. Și-a schimbat complet comportamentul.

Se apropie de Marla și-și puse din nou palmele pe umerii ei. De data asta presiunea lor nu mai era dureroasă, ci doar insistentă când o ajută să se ridice. Respirația îi mirosea a tutun, dar chipul îi era ferm.

— Acum… haide… Tom va rămâne. Pentru o vreme. Doar pentru o vreme. Până vei fi mai bine. Da?

Întrebându-se dacă nu comitea o eroare de proporții monumentale, ea încuviință încet din cap, lăsându-se ridicată în picioare și apoi îmbrățișată. Obrazul ei atinse lâna fină a sacoului lui Alex și închise ochii pentru o clipă.

— Bine, aprobă ea, pentru o vreme.

Încercă să scotocească mai adânc și să găsească sentimente de iubire pentru bărbatul acesta, soțul ei, tatăl copiilor ei. Nu avea nevoie decât de o scânteie măruntă de pasiune, de o amintire dragă, de *orice* nenorocită de senzație că între ei exista ceva special. Se luptă cu lacrimile și cu o apăsare pe piept care-i spunea că toate astea erau complet în neregulă.

Îl sărută cast pe obrazul perfect ras și speră că va putea lega din nou firele destrămate ale relației lor. Brațele lui Alex o cuprinseră, o lipiră strâns de el, dar nici de data asta Marla nu simți nimic. Absolut nimic. Pumnii i se încleștară de furie și deschise încet ochii.

Uitându-se peste umărul lui Alex, îl văzu pe Nick care stătea în pragul ușii ce dădea în foaier, cu brațele încrucișate peste piept, cu părul încă ud și strălucind sub candelabru. Ochii albaștri o priveau acuzator și rece și femeia își reaminti întâlnirea lor din grădină, pasiunea care pândise ascunsă în privirea sa. Acum pe buze îi apăru o grimasă ironică, de parcă ar fi surprins accidental o scenă la care se așteptase de mult timp.

— Bun-venit acasă, Marla, rosti el cu un sarcasm evident.

CAPITOLUL 9

Dacă ar fi avut cât de cât minte, ar fi plecat acum, ar fi părăsit orașul și și-ar fi văzut de viața lui, se gândi Nick când scoase o bere din minibar, deschise laptopul și-și verifică e-mailurile. Aici era! Raportul lui Walt Haaga, care aștepta să fie descărcat. Perfect! Oricât de mult detesta era electronicii, oricât jurase să nu mai facă niciodată parte din comunitatea internetului, iată că acum, în San Francisco, era sclavul ei.

În timp ce aștepta transferul datelor pe hard disk, deschise sticla de bere și privi pe fereastră. La ce se gândise azi, când o găsise pe Marla în grădină, așezată în leagănul de copii și legănându-se încetișor în timp ce pâcla se infiltrase prin vegetație? N-ar fi trebuit să rămână singur cu ea, n-ar fi trebuit s-o fi atins, n-ar fi trebuit să se fi gândit s-o sărute.

Dar făcuse toate astea. Și, în timp ce se împotrivise tentației, își amintise în culori vii felul cum părul ei strălucitor îi cădea peste umerii goi, ridicarea lină a sânilor cu sfârcuri întunecate, picioarele lungi ce se întindeau sub triunghiul perfect de cârlionți.

— Idiotule, mârâi el și mai trase o dușcă cu nesaț.

Ce anume din femeia asta îl atrăgea? Se schimbase de-a lungul anilor, se maturizase și fața îi era diferită, încă cu cicatrici după accident. Intensitatea înfocată și sexy a privirii ei fusese înlocuită de un alt tip de pasiune. Mai profundă. Periculoasă emoțional. Dar la fel de captivantă.

— Rahat!

Termină berea și, deoarece fișierul se descărcase, parcurse raportul lui Haaga, pagină cu pagină, până ajunse la o fotografie a lui Pam Jaffe Delacroix.

— La naiba, murmură el studiind femeia care semăna cu Marla.

Ar fi putut fi sora Marlei… nu chiar geamăna ei, dar în tot cazul o rudă apropiată. Același păr de culoarea mahonului încadra un chip frumos, totuși fruntea îi era mai lată ca a Marlei, ochii îi erau ceva mai rotunzi, bărbia mai ascuțită. Desigur, existau și alte deosebiri. Să fi fost doar o coincidență?

Sau Marla se schimbase? Nu doar emoțional, ci și fizic. Alex menționase că fusese supusă unor operații plastice după accidentul care o

mutilase, așa că era inevitabil să arate diferit față de femeia pe care și-o amintea. Oare erau aceeași persoană? Oare schimbaseră locurile? Identitățile? *Poftim?*

Privi încruntat imaginile. Fotografii ale lui Pam făcute de-a lungul anilor – cu soțul înainte de divorț, cu un copilaș pe o ambarcațiune, apoi, mai târziu, la festivitatea de terminare a liceului fetei.

Îi îngheță sângele în vene. Ce naiba se-ntâmpla aici?

— Gândește, Cahill, își spuse el asaltat de zeci de întrebări.

Ce se întâmplase în noaptea aceea pe autostrada 17? Cine era femeia asta pe care nimeni n-o întâlnise și care fusese totuși singură cu Marla în noaptea când murise? De ce continua poliția să investigheze cazul dacă fusese un simplu accident?

Nu-i plăcea direcția în care-l duceau gândurile. Atinse ecranul laptopului de pe care-l privea chipul lui Pam. Nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca Marla, dar nici cu mult mai prejos.

— La naiba! mormăi și scoase stickul de memorie din laptop.

Era târziu, după miezul nopții, dar văzuse un centru de copiere non-stop la numai câteva străzi depărtare și dorea să transfere raportul și imaginile pe hârtie. Îmbrăcă jacheta, coborî scara și, cu stickul băgat într-un buzunar, își ridică gulerul pentru a se feri de vântul ce sufla dinspre golf. Traficul era degajat, iar în pâcla fină, luminile orașului tremurau și se încețoșau. Își înfundă pumnii în buzunare și se gândi la Marla; cum fusese cât pe-aci să moară pe șoseaua montană cu serpentine.

Iar Pam Delacroix murise.

Sări peste o băltoacă, apoi traversă strada printr-un loc interzis spre centrul de copiere, unde găsi un puști cu acnee care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani și care era mult mai eficient decât părea.

Nu dură mult. În mai puțin de o oră avea fotografiile, rapoartele dactilografiate, declarațiile financiare, sintezele, o listă de amenzi auto și destule informații despre Pam Delacroix și membrii familiei ei pentru a-l ține treaz toată noaptea.

Odată revenit la hotel, întinse toate hârtiile pe pat, adăugă dosarele primite de la Alex despre companie și Cahill House și le aranjă pe categorii. După care se apucă de treabă.

Undeva în maldărul acela trebuia să existe un indiciu despre situația în care fusese atras. Trebuia doar să cerceteze foarte atent și să facă

conexiunile necesare.

* * *

Tony Paterno sperase într-un miracol.

Nu se alesese cu absolut nimic.

Intră în trafic cu Cadillacul lui model ’69, o mașină decapotabilă lată pe care o moștenise de la tatăl lui, și porni spre nord, spre Golden Gate. Paterno obișnuia să respecte regulile. Cu excepția cazurilor când regulile i se puneau în cale. Iar în asemenea ocazii se știa că le ignora. Așa cum intenționa să procedeze și acum. Chiar dacă asta însemna pătrunderea prin efracție.

Grupa sanguină a Pamelei Delacroix era O pozitiv, aceeași care fusese consemnată pe certificatul ei de deces. Grupa sanguină a Marlei Cahill era O negativ, potrivit fișei din spitalul Bayview. El mai discutase odată cu polițistul care răspunsese de scena accidentului și se liniștise că nu existase o confuzie dezastruoasă. Pam Delacroix murise.

Teoria schimbului între cele două femei fusese înmormântată.

Porni girofarul și trecu pe altă bandă înainte de a se apropia de pod și se întrebă posomorât de ce nu se înregistra niciun progres în blestematul ăsta de caz.

Desenul pe care portretistul poliției îl realizase bărbatului ce purtase ecusonul lui Carlos Santiago în noaptea când murise Charles Biggs putea fi al oricărui bărbat alb, înalt de aproximativ 1,80 metri și cu o greutate de 80 de kilograme, care fusese în noaptea aceea în San Francisco. Nu exista absolut nimic care să-l distingă de alți sute de mii de bărbați. Avea păr șaten, nici lung, nici scurt, mustață și ochelari.

Era posibil ca suspectul să-și fi vopsit părul, să-și fi ras mustața, să folosească lentile de contact și să se afle deja la mii de kilometri depărtare de spital.

Ca atare, Paterno trebuia s-o ia de la zero.

Mestecând o lamă de chewing-gum care-și pierduse demult orice gust, detectivul privi bara amortizoare a Hondei din fața sa, în timp ce ștergătoarele Cadillac-ului curățau de zor parbrizul. La radio, un psiholog o sfătuia prin telefon pe o biată femeie al cărei soț o înșela să „se trezească și să simtă aroma de espresso”. Încruntat, pierdut în propriile-i gânduri, văzu cablurile de culoarea ruginii fulgerându-i în vederea periferică și nu realiză decât vag traversarea brațului de apă verzuie ce lega Oceanul Pacific de

Golful San Francisco sau faptul că prin acoperișul decapotabilului său vechi picura din nou.

Îndreptă mașina spre Sausalito și încercă să-și ignore instinctul care-i spunea că Marla Cahill nu era persoana despre care susțineau toți că ar fi fost. Dar dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci cu siguranță că soțul ei ar fi constatat o diferență.

Amnezia nu putea camufla cicatrici fizice vechi, nu putea schimba înfățișarea fizică, nu putea modifica glasul…

— La naiba!

Aproape că ratase ieșirea din capătul nordic al podului și trebui să ambaleze motorul mașinii vechi ca să treacă prin fața unui tir spre banda de ieșire. Pam Delacroix locuise singură într-o casă plutitoare în Golful Richardson, într-o veche comunitate de artiști și scriitori din Sausalito. Fiica ei plecase de acasă și se descurca pe cont propriu, iar fostul soț, Crane Delacroix, era un inginer ce lucrase într-o companie de software care-i îmbogățise pe toți angajații când fusese cotată la bursă. Inclusiv pe Crane. Potrivit relatărilor, fosta lui soție trăia din banii obținuți de pe urma divorțului, nu se sinchisise niciodată să mai practice avocatura și încercase câte puțin din toate artele și meșteșugurile, de la ceramică smălțuită, la scris. Intermedia și afaceri imobiliare, însă nu vânduse nimic de peste șase luni și lucra în principal de acasă, astfel că trecea rareori pe la sediul companiei cu care era asociată.

Polițistul ajunsese la concluzia că mulți auziseră de ea, dar puțini o cunoșteau cu adevărat.

Lăsă mașina într-o parcare publică, apoi găsi casa plutitoare a lui Pam între o ambarcațiune ce fusese convertită în locuință permanentă și altă casă pe platformă. În port era liniște, iar cerul plumburiu și ploaia slabă ofereau o oarecare acoperire, excelentă pentru ce avea în minte. Paterno bătu energic în ușă, apoi așteptă. Nu răspunse nimeni, așa că încercă clanța. Era încuiat, însă încuietoarea era banală. Detectivul aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu era privit, și o deschise folosind cardul de credit. Data viitoare avea să fie înarmat și cu mandatul de percheziție necesar, dar acum nu avusese timp de pierdut.

Decesul lui Pam Delacroix continua să fie considerat urmarea unui accident rutier, însă Paterno îl examina din alt unghi de vedere. Prea multe detalii nu se potriveau și muriseră doi oameni. Charles Biggs și Pam

Delacroix nu aveau să mai poată declara niciodată ce se întâmplase în noaptea aceea, iar Marla Cahill susținea că era amnezică. Cineva nu avusese destulă răbdare pentru a lăsa natura să-și urmeze cursul cu Biggs. De ce?

Trebuia să existe o legătură, un fir de care el să tragă astfel încât întreaga țesătură de minciuni din jurul morții lui Pam să se poată destrăma.

Având grijă să nu atingă nimic, trecu prin parter, care se compunea din două dormitoare, o baie și o sufragerie ce fusese transformată în cabinet de lucru. Avea un șemineu detașabil, înconjurat de rafturi pline ochi cu biblioteca legislativă personală a lui Pam; lambriurile pereților erau întunecate. O ușă glisantă dădea pe o punte dincolo de care se întindea golful.

Computerul se găsea pe un birou de colț; pe monitor se derulau imagini cu fiica ei.

Paterno nu ezită și-și puse o pereche de mănuși de plastic, după care, atent să nu miște nimic de la locul său, examină fișierele personale ale Pamelei Delacroix. Nu găsi nici numărul de telefon, nici adresa Marlei Cahill. Nu existau însemnări despre ea. Pe calendar, în dreptul datei accidentului nu exista nicio notificare.

— Grozav…

Pe birou erau împrăștiate cărți de referință legislative, manuale despre procedurile poliției și adopții, studii de caz în drepturile parentale, iar în programul de procesare a textelor existau câteva capitole dintr-o carte la care lucrase Pam. Părea un alt thriller cu avocați. Prin urmare, Pam Delacroix sperase să exploateze tendința din lumea literară, ca mulți alți foști avocați înaintea ei.

Robotul telefonic clipea, așa că Paterno derulă înregistrarea, însă apelantul închisese fără să lase un mesaj.

Detectivul își notă în minte să ceară un desfășurător al conversațiilor lui Pam.

Ieși din cabinet și urcă la etaj pe o scară în spirală. Bucătăria, livingul, dormitorul principal și baia erau neașteptat de ordonate prin comparație cu camera de lucru. Toate pernuțele înflorate erau perfect aliniate, iar pe blatul bucătăriei nu era nici măcar o firimitură.

Bărbatul se uită la fotografiile din dormitor, de pe tăblia măsuței. O văzu bineînțeles pe fată, Julie, cu robă și tocă de absolventă, ținând în brațe o

pisică albă cu pete negre și portocalii.

Nimic nu părea anormal. Șifonierele erau atât de ordonate, încât aveau hainele aranjate după culori, iar sertarele și dulapurile din bucătărie arătau de parcă Pam așteptase un fotograf de la *House Beautiful* sau vizita neanunțată a soacrei.

Totuși cabinetul de lucru diferea…

Întorcându-se acolo, Paterno cercetă mai atent, deschizând fișierele recent utilizate, însă nu găsi decât ciorne de capitole ale cărții Pamelei. După aceea scoase la imprimantă agenda de adrese și calendarul computerului.

Băgă hârtiile în haină, părăsi casa și încuie ușa în urma sa. Data viitoare când avea să vină aici, avea să respecte toate regulile.

Merse în parcarea unde-și lăsase mașina și privi peste golf spre Peninsula Tiburon, o zonă pitorească și scumpă. Conrad Amhurst, tatăl Marlei Cahill, trăia acolo într-un cămin pentru bătrâni. Paterno miji ochii, trecu la volan, băgă în viteză și ieși din parcare. Copiii lui spuneau despre mașină că era un vapor și doreau ca el s-o schimbe cu un model mai recent, însă detectivului îi plăcea interiorul tapisat cu piele roșie și pata de pe bord unde statueta Maicii Domnului, care aparținuse tatălui său stătuse aproape treizeci de ani.

Nu credea că avea să vândă automobilul. Cel puțin nu deocamdată.

* * *

— *Mon dieu!*

Coafeza personală a Eugeniei se uită o dată la Marla și aproape că leșină pe podeaua foaierului.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ți-am spus despre accident, îi aminti soacra Marlei.

— Nu, mă refeream la… părul doamnei.

— L-am tăiat singură, răspunse Marla cumva amuzată de expresia de oroare sinceră de pe chipul femeii micuțe.

— Bun, bun, o să vedem… Ah, va trebui să mă gândesc la asta. După aceea, ca și cum și-ar fi dat seama de felul în care cuvintele ei ar fi putut-o afecta pe noua clientă, surâse larg. Nu vor fi însă probleme – pot face minuni. Aveți o față frumoasă, pe care n-ar trebui s-o ascundeți, ia să văd… Culoarea asta vă mulțumește?

— Vreau doar să-l tund, zise Marla, să-l îndrept cumva.

Helene îi aruncă o privire vicleană, de felul „Ce știi tu?”, apoi luară liftul la etaj, unde coafeza începu să-și pună în valoare talentul. Insistă să o spele cu șampon, să aplice un pachet cu produse de condiționare și abia apoi să înceapă să-i aranjeze părul. Cu o expresie încordată, de parcă sarcina ei era echivalentă cu sculptarea celui de-al cincilea chip de președinte în Muntele Rushmore, lucra, mormăind pentru sine, clătinând din cap și, în cele din urmă, uscând ceea ce era o capodoperă în opinia Marlei. Cârlionți moi de culoarea mahonului îi acopereau aproape complet cicatricea, pentru ca apoi să se piardă treptat spre ceafă.

— Sunteți norocoasă, comentă Helene înclinând capul într-o parte ca să-și admire munca. Aveți o frumusețe naturală.

Marla se privi fără chef în oglindă, unde-și văzu chipul tot tumefiat și presărat de vânătăi.

— Da, da, insistă cealaltă. Vânătăile vor dispărea în curând, iar cu pomeții și cu ochii dumneavoastră – veți fi superbă. O știu! Ridică o mână și-și dădu peste cap ochii expresivi. Ar trebui să vedeți cu ce trebuie să lucrez uneori.

— Mulțumesc, zise Marla și se simți roșind, încântată de compliment.

La naiba, în seara asta avea să cineze realmente cu familia. Da, nu putea să mănânce decât supă. Da, încă nu-i fuseseră scoase sârmele. Era însă familia și trebuia să se simtă parte din ea, să se conecteze cu fiica și cu soțul ei.

Și arăta într-adevăr mai bine, se gândi ea, zărindu-și imaginea într-o oglindă de pe hol când o conducea pe Helene spre ușă.

Telefonul țârâi și ea răspunse în mod reflex.

— Alo?

— Tu ești, Marla? întrebă un glas de femeie.

— Alo? se auzi alt glas de femeie – era Carmen, de pe o linie secundară.

— Am răspuns eu, zise iute Marla și se auzi un clic, iar Carmen închise. Da, eu sunt, zise după aceea în receptor și zări cu coada ochiului cum Eugenia, care își lua rămas bun de la Helene în ușă, întoarse capul.

— Slavă Domnului c-am reușit să dau de tine în cele din urmă. Femeia suspină adânc. Sunt eu, Cherise. După accident, am încercat întruna să te găsesc.

Ușa se închise și Eugenia se răsuci, mijind ochii spre Marla ca și cum ar fi fost o profesoară severă, iar nora ei ar fi fost o elevă neastâmpărată,

prinsă în timp ce trimitea bilețele prin clasă.

— De fiecare dată când am sunat, am fost refuzată, dar Nick mi-a spus să insist și… ei bine, probabil c-a intervenit Domnul. Cum te simți? întrebă Cherise și vocea ei era plină de îngrijorare.

— Mai bine.

Marla văzu expresia dezaprobatoare a bătrânei și o ignoră. La etaj, James începu să plângă.

— Știu c-a fost greu, continuă Cherise. Și rănile, și pierderea prietenei… A fost cu adevărat groaznic. Câteodată încercările la care ne supune Domnul sunt greu de înțeles.

Nu mai spune!

— Reverendul și cu mine am dori să-ți facem o vizită.

— Prin „reverend" te referi la soțul tău? întrebă Marla.

— Da. Ah, ai dreptate… am uitat de amnezia ta. În vocea Cherisei se simți un zâmbet. El se prezintă ca reverendul Donald.

O imagine a lui Donald Duck – cu aură și aripi de înger, despre care era sigură că o văzuse cu mult timp în urmă – îi fulgeră prin minte. Probabil că reverendului Donald nu i-ar fi plăcut comparația.

— Veniți.

Copilul plânse din nou și Marla privi în sus, spre scară. Unde era Fiona?

— Eventual, mâine, ce zici? După-amiază? sugeră Cherise.

— Printr-un noroc am agenda liberă, glumi Marla, refuzând să cedeze impresiei că ar fi trebuit să discute cu cineva înainte de a invita musafiri.

Asta era casa ei – ce naiba? – iar în clipa asta, judecând după plânsetele ce se auzeau de la etaj, trebuia să închidă telefonul și să se ocupe de copilul ei.

— Mâine dimineață o să-mi scoată sârmele din maxilar, așa că atunci voi fi în stare să vorbesc clar.

— Perfect. Atunci o să-i spun și reverendului și vom ajunge undeva între orele trei și patru. Poate că-l pot convinge și pe Monty să ni se alăture.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, zise Marla, apoi închise și privi grimasa de nemulțumire a Eugeniei.

— Ai invitat mâine pe cineva?

— Din familie, replică Marla, iritată de tonul disprețuitor și superior al soacrei, și porni în sus pe scară. Cherise și soțul ei. Reverendul Donald.

— Doamne Dumnezeule!

— Exact ce-a zis și ea, spuse femeia privind în jos de pe palier. Ar putea să vină și fratele ei.

Copilașul încetă să mai plângă.

— Montgomery. Minunat, rosti Eugenia printre dinți. Ar trebui să iasă ceva interesant.

Amin, se gândi Marla caustic și urcă să-l ia pe James.

* * *

— Marla s-a schimbat.

Nick stătea aplecat pe scaunul din dreapta șoferului în Jaguarul pe care Alex îl conducea pe Market Street spre golf. Cerul era cenușiu-deschis, iar asfaltul umed de la burnița de mai devreme.

— Bineînțeles că s-a schimbat. N-ai mai văzut-o de ani buni.

— Nu la asta mă refeream.

Nick privi cartierul financiar din San Francisco cu ochi pesimiști. Blocuri-turn din beton și oțel se ridicau spre cer, traficul ticsea străzile, iar pietoni purtând serviete, genți, rucsacuri și umbrele se grăbeau agitați pe trotuare. Semafoare clipeau, motoare uruiau și oameni strigau. Porumbei și pescăruși fâlfâiau din aripi, ridicându-se câțiva metri de pe trotuarele aglomerate.

Nick detesta locurile acestea. În toate detaliile lor.

— Bun, de acord, deci Marla s-a schimbat, recunoscu Alex și apăsă bricheta în locașul ei când se opriră la un stop și un puhoi de oameni se năpusti de pe trotuare pentru a traversa strada. Abia a supraviețuit nașterii celui de-al doilea copil și unui accident traumatic în urma căreia au murit prietena ei și un străin. Acum nu mai are deloc memorie, a fost supusă unor operații de chirurgie reparatorie, iar maxilarele îi sunt legate cu sârme de aproape două luni. Tu n-ai mai văzut-o de niște ani. Da, îmi imaginez că-ți pare că s-a schimbat masiv.

Bâjbâi prin buzunarul sacoului, scoase un pachet de Marlboro și extrase o țigară exact când bricheta sări din locașul ei. Își aprinse țigara.

— Eu sper c-o să-și revină… nu numai fizic, ci și mental, c-o să scape de amnezia asta. Frână la următorul stop și pietonii roiră din nou în jurul Jaguarului. Mă-ndoiesc că va mai arăta vreodată ca înainte, se plânse Alex.

— Poate să mai facă și alte operații.

— Da, de ce nu? Călcă pedala accelerației și automobilul țâșni. Ți-ai dat probabil seama că în căsătoria noastră există destule probleme.

Nick încleștă fălcile.

— Cherise a amintit că v-ați separat de vreo două ori. Ce s-a întâmplat?

Alex îi aruncă o privire dură.

— Nu-i tocmai ușor să trăiești cu o persoană ca Marla.

— Ceea ce nu se poate spune însă despre tine.

— Da, sigur! pufni Alex. Cred că nu mai contează de acum. Situația s-a îndreptat. Am menționat-o doar fiindcă era inevitabil ca subiectul să apară și voiam să auzi totul de la mine.

Nick nu comentă. Îi văzuse chiar ieri pe Alex și Marla îmbrățișându-se în salon.

Iar tu ai fost cât pe-aci s-o săruți în grădină.

Alex intră cu Jaguarul în parcarea subterană a unei clădiri gigantice aflată imediat lângă Embarcadero. Construită numai din oțel, beton și sticlă, clădirea domina cartierul financiar și găzduise birourile firmei Cahill Limited în ultimii șapte ani de când Alex decisese că sediul mic din cărămidă pe care compania îl deținuse de aproape un secol nu era suficient de prestigios.

Nick era de părere că mutarea fusese una dintre greșelile majore ce reduseseră profiturile și le transformaseră în pierderi. Mutarea în sine costase aproape un milion de dolari, iar acela nu a fost decât începutul. Chiria era astronomică și nu putea fi justificată nici măcar de zona de lux. Cel puțin, așa i se părea lui Nick.

Alex opri pe un loc îngust, rezervat, din parcare, apoi îl conduse la liftul cu care urcară la etajul al doilea și la ușile duble din sticlă pe care era gravat logoul companiei.

Se opri doar cât să-l prezinte pe Nick secretarei și să-și ia corespondența, după care își conduse fratele într-o sală mare de colț, în care se aflau un birou uriaș, o sofa, o măsuță cu două scaune grupate laolaltă, un bar și o credență dispuse pe un colț. Domeniul privat al lui Alex Cahill, se gândi Nick. Prin ferestrele din spatele biroului se vedea panorama orașului. Acoperișurile dispuse la diverse niveluri ofereau cea mai bună perspectivă asupra golfului prin ceață și burniță.

— Există și locuri mai urâte în care să muncești, comentă Alex, scoțându-și pardesiul și fularul.

— Mult mai urâte.

— Știu ce crezi – că totul nu-i decât imagine, că și așa costă prea mult

și că birourile ar trebui mutate într-un cartier cu chirii mici din jurul golfului, sau poate chiar în sediul inițial. Își atârnă hainele într-un dressing care era mai mare decât cel al lui Nick de acasă. Crede-mă, m-am gândit la asta, totuși avantajul de a fi aici, în centrul orașului, contactele pe care le-am stabilit pur și simplu doar în clădirea asta, prestigiul de a fi o parte din cartierul financiar – toate astea aduc niște beneficii. Și sunt mai aproape de casă, așa că mă pot ocupa de copii mai mult decât o făcusem înainte. Iar acum când Marla este în convalescență, este chiar un avantaj.

Închise ușa dresingului și se așeză la birou, deschizând computerul cu un gest automat și făcându-i semn lui Nick să se așeze într-un scaun tapițat cu piele.

În timp ce Alex se uita la cotațiile bursiere de pe monitor, Nick observă fotografiile de pe credență. Imagini ale lui Alex dând mâna cu guvernatorul statului, stând în fața unui avion Lear, în echipament de golf cu un grup de bărbați, apoi portretul de familie. Marla, Cissy și Alex, fotografiați acum mai bine de zece ani, pe un fundal complet alb. Cissy nu mai era un prunc și stătea, în volănașe și panglici roz, în brațele Marlei. Ochi rotunzi și inocenți, obraji rumeni ca merele și sprâncene ridicate – întreaga expresie a fetiței degaja curiozitatea intensă. Cu totul diferită față de tatăl ei. Ținând o mână pe umărul Marlei, Alex, în costum negru, stătea în spatele soției sale într-o postură posesivă, cu spatele rigid și mândria revărsându-se din zâmbetul plin de sine, bine exersat. Privirea lui Nick i-a fost însă atrasă de femeia aflată în centrul pozei. Nici măcar un fir din părul bogat de culoarea mahonului nu era deranjat de la locul său. Brațele ei își cuprindeau fiica, iar ochii de un verde aprins scânteiau. Zâmbetul oferea doar o aluzie a dinților albi și era imaginea perfectă a soției corporatiste în rochie neagră, simplă și elegantă, creând o iluzie despre care Nick știa că o ascundea pe adevărata femeie din interior.

— Asta a fost făcută la prima aniversare a lui Cissy, rosti Alex observându-l unde se uita. Acum doisprezece ani.

— O familie fericită.

— În cea mai mare parte a timpului.

— Ar trebui să mai faceți una.

Sprâncenele lui Alex se împreunară pentru o clipă, de parcă n-ar fi înțeles remarca.

— Ah, din cauza copilului? Da, cred că ai dreptate. Își uni vârfurile

degetelor de la mâini sub bărbie și se lăsă pe spate în scaun, cu o privire încruntată. Cred că, cu toate problemele mele, nu m-am mai gândit la o ședință foto. Bun, să revenim acum la treburile noastre – am anunțat personalul că vei avea acces complet la orice ai nevoie, iar de lucrat poți s-o faci fie în sala de ședințe, fie o să-ți căutăm un birou liber.

— Sala de ședințe este perfectă atât timp cât pot lua și acasă dosare.

Alex își frecă bărbia.

— Doar cu condiția să te muți în vechea ta cameră din reședință. Nu vreau să duci date ale companiei în hotel, unde pot fi văzute sau chiar furate de oricine. Nu că n-aș avea încredere în tine, dar este o chestiune de securitate.

— Mi-ai dat deja niște dosare, îi reaminti Nick, știind prea bine că e doar un pretext.

— Da, dar între timp m-am răzgândit.

— Rahat! Nick se strâmbă, apoi își aminti că, înainte de a se fi alăturat afacerii familiei, fratele său fusese un avocat corporatist de succes. De ce tu și mama insistați așa de mult să mă mut în reședință?

Alex ezită.

— Este vorba despre o chestiune legată de control, nu? Nu controlul dosarelor, ci al meu.

— Întotdeauna ai fost suspicios, pufni Alex.

— De aceea m-ai angajat. Ca să-mi poți pune la treabă mintea suspicioasă. Sau nu-i așa? Ce vrei, de fapt, de la mine, Alex? Ai fi putut angaja pe oricare dintre consultanții cu renume în rezolvarea problemelor corporatiste din orașul ăsta. Nu trebuie să fii mare savant ca să vezi că economisirea banilor se face prin reducerea cheltuielilor și creșterea prețurilor, prin crearea unei marje de profit mai mari sau prin vinderea mai multor produse cu aceeași marjă de profit. Cât despre situația ta familială, ai fi putut angaja guvernante, infirmiere, companioane pentru Marla, mama și copilaș, ca să poți avea mai mult timp liber. Realmente n-ai nevoie de mine aici.

Își privi în tăcere fratele îmbrăcat în costumul impecabil croit de comandă, cu cravată de două sute de dolari, după care adăugă:

— Atunci de ce naiba a fost necesar să vii tocmai până în Oregon ca să-ți susții cazul?

Alex răsfrânse buzele și tăcu câteva secunde, fie pentru efect teatral, fie

pentru că șovăia să spună adevărul. Se uită la fotografiile de pe credență.

— Din cauza Marlei.

Din nou numele femeii. Din nou, Nick era prins între cei doi. Ca întotdeauna. Insinuări nerostite păreau să se târască peste covorul gros și să lunece peste accesoriile din lemn de nuc și bronz.

Alex se aplecă în față și scaunul scârțâi.

— Știam că exista riscul să-și piardă memoria. Doctorul Robertson mă avertizase în privința asta. Știam, de asemenea, că imaginea ta i-ar putea da un impuls pozitiv. După toate câte s-au întâmplat, doream să fii aici.

— N-ai dorit asta niciodată.

— Poate că m-am schimbat.

— Nici pomeneală!

Alex era ultimul om de pe Pământ care să se schimbe cu o sută optzeci de grade.

— Este posibil ca Marla să nu mai iasă din… starea asta. A început înainte de accident, cu vreo două săptămâni înainte de nașterea lui James și, indiferent că-ți place sau nu, a avut legătură cu tine, Nick.

— Nu văd cum ar fi putut avea.

— Între voi doi a existat întotdeauna o relație și o știm prea bine. Marla a avut mereu pentru tine o slăbiciune, care n-a dispărut complet nici după ce s-a măritat cu mine. Oftă și se trase de nodul cravatei. Când s-a trezit, a rostit numele tău, nu pe al meu. Se încruntă gânditor, după care ridică din umeri. M-am gândit că tu ai putea s-o ajuți să se însănătoșească.

— Nu cred povestea asta, Alex. Nicio iotă. Dacă Marla trebuie să se facă bine, poți să angajezi medici sau psihiatri, sau orice ar fi nevoie, dar în niciun caz nu o va ajuta dezgroparea unor lucruri care s-au petrecut acum cincisprezece ani. Nu!

Nick simțea vinovăția înfășurându-se în jurul plămânilor săi, astfel că-i venea greu să respire. Da, el și Marla se iubiseră și fuseseră împreună, dar asta se petrecuse înainte ca ea să se mărite cu Alex. Se ridică fără grabă de pe scaun, fără să-și ia ochii de la fratele lui.

— Aici mai este vorba despre ceva. Tu nu-mi spui totul. O simt.

— Și ce ar fi?

— Nu știu, recunoscu Nick, dar o să fac tot posibilul să aflu.

* * *

Marla își dădu seama puțin cam târziu că n-ar fi trebuit să coboare la

cină. Toată familia se strânsese în jurul mesei acoperite cu o faţă de masă scumpă din în pe care fuseseră aşezate vesela şi tacâmurile din porţelan, cristal şi argint. Fuseseră aprinse sfeşnice, se auzea discret muzică ambientală şi sub candelabrul a cărui lumină fusese diminuată se afla un aranjament floral din trandafiri, irişi şi margarete proaspete. Alex stătea într-un capăt al mesei, iar ea în capătul opus. Pe o latură, Cissy era aşezată alături de bunica ei, iar pe cealaltă stătea Nick, care-i aruncă o privire rece, după care păru să tolereze absent conversaţia ce se desfăşura pe fundalul muzicii plăcute şi a zăngănitului de tacâmuri. Antricot de vită, cartofi cu pătrunjel, fire subţiri de sparanghel garniseau toate farfuriile, iar aromele se întrepătrundeau delicios.

Marla se simţea nelalocul ei cu bolul în care se afla supa-cremă ce-i fusese preparată special. Era prima masă oficială pe care o lua cu familia şi nu-i plăcea deloc. Poate că de vină erau amnezia sau medicamentele pe care le lua, se gândi ea agăţându-se de orice ar fi putut explica sentimentul de detaşare de momentul acesta, de familia ei. Poate că-i revenea paranoia. Sau poate că totul se datora faptului că-şi amintea că se întâlnise cu Nick în grădină şi că dorise ca el s-o sărute.

Folosi stângace o lingură ca să soarbă din supa-cremă de crevete şi stomacul ei, deja încordat de emoţii, se simţi şi mai rău.

Conversaţia a fost artificială şi rigidă ca un cadavru. Alex a vorbit despre bursă şi afaceri, iar Eugenia a amintit de Cahill House şi de dificultăţile de a găsi un administrator. În mare parte tăcută, Cissy îndură totul cu suspine prelungi de suferinţă şi o expresie de plictiseală totală. Marla n-o învinui. Nick îşi limită comentariile la răspunsuri monosilabice şi dedică mai multă atenţie tăierii antricotului.

Ai avut o relaţie cu el. I-o spusese chiar bărbatul. Fuseseră iubiţi, îşi simţea obrajii arzând, deoarece îşi putea imagina perfect asta. Deşi nu avea nicio amintire a clipelor când făcuseră dragoste, nicio imagine a corpului lui gol, credea că totul fusese aievea. Ceva din Nick o atrăgea în mod irezistibil. Atrăgător într-un mod neconvenţional, cu chipul tăbăcit de soare, vânt şi ploi, cu un simţ tăios al umorului, care era de-a dreptul ireverenţios, îl găsea incredibil de sexy şi se detesta pentru asta. Cu certitudine erau de vină medicamentele, propria ei stare de confuzie, amnezia blestemată care-i afecta gândirea şi totuşi, privindu-i trăsăturile ca dăltuite în piatră, pielea bronzată întinsă peste pomeţii înalţi, fruntea lată şi maxilarul pătrat, simţea

aceeași atracție pe care o încercase în grădină și în camera din spital.

Sorbi iarăși din supă, încercă să se concentreze asupra conversației și nu se mai hazardă să-i arunce altă privire. Stomacul îi chiorăia la vederea mâncării adevărate și abia aștepta să scape de blestematele de sârme. *Încă o zi.*

— Mama mi-a zis că i-ai invitat aici pe Cherise și pe soțul ei, rosti Alex în cele din urmă din spatele lumânărilor ce pâlpâiau în sfeșnice.

— Exact. A sunat ea. O să vină mâine.

— Crezi că-i o idee înțeleaptă?

Alex decupă cu atenție grăsimea antricotului. Tăie o bucată, apoi o afundă în sosul de hrean.

— Știi ce părere am eu despre musafiri, zise Marla.

— Dar… Cherise și Montgomery nu sunt tocmai prieteni.

— Ei fac parte din familie.

Eugenia lăsă furculița din mână.

— Au existat niște resentimente, înțelegi?

— Frățioare!

Cissy sorbi o gură mare de apă dintr-un pocal de cristal în care dansau cuburi de gheață și o felie de lămâie.

— O să discutăm despre asta mai târziu, rosti Alex privindu-și fiica.

— Da, da, sigur că da. Eugenia se învăpăie la față. Nu-i niciun motiv să discutăm subiectul la cină.

— De ce nu? întrebă Nick.

— Cissy nu vrea să audă.

Eugenia se sili să zâmbească și se întinse către paharul ei cu vin.

— Exact, nu vreau, aprobă adolescenta.

— Eu cred că ar fi bine ca ei să vină aici, rosti Nick și se lăsă pe spate în scaun; în lumina redusă a candelabrului, ochii lui albaștri păreau și mai întunecați. Poate că se va limpezi atmosfera.

Alex făcu o grimasă și clătină din cap.

— Nu vor fi decât necazuri. Așa sunt ei mereu. Chiar și după ce am încercat să-l ajut pe soțul Cherisei și i-am oferit un job la Cahill House…

— Toate astea aparțin trecutului, zise Eugenia rece și Alex se strâmbă nemulțumit.

— Exact.

Nick își împinse farfuria într-o parte; părea ca și cum ar fi dorit să plece

în trombă din încăpere, odată cu scurgerea secundelor încordate. Marla își puse jos lingura și decise că acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a-și formula cererea.

— După ce-mi scot sârmele, vreau să merg la tata, anunță ea.

Eugenia înțepa un cartof cu furculița. Ea nu reacționă în niciun fel, însă Alex ridică brusc capul. O privi cu ochii mijiți.

— La Conrad? De ce?

— În primul rând, pentru că-i tatăl meu. Și m-ar putea ajuta. Să-mi amintesc, vreau să zic. Am… am înțeles că-i grav bolnav.

— Așa este și aș dori să mergem cu toată familia la Tiburon, să-l vizităm. Mai ales cu micuțul James. Dar trebuie să mă gândesc și la el, sărmanul. Alex își împinse farfuria într-o parte, puse coatele pe masă și-și rezemă bărbia pe încheieturile degetelor. Cum crezi că ar fi pentru el să te vadă așa?

Marla își întrezări imaginea în oglinda de deasupra servantei laterale, dar nici nu tresări. Era în plin proces de vindecare. Vânătăile dispăreau, tumefacțiile se retrăgeau, iar părul îi arăta bine în lumina lumânărilor.

— Cred… cred că ar fi ușurat să vadă că sunt întreagă.

Eugenia mestecă o bucățică de antricot, apoi sorbi puțin vin.

— Cred că aș putea da o fugă până la Tiburon. Dar mă tem că nu săptămâna asta. Am tot felul de întâlniri, însă poate următoarea…

— Aș putea probabil să merg și singură, replică Marla.

Se săturase să fie tratată ca o invalidă. Începuse să considere casa asta un fel de temniță de lux, ceea ce, desigur, era ridicol. În același timp dorea să-și vadă tatăl singură, fără nimeni din familie.

— Nu poți conduce, îi reaminti Alex.

— De ce?

— În primul rând, Porsche-ul este în service, iar în al doilea rând ai fost în comă…

— Dar nu mai sunt. Nu există niciun motiv pentru care s-o deranjez pe mama ta cu treburile mele. Sau pentru ca tu să faci o călătorie specială cu mine. La urma urmelor, este tatăl *meu.*

Marla simțea că răbdarea i se spulbera treptat. Sub poleiala de politețe, a muzicii discrete, a lumânărilor pâlpâitoare și a argintăriei lustruite din casa aceasta uriașă, exista o tensiune palpabilă și inevitabilă, secrete ascunse în colțurile întunecate.

— Iar dacă șofatul vă îngrijorează cu adevărat, mă poate duce Lars.

Varianta aceea nu era chiar cea mai plăcută, dar nu-i păsa. Simțea nevoia să-și vadă tatăl și trebuia să-l vadă între patru ochi.

— Nu-i niciun deranj, o asigură soacra ei cu surâsul răbdător care începuse s-o calce pe nervi pe Marla.

Întrucât subtilitatea nu funcționa, decise să fie mai directă.

— Uitați cum stă treaba, am nevoie de răspunsuri. Vreau să mă fac bine, ca să-mi pot aminti… pe voi toți… totul, și este momentul să devin independentă. Vreau să-mi văd prietenele, să merg la club și, imediat cum îmi vor fi scoase sârmele, să merg în localuri.

Îi privi, așteptând reacții, însă Eugenia, care-și tăia delicat friptura, își arcui ușor sprâncenele deasupra ramelor ochelarilor. Alex își azvârli șervetul pe masă.

— Bineînțeles că așa va fi. Imediat ce Phil își dă acordul, vei putea face orice dorești. În plus, nu te-a vizitat chiar ieri Joanna?

— Ba da, însă nu mi-am amintit-o. Marla se uită la ei pe rând; Cissy întinse din nou mâna spre paharul cu apă, iar Nick nu spuse un cuvânt. Ia stați nițel! Doctorul a dat cumva dispoziție să fiu ținută în casă?

Eugenia oftă și-și aranjă cuțitul și furculița pe marginea farfuriei.

— Doctorul Robertson dorește doar să se asigure că vei fi aptă pentru orice activități. Apoi mai trebuie ținut seama și de pierderea memoriei tale…

— Am ținut seama de ea și n-o mai suport! izbucni Marla surprinsă de propria ei vehemență. Cred că vederea altor persoane, ieșirea din casă, reacomodarea cu unele dintre locurile pe care-mi plăcea să le frecventez, găsirea unor stimulări ar putea să declanșeze ceva și aș putea să-mi reamintesc.

În primul rând dorea să știe mai multe despre propria-i persoană. Despre viața ei. Despre familia ei. De ce oare se simțea ca o intrusă?

— O să vorbesc mâine cu Phil, zise Alex ca și cum ar fi pus astfel sfârșit discuției.

Marla aproape că sări în picioare. N-o făcu totuși, ci se prinse cu mâinile de marginea mesei și-și sili glasul să rămână calm.

— Ba nu, o să vorbesc eu cu el. Cred că-i momentul să fac și singură unele lucruri.

Urmă un moment de tăcere încordată, după care Alex izbucni în râs.

— Bravo! exclamă el cu entuziasm sarcastic și aplaudă ca și cum ar fi fost la un meci de tenis. Așa te vreau! Eh, da, asta-i Marla pe care o știam!

Eugenia se încruntă. Nick se lăsă pe spate în scaun, iar Cissy dădu ochii peste cap cu un gest deliberat.

— De ce nu-l suni mâine dimineață? sugeră Alex.

— Așa o să fac, încuviință ea.

Se întrebă de ce oare crezuse, fie și numai pentru o secundă, că soțul ei încerca, într-un fel, s-o ascundă de lume? Ba nu, nu s-o ascundă, ci s-o menajeze, s-o trateze ca pe o păpușă de porțelan care s-ar putea sparge. Sau fisura. De parcă ar fi fost fragilă.

— Chiar trebuie să vorbim despre toate astea? interveni Cissy și Marla se rușină. Mă refer la toate chestiile astea despre memorie – sunt foarte sinistre.

Eugenia îi aruncă nurorii sale o privire care spunea „eu te-am prevenit”.

— Cissy are dreptate, ăsta nu-i locul potrivit, rosti Alex și în glas i se auzi o notă evidentă de avertizare.

— Atunci după cină, insistă Marla.

Carmen apăru tocmai atunci, ca și cum ar fi primit o indicație regizorală.

— Părerea mea este că nu există niciun motiv s-o facem, spuse Eugenia clătinând din cap și împingându-și scaunul în spate. O să-mi beau cafeaua în salon, o anunță ea pe Carmen, care dispăru la fel de iute pe care se ivise.

Nick se aplecă puțin în față.

— Dacă Marla vrea să discute despre asta, rosti el, atunci ar trebui s-o facă. Este memoria ei.

— Dumnezeule, murmură Cissy.

Marla continuă, recunoscătoare pentru orice susținere, chiar și din partea lui Nick.

— Și vreau să merg la ranch și să te văd călărind, i se adresă fiicei ei.

Cissy dădu ochii peste cap.

— Nu creeeed – când ți-a păsat ție vreodată de călărie?

— V-am mai spus, insistă Marla și toți ochii se îndreptară spre ea, că-mi amintesc că am călărit. Este doar o imagine scurtă și încețoșată, dar știu că eram călare fără șa. M-am gândit că poate tu și cu mine… la ranch… Glasul aproape că i se frânse văzând dezaprobarea din privirea fetei. Poate că noi două am călărit împreună.

— Glumești? Cissy clătină din cap și aproape că izbucni în râs. Acum

chiar faci mișto de mine? Mamă, ție îți este frică de cai. E ceva legat de faptul că ai căzut de pe cal când erai mică. Nu-i așa?

Fata își implоră tatăl din privire.

— Așa-i, scumpo, încuviință el și Marla simți un fior în inimă. Ai avut parte de o căzătură urâtă. Din fericire, nu ți-ai rupt nimic, dar de atunci te-ai temut teribil de cai.

Se putea oare să se fi înșelat? Oare frânturile acelea de amintiri nu erau decât… ce? Vise? Imagini false? Nu! Era sigură.

— Nu pot să explic, dar simt că… Glasul i se stinse, când toți se opriră din mâncat și o priviră, așteptând-o parcă să continue. Cred… cred că mi-ar plăcea să călăresc. O privi pe Cissy și adăugă: Cu tine.

— Mă lași? Nu-ți mai amintești nici măcar fobiile tale! Dumnezeule, mamă, e de-a dreptul jalnic și sinistru și…

— Cissy, ajunge! interveni furios Alex, cu glas aspru și poruncitor peste acordurile discrete de muzică clasică.

— Ba nu, are dreptate. Marla se uită în ochii îngrijorați ai fiicei sale. Este sinistru și jalnic și înspăimântător și ar dori să dispară cât mai repede. Dar asta va dura, așa că, te rog, ai răbdare cu mine, da?

— Mă scuzați? întrebă Cissy cu ochii plini de lacrimi, după care, fără să mai aștepte un răspuns, își împinse scaunul cu atâta forță, încât hârșâitul răsună sonor.

Se ridică în clipa următoare, șervetul îi căzu, iar ea se repezi afară din încăpere.

— Ai tulburat-o, o acuză Alex pe Marla privind-o încruntat.

— Și tu m-ai tulburat pe mine, replică ea încleștându-și degetele de frustrare. Nu mai suport situația asta. Nu mai suport să nu știu. N-o să m-ascund în camera mea până voi fi destul de prezentabilă ca să ies în lume și-n niciun caz n-o să-mi resping prietenii care vor să mă viziteze, tot așa cum n-o să-mi ignor tatăl și fratele și pe Cherise cu soțul ei predicator sau pe oricine altcineva. O să mă fac bine, indiferent prin ce greutăți voi trece.

— Va trebui să ai multă răbdare, o avertiză Eugenia.

— M-am săturat să mai am răbdare, da? În clipa de față sunt convinsă că voi începe să-mi reamintesc numai dacă voi ieși din casa asta și voi începe să fac unele dintre lucrurile pe care le făceam înainte de accident.

— Cred că are dreptate, încuviință Nick.

— Nu te vei simți stânjenită? întrebă Eugenia. Vreau să zic că prietenele

tale sunt… mă rog, femei importante în societatea mondenă și…

— Și ar trebui să fie snoabe sau idioate sau ipocrite dacă nu mă pot accepta pentru ceea ce sunt. Joanna Lindquist n-a fugit să se ascundă, tremurând, la vederea mea, nu?

— Este ridicol, murmură Eugenia ridicându-se de la masă, totuși nu se îndepărtă.

Alex o fixă cu privirea pe Marla.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate. Poate că ar trebui să ieși. Eu… eu doar mi-am făcut griji în privința ta. Se lăsă pe spate în scaun și suspină. Știi că obișnuim să organizăm un party la Cahill House după Ziua Recunoștinței. Anul ăsta m-am gândit că poate nu vei dori să participi, dar poate că n-a fost o idee bună. Mai sunt încă… cât… două, aproape trei săptămâni? Poate că tu și mama vă puteți ocupa de organizarea party-ului?

O parte din bravura Marlei dispăru. Simți un ghem în stomac la gândul zecilor de invitați care se așteptau din partea ei să joace rolul de gazdă. Totuși urma să aibă personal care s-o ajute, cu siguranță că putea să facă ceva.

— Nu sunt sigură că voi fi în stare să fac față unui party de mari dimensiuni.

— Bineînțeles că nu vei fi, zise Eugenia fulgerându-l pe Alex din priviri. Ar fi prea mult pentru tine. Anul ăsta poți să nu participi – toată lumea va-nțelege.

— Stai așa, n-am zis „nu”, ci doar că nu sunt sigură.

Totuși începu să-i placă ideea; nu intenționa să joace rolul sărmanei invalide și știa că tradițiile de familie și reunirile mondene erau sacrificate din cauza stării ei. Deja fiica ei o credea nebună. În plus, trebuia să-i întâlnească pe cei care-i erau prieteni.

— Bine, spuse în cele din urmă, încuviințând pentru sine. O s-o fac.

Eugenia deschise gura de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi se așeză iarăși pe scaun.

Oare în zâmbetul lui Alex întrezări o urmă de neliniște? Sau era doar imaginația ei hiperactivă?

— Grozav, rosti el cu un ton ușor de sarcasm.

Marla se mustră în gând. Poate că se pripea. Brusc, nu se simți în apele ei.

— Acum, continuă Alex, scuzați-mă, dar am o întâlnire în oraș, la

Marriott. Businessmeni japonezi interesați să investească. Asta s-ar putea să fie injecția de capital de care avem nevoie. Ocoli masa și-și sărută soția pe obraz. Tu mai rămâi pe-aici, Nick, nu-i așa? Conversezi tu cu doamnele?

Nick păru nemulțumit, totuși ridică din umeri, acceptând fără prea multă tragere de inimă.

— Pentru o vreme, da.

— Mulțumesc.

Ușurat în mod evident, Alex își privi ceasul și ieși din încăpere.

— Eu n-am nevoie sa de conversații, clarifică Marla.

Își trase scaunul în spate și se ridică.

— Ei bine, eu am, anunță Eugenia, arcuind o sprânceană.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, eu o să mă duc să văd ce face Cissy.

— Este la vârsta adolescenței, zise Eugenia.

— Cred că trebuie să stea de vorbă cu mine.

Nu numai că dorea să pună lucrurile la punct cu fiica ei, dar trebuia, de asemenea, să plece de lângă soacră *și* de lângă Nick – proscrisul damnat, bărbatul care o făcea să-și pună sub semnul întrebării căsătoria, emoțiile, convingerile. Trebuia să-l evite ca pe o boală, deoarece simțea, în colțurile cele mai adânci și întunecoase ale sufletului, că era o ispită căreia nu-i putea rezista. Nu avea nevoie de curenții subterani de emoții pe care-i surprindea în privirea lui, nu voia să speculeze cum ar fi fost să-l sărute ori să facă dragoste cu el ori… Își drese glasul.

— Și după aceea cred că o să mă odihnesc.

— Ești sigură că nu vrei puțin ceai sau cafea?

— Sunt sigură, declară ea ferm.

— Atunci Nick va fi încântat să te ajute până sus, nu-i așa, scumpule? sugeră Eugenia și Marla trebui să strângă apăsat din buze, ca să nu comenteze.

Nick își privi mama circumspect.

— Sigur că da.

— Iar după aceea coboară să bem cafeaua împreună, îl invită ea. Sunt sigură că bucătăreasa are vreo prăjitură cu fructe, un cheesecake sau altceva de felul ăsta.

— Cafeaua va fi de ajuns, zise el și porni cu Marla spre lift.

Începu din nou s-o doară capul, stomacul îi era agitat și se strădui din răsputeri să nu se trădeze, rezemându-se de bara din interiorul cabinei.

Când ușa se închise, Nick apăsă butonul pentru etajul al doilea, după care se rezemă de perete. Erau din nou singuri. Într-un spațiu îngust, mult prea intim. Ea încercă să nu-i bage în seamă aspectul colțuros atât de atrăgător și atitudinea sexy ireverențioasă și blestemată. Era mai dur decât Alex, poate mai ticălos. Își purta atitudinea de genul „nu-mi pasă” ca și cum ar fi fost o emblemă. Și, la naiba!, asta o intriga. Soțul ei era șlefuit și instruit în marile universități americane, un om de afaceri de succes care avea clienți în toată lumea, pe când despre Nick ea bănuia era un solitar, un ins care se descurca la fel de bine indiferent dacă se afla într-o mulțime sau de unul singur.

— De ce ești aici? îl întrebă când ajunseră la etajul doi. Vreau să zic… nu aici, în casa asta, ci în San Francisco.

— Am crezut că știi. Alex crede că firma are nevoie de ajutor. Făcu o grimasă. Cel puțin așa afirmă el.

— Și nu-l crezi?

Ieșiră pe holul ce înconjura casa scării. Muzica bubuia din spatele ușii închise de la camera lui Cissy, iar când Marla ciocăni și-și băgă capul înăuntru, fata, care ținea telefonul la ureche, se strâmbă.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Să discutăm.

Cissy își mușcă buza. Arăta de parcă ar fi vrut să fugă și să se pitească într-un ungher. Își aruncă părul peste umăr și izbuti să afișeze o expresie plictisită.

— Nu putem mai târziu? Acum am teme de făcut.

Marla se uită la telefon, apoi la aparatura stereo. Nu vedea nicio carte sau caiet. Nu era totuși momentul să înceapă cu cicăleala. Nu atunci când între ele existau chestiuni mai importante. Acceptă provocarea din ochii fiicei ei.

— Perfect. Când?

— Nu știu, zise Cissy și ridică din umeri.

— Dar o să mă anunți.

— Mda, replică scurt fata, aranjându-și telefonul la ureche. Mamă, *te rooog…*

— Bine, bine. Mâine, spuse Marla, apoi închise ușa și oftă. Nick stătea destul de aproape ca s-o atingă. Cred că va trebui să-mi șlefuiesc abilitățile parentale.

— E posibil așa ceva?

— Nu știu, recunoscu ea, dorind să fi simțit orice fel de legătură cu fiica ei.

Intră în camera lui James, văzu că dormea și reveni pe hol. Nick o aștepta.

Ploaia răpăia pe sticla luminatorului aflat mult deasupra și curgea gâlgâind prin burlane.

— Te-am întrebat dacă-l crezi pe Alex.

— Tu nu-l crezi?

— Ba da, zise ea repede, incapabilă să confrunte adevărul teribil că nu avea încredere în propriul ei soț.

Nick își frecă ceafa. Privirea îi era întunecată. Furtunoasă.

— Eu nu sunt sigur.

— N-ai încredere în el? îl întrebă Marla când ajunseră la ușile duble ale apartamentului. De ce?

— Asta-i ceva între mine și Alex.

— De acord, însă am impresia că are legătură și cu mine, zise ea și văzu un licăr de emoție în ochii bărbatului.

Privirea lui coborî pentru o secundă asupra buzelor ei, după care reveni la ochii Marlei.

— Tu ai fost dintotdeauna o narcisistă.

— Serios? Femeia izbuti un râset nervos, care păru să sune sec. Ciudat, nu-mi amintesc asta.

Se întinse spre clanța ușii și clătină din cap. Oboseala își cerea tributul. Ar fi vrut să se culce, să adoarmă, iar când se va trezi să spere că acest coșmar dispăruse.

— Dar ce-ți amintești cu exactitate? o întrebă Nick.

— Nu destule, însă… am fulgerări din trecut, întrezăriri foarte scurte… nimic concret, nimic de care să mă pot agăța. Ca scânteile unei brichete care a rămas fără gaz. O sclipire scurtă, apoi dispare, deși mă străduiesc din răsputeri s-o aduc înapoi.

Privirea ei trecu prin holul cu mochetă groasă, peste balustrada întunecată a scării, peste aplicele din bronz și ghivecele din porțelan cu filodendroni și ferigi.

— Am totuși senzația că memoria îmi revine, urmă Marla și încercă să nu bage în seamă parfumul aftershave-ului bărbatului ori promisiunea întunecată pe care își imagina c-o vede în ochii lui.

— Asta-i o veste bună.
— Cea mai bună.
Privirea lui era intensă. Marla simți că i se oprește inima în loc.
— Sunt de partea ta.
— Vorbești serios?
Bărbatul făcu un gest de parcă ar fi fost gata să-i atingă curba obrazului, apoi își lăsă mâna să coboare pe lângă corp.
— Să fii convinsă.
Marla simți un val brusc de lacrimi nedorite, dar și le stăpâni. Oare ce anume exista în Nick astfel încât, atunci când îi oferea cel mai mărunt indiciu de bunătate, era gata să se piardă complet, ca o femeiușcă proastă, ca cele pe care le disprețuia? Zâmbi forțat, încercând să destindă atmosfera.
— Asta s-ar putea să nu fie o idee așa de bună, pentru că, atunci când îmi voi aminti totul, zise ea deschizând ușa și făcând un pas înăuntru, toți, inclusiv tu, ar trebui să aveți grijă.
— Dar ce se va-ntâmpla?
Un surâs ironic flutură pe buzele Marlei.
— În cazul tău, poate c-o să-mi amintesc în sfârșit de ce ești atât de precaut în prezența mea.
Nick își arcui o sprânceană.
— Să știi că e mai bine să nu-ți amintești unele lucruri.
— Nu cred asta, replică ea, și nici tu n-ai crede-o în locul meu. Să nu știi este un iad. Un iad adevărat.
— Presupun că ai dreptate.
O dată în plus, privirea lui se focaliză pe buzele ei.
Marla simți cum pulsul i se întețí prostește.
— Și, oricum, cine știe ce-mi voi reaminti? Dar ar putea fi interesant, nu crezi?
— Ăsta-i un fel de a spune, da.
— Și care ar fi altul?
— Nimicitor.
Ochii lui o cercetară. Atât de albaștri! Atât de pătrunzători! Atât de abili! Marla simți că i se taie răsuflarea. Ce anume îi lega atât de strâns, și totuși îi îndepărta: privindu-i linia maxilarului și pomeții pieziși, i se puse un nod în gât, simți că gura i se usucă precum iasca și îl privi scurt în ochii seducători și în același timp acuzatori. Dumnezeule, era complet greșit! Și

totuși… Femeia simțea că între ei doi exista ceva, un secret profund și erotic. Gânduri interzise, nestăvilite, de scene sexuale i se furișară nechemate în minte – totuși erau fantezii, nu amintiri.

— Noapte bună, Nick, rosti ea ferm și închise ușa înainte să spună ori să facă ceva necugetat, ceva ce ar fi putut regreta.

Asta era o nebunie. O nebunie *totală*! Nick era cumnatul ei, dar ea își imagina cum ar fi fost să-l atingă, să-l sărute. Ba chiar mersese într-atât încât să-l tachineze, *să flirteze* cu el, pentru Dumnezeu! Ca și cum ar fi fost o a doua natură a ei. De ce-i trezea aceste sentimente?

Se rezemă cu spatele de ușa apartamentului. Era o femeie măritată. *Măritată*… ca în „până la moarte".

— Termină, se mustră ea.

Își scoase pantofii, apoi merse desculță la baie, unde se dezbrăcă și se spălă cu apă rece pe față. Poate că fascinația ei pentru Nick era motivul pentru care avusese probleme în căsnicie. Poate că avusese o relație cu el *după* ce se măritase cu Alex. Poate că Nick mințise și trecutul fusese mult diferit. Poate că… oh, Doamne, nu!… poate că James era copilul *lui*, rezultatul unei afaceri extraconjugale și… și… Iar ea afirmase că e copilul lui Alex.

— Termină! își porunci, privindu-și oripilată imaginea din oglinda de deasupra chiuvetei.

Degetele ei prinseseră într-o strânsoare disperată marginea tăbliei de marmură. Picături de apă i se prelingeau pe față și pielea îi era palidă, dar se vindeca. Iar femeia din oglindă nu era neatrăgătoare. Nu… Din contră, Marla simțea că va fi frumoasă. Așa cum prezisese Helene. Poate că nu avea să arate *exact* ca fotografiile ce erau împrăștiate prin toată casa, dar avea să fie frumoasă în felul ei. O stricată, o Izabela din Biblie. Doamne Dumnezeule, era posibil așa ceva? Mâinile îi tremurau când luă un prosop și-și tamponă pielea. Nu putea… *nu voia* să-și lase mintea s-o ia razna cu fantezii despre Nick sau despre oricine, de fapt. Nu, trebuia să se controleze cu fermitate, să lase memoria să-și revină treptat și firesc.

Și după aceea?

— După aceea, o să te ocupi de situație. Oricare ar fi ea.

Găsi o pijama – în mod incredibil, era din satin alb – și se îmbrăcă, ignorând protestele zgomotoase ale stomacului flămând și întrebările ce-i asaltau mintea, sui în pat, sorbi paharul de suc care o aștepta cuminte și nici

măcar nu se mai obosi să deschidă televizorul sau să răsfoiască prin albumele fotografice pe care le stivuise lângă noptieră. Știa că va adormi imediat și nu se înșelă, în clipa când puse capul pe pernă, se cufundă într-un somn atât de adânc, încât nu auzi pașii ce intrară în camera ei după nicio oră, nu își dădu seama că era privită…

CAPITOLUL 10

— *Mori, cățea!*

Glasul era gros și răgușit. Plin de ură.

Marla încremeni în pat. Deschise ochii. Dormitorul era întunecat. Beznă deplină. Inima îi sări în gât. Panica îi îngheță sângele în vene.

Dumnezeule, a fost cineva aici?

Cercetă încăperea, mijind ochii și adaptându-se la razele subțiri de lumină ce pătrundeau pe sub ușa apartamentului. Lângă patul ei nu era însă nimeni și totuși… totuși…

Se simți scăldată într-o transpirație rece și lipicioasă. Își înăbuși spaima și aprinse veioza de pe noptieră. Brusc, camera fu scăldată într-o lumină aurie, blândă. Totul era așa cum fusese mereu, începând cu pernele asortate de pe pat – visase, asta era. Probabil din cauza faptului că nu se simțea bine. Supa pe care o mâncase la cină, combinată cu discuțiile încordate, îi provocaseră nervi la stomac.

În dormitor nu se găsea nimeni.

Marla expiră prelung și auzi ceva… un pas înăbușit? *Ce?* Cu inima bubuindu-i în urechi, azvârli pătura și sări din pat. *Calmează-te*, își spuse, dar îi era imposibil să-și oprească transpirația ce i se broboni pe piele când scrută încet interiorul cu privirea – baia, camera de haine, draperiile, căutând orice indiciu al unei prezențe sinistre care o amenințase. Nu găsi nimic.

Ploaia lovea în ferestre și vântul zgâlțâia geamurile, totuși ea era singură.

— Revino-ți, își spuse, dar tremura ca varga.

Stomacul îi era străbătut de spasme nervoase și-l simțea bolborosind. Oare auzise cu adevărat pe cineva sau glasul acela mârâitor făcuse parte dintr-un coșmar ce dispăruse rapid? Își trecu o mână prin păr și, mustrându-se în minte, traversă apartamentul în care luminile fuseseră reduse la o intensitate discretă. Simțindu-se ca o idioată, bătu ușor la ușa soțului ei.

— Alex? rosti ea cu glas tare.

Niciun răspuns. Încercă clanța. Ușa nu se clinti.

— Alex?

Își încuiase din nou camerele, interzicându-i accesul.

Calmează-te, nu-i nimeni aici. A fost un vis. Nimic altceva decât un nenorocit de vis! Alex încă n-a ajuns acasă. Asta e. Destinde-te.

Dar nu putea s-o facă. Totul era prea real. Se uită la ceas. Nu era nici ora unsprezece. Nici măcar nu dormise prea mult. *Ți-ai imaginat totul, asta a fost. Ai nervii încordați la maximum și te sperii și de propria-ți umbră. În camera ta nu era nimeni. A fost sfârșitul unui coșmar, unul pe care nu ți-l amintești. Răsuflă adânc și controlează-ți nervii, pentru Dumnezeu!*

Încordată, ieși pe holul cufundat în întuneric, apoi aprinse o lumină și privi coridorul mochetat și pustiu. Când ajunse la balustradă, se opri și trase cu urechea. Peste muzică clasică în surdină se distingea un murmur stins de conversație. Dicția impecabilă a Eugeniei și timbrul mai baritonal al lui Nick. Genunchii Marlei aproape că se înmuiară de ușurare. Nimic neobișnuit. Nu auzi niciun fel de pași furișați. Nicio respirație gâfâită. Niciun lătrat sonor al lui Coco spre un intrus. *N-o să auzi focuri de armă sau geamuri sparte.*

Marla, recunoaște: ești pur și simplu cu nervii la pământ. Nu există niciun personaj întunecat care să bântuie prin jur. Nicio prezență sinistră care să se îndepărteze în grabă.

Iar Nick este la parter. Cumva, gândul acela era liniștitor, deși Marla detesta să-l admită, chiar și în sinea ei. Nu era una dintre femeile insipide și fragile, care aveau nevoie de un bărbat pentru a se simți în siguranță. În privința acestui detaliu era pe atât de sigură pe cât putea fi despre orice altceva, ceea ce, se gândi ea, nu însemna mare lucru în ziua de azi.

Totuși nu putea depinde de Nick. Sau de Alex. Nu! Trebuia să se bizuie pe ea însăși. Stomacul continua s-o doară și picăturile de transpirație i se răceau pe piele. Nu era prima dată când i se păruse că cineva se afla lângă patul ei. În spital simțise aceeași prezență stranie și rea.

— Termină! își impuse, strângând balustrada între degete. Acolo n-a fost nimic. E efectul unei supe proaste combinate cu o imaginație hiperactivă.

Cu toate acestea, se duse să vadă ce făceau copiii. Dacă în dormitorul ei fusese totuși un străin? Dacă acesta se ascundea în camera lui Cissy sau a lui James? Dacă, în cazul în care ar fi fost încolțit, ar fi luat ostatic unul dintre copii? Familia Cahill era bogată și putea fi victima unei răpiri. Mânată de aceste gânduri, traversă iute holul și deschise brusc ușa camerei

lui Cissy.

— Ce dra…?

Cissy sări în sus de la măsuța de toaletă, răsturnând o sticluță cu ojă. Scăpă și pensula. Oja purpurie se întinse pe măsuță.

— Rahat! strigă ea puternic, deoarece purta căști pe urechi. Ai înnebunit?

Își smulse căștile și arătă furioasă către oja vărsată. Marla cercetă încăperea cu privirea. Era un talmeș-balmeș, ca de obicei, cărți, bluze de trening, CD-uri și animale din pluș împrăștiate pe tot covorul, totuși nimic nu părea sinistru.

— Am avut un coșmar și am vrut să văd dacă ești bine.

— Speriindu-mă în halul ăsta?

— Scuză-mă, ar fi trebuit să fi bat la ușă.

— Nu zău? Mamă, o iei razna.

— Sper că nu.

Cissy dădu ochii peste cap, dar în locul furiei simți o îngrijorare adolescentină.

— Te simți bine?

— Perfect, minți Marla. Doar… nervoasă.

— Poate c-ar trebui să iei niște Valium sau tranchilizante, sau altceva. Așa face mama lui Britanny. Toți copiii ăia o scot din minți.

— O să mă gândesc la asta, zise Marla simțindu-se ca o idioată absolută. Noapte bună, scumpo. Ne vedem dimineață.

— Da, încuviință fata, totuși sprâncenele continuau să-i fie apropiate astfel încât formau o singură linie îngrijorată și neîncrezătoare.

Începu să șteargă petele de ojă cu un șervețel, iar Marla închise ușa și traversă iute holul spre camera băiețelului.

Lampa de noapte reglată la intensitate minimă îi permitea să vadă perfect interiorul. James dormea buștean pe așternuturi din pânză cadrilată, indiferent la relele din lume.

— Oh, iubitule.

Lacrimi de ușurare umplură ochii femeii. Totul era bine. Copiii ei se aflau în siguranță. N-o atacase nimeni. Nimic nu era anormal în această reședință ca o fortăreață bine apărată.

Și Cissy are dreptate. O *iei razna. Rău de tot. Controlează-te, Marla. Imediat*! Pufni apăsat, își șterse nasul și-și înfrână lacrimile, în casă nu

intrase niciun intrus. Viața aici era normală… mă rog, pe cât de normală putea fi în circumstanțele date. Stomacul îi bolborosea și o durea, însă cu excepția unei senzații de greață, era bine. *Dacă nu termini cu paranoia asta ridicolă, ai putea sfârși internată într-un sanatoriu pentru boli mintale.*

— Nu, șopti și-și îndreptă spinarea.

Nu putea să se gândească la una ca asta. Și așa reședința era o închisoare, dar un spital de boli mintale… nici vorbă! Niciodată, își cuprinse umerii cu brațele și-și spuse că pur și simplu nervii îi erau mai încordați în seara asta, mai întinși ca de obicei.

Coborî din nou privirea spre James și în acel moment o străfulgeră un crâmpei de amintire. Într-o clipită își reaminti spitalul și sala de nașteri cu luminile sale puternice, presiunea intensă și durerea nașterii, un medic cu mască ocupându-se de prunc și… și… băiețașul… fiul ei cel prețios… sosea pe lume. Chinurile facerii fuseseră îndelungate. Dificile. Mai grele decât se așteptase. Dar în cele din urmă dădu naștere băiatului. *Da! Da! Da! James era copilul ei. Al ei!* Își aminti perișorul lui roșu, umed și lipit de scalp, sub o peliculă albă, cu fețișoara contorsionată și furioasă înainte să-i fie așezat pe abdomen și ca ea să-l țină la piept.

Te voi iubi de-a pururi, își spuse Marla atunci, *și nimeni nu te va lua de la mine. Jur! Indiferent ce va fi.*

Imagini vii îi erau arse cu fierul roșu în minte, dar alături de fericirea nașterii mai era implicat ceva întunecat, ceva intens… teamă… Teama adânc înrădăcinată și paralizantă că cineva îi va lua copilul, va smulge pruncul acesta prețios din brațele ei… dar asta era o nebunie… nu?

Acum ridică trupușorul lui James și-l ținu lipit de umăr, ca și cum s-ar fi așteptat să-i fie smuls dintr-o clipă în alta. Lacrimi îi șiroiră pe față și simți un spasm în stomac.

— Iubitul meu, șopti ea, sărutându-i părul zbârlit și inhalând adânc parfumul dulce de bebeluș.

El gânguri, se frecă cu năsucul de gâtul ei și suspină blând, stârnindu-i alte lacrimi. Dumnezeule, cât îl iubea pe copilașul ăsta!

— O să fie bine, rosti ea, legănându-l într-o parte și alta. Totul va fi bine. Mămica ta e aici. Eu… eu n-o să-ngădui să ți se-ntâmple nimic. Niciodată.

Și cum ai să faci asta?

— Oricum voi putea… Orice va fi necesar…

Pufni, stăpânindu-și lacrimile, și refuză să se lase intimidată. Nimeni nu

avea s-o ajute și nu era sigură în cine putea avea încredere. Urma să se lupte de una singură împotriva temerilor ei. Marla mai rămase câteva minute în semiîntuneric, simțind nevoia de a ține pruncul mai mult decât pentru un simplu legănat, și-și lipi buzele de părul lui moale. Afară o ramură se freca de acoperiș și vântul șuiera prin copaci, dar înăuntru se afla în siguranță. James plescăi încet din buze și femeia zâmbi, după care-l așeză în pătuțul lui, despărțindu-se cu greu de el.

Lăsă întredeschisă ușa de legătură dintre camera lui și dormitorul ei și se întoarse în pat. Ținându-și fiul în brațe simțise că temerile ei se evaporaseră, dar continua să fie neliniștită. Emoțiile îi erau ferfeniță, mintea îi era confuză și neclară și simțea un ghem în stomac. Se gândi să coboare la parter și să-l caute pe blestematul de infirmier, însă ar fi părut neajutorată. În plus, totul era din cauza nervilor; nimic mai mult. Nu se putea imagina povestindu-i Eugeniei sau lui Nick că avea indigestie și că i se păruse că un străin stătuse lângă patul ei și o amenințase că o va omorî, aici, în propria ei casă.

— Fii puternică, se dojeni, apoi goli restul apei din paharul de pe noptieră.

Se strecură sub pătură și-și spuse că mâine nu va mai sta în casă. Nici gând! Nici vorbă! Nici măcar un minut mai mult decât ar fi fost necesar. Imediat după ce scăpa de sârme, avea să-și viziteze tatăl, fratele și clubul de tenis. Avea să se întâlnească și cu Cherise și să vadă dacă și-o putea aminti. Mintea îi clocotea de planuri să contacteze pe cineva din familia lui Pam Delacroix, să afle mai multe despre femeia pe care nu și-o putea aminti și despre călătoria făcută în pripă pe care nimeni n-o înțelegea. Poate că reușea să explice cât de groaznic se simțea pentru moartea prietenei ei. Iar apoi mai era și familia lui Charles Biggs. Ar fi trebuit să stea de vorbă cu rudele îndurerate.

Nu exista alternativă în privința asta. Începând de mâine trebuia să ia taurul de coarne și să-și recâștige controlul asupra vieții – să afle exact ce o punea în mișcare pe Marla Cahill.

Și Nick? O să explorezi și relația ta cu el?

— Bineînțeles, murmură ea aranjându-și perna.

Nu se putea însănătoși până nu știa adevărul.

Întinzându-se către veioză, Marla privi pentru ultima oară în jurul dormitorului. Era elegant, totuși continua să i se pară străin, nepotrivit,

exact așa cum se simțise ea ca adolescentă, când îmbrăcase o rochie frumoasă și scumpă, cu două măsuri mai mare, care aparținea altcuiva… amintirea îi fulgeră prin minte. Sfârâind. Luminoasă. Precisă. Nu era doar o simplă analogie. Îmbrăcase *într-adevăr o* rochie superbă care nu-i aparținea. Își amintea foarte clar. Și totuși… cum? Potrivit spuselor tuturor, crescuse în răsfăț, unica fiică a unui bărbat extrem de bogat, tratată ca o prințesă… cu certitudine n-ar fi avut niciodată haine second-hand… nici gând, totuși rochia aceea, cu paiete albastre, îi era întipărită în minte. Își amintea cum își trecuse mâinile în josul fustei, cum simțise căptușeala moale mângâindu-i pielea, știind că rochia scumpă aparținuse altei fete… o fată pe care n-o plăcea…

Când? Cum?

Stomacul i se încleștă.

Oare aceasta era o amintire autentică sau tot o parte din visele ei? *Cheamă-l pe Nick*, strigă în mintea ei Marla. *Alex nu-i aici și ai nevoie de cineva cui să te destăinui.*

Dar nu Nick, of, Doamne, nu… nu putea face asta…

Închise ochii și încercă să se concentreze. Pe atunci avusese vreo paisprezece ani, deci cu puțin mai mare decât era Cissy acum.

— N-o să se supere? o întrebase pe mama ei. N-o s-o deranjeze că-i port rochia?

Se auzise un râset scurt ca un lătrat din cealaltă cameră… bucătăria care mirosea a prăjeală și fum stătut de țigară.

— Ea are așa de multe, încât n-o să-și dea seama că lipsește una.

— Mamă, șopti Marla acum și o transpirație rece îi inundă pielea.

Vorbise cu mama ei. Un ventilator se rotea leneș deasupra și muște bâzâiau în fereastra pe jumătate deschisă. Dar de ce ar fi fost Victoria Amhurst într-un dormitor sărăcăcios cu perdele îngălbenite, covor zdrențuit și jaluzele prăfuite?

Unde se aflau? De ce simțea ea că era acasă?

Marla își ținu răsuflarea și se concentră, cu pumnii încleștați în cearșafurile mătăsoase ale patului – monstruozitatea aceasta din lemn de trandafir cu baldachin elegant – și încercă să recheme în minte chipul mamei. Văzuse poze în albumele cu fotografii, dar nu și-o putea aminti deloc pe mama ei. De ce naiba îi dăduse Marlei o rochie potrivită unui eveniment monden? O rochie *purtată*?

Doar dacă ea nu era Marla Cahill. Nu era soția lui Alexander. Nu era fiica Victoriei Amhurst.

Să fi fost oare posibil așa ceva? Își pipăi fața, atingând cicatricile ce se absorbeau treptat. De ce ar fi insistat toți că era o femeie care nu era de fapt? Și ce era cu accidentul și amnezia? O simplă coincidență? Sau existau forțe obscure – planuri sinistre întrupate în bărbatul care o amenințase? Glasurile din minte continuau să-i reamintească faptul că aceasta nu era camera ei, că în niciun caz nu ar fi avut draperii asortate cu pernele, un pat destul de mare pentru două persoane, dar ocupat numai de o persoană, o zonă de relaxare și o bibliotecă plină cu cărți legate în piele care, după cum bănuia, nu fuseseră deschise ani de zile. Unde erau revistele? Cuvintele încrucișate? Husele croite manual? *Dezordinea* despre care simțea instinctiv că reprezenta o parte din viața ei?

Dar pruncul? El este carne din carnea ta. Pe el ți-l reamintești. Cu timpul îți vei reaminti și camera asta.

Trebuie!

Stomacul îi chiorăi din nou și se convulsionă. Marla inspiră adânc. Durerile aveau să treacă. Era doar tulburată; nimic altceva, își trecu palma tremurândă peste buze. Toate astea erau prea mult. Dar mâine… mâine avea să înceapă să descâlcească totul și n-avea să mai accepte alte sfaturi bine intenționate. Avea să facă lucrurile în felul ei.

Stinse lumina, închise ochii și-și spuse că-și imaginase vocea aceea oribilă care o condamna la moarte și că amintirile despre rochia albastră făceau parte din confuzia ei generală. Trebuia neapărat să doarmă. Să se odihnească. Să reînceapă totul dimineață. Asta era. Să doarmă!

Stomacul era cuprins de spasme.

Termină, pentru Dumnezeu!

Îi venea să scuipe.

Nu te lăsa tulburată de nimic, vei fi bine.

Îi venea să vomite.

Răsuflă adânc, gândește-te la lucruri relaxante, destinde-te… oh, nu!

Bila îi sui în gât.

Avea să vomite!

Panicată, bâjbâi după veioză. Atinse întrerupătorul, dar în același timp o răsturnă cu brațul. Lumina se aprinse și apoi veioza căzu peste carafa. Apa sări în toate părțile și becul se sparse într-un milion de cioburi. Se auzi un

sfârâit și dormitorul se cufundă în beznă.

Nu!

Stomacul îi bolborosea. Pipăind cu o mână după cleștele pentru tăiat sârmele, apăsă cu mâna cealaltă butonul intercomului.

— Nick! Carmen! țipă ea, știind că era pe punctul să vomite. Ajutor!

Dumnezeule, nu se mai putea opri. Greața o copleși.

— M-auziți? Ajutor!

Te rog, Nick, te rog!

Scăpă cleștele, îl ridică, apoi se îndoi din cauza crampelor. Bila îi țâșni în sus pe gâtlej și-i intră în nas. Arzătoare. Sufocantă, îndoită de mijloc, se împletici prin apartament și ieși pe palier. Degetele îi strânseră cleștele pentru sârme și tăie legăturile ce-i fixau dinții laolaltă.

Două etaje mai jos se auziră pași bubuind.

Prea departe. Nu puteau ajunge.

Ușa camerei lui Cissy se deschise brusc. Fata își privi mama o singură dată apoi începu să țipe:

— Mamă! Dumnezeule, mamă! Ajutor!

Marla era pe podea, zbătându-se și icnind, înecându-se, tăind cu cleștele. Nasul o ardea, plămânii îi erau pârjoliți, din ochi îi țâșneau lacrimi. Holul începu să i se rotească în fața ochilor, apoi să se întunece. Pași. Auzea pași răsunători.

Brusc, Nick apăru lângă ea și se aplecă peste ea cu chipul îngrijorat.

— Iisuse Hristoase! Se lăsă în genunchi, cu picioarele de o parte și cealaltă a corpului ei, îi smulse cleștele din mână și strigă spre Cissy: Sună la 911! Imediat!

Adolescenta nu se clinti.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă el, deschizându-i gura cu forța și tăind cu disperare sârmele, în timp ce Marla vomita și se chinuia să respire.

Se îneca, străbătută de convulsii, și avea impresia că ochii îi țâșneau din orbite.

— Mai rezistă puțin, Marla, pentru Dumnezeu, încă puțin! porunci Nick și maxilarul ei începu să se deschidă. Rahat!

Marla se convulsionă, convinsă că murea, că plămânii îi vor exploda. Lumea se întunecă.

Sârme pocneau. Simți junghiuri de durere în toată gura.

— Pentru Dumnezeu, urlă Nick, cheamă paramedicii! Unde-i

nenorocitul ăla de infirmier?

Nu mai putea respira… era beznă…

Țac! Țac! Țac!

— Rezistă, Marla, mai e doar puțin, o implora bărbatul și ea îi distinse vag chipul, planuri încordate, cu sudoarea curgându-i pe falcă în timp ce corpul ei era chinuit și simțea că leșină. Pentru Dumnezeu, Marla, mai rezistă puțin!

Nick îndepărtă cu mâinile sârmele tăiate și-i forță maxilarele, deschizându-le. O întoarse pe burtă și femeia vomită, se înecă, tuși și-și goli stomacul pe mochetă.

— Doamne Dumnezeule! Glasul Eugeniei se auzea peste țăcănitul agitat al pașilor ei. Ce s-a-ntâmplat, Doamne Dumnezeule…

Pe scara din spate răsunară pași ce coborau de la etajul personalului. Marla icni, tuși și crezu că o să vomite din nou. Cu coada ochiului, prin ceața care i se pusese peste ochi și oroarea faptului că zăcea în propriile vărsături, îi văzu pe Tom, Fiona și Carmen repezindu-se către ea. Falca o durea, stomacul continua să-i zvâcnească și pentru prima dată de când își recăpătase cunoștința, dori să se lase cu totul în seama unui vid negru, fără fund.

Nick o scutură.

— Stai cu mine, porunci el. Marla, stai naibii cu mine!

— La o parte, mă ocup eu, strigă Tom și pantofii lui apărură în raza vizuală a femeii. Doamnă Cahill? Se aplecă și-și puse mâna pe umerii ei. Dați-mi voie să v-ajut…

Nu! Ea îl voia pe Nick. Nu voia s-o atingă bărbatul ăsta, străinul ăsta.

— Sună la 911! răcni Nick spre Eugenia, apoi se întoarse către Marla. O să fii bine, ai să vezi. Privirea lui o fixa pe a ei, de parcă în felul acela o ajuta să nu-și piardă cunoștința. O să fii bine.

— Am zis că mă ocup eu, insistă infirmierul.

Nick nu se clinti.

— Comunic cu ea.

Întunericul începu să se întindă din nou peste ochii Marlei.

— Respiră, la naiba! Deschide gura!

Mâinile puternice ale lui Nick îi forțară din nou gura să se deschidă, iar ea tuși și icni iarăși, apoi se ghemui și vomită până când nu mai rămase nimic decât durerea.

— Chem paramedicii.

Fusese glasul lui Carmen, care se auzise limpede peste plânsetul cu sughițuri al lui Cissy și respirația șuierată și gâfâită a Marlei. Ea deschise ochii, holul tremura încețoșat, apoi se defini în contururi perfecte. Nick continua să stea în genunchi deasupra ei. Era încruntat și ochii lui albaștri-intens îi cercetau fața.

— Marla?

Carmen dispăruse, dar Eugenia, Tom și Cissy rămăseseră agitându-se tulburați.

— Aaa… Abia putea să vorbească, deoarece toată gura o durea îngrozitor. O să… o să fiu bine, minți ea, abia articulând cuvintele.

— Ambulanța a pornit încoace, anunță Carmen sosind din apartament.

Marla se cutremură și-și cuprinse umerii cu brațele.

— Paramedicii o vor duce la Bayside, adăugă Carmen.

— O să-l rugăm pe Phil Robertson s-o aștepte acolo.

— Nu.

Marla se chinui să rostească acest cuvânt simplu. Intrase în panică la gândul că va fi din nou spitalizată, fie și numai pentru câteva ore. Nu putea și nu avea să se întoarcă în spital, în locul unde nu avea niciun control asupra propriei vieți, niciun fel de răspunsuri la întrebările ce o obsedau.

— Nu… o să… sunt bine.

Continuând să tușească, se strădui să se ridice în genunchi. Spasmele stomacale încetaseră, nu mai icnea, totuși durerea pe care o simțea în gură era îngrozitoare – sârmele tăiate îi zgâriau buzele și maxilarul nu-i funcționa corect, deoarece mușchii atrofiați refuzau să se pună în mișcare.

— Nu ești deloc bine. Ai ieșit din spital doar acum câteva zile, insistă Nick sculându-se în picioare și privind-o cu ochi întunecați de îngrijorare.

— Dar nu mă-ntorc.

Marla știa perfect că ar fi fost rațional să fie examinată la spital, dar în același timp simțea că ar fi fost o greșeală uriașă.

— N-avem ce discuta! Glasul lui Nick era ferm și strângea din fălci. Uită-te la tine, zise el strângând din fălci.

Femeia nu putea să vadă în ce hal era și nici nu dorea. Se rezemă de balustradă și ridică ochii spre Nick. Știa că oferea o imagine jalnică, murdară și cu pijamaua mânjită de vomă, dar nu-i păsa. Nu-i păsa că cei din personal și soacra ei o vedeau într-o asemenea stare. Inspiră din nou adânc

și tuși o secundă. În gură avea un gust oribil și nasul îi era plin de duhoare acră.

— Stai aici, o așeză Nick pe un scaun din hol. Ia să văd dacă te pot ajuta.

Se apucă din nou să-i examineze gura, extrăgând toate fragmentele de metal, astfel încât nu mai rămase nimic decât durerea din mușchii atrofiați și carnea tăiată.

— Când ambulanța va sosi… începu el.

— Du-mă pur și simplu la un doctor, care să mă consulte, insistă Marla.

Nick șovăi.

— Cred că…

— Te rog, poți face asta pentru mine? întrebă ea și văzu cum emoții primare întunecară ochii bărbatului.

Un mușchi i se zbătea în colțul maxilarului. Buze subțiri ca o lamă de cuțit se strânseră, în timp ce o cerceta atent din priviri.

— Ești sigură?

— Da.

Marla nu avea chef de argumentații. Gura o durea atât de rău, încât abia putea să articuleze cuvintele.

— Dacă… dacă aș fi crezut că există vreun pericol, crede-mă, ți-aș fi cerut să mă duci înapoi la Bayside.

— Ai fost gata-gata să mori, insistă el.

Un fior rece o străbătu.

— Știu, murmură Marla. Acum, te rog…

— Părerea mea – și o spun ca să audă toți – este că ar fi o mare greșeală.

— Trebuie spitalizată, interveni Tom pe un ton ferm și apăsat, aplecându-se pentru a se uita la gura ei.

Marla nu avea încredere în el. Nici cât negru sub unghie, în același timp însă se putea folosi de faptul că Tom era pe statul de plată a lui Alex.

— Dacă se mai întâmplă ceva, tu vei fi aici, nu? îl întrebă ea. De-aia te-a angajat soțul meu, nu?

— Da, recunoscu el mijind puțin ochii, totuși aș dori să fiți consultată de un medic.

— O să mă duc la doctorul Robertson. La el acasă sau la clinică.

Dumnezeule, cât de rău o durea când vorbea!

— Ambulanța a pornit deja încoace, zise Nick.

— Atunci anulați-o, insistă Marla în clipa când auzi primul vaier al unei

sirene, undeva jos la poalele dealului. Ochii ei îi implorară pe ai lui Nick și-i atinse cu sfială dosul palmei. Te rog!

— Pentru Dumnezeu, o s-o fac eu, rosti Eugenia. Iar după aceea îi telefonez lui Alex, ca să te aștepte la clinică. Sunt sigură că Phil nu se va supăra. Privi apoi petele de pe mochetă. Cât timp vei lipsi, o să curățăm și mizeria asta.

Marla nu se așteptase ca soacra să-i fie aliată, dar era recunoscătoare pentru sprijinul bătrânei. Pentru orice fel de sprijin.

Eugenia îndreptă un deget poruncitor spre fiul ei.

— Nick, du-o cu mașina la clinică și eu o să vorbesc cu Alex să vă aștepte acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Te rog s-o faci, Nick. Măcar o dată, nu mai comenta.

— Ești de acord? întrebă el întorcându-și privirea spre Marla.

— Da.

Orice, numai să nu fie iarăși în spital.

— Bine. Atunci am convenit ce facem.

Eugenia îi azvârli lui Tom o uitătură, sfidându-l să spună orice, după care porni pe hol spre biroul lui Alex, scoase un set de chei din buzunarul hainei și descuie ușa. Peste câteva secunde, glasul i se auzi dinăuntru.

— Cred că vom face așa cum vrei tu, comentă Nick și-și îndreptă spatele.

Fusese oare numai în imaginația ei sau întrevăzuse în ochii lui un licăr de tandrețe, o umbră de compasiune?

— Lasă-mă un minut și-o să-ncerc să arăt decent.

De parcă așa ceva era posibil… La naiba, dar se simțea groaznic!

Clătinându-se pe picioare, Marla reveni în dormitor, aprinse lumina și văzu dezastrul de lângă pat. Ocolind cioburile și balta de apă, se îndreptă către baie. Cu o grimasă, se stropi cu apă rece pe față, se clăti cu blândețe în gură, își suflă nasul, apoi se dezbrăcă și se spălă iute și superficial cu buretele.

Sirena ambulanței spori în intensitate, după care începu să se îndepărteze. Până când se îmbrăcase într-un trening pentru jogging, nu se mai auzi. Stomacul continua să-i fie sensibil și gura parcă îi luă foc, dar știa că nu va mai vomita din nou și se îngrozi văzându-și fața și părul în oglindă. Astea erau însă prea puțin importante. Nu dorea decât să se termine

cât mai repede coșmarul acesta. Nick o aștepta pe hol, însă personalul dispăruse.

— Ambulanța? întrebă ea, silindu-și maxilarul să funcționeze.

— Am anulat apelul. Paramedicii n-au fost deloc încântați.

— Să știi că nici eu nu sunt încântată.

— Haide, să-i dăm drumul.

— O clipă.

Marla se duse în camera lui Cissy, unde fiica ei stătea în pat, strângând în brațe cu disperare un pui de leu din pluș, care nu mai avea mustăți pe o parte a botului; fata își mușca buza inferioară cu dinții.

— Ești bine? o întrebă Marla simțindu-și interiorul gurii de parcă ar fi fost un hamburger.

Cissy dădu ochii peste cap.

— Sigur că da. Minunat!

Clipi din ochi și se strădui să-și oprească lacrimile.

— Vorbesc serios.

— Atunci, nu. Nu sunt bine, da? Totul e sinistru, mamă, zise ea, iar bărbia îi tremura și Marla privi către măsuța de toaletă pe care încă dăinuiau pete mânjite de ojă purpurie. De ce nu poți să fii pur și simplu cum erai înainte… înainte să rămâi gravidă? Atunci a-nceput totul, toate chestiile astea stranii. Înainte… Glasul i se stinse și strânse apăsat din buze ca și cum spusese prea multe. Vreau… vreau doar să fii din nou normală.

Marla simți că i se rupe inima. Lacrimile îi invadară ochii, totuși se împotrivi impulsului de a izbucni în plâns.

— Crede-mă, Cissy, încerc.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios.

— Sigur că da.

Cissy închise ochii apăsat, își strânse mai tare leul în brațe și smârcâi din nas în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Marla porni spre pat, dar de parcă îi simțise mișcarea, Cissy deschise ochii și șopti furioasă:

— Te rog să pleci, da?

— Iubito, te rog…

— Nu, mamă. Te rog… Își șterse lacrimile cu dosul palmei, lăsând mânjeli negre de fard pe obraji. Te rog… pleacă.

Marla n-o făcu. Nu putea. Nu încă. N-o putea face când prăpastia dintre ele se lăţea de la un minut la altul. Se aşeză pe marginea patului fiicei ei şi îndepărtă cârlionţii din ochii lui Cissy. Fata privi pe fereastră spre noaptea neagră, întoarse capul şi ridică un umăr, ostracizând-o în tăcere. Marla continuă, vag conştientă de faptul că Nick aştepta dincolo de prag.

— Ştiu că sunt momente grele. Pentru tine. Pentru mine. Pentru tata… dar eu încerc, scumpo, mă străduiesc cu adevărat din răsputeri şi în curând va fi mai bine. Mi-am amintit lucruri. Chiar azi mi-am amintit cum l-am născut pe James.

Cissy se încordă.

— Serios? pufni ea, continuând să strângă jucăria din pluş şi să privească pe fereastră.

— Da.

— Dar pe mine ţi-ai amintit cum m-ai născut? Am fost primul tău copil.

Ochii aurii o sfidau să spună adevărul. Marla simţi un junghi de vinovăţie şi dori să mintă, dar nu putea. Cissy ar fi ghicit că minţea, ceea ce n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia.

— Nu încă.

Fata pufni scurt, dezgustată. Buzele i se strâmbară, ca înaintea unei ironii dureroase a sorţii.

— Probabil că nu-ţi vei aminti, zise ea. Niciodată.

— Bineînţeles că-mi voi aminti. Trebuie doar să-mi acorzi timp.

Atinse din nou obrazul lui Cissy, care făcu o grimasă de parcă fusese arsă cu fierul roşu.

— Puţin mai devreme ai dat buzna aici. Erai… Te purtai ca o nebună, de parcă văzuseşi o stafie sau ceva şi m-ai speriat îngrozitor.

— Of, scumpo…

— Şi apoi, urmă Cissy şi glasul îi crescu în intensitate, şi apoi… şi apoi… te-am găsit pe hol, vomitând şi plângând şi… mamă…

Vocea i se frânse brusc. Marla simţi că i se rupe inima. Ar fi vrut să-şi ia fata în braţe, s-o strângă puternic şi să-i promită că n-o va abandona niciodată, dar când se întinse către braţul ei, adolescenta se trase către latura opusă a patului şi Marla suspină şi se ridică în picioare. Nu ajungea nicăieri cu Cissy şi nu făcea decât să amplifice stânjeneala unei situaţii oribile.

Nick o aştepta, rezemat cu un umăr de uşa camerei fetei. O urmă pe Marla pe hol.

— Mă urăște, șopti femeia în drum spre lift.

Bărbatul îi ținu ușa deschisă și Marla intră, apoi se rezemă de peretele cabinei micuțe.

— Este adolescentă, iar tu ești mama ei. Toate adolescentele se comportă ca și cum și-ar urî mamele.

Apăsă butonul pentru parter.

— Nu, nu – e mai mult de atât.

— Nu te mai gândi la așa ceva acum.

Nick o atinse cu vârful unui deget pe maxilarul inferior și-i ridică bărbia, silind-o să-l privească în ochi.

— Crezi că am lucruri mai importante de făcut?

— Concentrează-te asupra revenirii memoriei.

— Crede-mă că nimic nu-mi doresc mai mult.

Bărbatul își coborî privirea spre buzele ei și, pentru o clipă, Marla crezu că i-ar putea săruta gura învinețită. Brusc, atmosfera din cabina micuță deveni apăsătoare, greu de respirat. Liftul se opri. Nick își coborî mâna.

Ușa se deschise, iar Eugenia îi aștepta în foaier. Degetele ei osoase se jucau cu șiragul de perle de la gât. Bătrâna se uită la fiul ei, apoi la Marla și colțurile gurii i se strânseră ușor, nemulțumite.

— L-am chemat pe Lars, o să vă ducă el.

— Mă ocup eu, insistă Nick, ajutând-o pe Marla să-și pună o haină de ploaie din dulap.

— A încălzit deja mașina și…

— Am zis că mă ocup eu, repetă mai apăsat bărbatul.

Îmbrăcă o jachetă de piele uzată, după care o conduse pe Marla, ținând-o ferm de cot, spre ușă, apoi afară, pe aleea din cărămizi până la camioneta lui ponosită, un Dodge vechi care probabil pierdea ulei și Dumnezeu mai știe ce altceva.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Marla. De ce ești ca un străin în familia ta?

Un colț al gurii lui se arcui în sus.

— Așa vreau eu să fie.

O ajută să suie, apoi trecu la volan. Dintr-o răsucire a încheieturii și două apăsări pe pedala de ambreiaj, motorul vechi învie.

— Îți place să fii proscrisul.

— Mă dau în vânt după așa ceva.

— De ce?

El opri lângă un pilon scund pe care se afla o consolă, tastă o serie de cifre și poarta acționată electronic bâzâi și se deschise.

— N-am fost niciodată genul care să meargă pe cărări bătătorite.

— Oaia neagră. Rebelul. Nonconformistul.

Nick ridică din umeri.

— Zi-mi cum vrei. Nu i-am dat niciodată mare importanță. Mi-am văzut de treaba mea. Îi aruncă o privire piezișă. Se pare că asta-i irită pe oameni.

— Îmi imaginez.

Pe neașteptate, interiorul camionetei păru strâmt. Intim. Geamurile se abureau și-i izolau de restul nopții, de restul lumii.

— Cum te simți?

— Ca naiba și nu-mi spune că arăt mai rău, fiindcă o știu.

Simțind că o dureau toți mușchii, Marla se uită peste umăr, prin luneta camionetei, spre casă. Un petic de lumină galbenă anunța unde erau ferestrele salonului și se zărea silueta întunecată a Eugeniei. Cu două niveluri mai sus, în camera lui Cissy, ardea altă lumină, dar fereastra aceea era pustie. Fiica ei nu se sinchisea să-i privească plecând, ceea ce n-o surprindea pe Marla. Relația lor era firavă în cazul cel mai fericit. Ce fel de mamă era ea? De ce nu-și putea aminti un copil care făcuse parte din viața ei aproape paisprezece ani?

Ajută-mă, Doamne!

Își rezemă tâmpla de geamul din dreapta și oftă. Falca o durea, capul îi bubuia și era singură cu Nick. Din nou. Bărbatul schimbă vitezele și coapsa lui, atât de aproape de a ei, se încordă când împinse maneta schimbătorului, iar degetele mâinii drepte cu care îl ținea aproape că șterseră coapsa femeii.

Era îndeajuns de aproape ca să-l atingă. Dar n-o făcu. N-avea s-o facă niciodată. Sau cel puțin așa își spuse Marla în timp ce Nick trecea de pe o bandă pe alta pe străzile ce sclipeau ude. Picături de ploaie se spărgeau pe parbriz, ștergătoarele le îndepărtau și prin difuzoare se auzea muzică country.

— Așadar, de la ce ți s-a făcut rău? întrebă Nick, schimbând vitezele și frânând pe panta abruptă dintre zgârie-nori și clădiri mai scunde.

Luminile orașului străluceau puternic. Pietonii se grăbeau prin ploaie, mașinile trecea prin bălți și o ceață deasă părea să se infiltreze prin străduțe.

— Nu știu. Supa proastă? Nervii?

Femeia ridică din umeri.

— N-ai simțit niciun simptom premergător?

— Ba da, un pic, dar am crezut că va trece.

Nick o privi într-un fel care evoca o duzină de sinonime pentru „proastă”.

— Deci, pur și simplu te-ai trezit și…

— Nu.

Marla se uită la stopurile unui minivan, care coti după un colț. Decise să-i spună adevărul.

— Nu m-am trezit pentru că nu mi-a fost bine de la stomac, ci din alt motiv. Îl privi și văzu că degetele i se încordează pe volan. M-am trezit pentru că mi s-a părut că aud ceva.

— Ce?

Ai intrat în horă, trebuie să joci, își zise ea fatalist.

— Știu că sună de-a dreptul nebunește – paranoic – dar m-am trezit pentru că mi s-a părut că era cineva în odaie. Un bărbat. Era lângă pat și a zis ceva de felul: *Mori, cățea!*

— *Poftim?* Iisuse Hristoase, Marla, vorbești serios?

Capul lui se întoarse brusc și o privi pătrunzător. Luă un viraj prea rapid și roțile din spate derapară, apoi redresă mașina.

— A fost cineva în dormitorul tău?

— E o nebunie, știu-știu, zise ea repede. Am aprins lumina și bineînțeles că nu era nimeni, iar după aia m-am dus – mă rog, am alergat – în camerele copiilor. Despre asta vorbea Cissy. Dar n-am văzut pe nimeni, așa că mi-am spus că fusese doar un coșmar și m-am întors în pat.

Pielea i se făcu ca de găină când își aminti teroarea pe care o simțise, convingerea că cineva intrase într-adevăr în camera ei. Își drese glasul și privi prin parbriz.

— Ți-am spus că sună a paranoia.

— Ar fi trebuit să mă strigi.

Cutele din jurul gurii și ochilor bărbatului se adânciră.

— După cum am spus, am crezut că visasem. Oricum, când am intrat la James, am avut o revelație. Mi-am *amintit* cum l-am născut.

— Serios? Ți-ai mai amintit și altceva?

— Nu… deocamdată nu, dar am simțit că se va întâmpla, că-mi voi recăpăta memoria, așa că l-am ținut un timp în brațe și apoi m-am întors în

pat, însă mă simţeam tot rău. Iar când m-am trezit după aceea, vomitam.

— Dumnezeule, murmură Nick.

— Cred că toate amintirile îmi vor reveni. În curând. Iar ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu vreau să mă-ntorc la spital. Nu vreau o recidivă. Nu vreau să mi se dea medicamente care ar putea încetini procesul ăsta de revenire. Se întinse către braţul lui. Trebuie să-mi reamintesc şi cât mai repede. Altfel, îmi voi pierde memoria.

— Nu pot spune că te-nvinovăţesc.

Marla coborî braţul şi se lăsă pe spate în scaun.

— Aproape am ajuns.

Nick roti volanul şi coti pe o stradă laterală. O maşină apăru de după colţ, din direcţia opusă. Faruri străluciră luminos. Puternic. Orbitor.

Ca înainte! Ca pe şoseaua din munţi!

Inima Marlei se opri. Brusc, aerul îi rămase captiv în plămâni.

Un crâmpei colţuros de memorie sfârtecă prin căptuşeala minţii ei. Într-o străfulgerare îşi aminti alte fascicule gemene, drept în faţa ei, orbind-o. Retrăi în minte momentul îngrozitor. Asistă la impact. Parbrizul spărgându-se într-un milion de cioburi arzând, o femeie ţipând ca torturată, sunetul de metal scrâşnind, contorsionat…

— Accidentul… şopti ea tremurând.

Groaza puse stăpânire pe ea. Retrăi clipa aceea de teroare şi încercă să calce o pedală inexistentă de frână. Rederulă clar scena, văzu tirul gonind în jos pe deal – mai iute, tot mai iute, mugind pe autostrada 17, scăpat de sub control. Ţipă. Tirul cu optsprezece roţi viră sălbatic, prinzând în luminile farurilor un bărbat. *NU! OH, DOAMNE, NU!* Bărbatul acela avea să fie strivit.

Ochii i se închiseră brusc şi Marla gâfâia şi plângea… Văzu din nou metal strivind metal, scântei zburând… Nu! Nu! Nu! Parapetul cedă şi cauciucurile explodară. Maşina se năpusti în jos pe rambleu şi… şi se izbi. Apoi urmă beznă… nimic…

— Marla!

Glasul lui Nick era sugrumat de teamă. O mână era pe umărul ei şi o scutura.

— Marla!

Femeia deschise ochii. Era în camionetă, în San Francisco. Cu Nick. Tremurând şi suspinând.

— Am… am… Lacrimi îi șiroiau din ochi când se întoarse către el. Mi-am amintit accidentul, șopti ea. A fost oribil… a fost ceva…

Strânse pleoapele cu putere și și-o aminti pe Pam.

— Oh… nu… Nu, nu muri, nu muri!

Nick calcă frâna, trase de volan și intră cu camioneta pe o stradă laterală. Marla abia realiză că oprise motorul, dar îi simți brațele cuprinzând-o și nu se împotrivi când o trase mai aproape de el.

— Șșșt. Va fi bine, o liniști bărbatul, însă ea știa că o mințea.

O sărută pe părul scurt de pe creștetul capului și o ținu la fel de strâns în brațe.

— Eu am omorât-o, Nick, șopti Marla.

Își simțea sufletul ca pe o rană deschisă când își aminti oroarea corpului lui Pam proiectat prin parbriz. Sângele. Țipetele. Bezna, își încleștă degetele în pumn și strânse jacheta lui Nick, plângând cu sughițuri, icnind pentru a-și trage răsuflarea și smârcâind, străduindu-se să-și recapete cât de cât controlul, când își aminti cum fusese orbită de faruri… totuși pe banda ei nu fusese nicio mașină… sau erau farurile de la tirul care apăruse brusc de după curbă? Era confuză? Amintirile îi erau distorsionate? Capul îi pulsa, falca o durea.

Totuși imaginea zugrăvită în mintea ei era limpede. Pe șosea fusese un om. O siluetă întunecată în strălucirea farurilor Mercedesului și apoi, pe neașteptate, ca și cum ar fi acționat un comutator, fusese scăldată într-o lumină puternică, orbitoare… care strălucise atât de intens, încât nu mai văzuse nimic… Și trăsese de volan, exact când tirul luase curba și-l prinsese pe bărbat în razele farurilor sale.

Acum, în siguranța brațelor lui Nick, răsuflă adânc, neregulat, își dădu seama cât de disperată devenise, cum se agățase de jacheta lui și-și descleștă încet degetele, încercând să-l împingă de lângă ea. Brațele lui puternice nu-i dădură drumul.

— E-n regulă, zise Nick. Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi ce ți-ai amintit.

— Te rog… dă-mi drumul.

— Asta vrei? întrebă el cu glas încet și Marla îl privi în ochii întunecați ca miezul nopții.

Undeva, în adâncul ei, simți un fior, o dorință, o nevoie de conectare, dar înghiți cu noduri și încuviință din cap.

— Da.

Strânsoarea lui slăbi și ea se trase înapoi. Rezemându-se de spătarul scaunului, ignoră senzația corpului bărbatului care-i mai dăinuia pe piele, parfumul lui moscat, ca și nevoia de a-i simți forța. Sângele îi clocotea, inima îi bătea cu putere, nervii îi vibrau de la un milion de emoții conflictuale.

— Ceea ce vreau, rosti ea încet și apăsat, este să-mi recapăt viața. Indiferent ce ar însemna asta. Se uită pe geamul din dreapta la picăturile de ploaie ce se ramificau, coborând pe sticlă. Chiar acum mi-am reamintit în sfârșit accidentul, cum șofam, vorbeam și râdeam – cred – și apoi am luat un viraj, iar un camion cobora dealul din direcția opusă, dar n-a fost asta, ci a mai fost ceva. Un bărbat, cred. Pe șosea. Apoi el… a devenit brusc luminos ca soarele. Își frecă brațele cu palmele, simțind un fior de gheață până-n oase. Apoi camionul a virat și eu am lovit parapetul și dup-aia… dup-aia…

Strânse pleoapele puternic, amintirea era prea îngrozitoare.

— Dumnezeule, Marla, nu trebuie să te ții așa de tare. E în regulă dacă cedezi nervos.

Nick o luă din nou în brațe și ea îi simți răsuflarea pe păr.

— Nu pot.

— Nu te mai controla permanent.

Ea tăcu și încetă să se mai împotrivească, lăsându-se moale la pieptul lui.

— Așa. Acum, povestește-mi.

— Am pierdut controlul volanului. Pam a murit.

Marlei i se puse un nod în gât știind că va auzi tot restul vieții țipetele acelea groaznice, chinuite, de agonie, când Pam își dăduse sufletul.

— Eu… n-ar fi trebuit să fac asta, murmură ea, dar nu mai încercă să se desprindă din brațele bărbatului.

— Relaxează-te.

Râse printre dinți.

— Oare mai e posibil așa ceva?

— Probabil că nu, totuși încearcă s-o faci.

Nick o apăsă ușor pe ceafa, lipindu-i fruntea de umărul lui, și ea îi simți pielea caldă. De data asta renunță la orice luptă. Închise ochii, auzi bătăile puternice și regulate ale inimii bărbatului și se topi în el. Degetele lui îi frecau brațele și Marla se gândi să-l sărute pe buze, să-l atingă unde îi era

interzis, să stea dezbrăcată, întinsă alături de el… Dumnezeule, nu putea avea asemenea gânduri desfrânate și întunecate în timp ce minutele se scurgeau! O mașină trecu încet pe lângă ei și dispăru prin capătul opus al străzii înguste. De undeva din întuneric, o pisică sări pe capota camionetei, apoi dispăru în noapte.

— Așa, rosti Nick și respirația lui îi mângâie părul. Liniștește-te. Ia-o încet. Gândește.

După care, parcă înțelegând ce făcea, îi dădu drumul ușor din brațe.

— Încearcă să-ți amintești, adăugă el, totuși nu forța prea tare.

Marla aprobă din cap și se simți brusc singură când se lăsă pe spate în scaun și încercă să-și domolească pulsul care o luase razna.

— Revin… Oh, Doamne, Nick, îmi revin amintirile.

— Ți-o reamintești pe Pam?

— Da, încuviință ea din cap, dar nu ca pe o prietenă apropiată, nu… ea era mai degrabă un soi de cunoștință și noi plecaserăm spre sud ca să… să…

— S-o vizitați pe fiica ei care era la universitate? o încurajă Nick.

— Poate, nu știu. Marla se strădui intens să-și amintească. Exista un motiv, dar…

Simți cum prin vene îi trece un fior rece ca moartea.

— … cred că era ceva legat de prunc, șopti ea.

— De James?

— Da.

— Însă el nu era cu voi.

— Nu… poate că doar discutam despre el, dar…

În adâncul inimii, simțea că era ceva mai mult decât atât, totuși nu izbutea să pună piesele laolaltă.

— Nu știu, recunoscu ea.

— Treptat o să-ți reamintești totul. Bărbatul își privi ceasul. Ar fi bine să pornim. Se uită la Marla când se desprinseră de lângă trotuar, apoi schimbă viteza camionetei. O să fii bine? o întrebă.

— Nu știu, recunoscu Marla și râse fără chef. Nu mai știu nici măcar ce înseamnă „bine”.

— Poate că niciunul dintre noi nu știe asta.

Mașina intră în fluxul de trafic care se îndrepta în direcția cheiului.

— Poate că nu.

Femeia își îndreptă umerii și aruncă o ultimă privire către profilul puternic al lui Nick. Ochii săi erau ațintiți asupra străzii, mâinile țineau volanul și Marla se simți rușinată pentru că-și dădu seama că în clipa aceea era mai apropiată de el decât fusese vreodată de soțul ei. Își trecu palma peste frunte într-un gest de frustrare.

— Nu cred că am apucat să-ți spun „mulțumesc”.

Nick o privi scurt.

— Pentru că mi-ai salvat viața, continuă ea. În casă… Puteam să mor…

— Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— În tot cazul, îți rămân datoare. Probabil chiar de vreo două ori.

— Nu obișnuiesc să-mi însemnez pe răboj.

— Poate c-ar trebui s-o faci.

— Nu m-ar ajuta cine știe ce.

Camioneta intră într-o parcare ce făcea legătura printr-o pasarelă aeriană cu spitalul Bayside și clinicile înconjurătoare. La primul nivel al parcării, Jaguarul lui Alex torcea lin lângă un Cadillac.

Zărind camioneta, Alex sări din Jaguar și ajunse la portiera lor din trei pași iuți.

— Ești bine? o întrebă pe Marla.

Chipul îi era încruntat de neliniște când ea coborî. Alex privi prin portiera deschisă către Nick, care nu se clintise de la volan.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

— O să-ți povestească Marla.

— Tu pleci? îl întrebă Alex, trecând cu familiaritate un braț pe după umerii soției sale și strângând-o ușor.

Nick strânse din buze.

— Da, bănuiesc că de aici te poți descurca și singur.

Privirea lui o găsi din nou pe a Marlei și pulsul ei se înteți, când își aminti cât de aproape fusese să-l sărute.

— Ne vedem mai târziu atunci, adăugă el și femeia îl privi, simțind că fusese abandonată.

Dar așa ceva era o prostie. Era irațional! Alex era soțul ei. Simplul fapt că Nick îi salvase viața nu însemna nimic special. El ar fi procedat la fel pentru oricine. Iar episodul din camionetă se datorase precipitării și haosului cauzate de trauma din cursul serii. Atât și nimic mai mult, nu?

Nick se uită fix la ea. Ochii albaștri ca noaptea o priviră pe Marla preț de

o clipă, după care se întoarse către fratele său.

— Cred că ai dreptate, Alex. Dacă tot sunt aici, aș putea la fel de bine să mă mut în casă.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? îl întrebă Alex, în timp ce Marla se gândi cum va fi să locuiască sub același acoperiș cu cumnatul ei renegat.

Nick își etală surâsul strălucitor și minți fără să clipească:

— M-am gândit pur și simplu că e momentul.

CAPITOLUL 11

— Asta-i contra durerilor, zise doctorul Robertson.

Îi făcu o injecție Marlei, apoi aruncă seringa în containerul pentru deșeuri speciale. Purta un sacou sport și pantaloni, iar în spatele ochelarilor, ochii lui erau serioși când examinară gura și maxilarul femeii. Clinica era tăcută la ora aceasta târzie, deoarece tot personalul plecase de mult. Pe tavan, tuburi fluorescente străluceau și bâzâiau, reflectându-se din accesoriile cromate ale chiuvetei și din instrumentele ce sclipeau pe o masă cu tăblie laminată, impecabil de curată.

— Povestește acum ce s-a întâmplat.

Marla era așezată pe un pat acoperit cu cearșaf din hârtie; bătăile inimii i se încetiniseră în cele din urmă, gustul din gură și din nas continua să fie neplăcut, dar durerea care-i sfâșiase fața începuse să se diminueze treptat.

Alex stătea în ușa cabinetului de consultații, cu brațele încrucișate peste piept, în vreme ce doctorul termină treaba începută de Nick. Clinica era pustie și toate coridoarele erau întunecate.

— Mi s-a… mi s-a făcut rău. Probabil din cauza agitației sau a unei supe stricate… sau ambele, nu știu, vorbi ea cu dificultate.

Mușchii maxilarelor se atrofiaseră și abia putea deschide gura. Ignora însă durerile și-și silea buzele să se miște.

— În ultima vreme am fost destul de încordată. În tot cazul, după cină nu m-am simțit bine și am urcat în cameră să mă întind și…

Ezită și decise să nu-i destăinuie medicului despre prezența malefică pe care o simțise în dormitor. Nu încă. Poate când avea să fie cu mintea mai limpede, când avea să fie sigură că necunoscutul acela nu fusese doar parte dintr-un coșmar și când avea să știe deja în cine putea să aibă încredere.

— Am… m-am trezit… probabil din cauza unui vis urât, apoi mi-a venit să vomit. N-am putut face nimic… Clătină din cap. A… a fost groaznic.

— Ținând seama de toate astea, cred că ai avut noroc, murmură Robertson îndepărtându-se de ea și scoțându-și mănușile din plastic. Te-ai fi putut îneca sau sufoca și ai fi putut muri.

— Curios, dar nu mă simt deloc norocoasă.

De fapt, se simțea groaznic într-o zi proastă. În mod cert, arăta jalnic.

— Bănuiesc că nu.

Medicul aruncă o privire spre Alex, după care îi întinse Marlei o oglinjoară, ca să vadă cum arăta acum. Da, expresia „ca moartea în vacanță" i se potrivea perfect. Ea încercă, grijuliu, să caște gura. O durere înspăimântătoare îi străbătu toată fața și trase aer adânc în piept, cu un șuierat.

— O să ai gura foarte sensibilă câteva zile, zise Robertson, probabil chiar săptămâni, dar îți voi prescrie ceva pentru dureri. Vestea bună este că maxilarul s-a vindecat perfect.

— Mă mulțumesc cu orice veste bună, mormăi ea.

Doctorul chicoti și-i făcu cu ochiul.

— Dar o să te rog s-o iei ușurel, ne-am înțeles? Odihnește-te. Refă-te. Iar dacă aș fi în locul tău, n-aș juca hochei fără mască pentru o vreme.

— O să mă gândesc la sugestia asta, încuviință Marla.

Robertson ridică puțin un colț al gurii.

— Bine atunci. Aș vrea să te duci totuși la întâlnirea pe care o ai programată cu doctorul Henderson, deoarece el ți-a făcut operația inițială. Poate că vrea să-ți facă radiografii, pentru a se asigura că oasele s-au sudat, însă mie mi se pare că arată bine.

— Mulțumesc, zise ea recunoscătoare că se terminase chinul.

— Și cum e cu stomacul? se interesă Robertson, în timp ce arunca mănușile folosite într-un coș mic, cromat, pentru gunoi.

— Mai bine. Mult mai bine.

— Ar fi trebuit să fi anunțat pe cineva că îți venea să vomiți.

Ochii lui Alex erau întunecați de reproș tăcut, fruntea încruntată, buzele țuguiate.

— Poate că tu ar fi trebuit să fi stat acasă, replică ea iritată.

Ochii lui se îngustară foarte puțin.

— Lucram.

— Era după ora unsprezece.

Colțurile gurii lui Alex se înăspriră și privirea lui ar fi putut străpunge granitul.

— Cred că nu-ți amintești, dar eu lucrez frecvent până târziu. Tocmai de aceea l-am angajat pe Tom. Dacă n-ai fi fost atât de încăpățânată… Cuvintele i se stinseră și încordarea ce-i transformase fața într-o mască rigidă se diminuă. Uite ce-i, sunt doar îngrijorat, da? Își coborî brațele pe

care le ținuse încrucișate peste piept și-și frecă ceafa. M-ai speriat într-un hal fără de hal.

— Și eu m-am speriat, recunoscu ea, însă decise să nu mai insiste asupra subiectului. Pur și simplu m-am săturat de toată situația asta.

— Toți ne-am săturat, încuviință Alex.

Medicul își spălă mâinile la o chiuvetă montată în perete.

— Ceva îmbunătățiri în privința memoriei?

Privirea lui o întâlni pe a Marlei în reflexia din oglindă în timp ce își usca mâinile.

— Nu e deloc grozavă, totuși am înregistrat unele progrese. Chiar în seara asta mi-am amintit cum l-am născut pe James.

Cu coada ochiului văzu că Alex se încordă puțin, iar pe chip îi apăru o expresie de surpriză… ba nu… era îngrijorare.

— Serios? întrebă el. Asta-i grozav. Fabulos.

Zâmbetul îi părea sincer. Aproape.

— Și mi-am amintit accidentul, continuă femeia. Venind încoace, în camioneta lui Nick, o mașină a luat curba venind din față, cu farurile pe faza mare, și accidentul mi-a fulgerat brusc prin fața ochilor.

Alex păli ușor pe sub bronzul tenului său.

— Pe șosea a fost un bărbat, zise Marla. Eu conduceam și a trebuit să trag de volan ca să-l evit. Atunci am lovit parapetul.

Se cutremură din tot corpul și Alex încuviință din cap, încurajând-o să continue, deși ea îi simți îngrijorarea din ochi.

— Zi mai departe.

— A fost oribil. Un coșmar.

Marla se sili să vorbească, în timp ce amintirile din noaptea aceea, scârțâiturile cauciucurilor, scrâșnetul metalului, asfaltul ud și parbrizele dezintegrate îi goneau prin minte. Phil Robertson se înfioră ascultând-o.

— … și da, mi-am amintit-o în cele din urmă pe Pam, nu multe despre ea în sine, dar știu că noi două… plănuiam ceva… atâta doar că nu-mi amintesc ce anume.

— Ești obosită, spuse Alex. După ce te vei odihni, o să-ți mai amintești și altele.

— Da, așa-i, dar trebuie să vorbesc cu detectivul Paterno.

— Mâine dimineață.

— Da, aprobă ea simțindu-se brusc istovită; epuizarea părea să-i intre în

măduva oaselor și durerea din falcă era acum surdă, dar se simțea secătuită. O să-i telefonez dimineață.

— Nick știe despre asta? întrebă Alex și Marla se încordă, străbătută de un fior de vinovăție, de parcă și-ar fi trădat soțul.

— Da.

— Normal.

— Nu există niciun motiv pentru care s-o ascund.

— Nu, nu, sigur că nu, zise el, totuși zâmbetul lui era forțat și se juca neatent cu cheile din buzunar.

Mintea Marlei se încețoșă din nou, probabil de la analgezice, și se simțea vlăguită… groaznic de vlăguită.

— Acum putem pleca acasă?

— Doar să-ți scriu o rețetă.

Robertson scoase un rețetar și începu să scrie pe fila de deasupra. Când termină, o rupse și i-o întinse lui Alex.

— Ăsta-i pentru dureri, dar s-ar putea să dea somnolență.

Își scrise pentru el o notiță și o puse într-un dosar gros cu coperte de carton.

Fișa medicală personală! Toate informațiile despre ea pe care ar fi vrut să le afle vreodată. O parte importantă din puzzle-ul personalității ei.

— Pot s-o văd și eu? întrebă Marla.

— Ce anume? zise doctorul.

— Fișa mea.

— Nu conține decât informații de natură medicală.

Expresia lui Robertson era blândă, dar în spatele exteriorului acela politicos mai exista ceva… aproape ca și cum ar fi tratat-o cu condescendență. Dumnezeule, i se închideau ochii de somn!

— E despre mine, întinse mâna Marla. E fișa mea, nu?

— Nu crezi că ai trecut prin destule în noaptea asta? interveni Alex și-i făcu semn doctorului să pună fișa în dulap.

— Dar vreau să știu…

— Altă dată, da? Tonul lui Alex o făcu imediat să bată în retragere. E târziu. Trebuie să mergem acasă și să te odihnești. Ai spus-o chiar tu.

— Știu foarte bine ce am nevoie, zise ea ridicându-se. Am nevoie să aflu mai multe despre mine. Despre tine. Despre familia noastră. Încep să-mi revin, Alex. Încep realmente să-mi reamintesc lucruri și voi face orice,

orice, ca să-mi recapăt memoria.

— Înțeleg…

— Înțelegi oare? replică ea, după care se încruntă spre doctor. *Înțelegeți oare?*

— Marla, termină, ce naiba! Phil a venit aici în toiul nopții ca o favoare, pentru ca să nu te duci la spital. Are și el o familie care-l așteaptă acasă, la fel ca pe noi.

Robertson își închise pixul și-l puse în buzunar.

— E-n regulă, spuse el dar nu-i întinse dosarul. Spune-mi așadar ce-ți reamintești.

Încrucișă brațele peste piept și peste dosarul Marlei. Era imposibil să-și mai vadă fișa în noaptea asta.

— Cu excepția accidentului și a nașterii lui James, îmi amintesc doar fleacuri. Cum călăream un cal… cum purtam o rochie pentru party… cum vorbeam cu Alex în foaierul casei… nimic concret, ci doar întrezăriri. Cred că vederea fișei medicale ar putea declanșa apariția altor amintiri.

— Ai probabil dreptate, rosti medicul schimbându-și atitudinea. Vino la clinică peste câteva zile și-o să-ți arăt absolut toate informațiile pe care le avem despre tine.

Până atunci fișa va fi aranjată. Curățată, editată și modificată.

— Așa o să fac, promise ea.

Își repetă apoi în minte că nu era implicată în niciun fel de conspirație. Toate informațiile aveau să fie intacte. Pur și simplu, văzuse prea multe filme, asta era tot. Se duse la chiuvetă, luă un pahar de unică folosință și-și clăti din nou gura.

— Perfect. Până atunci, cine știe? Poate că îți va reveni memoria.

Bărbatul era extrem de calm – parcă insensibil. La urma urmelor, asta nu era viața lui, nu discuta despre memoria lui; Robertson își putea permite să fie răbdător, în timp ce Marla simțea cum viața luneca pe lângă ea, aidoma unor grăunțe de nisip printre degetele deschise, iar ea nu-și putea strânge pumnul ca să le oprească. Mai bău o înghițitură de apă și-și exersă deliberat mușchii feței. Limba i se părea ciudată și mai mare decât ar fi fost normal, dinții i se comportau de parcă tot ar fi fost legați laolaltă, iar după ce vorbise numai din buze timp de peste două săptămâni, trebuia să-și forțeze limba, dinții și falca să conlucreze.

Alex o ajută să se îmbrace și Phil stinse luminile în clinică. Soțul ei îi

cuprinse apoi umerii cu brațul și parcurseră împreună pasarela aeriană către parcare, unde îi deschise portiera Jaguarului.

— Te așteptăm să treci pe la noi, îi spuse lui Phil. Când Marla o să-și mai revină.

Ea se încruntă și se încordă la auzul insinuării, totuși își înfrână replica usturătoare ce-i apăruse imediat pe buze. Alex urcă la volan. Acest om avea ceva care îi stârnea o trăsătură răutăcioasă și abia aștepta să se ia la ceartă. Cu el. Deși nu înțelegea de fapt motivul.

— Bun, deci cum ne simțim acum? o întrebă el și o privi scurt, apoi porni automobilul și ieși din parcare.

— Parcă cineva mi-ar fi operat maxilarul cu un picamăr.

— Așa de grozav?

Alex apăsă bricheta, apoi scoase un pachet de țigări din buzunarul interior al sacoului.

— Mda, așa de grozav.

Îi era imposibil să zâmbească. Atitudinea lui o irita, iar faptul că-i suspecta pe el și pe Robertson că-i ascundeau ceva o călca pe nervi. Mai rău, comportamentul lui de om ocupat – grija față de soție, deși era mereu plecat de acasă – o enerva teribil. Ceva nu era în regulă și nu era vorba despre imaginația ei, totuși era prea obosită e a să despice firul în patru în noaptea aceea.

Bricheta țăcăni și bărbatul își aprinse țigara, apoi suflă un nor de fum în interiorul mașinii. Apăsă cu degetul și geamul din stânga sa coborî, iar înăuntru pătrunse o rafală de aer spălat de ploaie. Muzică discretă de jazz se auzea din difuzoare când ieși pe strada cu trafic redus la ora asta și Jaguarul țâșni în sus pe o pantă abruptă.

Luminile orașului ardeau în zgârie-norii din jur. În depărtare, Marla recunoscu cartierul istoric, cu Jackson Square și piramida Transamerica. Așa cum le văzuse de o sută de ori până atunci. Și mai era ceva… o străfulgerare…

În ochiul minții, Marla se văzu așezată la un birou, într-o clădire uriașă din oțel și sticlă. Monitorul unui computer bâzâia, un telefon zbârnâia și în separeurile din jurul ei alți oameni vorbeau la telefoane, scriau la tastaturi, se uitau pe monitoare. Ferestrele de pe un perete ofereau panorama orașului San Francisco văzut de la înălțime și un cer azuriu, care se întindea peste golf.

Dar asta era o nebunie! Ea nu era o funcționară într-o clădire de birouri. Nu fusese niciodată. Ghemuită pe scaun, își privi soțul, al cărui chip era sever și încruntat în strălucirea farurilor mașinilor ce veneau din față.

— Eu am lucrat vreodată? îl întrebă, știind răspunsul înainte ca el să rostească vreo silabă.

Alex pufni disprețuitor.

— Tu? Haide de!

— Vorbesc serios.

— Bineînțeles că nu. De ce să fi lucrat?

— Nu știu, am avut brusc o viziune în care stăteam la un birou… într-un spațiu deschis și zgomotos, cu separeuri, și plin de bărbați și femei, plin de animație, toți în costume…

Glasul i se stinse și-și masă tâmplele, încercând să-și amintească.

— Marla, tu n-ai lucrat nici măcar o singură zi în toată viața ta, zise el și chicoti ca și cum gândul acela ar fi fost teribil de amuzant. Sigur că da, ai intrat în zeci de clădiri de birouri, dar niciodată ca angajată.

— Ești sigur?

De ce să fi visat așa ceva?

— Absolut. Liniile feței bărbatului se mai îndulciseră în interiorul întunecat al Jaguarului. Îți imaginezi chestii.

Sau sunt paranoică. Deosebirea nu-i foarte mare.

— De ce nu i-ai spus lui Tom sau mamei sau altcuiva că nu te simți bine? o întrebă el și o atinse ușor pe genunchi. Să știi că ăsta a fost motivul principal pentru care l-am angajat pe infirmier.

Frână la lumina roșie a unui semafor și o privi într-un fel care o acuza în tăcere că se comportase prostește.

— N-am crezut că va fi ceva serios.

— Dar nu te simțeai bine când te-ai dus la culcare?

— Nu era chiar așa rău și după-aceea…

Șovăi. Putea oare să aibă încredere în el?

— După aceea… ce?

Spune-i. E soțul tău.

— Poate că pare o nebunie, începu ea și decise că, dacă nu putea avea încredere în bărbatul cu care era măritată, atunci nu putea avea încredere în nimeni. Cred că cineva a intrat în camera mea peste noapte.

— Cineva din personal?

— Nu, a fost un bărbat care s-a aplecat peste patul meu și a spus „*Mori, cățea!*”

— Poftim?

Alex întoarse brusc capul spre ea și mașina intră cu o roată pe sensul opus. Un claxon ascuțit se auzi în noapte și bărbatul redresă prompt Jaguarul.

— Dumnezeule, Marla, ce vrei să spui – că-n casa noastră a intrat un intrus?

— Poate că da.

Îi povesti apoi totul, iar el strânse volanul ca și cum ar fi vrut să-l smulgă din bord.

— Am fost atât de îngrozită, încât am intrat în toate camerele cu uși descuiate. Cred c-am speriat-o rău pe Cissy, dar m-am mai calmat nițel după ce m-am asigurat că totul era în regulă, că James și Cissy erau în siguranță. Am băut niște apă și m-am băgat în pat. Pentru ca după aceea să mă trezesc vomitându-mi măruntaiele.

Marla se întoarse în scaun, lipindu-și spatele de geamul din dreapta, și simți un fior rece ca moartea.

— Dumnezeule, și cine crezi c-a fost în camera ta?

Alex trase adânc din țigară, al cărei vârf străluci puternic în întuneric.

— Nu știu… Nu sunt sigură c-a fost cu adevărat cineva… însă la momentul acela a părut real.

Culoarea semaforului deveni verde. Cineva claxonă în spatele lor.

— Rahat!

Alex călcă accelerația și automobilul țâșni înainte.

— M-am speriat îngrozitor.

— Te cred. Bărbatul schimbă viteza. La naiba! Chipul îi era alb ca varul și buzele se retrăseseră, dezgolindu-i dinții. O să-l pun pe Lars să verifice casa din pod până-n beci.

— Nu! zise ea imediat și clătină din cap. Vreau să zic că… acum pare ridicol și chiar dacă într-adevăr a fost cineva acolo, a plecat de mult.

— Totuși avem un sistem de securitate și o poartă acționată electronic. Cum să fi intrat?

— Asta-i o întrebare bună, zise Marla și ar fi căscat, dar mușchii nu i se întindeau; se simțea teribil de obosită și-i venea greu să vorbească. Poate că de fapt n-a fost nimeni. Poate că a fost doar un coșmar.

— Ai chemat poliția?

Vocea lui Alex era încordată și încheieturile degetelor i se albiseră pe volan.

— Nu, clătină ea din cap. Poate a fost doar un vis. Știi, precum cel din spital…

— Dacă ți-e frică, putem chema poliția să vină și să investigheze, spuse el. Oricum voiai să vorbești cu Paterno… dar… rahat, nu știu. Poate că suntem toți pur și simplu obosiți și putem clarifica lucrurile dimineață. Roti volanul. Aș putea angaja un agent de pază.

— Nu cred că-i necesar.

— Dacă nu, există și altă opțiune.

Glasul lui devenise mai blând.

— Care?

— Ai putea să dormi cu mine.

Nu! Marla îl privi pătrunzător, însă bărbatul își menținu privirea asupra drumului. Inima începu să-i bată mai repede și simți un val de adrenalină la gândul de a împărți patul cu el. Nu se putea imagina sărutându-l pe Alex și nici măcar stând întinsă lângă el, în patul nupțial, cu brațul lui cuprinzând-o protector. Stomacul i se încleștă și se uită prin geam la ceața care se rostogolea în oraș, strecurându-se în jurul felinarelor stradale și al clădirilor. Deși îi repugna simplul gând de a împărți același pat, îl întrebă totuși:

— Noi de ce nu dormim împreună?

El pufni și-și strivi țigara în scrumieră.

— A fost alegerea ta. Acum doi ani. O privi de parcă nu era hotărât dacă să o creadă sau nu, apoi, după o scurtă bătălie mintală, ridică din umeri. Adevărul este că erai… în fine, te interesau alți bărbați.

— Bărbați, repetă ea stupefiată.

Imaginea aspră a lui Nick și amintirea momentului când dorise să-l sărute îi fulgerară prin minte. Într-adevăr, era departe de a fi imună la sexualitatea înnăscută a lui Nick sau la blestematul lui de farmec ireverențios. Ba chiar își închipui că îi simțea mâinile bătătorite de muncă pe trupul ei, cu toate acestea, nu se gândise nici măcar un minut că ar fi avut vreo relație extraconjugală – decât într-o fantezie. Dumnezeule, oare ce fel de femeie era? Își drese glasul, se jucă puțin cu un nasture al hainei, apoi ridică bărbia și-l pironi pe Alex cu privirea.

— Bărbați? Adică… la plural?
— Da.
— Încerci să-mi spui că am avut amanți? șopti Marla neîncrezătoare.
Nu se putea așa ceva! Pe de altă parte, sentimentele ei față de Nick erau imposibil de negat și știa cumva în cea mai esențială parte feminină a ei că era o făptură senzuală. O femeie pasională. Dar în același timp, dormea singură. Sau așa se părea.
— Bine, n-o să-ți spun asta.
— Și totuși… insistă ea.
— Tu o vrei, Marla, zise Alex furios.
Femeia simți că încep să-i ardă obrajii.
— Cine a fost?
— Nu contează.
El luă o curbă cam prea strâns. Cauciucurile scârțâiră.
— Pe naiba nu contează! replică Marla furioasă, simțind cum îi cedează în cele din urmă nervii încordați la maximum.
— Haide să nu discutăm despre asta acum. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.
Alex bâjbâi pe scala aparatului radio și găsi un post cu muzică soft-rock.
Marla se întinse și stinse brusc radioul.
— Și atunci… ce-i… ce-i cu James? întrebă ea, simțind nevoia să afle adevărul. El e… el e…
— E copilul meu. James este copilul meu.
O privi și zâmbi scurt. Femeia se simți mai derutată ca oricând.
— Dar cum…?
— Vezi ce se-ntâmplă când bei prea mult gin cu tonic?
Surâsul lui se întinse încet dintr-o parte în cealaltă a gurii, de parcă, cumva, s-ar fi simțit victorios. Râsul îi era la fel de dezgustător și Marla își spuse că de vină era pur și simplu imaginația ei. Era prea obosită. Epuizată.
O durere chinuitoare începu s-o roadă în adâncul stomacului. Oare putea să doarmă cu bărbatul acesta? Cu soțul ei? Oare putea să-l sărute? Să facă dragoste cu el? Ceva dinlăuntrul ei se încordă, dar ignoră senzația de repulsie. Erau căsătoriți, aveau copii…
— Poate, când o să-mi revină memoria, dacă amândoi considerăm că ar fi o idee bună, am putea… încerca.
— Ce? Să ne culcăm împreună? întrebă Alex și buzele i se contorsionară

sardonic, iar unghiurile și planurile feței părură dure în lumina farurilor mașinilor ce veneau din față. Nu cred, Marla. Nu mă interesează sexul din milă.

Ea încremeni. Parcă băuse lapte stricat.

— Așa i-ai spune tu?

— Nu-ncerca să pretinzi că mă iubești. O văd în ochii tăi. Nici măcar nu-ți mai amintești de mine. Iar când o să-ți amintești, ei bine, atunci o să știi. Așa că… Frână când se apropie de o curbă, apoi trase puternic de volan. Așa că hai să nu forțăm lucrurile. Nu încă. O bătu din nou ușor pe genunchi. Doar dacă vrei cu adevărat să-mi oferi cea mai bună partidă de sex.

Marla se retrase către portieră.

— Nu cred.

Bun! Nu se putea imagina tăvălindu-se în pat cu el și sărutându-l sau… nu se putea gândi la așa ceva.

— Niciunul dintre noi nu-i pregătit să mai împărțim același dormitor. Degetele lui erau încleștate pe volan. O să vedem ce va fi în timp, pas cu pas. Cine știe? S-au întâmplat și lucruri mai rele.

Ea nu-l contrazise. N-ar fi putut. Nu simțea nicio scânteie de dorință pentru bărbatul acesta care era soțul ei. Din ce motiv… nu înțelegea. Alexander Cahill avea patruzeci și doi de ani, era atrăgător și bine făcut, un fost avocat care devenise businessman de succes, totuși ceva din el suna fals, dedesubtul exteriorului său femeia simțea o răceală – o cruzime incomplet acoperită de poleiala universităților de elită pe care le absolvise și aerul de intelectual „ca scos din cutie”.

Sau poate că totul este în capul tău. Marla, într-un fel sau altul, trebuie să afli. Iar Alex nu te va ajuta. Nimeni nu te va ajuta.

Indicatoare stradale fulgerară pe lângă ei în timp ce urcau dealul. Stanyan, Parnassus, Willard… nume ce păreau familiare și totuși nu erau. Străzi pe care ea ar fi trebuit să le știe. Deși Lars nu era întotdeauna la dispoziția ei, Marla nu intenționa să-l folosească pentru ceea ce plănuia. Avea nevoie de independență. De libertate. De siguranță pe sine.

Răsuflarea ei aburi din nou geamul când se întoarse să se uite la magazinele ce mărgineau străzile. Cafenele, băcănii micuțe, florării, bloculețe cu apartamente ce suiau întruna pe deal, spre vârf. Spre reședință.

Alex apăsă pe telecomandă, porțile domeniului se deschiseră și Jaguarul

intră în curte. Marla ridică ochii spre casa de pe culmea dealului, cu frontoane abrupte deasupra lucarnelor, ferestre cu ochiuri ce străluceau de la luminile din interior și hornuri de șemineuri ce se ridicau mândre deasupra tuturor. *Căminul meu*, gândi ea deloc convinsă.

Și totuși ceva nu i se părea în regulă.

* * *

Nick răpăi cu degetele pe volanul camionetei în timp ce se mustra în gând. Privea afară, prin parbriz, în noaptea mohorâtă și nu-și putea alunga senzația că era manipulat. Dar de către cine?

De Marla? scrâșni din măsele când își aminti cum o văzuse vomitând pe podea, aproape sufocându-se. În acel moment părea micuță și vulnerabilă și nu pentru prima dată bărbatul se întrebă de la ce i se făcuse rău? De la un virus? De la mâncarea stricată? Sau o otrăvise cineva, strecurându-i în mâncare un vomitiv cu efect întârziat?

Imposibil!

Totuși ea avusese impresia că simțise un intrus.

De ce ar fi vrut cineva s-o omoare?

Și cum intrase în casă?

Sau cum ieșise? Casa era cu adevărat o fortăreață.

Poate că n-a ieșit

— Fir-ar să fie, mormăi el.

Băgă cheile în buzunar și coborî din camionetă. Oprise la câteva străzi de hotel și spera că o plimbare prin ploaie și ceața rece avea să-l ajute să-și limpezească mintea.

Pentru prima dată după mulți ani, dorise s-o protejeze pe Marla, s-o cuprindă în brațe și s-o apere de orice atac.

Ca un cavaler medieval în… mă rog, într-o platoșă cam uzată. Își înfundă mâinile adânc în buzunarele jachetei, apoi traversă strada și intră în hotel. În câteva minute ajunse la etaj, iar telefonul începu să sune exact când păși în cameră.

Ridică iute receptorul, înainte ca ușa să se fi închis în urma lui.

— Sunt Nick Cahill! rosti el.

— Mă bucur că te-am prins. Mi-era teamă că va trebui să las alt mesaj pe robot.

Glasul lui Walt Haaga era la fel de aspru și răgușit ca întotdeauna.

— Care-i treaba?

Nick se așeză pe pat și-și aruncă pantofii din picioare.

— Care nu-i? replică Walt și tuși prelung. Am informații noi. Să-ncepem cu Pam Delacroix.

— Începe de oriunde îți face plăcere.

— Ei bine, Pamela este o doamnă interesantă. A trăit pe seama banilor obținuți în urma divorțului, dar s-a ocupat și de tranzacții imobiliare, scris și avocatură. Se pare că interesul ei primar l-au reprezentat cazurile de custodie a copiilor. Scria o carte despre așa ceva – drepturi parentale, mame surogat, probleme de adopție. Iar fata ei – Julie – a abandonat colegiul după numai câteva săptămâni și s-a mutat în Santa Rosa cu prietenul ei. Lucrează într-o cafenea și servește espresso-uri. Așa că maică-sa nu se ducea s-o viziteze.

— Atunci de ce mergeau la Santa Cruz?

— Poate că toți au presupus că se duceau la Santa Cruz din cauza fetei. Din câte știm, este la fel de probabil ca doamna Delacroix și cumnata ta să fi reînviat escapada lui Thelma și Louise și să fi pornit hai-hui pe coastă. Poate că plănuiseră să meargă la L.A. sau Mexic.

— Altă fundătură, mormăi Nick.

— Sau una mai puțin de investigat.

— Și de ce erau împreună?

— Bună întrebare. Dar probabil că nu se duceau să joace tenis. Din câte știu, Pam Delacroix n-a făcut niciodată parte din clubul Marlei. Mă îndoiesc că ar fi avut o rachetă de tenis, nu mai zic de legitimație într-un club sportiv. Era mai degrabă șoricel de bibliotecă decât atletă.

— Serios?

— Am vorbit cu fostul ei soț și cu câteva prietene. Singura legătură pe care pare s-o fi avut cu familia ta este că frecventa biserica Sfânta Treime din Sausalito.

— Unde este pastor soțul Cherisei, miji ochii Nick.

— Exact.

Nick căzu pe gânduri. Informația nu se potrivea.

— Nu cred că Marla este o mare credincioasă.

— Nu, deloc, dar bănuiesc c-a întâlnit-o pe Pam prin intermediul soțului Cherisei. El a lucrat o vreme la Cahill House. Consilia fete cu necazuri și se pare că a avut niște probleme acolo.

— Serios? întrebă Nick, măcinat de un presentiment urât.

— Se pare că era extrem de apropiat de una dintre fetele rămase gravide.
— Rahat!
— Asta a fost acum un an. Fratele tău l-a concediat, dar a fost scandal mare… care nu s-a stins prea repede. Am fotocopii după articolele din ziar și-o să ți le trimit, dar n-au fost formulate niciodată acuzații, iar predicatorul s-a întors la congregația lui din Sausalito.
— Așa s-a terminat totul? întrebă Nick, încruntându-se.
— Se pare că atât enoriașii, cât și fata cu care a avut o relație au găsit o cale de a-l ierta.
Walt se opri atât cât să-și aprindă o țigară și Nick auzi clicul caracteristic al unei brichete.
— Iar ăsta nu-i decât vârful aisbergului. Ai niște rude cam țăcănite.
— Zi-mi ceva ce nu știu, pufni Nick.
Trase o altă pernă din pat și o folosi ca să se sprijine mai bine. După aceea luă un pix și un blocnotes de pe noptieră.
— Bun – ce zici atunci de asta? Tatăl Marlei, Conrad Amhurst, e cu un picior în groapă.
— Am auzit.
— Bănuiesc, comentă Walt cu un ton evident de dispreț. Restul familiei salivează practic așteptându-l să moară, fiindcă are o avere de milioane și șpilul este că majoritatea moștenirii va fi lăsată nou-născutului.
— Poftim?
— Exact ce ai auzit. Se pare că bătrânul are ceva împotriva femeilor, este un misogin de modă veche și, cu toate că fiul Marlei nu va duce mai departe numele Amhurst, bătrânul îi va lăsa lui majoritatea averii, care este estimată la peste o sută de milioane de dolari. În custodie, bineînțeles.
— Bineînțeles. Nick se lăsă pe spate în pat și-și frecă barba nerasă. Ce vor căpăta Marla, fratele ei sau fiica ei, Cissy?
— Fiecare va căpăta câte ceva, dar va fi derizoriu. Rory va avea existența asigurată pe viață, Cissy își va primi partea când va împlini douăzeci și cinci de ani, *dacă* termină colegiul, iar Marla va primi și ea o sumă, însă șaptezeci și cinci la sută din avere va fi a băiețelului. Ce zici de asta – are doar câteva săptămâni și e deja multimilionar.
— Cum de ai aflat toate astea? îl întrebă Nick.
— Le-am aflat și gata, râse Walt. Pentru asta mă plătești. Tatăl Marlei a fost mereu un nemernic țâfnos. N-a jucat niciodată după reguli. A băut

zdravăn. A umblat după femei. E de mirare că mama Marlei a stat cu el, dar probabil c-a făcut-o pentru bani.

— Și cine mai cunoaște detaliile testamentului ăsta?

— Probabil că toți. Când sunt implicate asemenea sume de bani, moștenitorii se străduiesc serios să se asigure că nu vor dispărea de pe listă. Walt râse prelung și începu să tușească. Asta-i firea omului.

— Dacă zici tu.

Celălalt pufni.

— Tu poate c-ai dat cu piciorul unei averi acum câțiva ani, dar alții – majoritatea – nu procedează la fel. De fapt, vor face orice pentru sumele despre care vorbim. Să mintă, să înșele, să fure. Ba chiar să omoare.

Nick se gândi la lista celor morți și aflați pe moarte: Pam Delacroix, Charles Biggs… iar în seara asta Marla fusese cât pe-aci să-și piardă viața. La fel cum s-ar fi putut întâmpla în accidentul auto.

— Încă nu înțeleg ce se-ntâmplă acolo, continuă Walt cu glas înăbușit, deoarece trăsese din țigară, însă mă aștept ca, orice s-ar petrece, situația să se înrăutățească. Ferește-ți spatele.

— Ca întotdeauna.

— Bun.

Lui Nick nu-i plăcea direcția în care îl purtau gândurile. Marla era în pericol. O simțea.

— Uite ce-i, Walt, știu că-ți cer al naibii de mult, dar mă-ntreb dacă n-ai putea veni aici pentru câteva zile, să faci niște cercetări. Am o cameră la hotel și poți să stai în ea – eu o să mă mut în casă.

— Va trebui să rezolv niște chestii pe-aici, dar aș putea veni în mai puțin de o săptămână.

— Mersi. O să păstrez camera până apari, așa că deocamdată poți lăsa mesaje aici. Cum spuneam, o să mă mut în casă, așa că, dacă vrei să-mi mai trimiți alte informații, lasă-mi un mesaj pe telefonul mobil sau aici, la hotel. Dacă vrei să expediezi un fax, o poți face la un centru de copiere mic, Copy Write, pe care l-am găsit aproape de hotel. Precizează că-i pentru mine.

— De ce nu vrei la hotel?

— Ca simplă precauție. Toți cei din familia mea știu unde locuiesc.

— Nu prea ai încredere în ei, nu-i așa?

Nick se uită pe lângă perdeaua ce flutura în fereastră, spre luminile orașului din depărtare.

— Nu, recunoscu el, gândindu-se că era un comentariu trist despre viața sa. Câtuși de puțin.

Închise telefonul și începu să-și arunce puținele obiecte personale în geanta de voiaj. De peste cincisprezece ani, evitase casa de pe deal, iar acum era nerăbdător să se întoarcă acolo.

Din cauza Marlei.

Ăsta era adevărul. Dorea s-o revadă. Dorea s-o sărute. O dorea pe soția fratelui său. Dar mai mult decât atât, dorea să știe că ea se afla în siguranță. În ultimele două săptămâni, femeia trecuse de două ori pe lângă moarte. Accidente? Sau cineva încerca s-o omoare?

CAPITOLUL 12

Camera se schimbase. Nick privi draperiile asortate cu carpetele și cuvertura de pe pat și decise că nu conta cine știe ce. În primul rând, amintirile lui despre locul ăsta nu erau prea grozave. Pe atunci casa nu i se păruse un cămin în adevăratul sens al cuvântului și în niciun caz nu i se părea nici acum. Își lăsă geanta pe patul cu cadru din alamă. Șederea lui aici era temporară. Până înțelegea ce se întâmpla. Putea trăi în eleganță și lux, dar nu știa dacă putea rezista la gândul că Marla se găsea la numai două uși depărtare. Dumnezeule, avea un fel incredibil de a i se băga pe sub piele! Ca nicio altă femeie. Îl fermeca până și acum, după atâția ani, încă nerestabilită.

— La naiba!

Se simți cuprins de claustrofobie și-și aruncă jacheta peste un stâlp al patului. Se duse după aceea la fereastră și o deschise, lăsând să pătrundă vântul rece de noiembrie, apoi privi luminile orașului până hăt departe spre cerul negru pe care nu se vedea nicio stea. Cum avea să reziste să fie așa aproape de ea?

Când putea să plece?

Ce naiba se-ntâmpla?

Petrecuse multe ore examinând registrele companiei. Alex avea dreptate, Cahill Limited se afunda zi după zi într-un ocean de pierderi. Investiții neinspirate, cheltuieli ce depășeau veniturile, un angajat care fusese prins delapidând, sume incredibile cheltuite pe cauze filantropice, așa cum erau Cahill House și noua aripă pediatrică a spitalului Bayside, un pachet bogat de beneficii pentru angajați și stilul de viață extravagant al directorului executiv – toate contribuiseră la deficitul uriaș. Însă astea erau fapte simple, de bază, pe care le-ar fi putut depista orice puști cu experiență de numai doi ani în contabilitate. Alex fusese totuși foarte insistent pentru a-l readuce pe Nick în activitate. O făcuse oare pentru a-și mulțumi mama, care-i cerea de mulți ani lui Nick să se întoarcă? O făcuse din cauza Marlei și a accidentului? Sau exista un alt motiv, ceva ce-i scăpa, ceva ce, simțea el, era mult mai ascuns și mai sumbru?

Dintr-un motiv necunoscut, Alex dorea ca Nick să fie în preajma Marlei. Deși înainte fuseseră rivali, încercând amândoi să-i câștige afecțiunea.

Își trecu nervos degetele prin păr.

Indiferent care ar fi fost motivația lui Alex, Nick era prins ca în capcană. Nu din cauza pierderilor înregistrate de Cahill Limited și nici pentru că mama lui dorea să-și aibă ambii copii lângă ea. Nu, era captiv aici, în casa asta uriașă și fără suflet, într-un oraș pe care-l detesta, din cauza Marlei. Fiindcă se temea pentru viața ei și pentru că – la naiba! – nu fusese în stare niciodată să gândească limpede în preajma acestei femei.

Ieși pe holul pustiu unde reflexiile luminilor slabe sclipeau pe balustradă, iar tablouri în ulei ale unor rude de mult decedate priveau din rame aurite, și unde cu puțin timp în urmă mama îi spusese cât de fericită era că „își venise în fire” în cele din urmă și se mutase în casă. Ba chiar îl atinsese ușor pe mânecă, ceea ce pentru Eugenia însemna o manifestare emoțională majoră.

— Mă bucur că te-ai întors, Nicholas, șoptise ea. Știu că ne-am ciondănit întruna și poate că am făcut unele greșeli când te-am crescut, că m-am așteptat să-i semeni mai mult lui Alex, dar… în felul meu… te-am iubit mereu și ți-am dus dorul.

Buza inferioară îi tremurase puțin și strânsese iute din maxilare.

Privind-o, Nick fusese uluit. Fără pic de machiaj, purtând un chimono roșu și negru legat cu cordon, cu ridurile de pe față mult mai vizibile ca oricând, Eugenia păruse, pentru prima oară în cei treizeci și nouă de ani ai bărbatului, vulnerabilă. Păruse reală. Păruse că ține la el.

Îi venise foarte greu s-o creadă.

— N-o să stau mult.

— Știu. Niciodată nu stai mult, oftase ea. Bănuiesc că te-am dezamăgit. Dacă aș mai putea s-o iau de la început, dacă aș fi avut atunci înțelepciunea pe care o am acum… eh, nu mai contează.

Reușise să schițeze un surâs fragil, cu buze palide, menit să ascundă fiorul de disperare ce-i umbrea ochii.

El se simțise ca un nemernic.

— În fine, o să facem tot ce putem mai bine, nu-i așa? Dar… Eugenia șovăise și frământase între degete cordonul chimonoului. Simt pur și simplu că aici există lucruri pe care… ei bine, nu le înțeleg. Alexander a fost foarte închis în sine, iar Marla… of, problemele cu fata asta… Își

mușcase buza cu dinții, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Bănuiesc că toate căsniciile au necazuri, suișuri și coborâșuri. Știu asta din propria mea experiență. Tatăl tău, el… da, l-am iubit. Probabil că mai mult decât ar fi trebuit s-o fac.

Pentru o secundă se lăsase pierdută în amintiri, apoi ochii i se concentraseră din nou asupra lui Nick.

— Nicholas, tu semeni cu el în multe feluri. Ești prezumțios. Inteligent. Dar pe de altă parte, ești foarte diferit de el tot în multe feluri. Își îndreptase umerii și încheiase: Vreau să-ți mulțumesc că ai venit.

— O să stau doar până îmi termin treaba, după care o să plec, îi amintise el.

Bătrâna zâmbise ca și cum și-ar fi cunoscut al doilea născut mult mai bine decât se cunoștea el însuși.

— Vom vedea, zisese și pornise spre lift.

— Am viața mea în Oregon.

— Serios? spusese ea.

Arcuise neîncrezător o sprânceană și lăsase întrebarea să plutească în aer înainte de a dispărea în ascensor, pentru a intra în camera ei.

— Da, vorbi acum Nick pentru sine și se gândi la barul lui Alex de la parter.

Se gândi că merita să bea ceva. Mai întâi însă îi telefonă lui Ole și află că Durul era bine, după care, cu gândurile împărțite între viața simplă din Devil's Cove și haosul complicat din San Francisco, coborî la parter.

Din fericire, Alex lăsase cheia de la bar în dulăpior. Nick găsi o sticlă de scotch și căută un pahar. Afară vântul sufla puternic, dar singurele zgomote din casă erau ticăitul pendulei din foaier, bâzâitul slab al centralei din subsol și trosnetele lemnăriei vechi de o sută de ani. Nu semăna nici pe departe cu căsuța lui de pe coasta Oregonului, gândi în timp ce-și turnă o porție zdravănă. Aceea era micuță, compactă, cu acoperiș ale cărui țigle le montase cu mâinile lui, cu mobilă second-hand cumpărată de la anunțurile prin mica publicitate și un câine cu trei labe, care era o combinație de sistem de securitate și cel mai bun prieten. Nick avea destui bani în depozite bancare și investiți în acțiuni la bursă, plus venituri de la blocurile pentru birouri și apartamente pe care le cumpărase pe când locuise în Seattle, pentru a trăi fără griji. Și-ar fi putut permite un stil de viață mai luxos, dar nu-l dorea. Ar fi însemnat pur și simplu prea multe bătăi de cap.

Viața lui Alex era o dovadă suficientă a acestui adevăr trist.

Da, Nick avea viața lui, viața pe care o dorea, o viață de libertate.

Atunci ce naiba cauți aici?

Puse două cuburi de gheață în pahar și se îndreptă spre șemineul în care tăciunii unui foc recent mocneau în cenușă. Totuși încăperea părea rece. Sterilă. Deloc caldă sau îmbietoare. Ca tot restul acestei locuințe blestemate. Ca familia lui. Ca viața lui înainte să fi plecat după relația pe care o avusese cu Marla. Își aminti fără să vrea cum săruta femeia, ca și cum nu s-ar mai fi oprit niciodată, cu gemete slabe și scurte scăpate printre buze. Când o atingea, cu degetele suindu-i pe brațele dezgolite, ea cobora pleoapele pe jumătate, astfel că irisurile verzi seducătoare îi erau ascunse sub o perdea de gene negre. Tremurase în brațele lui, îi șoptise că doar el o putea face să se simtă atât de dorită, își atinsese limba de urechea lui și murmurase răgușit:

— Te rog, Nick, mai vreau… Vreau mai mult…

Acum închise ochii și luă un gât zdravăn de scotch. Închisese cercul – plecase din San Francisco din cauza Marlei și se întorsese pentru aceeași femeie blestemată. Și cu toate că ea se schimbase, Nick tot simțea atracția aceea incredibilă de a fi lângă ea, ba chiar se gândea să depășească limitele bunului-simț, să pășească peste pragul decenței și moralității și să pătrundă în universul seducției ei întunecate, ademenitoare. Marla era diferită, da. Foarte diferită. Era mai bună, mai blândă, simțul umorului îi era mai dezvoltat și cu toate că Nick simțea o duritate în adâncul ei, era în același timp vulnerabilă, o femeie în fața căreia nu putea să reziste. Părea foarte straniu, ca și cum s-ar fi îndrăgostit din nou, însă mai intens de data asta și de o femeie diferită, mai profundă. Copiii o făcuseră mai altruistă, mai jucăușă, mai grijulie față de cei din jur. Lucrurile ce-l deranjaseră la Marla cu ani în urmă se estompaseră în timp, cu toate acestea, dedesubtul pielii ei minunate și în adâncul psihicului și libidoului ei se afla aceeași femelă-animal care-l făcuse să-și piardă mintea, orice dram de rațiune, în schimbul câtorva momente furate de plăcere pur senzuală.

Întâlnirile lor secrete, întotdeauna între patru ochi și tăinuite, fuseseră romantice și sălbatic de erotice. Nu existase nimic ce ea să nu facă, nimic ce să nu experimenteze, niciun fel de limite. Brațele ei erau întotdeauna larg deschise, anticipând următoarea plăcere senzuală, pielea îi era atât de fierbinte, încât rațiunea lui Nick se topea ori de câte ori se afla în preajma

ei, iar ochii ei scânteietori și neastâmpărați erau o invitație dulce și în același timp periculoasă. Atingerea gurii ei umede pe pielea lui, în vreme ce limba femeii îi explora toate indentațiile mușchilor, îl lăsa fără puteri și încărcat de dorință. Nicio altă femeie nu s-a putut compara cu Marla.

Nick ar fi trecut prin iad pentru cinci minute de sex cu ea. Iar într-o bună zi, Marla se întâlnise cu el, îl sărutase cast pe obraz, îi azvârlise un zâmbet strălucitor din categoria „știu c-o să mă ierți” și-i spusese că se terminase, că întâlnise alt bărbat. Acel alt bărbat era întâmplător fratele lui.

— Rahat, mormăi Nick și dădu peste cap restul paharului.

Ce naiba căuta el aici, îndrăgostindu-se din nou de ea? Ar trebui să se ducă la psiholog, să-i facă un control la cap sau, și mai bine, ar trebuit să fie împușcat. Reveni la bar și-și turnă altă porție peste cuburile de gheață care încă nu se topiseră. Când sorbi, auzi zumzetul porții ce se deschidea și se duse la fereastră. O pereche de faruri străluci în noapte. Jaguarul lui Alex intră în curte. Nick simți un ghem în stomac. Goli jumătate de pahar. Peste câteva minute ascensorul hurui, iar el porni în sus pe scară. Cu paharul în mână, se întâlni cu fratele și soția lui la etajul dormitorului. Marla arăta groaznic. Palidă, cu falca umflată, cu ochii adânciți în orbite, încercă să schițeze un zâmbet, dar nu reuși. Lui Nick i se frânse inima, însă nu zise nimic.

— Deci te-ai mutat până la urmă, rosti Alex în timp ce deschise ușa apartamentului lor pentru ca să intre Marla. Am crezut că poate te-ai răzgândit.

— M-am gândit și la asta, dar n-am vrut să dezamăgesc, răspunse Nick tărăgănat.

Marla îi azvârli o privire scurtă.

— Scuzați-mă, zise ea, dar trebuie neapărat să mă-ntind.

Suferința și chinul din ochii ei îl fulgerară pe bărbat. Era fragilă și nesigură, cu totul diferită de creatura sexuală îndrăzneață care-i jucase sufletul pe degete.

Indiferent cum era de fapt, Marla Cahill trecuse prin iad în noaptea asta.

— Ești bine? o întrebă el.

O scânteie de umor se aprinse în ochii femeii.

— Asta depinde de ceea ce considerăm „bine”. Prin comparație cu a fi turtită de un compresor, sunt destul de in formă, dar altfel… – flutură din degete pentru a indica indecizie – …am avut și zile mai bune. Se rezemă de

ușă și chicoti fără pic de veselie. Atâta doar că nu-mi pot aminti prea multe.

— O să-ți amintești.

— Să sperăm.

Marla se uită la balustradă și la pata de pe mochetă unde vomitase. Cu excepția unei zone întunecate de umezeală care încă nu se uscase, toate urmele supliciului ei din noaptea asta fuseseră curățate. Se cutremură vizibil.

— Îți datorez multe mulțumiri, Nick. Dacă n-ai fi fost tu aici…

— Ar fi intervenit altcineva.

— Nu, nu, Marla are dreptate, rosti Alex rigid. Slavă cerului că ai fost aici!

— Bine că am reușit, ridică Nick din umeri.

Urmă o tăcere stânjenitoare, după care Marla zise:

— A trebui să văd ce fac copiii.

Alex traversa deja holul spre camera lui Cissy.

— Mă ocup eu.

— Mulțumesc, zise femeia după care se uită pentru ultima dată peste umăr, în ochii lui Nick. Noapte bună.

Dumnezeule, ce vulnerabilă părea! Nesigură pe ea. Complet diferită de Marla pe care o știa el, de femeia pe care încercase s-o evite.

Ridică paharul aproape gol într-o parodie de salut.

— Noapte bună.

Inima Marlei se chirci, când intră în apartament, după care, ajunsă de cealaltă parte a ușii, încercă să-și alunge din minte imaginea bărbatului.

Nu te mai chinui singură, o sâcâi creierul ei obosit în timp ce porni spre dormitor. *Da, el ți-a salvat viața, dar tu nu-i datorezi nimic. Nimic! Sentimentele conflictuale pe care le ai pentru el trebuie să ia sfârșit. Ești măritată cu Alex.*

La gândul acela simți un ghem în stomac. Între ei nu exista nimic, nicio scânteie, nicio iubire. Dacă își iubise cândva soțul, asta fusese cu ani în urmă sau se pierduse în ceața care era acum memoria ei. *Ai răbdare. În curând îți vei reaminti, în curând vei ști de ce te-ai îndrăgostit de Alex, iar atracția asta sexuală pentru Nick va părea o prostie.*

Se mințea însă singură. Știa că sentimentele pe care Nick i le trezise, reacția fundamental feminină, erau unice.

— Nici măcar să nu te gândești la asta, murmură pentru sine.

Seducția albastră a ochilor lui era incredibilă. Era măritată.

Avea copii. Ea… ea… oh, Doamne, se îndrăgostea de Nick.

— De fapt nici nu-l cunoști, își spuse ea cu glas mai tare.

Își văzu reflexia în oglindă și se cutremură, pentru că, deși chipul continua să-i fie nefamiliar, recunoscu dorința febrilă în propria ei privire.

— Ești o idioată!

Degetele ei răpăiră pe comodă și privi fix caseta cu bijuterii. Cea în care nu exista inelul ei. Foarte multe lucruri despre viața ei nu păreau în regulă.

Frustrată, își descheie haina și o aruncă pe pat. Tocmai își trăsese fermoarul bluzei de trening când în ușă se auzi o bătaie ușoară, apoi Alex strecură capul înăuntru.

— Voiam să-ți zic de copii, spuse el, și Marla se împotrivi imboldului de a ridica fermoarul până la gât.

I se vedea sutienul, partea de sus a sânilor și abdomenul dezgolit și se simțea pur și simplu în pielea goală. Ochii bărbatului îi coborâră pe trup, dar nu comentă nimic.

— Dorm amândoi.

— E bine.

Stinghereala o ardea parcă în ceafa

— Mai vrei altceva? întrebă Alex.

— Acum nu-mi vine nimic în minte.

Nu dorea decât ca el să plece. Imediat!

— O să-i spun lui Tom de medicamente și va avea grijă să le iei la timp.

Ea clătină din cap.

— Nu-l deranja, cred că mă pot descurca și singură. Să-mi lase pastilele și, crede-mă, o să le iau dacă mă apucă durerile.

Calmul lui Alex dispăruse și iritarea i se citea în colțurile gurii.

— Haide să nu ne mai certăm în noaptea asta, de-acord? Mai ales în privința lui Tom. Este un profesionist și se va ocupa de asta.

Glasul lui era ferm. Autoritar. Poruncitor.

Marla era cât pe-aci să replice furios, totuși izbuti să se stăpânească. Era prea obosită pentru o discuție în contradictoriu. Deocamdată. Mâine avea să pună lucrurile la punct.

— Bine.

— Atunci, ne vedem dimineață, rosti Alex pe un ton mai blând și mai împăciuitor când văzu că nu era dispusă să înceapă o ceartă.

— Stai! spuse femeia, amintindu-și brusc ceva.

El se opri și Marla ridică mâna dreaptă și flutură din degete.

— Mi-ai văzut cumva inelul?

— Ți-am amintit de el? o întrebă Alex neîncrezător.

— Din păcate, nu. Știu de el doar pentru că m-a întrebat Joanna. Am crezut că tu ai putea să știi unde este… unde l-aș fi putut pune când mi-l scot.

— Probabil pe aici pe undeva, făcu el un gest larg cu brațul spre dormitor.

— Nu este. Am căutat. Am răscolit peste tot. Nu ți se pare ciudat? Joanna a spus că-l purtam întruna și că s-ar putea să-l fi furat cineva din spital.

— Mă îndoiesc. Poate că ar mai trebui să cauți o dată. Alex se foi de pe un picior pe celălalt, după care se uită la ceas. Ai avut multe necazuri în ultimele zile. Inelul este grija ta cea mai mică.

— Joanna a spus că era un dar de la tatăl meu.

— Conrad ți-a făcut o mulțime de daruri.

— Serios?

Asta o surprinse. Văzuse destule fotografii ale tatălui ei cu chip aspru, iar când le privise, încercând să evoce vreo amintire a acestui om, simțise în mod intuitiv că nu împărtășiseră niciodată nici măcar o glumă, că de fapt nici n-o plăcea. Simțise că tatăl ei că era un bărbat ambițios, care avea puțin timp pentru copiii săi și că nu fuseseră niciodată apropiați, ba dimpotrivă. Cu toate că nu și-l putea reaminti, instinctul îi spunea că el n-o plăcuse, că, într-un fel, o văzuse ca pe o dezamăgire.

Poate că asta se datora faptului că era fată, că nu se născuse băiat. Modul acesta arhaic de gândire ar fi trebuit să dispară odată cu Evul Mediu, dar părea în continuare prezent; propriul ei fiu, James, era un exemplu perfect al prințișorului adorat, în timp ce sora lui mai mare îi purta pică, plină de resentimente, pentru că era ignorată.

— Tatăl tău te-a acoperit de cadouri, zise Alex.

Băgă mâinile în buzunarele sacoului, apoi se rezemă de canatul ușii.

— Cum ar fi?

— Dumnezeule, Marla – automobile, acțiuni, obligațiuni, o casă. Orice îți doreai.

— Problema e că nu mă pot gândi la nimic. Decât la inel.

Își masă ceafa și-și roti lent capul. Doamne, cât de obosită era!

— Și așa cum am zis mai devreme, vreau să-mi văd tatăl, adăugă ea.

— Știu, știu, se răsti el. Nu trebuie să mă bați la cap. O să aranjez să-l vizitezi peste vreo două zile, dar haide să nu ne facem planuri în noaptea asta. Mâine o să punem lucrurile la punct.

— O să te trag la răspundere.

— Bănuiesc c-o vei face, zise el fără urmă de umor și apoi intră în camera lui.

Marla era prea obosită ca să vină cu un răspuns. Așteptă până auzi ușa închizându-se, apoi își smulse și restul hainelor, lăsându-le grămadă pe podea. În ciuda ororilor din cursul serii și al nopții, în ciuda sentimentelor ei conflictuale față de Nick, în ciuda senzației că ceva nu era în regulă aici, adormi când atinse perna cu capul.

* * *

Nick își termină scotchul, se dezbrăcă, rămânând doar în boxeri și se trânti pe pat. Închizând ochii, își impuse să doarmă, dar îl obsedau imagini ale Marlei, atât ale femeii mai tinere pe care o cunoscuse atât de intim, cât și ale acestei femei noi, mai matură, însă mai caldă, o femeie fără amintiri, fără trecut, o femeie care continua să răspundă la prezența lui.

Oare cineva încerca s-o omoare? Dar cine? Și de ce? Și de ce insista Alex ca el să locuiască aici? I se părea o mișcare greșită, de parcă ar fi intrat într-o capcană pregătită cu multă grijă.

De ce semăna atât de mult Marla cu Pam Delacroix – femeia misterioasă? Prietenă? Cunoștință? Cine naiba era Pam?

Auzi închizându-se ușa apartamentului și apoi pași îndepărtându-se pe hol. Probabil că Alex simțea nevoia să bea ceva, la fel cum simțise și el. Cu toate acestea, se ridică în capul oaselor în pat, brusc circumspect. Nu afirmase Marla că simțise pe cineva lângă patul ei? Că cineva stătuse acolo? Că cineva o amenințase cu moartea?

Se ridică încet, traversă camera și deschise ușa de la hol, exact în clipa în care se închidea ușa liftului. Cu inima bubuind, intră în apartamentul descuiat și în dormitorul Marlei, care dormea, epuizată, parcă moartă pentru restul lumii. Strângând atât de tare din falei încât îl dureau, Nick se împotrivi imboldului de a o atinge pe obraz.

Scrâșnind din dinți, se uită în camera lui James dacă totul era în regulă, ba chiar întredeschise și ușa dormitorului lui Cissy, apoi auzi torsul încet al

unui motor și zăngănitul ușii garajului care se ridica.
Cineva pleca? La ora asta din noapte?
Nick se duse la fereastra camerei lui Cissy și văzu luminile de poziție ale Jaguarului lui Alex strălucind puternic când automobilul se opri și așteptă deschiderea porții acționate electronic. Apoi mașina țâșni afară și dispăru în jos pe deal. Nick se uită la ceas – era trecut de unu și jumătate noaptea. Unde naiba se ducea fratele lui? *Avea o întâlnire cu cineva.*
Dar cu cine? Și de ce?
Are legătură cu Marla.

* * *

Următoarele zile trecură într-o pâclă de pastile și durere, dar mușchii atrofiați ai Marlei începură să funcționeze. Așa cum îi spusese Alex, Tom apărea prompt cu medicamentele sau cu o tavă de mâncare trecută prin blender pe care abia dacă putea s-o înghită și, de fiecare dată când mintea începea să i se limpezească, redevenea somnoroasă. Jaluzelele erau trase, o veioză era reglată pe intensitate minimă, astfel încât odaia, se gândea Marla amețită, aducea mai mult cu o celulă a morții decât cu un dormitor.
Nu deosebea noaptea de zi, nu avea pic de putere și abia se putea mișca.
Avea însă senzația că ceva nu era în regulă. De fiecare dată când începea să gândească clar, să recâștige ceva puteri, pâcla mintală reapărea… și era pierdută. În derivă pe ocean. Își recăpăta și pierdea succesiv cunoștința și simțea o disperare deprimantă, apăsătoare.
— Nu mai vreau pastile, insistase amețită în ziua a doua… sau fusese ziua a treia? Sunt… sunt prea ruptă de realitate.
— Dar vă vindecați.
Tom o ajuta să mănânce un fel de supă de mazăre.
— Nu… ceva nu-i bine.
El însă insistă, iar când Marla i se plânse lui Alex, bărbatul o mângâie pe cap și-i spuse că-i mergea mult mai bine. Totuși era confuză, ca drogată, și, exceptând ocaziile când se ridica pentru a merge la toaletă, stătea aproape permanent în pat.
— Îmi fac griji pentru ea, spuse Eugenia când veni s-o viziteze împreună cu pruncul.
Marla dorea cu disperare să-l țină în brațe pe micul James, dar nu se putea clinti, cu atât mai puțin să stea măcar în capul oaselor.
— N-ar trebui să-l chemăm pe doctorul Robertson?

— Am discutat deja cu Phil, zise Alex. Sunt reacții normale.

— Mie nu mi se pare așa.

Eugenia clătină din capul perfect coafat și Marla încercă să spună ceva, dar aproape că adormi la loc.

— Este epuizată și are nevoie de odihnă, așa că Phil i-a prescris analgezice și un sedativ ușor doar ca să se asigure că-și va recăpăta toate puterile.

— Dar…

— Șșșt. S-o lăsăm să doarmă.

Alex își conduse mama afară din dormitor, însă Marla îl auzi spunând:

— Am stat de vorbă cu Phil. Reacția ei este destul de normală, dar îi va modifica analgezicele cu altele care să n-o amețească așa rău.

Gândul acesta era îmbucurător, dar de fapt Marlei nu-i păsa. Nici măcar când deschise o pleoapă și o văzu pe Cissy în picioare lângă patul ei, cu chipul îngrijorat și mușcându-și buza inferioară.

— Doamne, mamă, o să te mai faci bine?

— Da, izbuti ea să murmure deși își simțea limba foarte grea. O să fiu… bine…

Adormi apoi din nou și simți cum îi curge saliva din gură pe pernă. Dormi ore… sau erau doar minute… sau chiar o zi… când auzi următorul glas. Glasul lui Nick.

— Nu-i bine.

Marla întredeschise un ochi și-i văzu fața îngrijorată. Zări imaginea trăsăturilor lui ascuțite și buzele strânse într-o linie subțire care exprima neliniște.

— O duc la doctor.

În cameră se mai afla cineva. Blestematul de infirmier ieși din umbră și apăru în raza ei vizuală.

— Domnul Cahill a lăsat instrucțiuni precise să nu fie deranjată, replică Tom și Nick îi azvârli o privire sfidătoare, provocându-l să-l mai contrazică.

— Ghinion!

Nick luă papucii Marlei și-i băgă în buzunarul jachetei sale.

— Doamna Cahill este responsabilitatea mea.

— O să țin minte asta.

Nick se aplecă cu blândețe, o ridică în brațe și, în ciuda protestelor ei

slabe, o duse în lift.

— Nu puteți face asta! strigă Tom după ei.

— Uite c-o fac.

Ușa ascensorului se deschise și ei intrară. Marla îl întrezări pe infirmier, cu chipul pătat de furie, cu buze subțiri și palide. Ușa se închise.

— Nu trebuie să mă duci în brațe, protestă ea.

— Ba bine că nu!

Ajunseră la parter și Nick ieși pe ușa principală. Aerul de afară era înviorător. Rece. În văzduhul dimineții se simțea gerul apropiatei ierni. Nick coborî treptele de la intrare. Lars, cu o greblă în mâini, apăru dintre doi rododendroni bătrâni și-i blocă drumul.

— Ce faceți? întrebă el.

— O duc pe doamna Cahill la doctor.

Nick îl împinse și trecu pe lângă el, iar Marla, simțindu-se ca o femeie prostuță sau neajutorată, încercă să-i lunece din brațe. Bărbatul o ținu strâns.

— Domnul Cahill știe? întrebă Lars suspicios.

— Sper. Nick era încruntat, trăsăturile îi erau dure și privirea fără compromisuri în timp ce se îndrepta spre camionetă. Sper ca cineva să aibă prezența de spirit să-i spună c-o duc pe soția lui la spital.

— Asta… asta-i ridicol. Pot să merg, insistă Marla, deși nu era sigură că picioarele o vor susține sau că mintea ei încețoșată putea funcționa.

— Mă-ndoiesc.

— Zău. Totuși capul îi cădea moale pe piept și se simțea ca o idioată, lăsând un bărbat să-i decidă soarta. Eu nu… eu nu mă-ntorc în spital.

— Cred că-i momentul să-ți găsim alt doctor.

Mintea Marlei începu să se limpezească atunci când Nick deschise portiera Dodge-ului. Bărbatul îi scoase papucii din buzunar și-i puse la picioarele ei, apoi îi înveli umerii cu jacheta sa.

— Nu mă contrazice, zise el și trânti portiera.

— Cred că ar trebui să iau singură deciziile care mă privesc, spuse Marla.

Întredeschise puțin geamul din partea ei, exact în clipa când auzi mugetul unui motor și zări Jaguarul lui Alex prin parbrizul aburit.

— Grozav, mormăi, văzând cum soțul ei, cu fața contorsionată de furie, coborî din mașină, aruncă un chiștoc de țigară în tufe și porni cu pași mari

spre Nick.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? întrebă el.

Nick rămase nemișcat în fața camionetei, cu tălpile depărtate la nivelul umerilor, cu brațele încrucișate peste piept. Nu răspunse.

— Ce naiba crezi că faci? continuă Alex.

— O duc pe soția ta la un doctor.

— Nu-i nevoie. Phil a pornit deja încoace.

— Vine aici? întrebă Nick neîncrezător. O vizită la domiciliu?

— Da, vine aici… dar ce s-a-ntâmplat cu Marla?

Alex dădu să se îndrepte către portiera din dreapta camionetei, dar Nick îl prinse de braț și se postă ferm între el și mașină.

— Nimic ce nu poate rezolva un medic decent și mult mai puține pastile.

Nările lui Alex se dilatară. Își smuci brațul, eliberându-l din strânsoarea celuilalt.

— Asta n-are nicio legătură cu Phil.

— La naiba! El a îndopat-o cu medicamente. E vina lui.

— Ba nu, e vina mea, recunoscu Alex pe un ton sfidător. Am vrut ca Marla s-o ia încet și să se odihnească. Să-și revină. Phil a făcut doar ce i-am cerut să facă.

— N-ar fi trebuit ca Marla să decidă în privința asta?

— Probabil că da, însă era atât de îngrozită și de paranoică, încât mi-am asumat eu toate deciziile. Dacă mai ții minte, avea vedenii – oameni în camera ei, pentru Dumnezeu! M-am gândit că are pur și simplu nevoie de ceva timp să se refacă și să se adune.

— Afurisit arogant, mârâi Nick.

— Oricum, nu mai contează acum. L-am chemat pe Phil și el îi va schimba medicația, iar până mâine dimineață ar trebui să fie din nou cu mintea limpede.

— Ar fi bine să fie așa.

— Că dacă nu… ce se va-ntâmpla? Nu m-amenința tu pe mine, Nick. Am comis o greșeală. Gata, s-a terminat. Își ocoli fratele și se apropie de camionetă. Marla? Iartă-mă, te rog. Bănuiesc că ai auzit discuția noastră. Am comis o greșeală.

— Una foarte mare, zise femeia simțind cum clocotea de furie și-l pironi cu privirea prin geamul pe jumătate coborât.

— Mi-am cerut iertare, da? Phil va sosi aici în câteva minute. Vrea să

vadă cum te simți și-ți va înlocui unele medicamente. Ai încredere-n mine.

Niciodată, se gândi Marla. *N-o să mai am încredere în tine câte zile oi avea.* Prin poarta deschisă, intră un Cadillac cu motorul torcând discret, condus de Phil Robertson.

Privirea lui Nick deveni de-a dreptul ucigașă când doctorul coborî din automobil.

— L-ai lăsat pe fratele meu să-ți spună ce să-i prescrii soției lui?

— Poftim?

— Somnifere? L-ai lăsat pe el să decidă? îl acuză Nick.

Alex își prinse fratele de mânecă.

— Stai așa, Nick, nu sări de gâtul lui Phil.

Marla se strădui să-și bage picioarele în papuci, deschise portiera camionetei și le coborî pe pământ. Continua să-și simtă membrele ca de cauciuc, dar rezemându-se de portieră, izbuti să stea dreaptă.

— Vreau să știu de ce mă simt așa… amețită, așa încețoșată… de ce nu mă pot trezi?

Buzele lui Phil Robertson se subțiară.

— Cineva ar fi trebuit să mă cheme mult mai devreme, nu abia azi.

— Cât a trecut… de când am fost în clinică? întrebă femeia.

— Cinci zile.

Doctorul își ridică gulerul hainei.

— Cinci, repetă ea în șoaptă, nevenindu-i să creadă.

— Haideți să mergem în casă, propuse Robertson. O să te examinez și-ți pot da ceva împotriva durerilor care să nu provoace somn și dezorientare.

— Nu vreau nimic, declară Marla ferm.

Indiferent cum s-ar fi simțit, dorea să-și poată păstra rațiunea. Nu se putea baza pe Nick s-o salveze în mod repetat.

— O să fiu bine, adăugă ea.

— Cred că ar trebui să-l asculți pe Phil, la urma urmelor, este doctor.

Alex o cuprinse cu brațul pe după umeri, dar ea îl scutură.

— Nu sunt de aceeași părere. Ascultați-mă bine, urmă Marla simțind cum o durea maxilarul deoarece efectul analgezicelor dispărea, sunt o femeie adultă. Eu voi lua toate deciziile în legătură cu mine, cu corpul meu.

— Mă gândeam doar la binele tău, explică Alex, dar în ochii lui nu mai exista acum pic de căldură, iar una dintre mâini i se strânse într-un pumn pe care-l înfundă rapid în buzunar.

— Serios? Nu cred asta. Încetează să mă mai tratezi ca pe o floricică fragilă din seră.

Marla continua să poarte jacheta lui Nick, pijamaua și papucii, în ciuda frigului, își scoase jacheta și o azvârli spre Nick care o prinse din zbor, după care porni către casă, simțind cum picioarele păreau să-i câștige putere cu fiecare pas.

Bărbații ăștia, se gândi ea cu asprime. Cine avea nevoie de ei?

Urcă treptele și, cu toate că se simțea încă ușor amețită, smuci violent de clanța ușii. O ultimă privire aruncată în urmă îi spuse tot ce trebuia să știe. Alex se scotocea după țigări, cu mânia clocotindu-i pe chip, Phil Robertson părea îngrijorat, cu fruntea încruntată și buzele strâns lipite, iar Nick se uita pur și simplu după ea, cu ochii albaștri strălucind de aceeași provocare sexy și ireverențioasă pe care ea o găsise fascinantă din clipa când se trezise din blestemata de comă.

El era singurul bărbat în care putea avea încredere.

* * *

Nick nu avusese în viața lui o relație cu o femeie măritată și nici măcar nu se gândise la așa ceva. Stătea întins pe pat, privea tavanul și se străduia să și-o alunge pe Marla din minte. Era imposibil. Se fixase zdravăn acolo, o imagine seducătoare ce-i brobonea fruntea de transpirație și-i trezea mădularul. Casa era tăcută, probabil că toți adormiseră. Nick se foi de pe o parte pe alta și încercă să-și umple mintea cu altă imagine decât ochii seducători ai Marlei, dar nu izbuti.

Și este la numai doi pași mai încolo pe coridor.

Dar era soția lui Alex.

Căsnicia lor are deja necazuri. O poți vedea și tu. El nu-i acordă niciun pic de atenție. Ea nu și-l reamintește și te dorește la fel de mult pe cât o dorești tu. Haide, dă-te jos din pat. Du-te doar să vezi dacă se simte bine.

Măruntaiele i se strânseră ghem și bărbatul aruncă pătura de pe el. Era o nebunie. Trase o pereche de blugi, nu se mai sinchisi să se încalțe ori să îmbrace un tricou, deschise ușa și ieși pe hol unde lămpile de securitate asigurau o lumină slabă, abia vizibilă la nivelul mochetei. Merse direct la ușa apartamentului, puse mâna pe clanță și se opri. Ce i-ar fi putut spune Marlei? Ce ar fi putut face? Nimic. Nu putea să facă absolut nimic.

Scrâșnind din dinți, coborî la parter și-și puse ceva de băut. Care avea să fie prețul pasiunii lui trupești? O familie destrămată? Doi copii care

aveau să fie rezultatul divorțului? Marla n-ar fi dorit niciodată să se mute în Oregon și nici Nick nu era sigur că asta își dorea. Nu dorea altceva decât s-o sărute și s-o atingă din nou, să simtă legătura aceea efervescență de care avuseseră parte cu cincisprezece ani în urmă.

Și ți-ar plăcea să-l întreci pe Alex, să te răzbuni cumva, recunoaște. Nu-ți place cum o tratează și nu te-ai împăcat de fapt niciodată cu gândul că ea te-a abandonat pentru fratele tău.

— Nenorocitul!

Dădu paharul peste cap, își șterse gura cu dosul palmei și urcă înapoi scările. Doamne, ce prost putea să fie! Ajunse la palierul dormitorului și se îndrepta către cameră când ușa apartamentului se întredeschise și Marla ieși pe hol.

— Ah! Femeia își duse mâna la piept și ochii i se lărgiră. Nick! șopti ea. M-ai speriat îngrozitor!

— Scuză-mă. Nu puteam să dorm.

— Nici eu. Mi s-a părut că o aud pe Cissy sculându-se.

— Eu eram.

— Aha.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu, nu m-ai dezamăgit.

Părea agitată și întoarse capul să se uite în urmă, prin ușă. Dumnezeule, era superbă într-un fel de pijama de satin care era cu un număr prea mare după cum părea, cu părul răvășit și cu ochii încă grei de somn.

— Aș… aș vrea să vorbesc cu tine, zise Marla și lui îi veni greu să-și desprindă ochii de la decolteul pijamalei, acolo unde se încheia nasturele cel mai de sus.

Adâncitura dintre clavicule era perfect vizibilă, spațiul acela pe care îl găsea fascinant, pe atât de atrăgător pe cât își reamintea.

— Îți fac cinste cu ceva de băut. La parter este un bar complet utilat.

— Asta-mi mai lipsea peste toate drogurile pe care le am în corp, replică ea, apoi îi fulgeră un surâs orbitor. Doar un minut, să-mi iau halatul.

Intră în apartament și în cele treizeci de secunde cât avu nevoie să îmbrace halatul asortat la pijama, Nick își dădu o duzină de palme. Asta era o prostie. O trădare.

Nu se putea însă abține, iar când Marla ieși pe ușă, simți adierea parfumului ei și stomacul i se încordă. Ea închise ușa cu un clic încet, apoi

strânse cordonul halatului și coborâră spre livingul întunecat. Ploaia burnița pe geamurile vechi ale ferestrelor. Nick apropie un chibrit aprins de lemnele stivuite pe grătarul șemineului, după care își umplu un pahar. Părând nervoasă și jucându-se cu cordonul halatului, femeia stătea lângă flăcările ce trosneau.

Luminată doar de văpăile mișcătoare, încăperea păru să se micșoreze.

— Sigur nu vrei nimic? întrebă Nick, punând cuburi de gheață în paharul lui scurt.

Marla șovăia, îi ocolea privirea.

— Poate un brandy. Unul mic.

El surâse larg, găsi un pahar pentru coniac și turnă puțin lichid chihlimbariu dintr-o sticlă pătrățoasă de cristal.

— Așa te vreau, îi zise și abia după aceea îi remarcă reacția, felul cum își mușca buza, neliniștită. Îi întinse paharul și-l ciocni ușor cu al lui. Pentru zile mai bune!

— Și nopți, replică ea, apoi sorbi puțin.

Ochii ei îl fixau, mari și verzi, peste marginea paharului. Fața i se vindecase, cicatricea de pe scalp abia dacă mai era vizibilă și părul îi înconjura chipul în valuri scurte de culoarea mahonului.

— Deci, care-i treaba, Marla?

— Aș… aș vrea să știu ce s-a-ntâmplat. Cinci zile n-am fost în apele mele și nu-mi amintesc decât imagini disparate, oameni care veneau și plecau… nimic clar. M-am gândit că m-ai putea pune la curent. A luat cineva legătura cu familia lui Pam?

— N-am auzit de așa ceva, dar recunosc că am fost afundat până peste cap în contabilitatea companiei.

— Și ai găsit ceva?

— Păi, dacă Alex nu ia măsuri drastice, Cahill Limited va da faliment.

— Dar este o corporație uriașă, protestă femeia și Nick o privi cum depărtează buzele și soarbe din nou.

— Este o corporație privată și de fapt nu-i chiar așa mare, judecând după standardele actuale.

— Poate fi salvată?

— Așa cred. Cu reducerile și economiile cuvenite. Și dacă Alex vrea asta.

— El pare să lucreze tot timpul, spuse Marla. Se duse la fereastră și privi

afară, spre luminile ce se stingeau în jos pe deal. E mereu plecat la o întâlnire sau alta. Fie la birou, fie cu consiliul de administrație de la spital sau de la Cahill House.

— Îți lipsește? întrebă Nick.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

— Din păcate, nu. Nu simt nicio conexiune reală cu el. Nick văzu cum pielea cefei i se înroșește după această confesiune. Nu-ți pot explica motivul.

— Nu-i ușor să trăiești alături de un bărbat ca Alex.

— Asta-i valabil și pentru tine, observă ea și întoarse capul pentru a-l privi peste umăr.

Gestul nu se dorise a fi provocator, însă fusese. Halatul îi lunecă într-o parte și ochii lui fură atrași de gâtul ei și de pielea mătăsoasă a curbei spre umăr. Cât i-ar fi plăcut s-o sărute acolo!

— De unde știi? Doar nu-ți amintești.

— Intuiție feminină, zise Marla. În tine există ceva ce o femeie poate să simtă. Un neastâmpăr. Aș zice că puține lucruri te satisfac. Și nu te resemnezi. Dacă dorești ceva, încerci să obții.

— Nu întotdeauna.

— Oh, ba da.

— Te doresc pe tine.

Sub satin, spinarea femeii se încordă și privi în podea, plecând fruntea.

— Dar tot n-ai încredere în mine.

— De ce aș avea? întrebă Nick și făcu un pas mai aproape, condamnându-se pentru acest gest.

Jurase că va rămâne imun la farmecele Marlei, că nu-i va mai îngădui niciodată să se apropie de el, dar cu fiecare zi ce trecea se simțea tot mai atras de ea, tot mai intrigat. Se avertizase în repetate rânduri, dar dacă era să privească adevărul în față, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o atingă, s-o sărute, s-o dezmierde și să se afunde în partea ei cea mai feminină, cea mai adâncă.

— Ți-am făcut așa mult rău, cu anii aceia în urmă? îl întrebă Marla, studiind modelul picăturilor de ploaie pe geam.

— A fost vina mea.

Nick făcu un pas mai aproape.

— Dar mă pedepsești.

— În ce fel?
— Prin… încercând să păstrezi distanța.
Continua să fie cu spatele la el, lăsase paharul pe pervaz și stătea acum cu ambele palme pe marginea acestuia în timp ce privea prin sticla veche și spălată de ploaie.
— Instinctul de autoconservare, Marla. Nimic altceva decât un instinct animalic fundamental.
Ca și celelalte instincte animalice pe care le stârnești în mine. Era atât de aproape acum, încât îi putea simți aroma pielii, putea să-i vadă firișoarele de păr de pe ceafa, putea să se întrebe despre secretele ascunse sub pliurile de satin ce o învăluiau.
— Mi-ai salvat viața, rosti femeia și glasul îi era pe jumătate înăbușit, de parcă și ea putea să simtă cât de aproape era Nick, că doar câțiva centimetri separau vârfurile picioarelor lui de călcâiele ei.
Parfumul Marlei pluti spre nările lui, un iz ușor de lavandă, și-i aminti cât de mult trecuse de când nu mai fusese cu o femeie.
— Ți-am salvat viața? Poate că da, poate că nu. Am făcut ceea ce trebuia să fac. N-o transforma în ceva mai mult decât atât, da? Nu-ncerca să faci din mine un soi de erou. Crede-mă, nu sunt.
— Te străduiești prea mult să-i convingi pe toți că nu ești.
— Nu-i greu, spuse bărbatul.
Știind că făcea o eroare fatală, întinse brațele și-și curbă degetele peste umerii ei, simțind satinul moale și neted și carnea elastică. Sub palmele lui, Marla tremură și o văzu cum inspiră scurt, dar nu încercă să se desprindă.
Lumina flăcărilor din șemineu i se juca prin păr și-i poleia pielea, iar rozul inocent al halatului ei se transformă într-o culoare caldă și pastelată de piersică, în timp ce palmele lui Nick se deschiseră pentru a se închide pe partea de sus a brațelor femeii. Cu un geamăt slab, ea se lăsă pe spate și Nick își coborî capul, apăsându-și buzele de ceafa Marlei. Dorința curgea fierbinte prin el, concentrată între picioare, făcându-l să nu se gândească la nimic altceva decât la satisfacerea pur senzuală a acestei femei. Atât de fierbinte. Atât de umedă. Atât de nebunatic de imorală. Atât de prohibită.
— Nick, șopti Marla, atât de încet, încât nu era sigur că-i rostise cu adevărat numele.
Știind că mergea prea departe, bărbatul se lăsă în voia simțurilor, dezmierdându-i gâtul, gustându-i pielea înfierbântată, îndepărtând țesătura

mătăsoasă de pe corpul ei. Își trecu vârful limbii peste umărul Marlei și ea se cutremură. Întinse apoi brațul, găsi nodul ce-i ținea capotul laolaltă și-l slăbi.

Marla îi simți văpaia pasiunii. Se arcui lângă trupul lui, ridică o mână deasupra capului și-și trecu degetele prin părul bărbatului. Nick îi sărută brațul milimetru cu milimetru, trimițându-i-i furnicături în toți nervii care o făceau să uite promisiunea de a nu ceda niciodată atracției lui primare, pentru că iubirea lui Nick avea să-i provoace doar suferință, pentru că sexul cu el i-ar fi distrus viața.

Nodul cordonului cedă.

Satinul se desfăcu, dezvăluind alt veșmânt.

Nick gemu de frustrare, după care îi descheie bluza pijamalei. Degețele lui se strecurară înăuntru și Marla icni la căldura atingerii sale, fiindcă palmele bărbatului o frigeau sub sâni. Toată pielea o furnica și-și lăsă capul într-o parte, oferind o porțiune și mai mare de gât pentru buzele lui lacome.

Simțea în adâncul ei o suferință, un dor arzător. Bluza pijamalei se desfăcu și-i căzu de pe umeri odată cu halatul, adunându-se pe spate. Nick îi linse scoica urechii și firele de păr aspru de pe pieptul lui îi atinseră omoplații când o trase spre înapoi, lipind-o de el. Ea se apăsă și mai tare și-i simți erecția între fese.

— Mmm, gemu ea.

Se frecă de el în timp ce palmele lui Nick îi frământau sânii, degetele mari îi frecau sfârcurile, iar respirația lui deveni rapidă și fierbinte. Transpirația scălda pielea Marlei. Sângele îi pulsa mai iute, era fierbinte precum ceara lumânărilor aprinse.

— Marla, oh, Doamne, Marla… nu… vreau să…

Bărbatul se freca de ea și șlițul blugilor se simțea dur în vreme ce luneca peste satinul pantalonilor ei de pijama. Marlei îi era imposibil să nu răspundă, lipindu-se și mai mult de el în vreme ce se freca de el. O parte din ea știa că făcea greșeala cea mai mare din viață, dar celeilalte părți nu-i păsa.

Ești măritată, pentru Dumnezeu!

Însă căsnicia aceea era o farsă.

Ești mamă!

Dar îl vreau pe bărbatul ăsta, simt o legătură cu el, o nevoie pe care doar el o poate satisface.

Nu confunda pasiunea cu dragostea. Gândește!

Una dintre mâinile bărbatului coborî, lunecă peste satinul lucios, trecu lent peste ombilicul ei, până ce palma lui puternică îi cuprinse sexul ca într-un căuș, iar degetele i se curbară între picioare, apăsând-o tare de el, făcând-o să-i simtă nevoia, văpaia, determinând-o să tremure de dorință. Prin țesătură, el atinse, frecă, cercetă, amplificând un foc deja dogoritor. Pielea Marlei ardea, chinul dinăuntru bubuia.

Genunchii ei se înmuiară când buzele lui Nick îi dezmierdară curba maxilarului. Marla închise ochii, dădu capul pe spate, îl lăsă să-i sărute umerii și gâtul, fără să se fi oprit vreo clipă din ritm. Bătăile inimii ei erau un răpăit neregulat, răsuflarea era o succesiune de gâfâieli scurte, disperate. Îl dorea pe Nick, voia să se întoarcă în brațele lui, să-i simtă sfârcurile tari și plate, să-i atingă mușchii ce i se încordau peste piept. Avea nevoie disperată să simtă contopirea dulce-amăruie a trupurilor lor.

Imagini ale lui, gol, asudat, muncind deasupra ei îi inundară mintea. Picioare puternice, cu tendoane ca fierul apăsau, spinarea lui musculoasă se flexa, degetele ei se afundau în fesele lui, el împingea puternic… prelung… din nou și din nou… oh, Doamne… i se învârtea capul…

— Marla, șopti Nick și glasul îi răsună răgușit de dorință. Asta nu-i deloc bine… eu… noi… eu… n-ar trebui…

Femeia nu putea să gândească… nu putea să respire. Era înfierbântată, picături de transpirație îi presărau fruntea, îi coborau pe șira spinării, îi umezeau pielea. Buzele lui, oh, Dumnezeule, dacă s-ar fi putut răsuci și să-l sărute, să-i coboare fermoarul pantalonilor și…

Undeva la etajul de deasupra o ușă scârțâi, deschizându-se, apoi se închise.

Nick încremeni.

Mintea Marlei se limpezi instantaneu.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea?

Nick îi dădu drumul de parcă l-ar fi fript. Halatul și bluza de pijama căzură pe podea și femeia se aplecă și le ridică în grabă.

— La naiba, murmură el și traversă camera cu pași silențioși, punând o distanță cât mai mare între corpurile lor.

Motorul liftului zumzăi. Marla își băgă brațele prin bluza de pijama și halat, bâjbâi să-și închidă nasturii, apoi, cu un gest de frustrare smucit, își strânse cordonul în jurul taliei. Cum ar fi putut explica părul ciufulit, fața

învăpăiată, hainele mototolite și dorința despre care era sigură că-i era evidentă în ochi? La ce se gândise? De ce ar fi cedat în fața unei ispite interzise și trădătoare?

Nick făcu un pas înainte, o prinse de un braț și o trase într-o firidă de lângă bovindou. Ochii lui, încă sticloși, îi găsiră pe ai ei și bărbatul duse un deget la buze.

Inima Marlei bubuia, mintea îi gonea. Aveau să fie prinși și atunci… oh, cum putea să explice sentimentele ei față de Nick fiicei ei, soacrei sau… sau… soțului ei?

Stricată. Cocotă. Târfă. Toți termenii arhaici de condamnare îi goniră prin minte.

Ascensorul se opri în cele din urmă la nivelul garajului din subsol. Peste bătăile sălbatice ale inimii, Marla auzi ușa garajului zăngănind și deschizându-se, apoi un motor începu să toarcă încet.

— Alex, îi șopti Nick la ureche.

O trase lângă o latură a ferestrei, unde se uitară cum stopurile Jaguarului străluciră roșu și se reflectară în picăturile de ploaie. Poarta acționată electronic se deschise și mașina ieși din curte.

— Unde se duce? întrebă ea.

— Aș zice că se întâlnește cu cineva.

— Cu cine?

— Nu știu, dar nu mi se pare ceva onest. Nimic bun nu se întâmplă după miezul nopții.

— Cred că noi doi tocmai am dovedit asta, replică Marla furioasă pe sine.

Cum a putut să fie atât de proastă, o femeie atât de lipsită de minte, încât să cedeze celor mai primare nevoi?

— Trebuie să mă duc în pat, zise ea, după care șovăi și adăugă: Singură.

Porni către ușă, dar Nick o prinse de încheietura mâinii.

— N-o să-mi cer scuze, rosti el și ochii lui albaștri erau întunecați.

Femeia ridică bărbia.

— Foarte bine. Nici eu n-o s-o fac.

Apoi, înainte de a spune ceva ce ar fi putut regreta, se răsuci și urcă treptele câte două odată, spre sanctuarul dormitorului ei perfect decorat și – vai! – atât de rece.

* * *

Târfă! Nu era nimic mai mult decât o târfă spurcată și blestemată.

Privi în sus către casă și picăturile de ploaie îi răpăiră pe capul descoperit, aburindu-i binoclul în timp ce urmărea fereastra unde-i văzuse pe amanți. Bărbatul stătuse în spatele ei, mângâind-o și sărutând-o, cu fața ascunsă în întunericul camerei. Prin sticla bătută de ploaie, îi observase de la distanță. Binoclul nu-i îngăduise să distingă detaliile pe care le dorea, dar o recunoscuse pe Marla care-l lăsase pe bărbat s-o dezbrace și s-o atingă și, cu toate că fusese prea întuneric pentru a vedea cât de departe ajunseseră, avusese o erecție și trebuise să se descarce; abia aștepta să fie el cel care s-o dezmierde și s-o atingă, să-și treacă palmele aspre peste sânii aceia plini.

— Numai așteaptă tu, scumpo, șopti el, după care, văzând ușa garajului deschisă, porni iute pe stradă, simțind cum ploaia rece îi curgea pe ceafa și știind că era doar o chestiune de timp până avea să fie rândul său.

Își linse buzele.

Abia aștepta.

CAPITOLUL 13

Alt fost cât pe-aci să faci sex cu Nick.

— La naiba!

Întinsă în pat, Marla lovi cu pumnul în saltea.

— Ce-i cu tine?

Se gândi la răsuflarea lui fierbinte pe ceafa și simți că i se usucă gâtul.

— Idioată, idioată, idioată! se blamă ea, apoi ieși de sub pătură și porni spre baie.

Își dădu jos toate hainele, decisă să-și alunge imaginile erotice din minte, dar sub jetul dușului și în aburii cabinei, se gândi la el și la felul cum simțise atingerea palmelor lui pe sânii ei, la felul cum îi frecase mătasea pijamalei de pielea ei înfierbântată.

— Termină! strigă, apoi se șamponă iute și reglă temperatura apei suficient de rece ca să-și alunge orice gând lasciv din minte.

Dumnezeule, avea să devină și mai nebună decât era deja!

— Dacă așa ceva e posibil, murmură, apoi opri apa, luă un prosop și începu să se frece apăsat când ieși din cabina de duș.

Era hotărâtă să nu se gândească la Nick în dimineața asta, totuși imagini cu bustul lui gol, abdomenul ferm și felul cum îi atârnau blugii pe șolduri, cu șlițul bombat, continuară s-o urmărească în timp ce se îmbrăcă cu o pereche de jeanși și un pulover, se rujă, se dădu cu rimel pe gene și pulveriză spumă pe cârlionții scurți. În interiorul ei clocotea un amestec volatil de emoții – rușine, stupoare, dar și o fărâmă de satisfacție și un grăunte de speranță. Știa că o relație sentimentală cu cumnatul ei era sortită dezastrului.

Și totuși nu putea să uite senzația buzelor lui, căldura atingerii lui și violența și pasiunea cu care-i răspunsese.

Dumnezeule, la ce se gândise? Se strâmbă în oglinda din baie, în timp ce-și aranja părul umed cu degetele.

— Nu te mai gândi, se adresă ferm reflexiei din oglindă și detestă scânteia jucăușă pe care i-o văzu în ochi. Azi ai mii de lucruri de făcut. Mii! N-ai timp de prostioare romantice.

Și totuși nu putea să nu se întrebe, în timp ce își încălță pantofii de tenis

și se grăbi să coboare scara, dacă era din născare pasională și carnală sau asta se întâmpla exclusiv cu Nick?

Adevărul e că erai… în fine, te interesau alți bărbați. Acuzațiile lui Alex îi reverberau prin minte.

— Nu te mai gândi la asta! se avertiză; nu avea timp pentru incriminări. Pur și simplu, mergi mai departe.

Pentru prima dată de când se trezise din comă, Marla se simțea plină de viață. Energică. Gata să atace lumea și să afle cine naiba era ea, ce se întâmplase în noaptea accidentului și de ce se simțea ca o prizonieră și o străină în propria ei casă? În noaptea trecută suferise ascultând scuzele lui Phil Robertson și tăcerea furioasă a soțului ei înainte de a-l întâlni pe Nick care urca scara, totuși nu-l putea ierta pe Alex pentru că o lipsise de cinci zile din viață.

Perfect. A greșit, dar ăsta nu-i un motiv ca să-l înșeli pe la spate cu Nick.

Ceea ce simțea ea față de Nick nu avea nicio legătură cu Alex. Încercă să-și domolească furia ce o sfâșia. Pierduse cinci zile din viață. Aproape o săptămână! Asta pentru că soțul ei considerase că așa era mai bine.

Rahat! Asta era totul – un mare rahat.

Durerea din maxilar îi reaminti că nu era complet vindecată, așa că înghiți două aspirine cu o gură de apă, pentru că nu intenționa să se lase oprită de o durere surdă. Izbuti să ajungă în bucătărie și la cafetieră la timp pentru a-i spune „la revedere” lui Cissy, care țâșni pe ușă, trăgându-și rucsacul după ea.

Carmen o anunță că Alex plecase deja la birou și Marla se întrebă dacă soțul ei se mai sinchisise să mai revină acasă în cursul nopții.

Unde plecase? Cu cine se întâlnise? De ce naiba se furișa afară din casă în toiul nopții?

Avea să afle. Trebuia să decidă însă dacă să-l întrebe direct sau să facă o mică cercetare prealabilă. Avea sentimentul că se pricepea la așa ceva, deși îi era imposibil să precizeze de ce ar fi crezut asta. Era totuși lipsit de importanță. Se plictisise până peste cap să fie victimă ori să joace rolul sărmanei soții și mame, bolnavă și amnezică.

Din nou… totul nu era decât un mare rahat.

— Și Nick? o întrebă pe Carmen.

Zăbovise în bucătărie, unde bucătăreasa, Elsa, marina deja carnea pentru

friptură. Era o femeie solidă, cu sâni grei, mijloc gros și ochi veseli, care freca de zor mirodenii într-o halcă groasă de carne.

— Și el a plecat de dimineață devreme, iar Lars a dus-o pe doamna Eugenia la Cahill House, unde are loc o întrunire matinală. Ochii negri ai lui Carmen scânteiară. Doamna Eugenia nu era prea încântată că trebuie să fie în oraș înainte de ora opt.

— N-o condamn pentru asta.

Marla își termină cafeaua și se întoarse la etaj, unde Fiona tocmai îl lua pe James din pătuț.

— Lasă-mă să m-ocup eu de voinicul ăsta, zise ea și, sub privirile îngrijorate ale Fionei, îl schimbă pe prunc și-i dădu să mănânce. Poți să profiți de niște timp liber în dimineața asta.

— Dar asta-i treaba mea…

— Să știi că-i și a mea. Este posibil să ies după-amiază, așa că mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu el. Marla zâmbi. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Dumneavoastră sunteți mama lui.

— Exact.

— Atunci mă-ntorc mai târziu, zise bona încântată de ocazia unei pauze neașteptate.

— Mulțumesc.

Marla își îmbăie fiul și i se păru absolut normal să-i vadă ochișorii scânteind când îi stropi picioarele și brațele cu apă caldă. Dădu din picioare și bolborosi, iar ea își spuse că era cel mai scump copil din univers.

— Da, da, asta ești, îi spuse împungându-l în joacă cu degetul în burtică, chiar dacă tăticul tău e un nenorocit de clasa-ntâi.

Copilașul zâmbi și agită un pumnișor, ca și cum ar fi înțeles, iar Marla simți că i se rupe inima. De ce nu putea să fie fericită cu copiii și cu soțul ei, de ce nu putea să accepte că asta era viața ei și că era o existență minunată, încântătoare și privilegiată, pe care majoritatea femeilor ar fi invidiat-o?

Uită de Nick!

Uită de toate lucrurile care te sâcâie!

Fii fericită, Marla!

Dar nu putea. Da, se putea bucura de băiețelul și de fata ei, totuși trebuia să afle multe altele. Își înveli fiul într-un prosop, îl uscă, îl pudră și-l îmbrăcă într-o pijama albastră care începuse deja să-i rămână mică.

— Vai, dar ce băiat mare avem noi! îi spuse și-l duse în salonul de la parter.

Casa era relativ tăcută. Nimeni nu era în jur, așa că acum avea ocazia să facă niște lucruri pentru care avea nevoie de intimitate. Puse copilașul în țarcul de joacă și luă telefonul.

În câteva secunde stabili legătura cu poliția San Francisco, dar i se spuse că trebuia să-i lase un mesaj detectivului Paterno, întrucât acesta lipsea din birou. Ea rugă să o sune, apoi închise și telefonă la Universitatea din California din Santa Cruz și întrebă de fiica lui Pam.

— Îmi pare rău, dar nu avem pe nimeni înscris sub numele Delacroix, îi răspunse femeia de la secretariat, fără nicio inflexiune în voce.

Grozav! Marla începu să bată darabana cu degetele în brațul canapelei. James stătea pe spate și gângurea, fericit de tot ce-l înconjura.

— Poate că-i înscrisă sub alt nume, sugeră ea, silindu-se să-și amintească ceva, *orice* despre Pam sau despre fiica ei.

— Atunci aș avea nevoie de informația respectivă, dar chiar dacă ar fi studentă aici, nu v-aș putea spune. Este politica noastră de confidențialitate.

Nici alte întrebări n-o ajutară s-o localizeze pe fată și în cele din urmă Marla se simți nevoită să închidă. Nu ajungea nicăieri. Și își epuiza rapid toate pistele. Se uită la încheietura mâinii, să verifice ora, însă nu purta ceas.

Asta era ciudat. Era sigură că purtase mereu ceas… of, pentru Dumnezeu, în toate bijuteriile de la etaj era imposibil să nu găsească vreun ceas! Afișajul digital al videorecorderului arăta că era aproape amiază.

Cu pruncul în brațe, Marla urcă scara în dormitorul ei, scotoci printr-o casetă cu bijuterii plină cu cercei și brățări și găsi, așa cum se aștepta, un ceas cu o curelușă din zale metalice. Întinse mâna spre el, apoi șovăi, deoarece acolo, ascuns sub o pereche de cercei cu perle și o brățară de argint, se afla un inel superb cu piatră roșie ca sângele, ale cărui fețe scânteiau strălucitor.

— Nu se poate! șopti ea, ridicând inelul și ținându-l în palmă.

Era imposibil să nu-l fi observat la o căutare anterioară. Se uitase în caseta asta de cinci-șase ori și piatra era prea mare ca să poată fi trecută cu vederea.

Își puse inelul pe mâna dreaptă. I se părea greu și cumva nelalocul lui. Și îi juca pe deget. *Bineînțeles; ai slăbit după accident și aproape toate*

hainele îți sunt cu un număr mai largi. Este firesc ca inelul și probabil și ceasul să-ți fie mari.

Fie asta, fie ele nu ți-au aparținut, de fapt, niciodată.

Se privi în oglinda de deasupra comodei. Văzu acolo o femeie palidă cu păr scurt, ochi verzi și pomeți înalți. Vânătăile îi dispăruseră și, cu excepția câtorva umflături cauzate de tăieturile din interiorul obrajilor când îi scosese Nick firele, era ea însăși. Cu copilașul ei. Partea aceea părea în regulă, se potrivea cu restul. Însă inelul cu rubin nu se potrivea, deși o sâcâia ideea, ca un gând îndepărtat, că mai văzuse undeva bijuteria asta.

La altcineva. Dar la cine?

Studie conținutul casetei cu bijuterii. Majoritatea cerceilor și brățărilor nu erau valoroase, ar fi putut fi cumpărate din orice lanț de magazine… mai puțin inelul acesta. Intuitiv, știa că valora o mică avere.

De ce l-ar fi ținut ea aici?

A fost pus de cineva, fraiero. Tu ai pomenit de el cuiva, care fie l-a pus la locul său, fie a spus altcuiva, care l-a returnat. Pentru că cineva încearcă să te înnebunească sau nu dorește ca tu să te întrebi cine ești.

Dar de ce?

Marla aruncă la întâmplare inelul înapoi în casetă, apoi își puse ceasul la mână. Da, îi era prea mare, dar îl purta oricum.

James căscă și începu să se foiască, așa că-l sărută pe creștetul capului și-l duse în pătuțul lui. Se uită cum ochișorii i se închiseră, iar degetul mare i se apropie treptat de gură. După ce văzu că adormise, ieși în hol și se opri în dreptul camerei pentru musafiri. Ușa era întredeschisă și prin ea zări o geantă de voiaj ce fusese aruncată într-un colț și o cămașă atârnată pe un stâlp de la piciorul patului. Mirosul de aftershave al lui Nick pluti pe coridor și amintirile nopții anterioare se revărsară peste ea într-un torent de seducție dulce și amețitoare. *Nu cumva să intri acolo*, se avertiză ea. *A fost doar o pasiune nezăgăzuită. Sex. Doi adulți agitați care aveau nevoie de o eliberare a sentimentelor înfrânate.*

Dar înainte nu fusese așa.

Nick își oprise camioneta, o luase în brațe și o mângâiase în noaptea când o dusese la clinică.

După care te-a lăsat cu Alex și a plecat.

Pentru că Alex e soțul meu, se gândi ea furioasă. *Ce altceva ar fi putut să facă?*

Nu cumva tot el a fost cel care te-a smuls practic din pat și era dispus să facă și pe dracu-n patru ca să capeți o îngrijire medicală decentă? Fără intervenția lui ai putea fi îndopată și acum cu calmante și Valium, sau ce naiba o fi fost. Marla aproape că izbucni în râs. Nick avusese dreptate. Nu se potrivea cu imaginea vreunui erou din secolul XXI.

Nici vorbă de așa ceva. N-avea cum.

— Doamna Cahill?

Vocea lui Tom o luă prin surprindere. Infirmierul tocmai coborâse de la etajul personalului.

— Voiam să vă aduc medicamentele, rosti bărbatul.

— Care medicamente?

— Analgezicele prescrise de domnul doctor Robertson.

— Ce sunt? întrebă ea, îndepărtându-se de camera lui Nick.

— Acetaminofen.

— Tylenol?

— Da.

— Altceva?

— Păi, este cu codeină, spuse Tom.

— Înainte ce medicamente am avut? îl interogă Marla, apropiindu-se de el. Ce mi-a prescris doctorul Robertson când am ieșit din spital?

— Halcion.

— Ce-i ăsta?

— Triazolam. Un sedativ slab.

— Grozav! Oare avusese nevoie de așa ceva? Uite ce-i, nu mai iau niciun fel de analgezice. O să mă limitez la aspirine, clar? O să iau Bayer când voi avea nevoie de ele pentru dureri, iar dacă nu voi putea dormi – ghinionul meu! O să fac față.

— Dar…

— E corpul meu, Tom, și indiferent ce ți s-a spus ție, eu îl controlez. Dacă este vreo problemă cu doctorul Robertson, voi discuta cu el. Același lucru este valabil și pentru soțul meu. Voi discuta cu el.

— Ei nu vă doresc decât binele, rosti infirmierul sincer.

— Dacă spui tu… Până atunci mă voi ocupa de durere așa cum voi considera că-i potrivit.

— Doamnă Cahill, ăsta este jobul meu.

— Iar dacă vrei să-l păstrezi, nu mai insista. N-am nevoie de un infirmier și noi doi o știm foarte bine. Asta îl face cumva pe soțul meu să se simtă

mai în siguranță, dar e problema lui, nu a mea. Așa că-ți mulțumesc pentru grijă, dar nu mai iau nicio nenorocită de pilulă, și cu asta am terminat!

Îl lăsă pe Tom și se întoarse, fără să-i pese câtuși de puțin. Prea mulți încercau să-i spună ce să facă și asta nu-i plăcea deloc.

Se întoarse în apartament și închise ușa în urma ei. Când o făcu, auzi pașii infirmierului coborând scara. Încercă ușa lui Alex. Bineînțeles, era încuiată. Din nou. De ce? Răpăi cu degetele pe clanță, apoi avu o inspirație, ieși din apartament, merse pe hol și încercă ușa biroului care se deschidea pe coridor. Nici nu se clinti.

Și totuși o văzuse pe Eugenia deschizând-o în noaptea aceea când ea zăcuse pe podea și crezuse că se va îneca și va muri sufocată.

Cineva avusese grijă s-o încuie din nou.

Atunci va trebui să găsești o modalitate prin care s-o descui. Prin orice mijloace. Nu contează!

Merse pe lângă balustradă până în locul unde vomitase cu aproape o săptămână în urmă. Îngenunche și-și trecu degetele peste perii scurți ai mochetei. Erau complet uscați; pata fusese frecată până dispăruse.

Oare cineva – intrusul, dacă el existase – o otrăvise, determinând-o să-și vomite tot conținutul stomacului? Marla se legănă înainte și înapoi pe călcâie. Tom spusese că-i dăduse Triazolam, un medicament de care ea nu auzise niciodată. Se ridică, se rezemă de balustradă și se uită la ușa biroului lui Alex. Înăuntru era ascuns ceva important, altfel n-ar fi avut niciun rost s-o încuie.

Așadar, trebuia să intre.

Mergând în vârful picioarelor, coborî un etaj, o auzi pe cameristă utilizând aspiratorul în bibliotecă și după aceea, cu precauție, se furișă în apartamentul Eugeniei. Agitată, închise ușa după ea și nu mai aprinse lumina, călăuzindu-se după razele de soare ce se filtrau prin draperii și spunându-și că de fapt nu comitea nicio infracțiune. La urma urmelor, asta era casa ei. Avea tot dreptul să știe ce se întâmpla între zidurile vechi de o sută de ani.

Cu o seară înainte, soacra ei scosese cheia de la biroul lui Alex din buzunarul jachetei taiorului – o jachetă bleumarin. Poate că mai era acolo.

Ce să zic, mare șansă! Nu uita c-au trecut cinci zile.

Marla deschise cu grijă ușa odăiței pentru haine și păși înăuntru. Aprinse lumina și examină iute încăperea lambrisată cu lemn de cedru.

Toate hainele bătrânei erau ordonate pe două rânduri, după culoare, cu jachetele deasupra și fustele dedesubt, iar pantofi asortați se găseau în pantofarul cu locașuri de lângă podea. Marla acționă repede, cu degetele umede de transpirație, scotocind în buzunarele tuturor jachetelor – de la bleumarin, la portocaliu înflăcărat – dar nu găsi decât cotoare de bilete, batiste de hârtie, câteva monede, toate fleacurile pe care Eugenia le uitase.

Dar nicio cheie.

— La naiba, mârâi ea dându-și seama că respectiva cheie se afla probabil acum chiar asupra bătrânei, undeva în Cahill House, și oricum nu avea idee unde se găsea sediul.

Cu toate acestea, începu să caute prin poșete. Furioasă, le deschise pe rând, însă tot fără succes. În odăiță era foarte cald, aerul era închis și Marla se pregătea să iasă când auzi deschizându-se ușa de la camera Eugeniei. Încremeni brusc. Ce avea să spună dacă era descoperită? Stinse lumina și se retrase încet, dând hainele într-o parte și alta și suindu-se pe pantofar, după care împinse taioarele la locul lor și trase în față o rochie în învelitoare din plastic. Aproape că era să cadă de pe pantofar când aspiratorul începu să mugească, încet, meticulos, camerista făcea curățenie în camera Eugeniei. Marla își ținu răsuflarea. Poate că n-avea să intre în cămăruța pentru haine, poate că avea să fie norocoasă, poate că… oh, la naiba!

Vuietul motorului se opri, apoi ușa se deschise și înăuntru pătrunse o dâră de lumină. Marla nu clinti nici măcar un mușchi când camerista împinse aspiratorul în odăița strâmtă, în care zgomotul mașinăriei era aproape asurzitor. Lumina din plafon se aprinse. Marla se lipi cu spatele de perete și-și dădu seama că paravanul ei, învelitoarea din plastic pe care o găsise în fundul dressingului, era îngălbenit și rochia albă și vaporoasă dinăuntru era probabil vechea ținută de mireasă a Eugeniei.

Închise ochii și așteptă când țeava aspiratorului lovi pantofarul pe care stătea, zgâlțâindu-l zdravăn. Nu îndrăznea să răsufle. Cât putea dura curățenia într-o incintă atât de mică? Brusc, aspiratorul se opri.

— Poftim? strigă camerista.

Printr-un spațiu infim dintre o rochie lungă de seară și învelitoarea din plastic, Marla o văzu întorcând capul spre ușă. Era o hispanică tânără și micuță pe nume Rosa, o făptură firavă care nu vorbea mult pentru că nu stăpânea prea bine engleza. Acum lăsă aspiratorul și intră în dormitorul Eugeniei.

— Ah, Señora Cahill, *si, si.*

Apoi vocea Eugeniei:

— Te rog, nu poți să faci asta mai târziu?

Dumnezeule, ce avea să se facă acum? Cum ar fi putut explica Marla ce căuta în camerele private ale soacrei ei? Transpirația îi broboni fruntea și-i curse pe spinare, iar inima îi bătea sălbatic.

— Trebuie să mă-ntind puțin, continuă Eugenia.

— *Si, si,* mă-ntorc *luego.* Mai târziu.

— Și, Rosa, te rog, spune-i lui Carmen să mă sune când sosesc musafirii. Reverendul și doamna Favier vor apărea în curând.

Reverendul și… apoi Marla își aminti. Cherise, verișoara lui Alex, și soțul ei ar fi trebuit s-o viziteze, însă în ziua aceea ea fusese țintuită la pat. Din cauza blestematelor de droguri.

Se strădui să audă și restul conversației. Când ar fi trebuit să sosească Cherise și soțul ei? Trebuia să scape de aici fără ca nimeni să știe că fusese înăuntru. Înainte de venirea musafirilor.

Transpirația începu să-i curgă pe brațe.

Rosa strânse aspiratorul și ieși repede. Marla nu se clinti, nu cuteză să coboare și peste câteva secunde soacra ei intră în odăiță, își scoase jacheta bleumarin și o atârnă pe un umeraș aflat pe rândul vizavi de locul unde se pitise Marla. Se descotorosi după aceea de pantofii cu tocuri, pe care-i expedie direct sub jachetă, apoi își scoase pe rând bluza și fusta, rămânând doar în chiloți de dantelă și dres. Cu gesturi obosite, Eugenia stinse lumina și închise ușa în urma ei.

Marla răsuflă ușurată, sperând cu disperare că n-o va căuta nimeni și că va găsi o cale de-a ieși de acolo înainte de a i se remarca absența.

Minutele se scurseră îngrozitor de încet și ea așteptă, numărând mintal trecerea unui sfert de oră înainte să iasă în cele din urmă din ascunzătoare, să calce cu grijă pe covor și să se strecoare pe întuneric către dunga subțire de lumină ce se vedea pe sub ușă.

Întinse mâna către comutator și apăsă cu multă delicatețe, iar odăița fu scăldată brusc în lumină intensă, puternică. Mijind ochii, găsi jacheta pe care abia o dezbrăcase bătrâna și băgă mâna în buzunarul din dreapta. Degetele îi atinseră niște metal rece, cu crestături – chei. *Slavă cerului!* Grijulie să nu zornăie metalul, scoase un inel cu chei.

Până aici era perfect.

Vârî trofeul găsit în buzunarul din față al jeanșilor.

Acum… totul era să treacă pe lângă Eugenia fără s-o trezească.

Asta *dacă* dormea și nu stătea pe un scaun sau în pat, răsfoind o revistă sau tricotând.

Nu se auzeau însă nici sunete de pagini întoarse, nici clicuri de andrele. Marla trebuia să-și asume un risc. Altfel era prinsă ca în capcană.

După ce stinse lumina din cămăruță, puse mâna cu precauție pe clanță și apăsă. Limba broaștei țăcăni slab.

Acum ori niciodată, își zise ea și întredeschise ușa. Dormitorul Eugeniei era în semiîntuneric, jaluzelele erau coborâte și sforăituri slabe se auzeau dinspre patul în care o pilotă groasă o învelea pe bătrână până la gât. Rugându-se în tăcere ca idiotul de câine să nu fie în preajmă, Marla traversă iute dormitorul, ajunse la ușă și o deschise silențios.

Soacra ei pufni și Marla ieși pe hol, apoi închise ușa și se năpusti pe scară în sus, aproape călcându-l pe Coco. Cu un scheunat, cățelul coborî iute treptele, cu coada ascunsă între lăbuțele scurte, după care se repezi în salon.

— Drum bun, șopti femeia.

Inelul cu cheile Eugeniei o ardea de-a dreptul în buzunar și dorea să încerce imediat ușa de la biroul lui Alex, s-o deschidă dacă putea, iar apoi să pună cheile la loc, dar când ajunse pe palierul de la etajul următor, se auzi soneria de la intrare.

La naiba! Își privi ceasul și o așteptă pe Carmen să răspundă. O voce de femeie se auzi în sus pe scară.

— Sunt Cherise Favier. Nu cred că ne-am întâlnit până acum. Am venit la Marla.

Marlei îi sări inima din piept. Până ce vizita avea să ia sfârșit, Eugenia avea să se trezească și să-și caute cheile. Unica ei speranță era să scape repede de verișoara lui Alex, înainte ca bătrâna să fie trezită de cineva, după care să se grăbească să revină la etaj. Se întoarse iute și coborî în foaier, unde Cherise îi întindea lui Carmen o capă tivită cu blană de leopard.

— Marla! exclamă femeia, după care expresia i se schimbă din încântare în confuzie. Arăți… fabulos!

Era o minciună. Marla se văzuse în oglindă cu nicio oră în urmă.

— Abia așteptam să te văd!

Prinse mâna Marlei între palmele ei și se forță să arboreze un zâmbet

care amenința să-i crape machiajul perfect.

— Noi… Donald și cu mine am fost atâââât de îngrijorați de tine! Se uită peste umăr spre ușa de la intrare. O să apară și el imediat, continuă ea ușor nervoasă. A fost sunat pe mobil – o urgență, se pare – exact când urcam dealul.

În clipa aceea apăru în prag un bărbat înalt și robust. Părul castaniu îi era des, cârlionțat și presărat pe alocuri de fire sure. Avea umeri lați, ce întindeau o jachetă din piele neagră pe sub care purta o cămașă neagră, dar care părea nepotrivită cu gulerul preoțesc alb.

— Donald, zise Cherise, o mai ții minte pe Marla, nu?

— Bineînțeles.

Donald fulgeră un surâs de o mie de wați, care-i dezveli dinții lați și albi, dar și câteva coronițe de aur. Chipul îi era bronzat, cu riduri și cald. Ochelarii cu lentile semicirculare acopereau șaua nasului care, după cum arăta, fusese spart nu doar o dată. Într-o mână ținea o Biblie cu aspect uzat. Cu cealaltă mână o cuprinse pe Marla pe după umeri și o strânse la piept.

— Mă bucur să te văd, zise el și o sărută cu familiaritate pe frunte. Să-i mulțumim Domnului că ești bine. Vai, ce porcărie că a trebuit să te întorci recent la spital!

Cherise radie spre soțul ei chipeș și încuviință:

— Amin.

— N-am fost la spital.

— Mă rog, la clinică, zise bărbatul făcând un semn de nepăsare cu mâna în care ținea Biblia.

Marla se desprinse din îmbrățișarea lui. Era prea familiară, prea intimă, prea forțată.

— Ne-ai speriat pe toți, să știi, adăugă el.

— Necunoscute sunt căile Domnului, replică Marla și surâsul Cherisei încremeni.

Sprâncenele reverendului Donald se arcuiră la auzul glumei, dar femeii realmente nu-i păsa.

— Haideți în salon, să stăm de vorbă, zise Marla și-i conduse în încăpere.

Se așezară toți, iar Carmen, parcă primind o indicație de regie, apăru cu o tavă pe care era un serviciu de cafea, un ceainic și un coșuleț cu brioșe englezești.

— Doamna Eugenia a menționat că vor sosi musafiri, explică ea turnând în cești. Va coborî și dânsa în câteva minute.

Marla simți un gol în inimă. Dacă bătrâna era trează, nu mai putea să descuie biroul și să înceapă să caute prin fișierele și sertarele lui Alex.

— Probabil că ai auzit de la Alex și Nick că am încercat să dau de tine, zise Cherise.

Așezată pe o sofa mică lângă soțul ei, își puse în ceașcă înlocuitor de zahăr, după care își aranjă tivul puloverului negru, scurt. Era o femeie frumoasă, cu păr blond, piele albă și buze conturate cu o nuanță de roșu asortată la unghii, care începuse să îmbătrânească.

— Nick a spus că l-ai sunat.

— Eram înnebunită că nu știam nimic despre tine, iar Alex nu ne lăsa să venim la spital…

Cherise zări privirea pe care i-o aruncă soțul ei și amuți brusc. Donald se lăsă pe spătarul sofalei ca și cum s-ar fi pregătit pentru o ședere îndelungată. Poate chiar pentru o lectură din scriptură.

— Cum te simți?

— Mai bine.

— Nu ți-a fost deloc ușor, spuse Donald și, cu toate că era plin de blândețe, Marla simți că în cuvintele lui exista o urmă de condescendență.

— Sunt în regulă, zise ea.

— Am auzit însă că ai un soi de amnezie, interveni Cherise. Este temporară, nu?

— Așa sper.

— Ne vom ruga pentru tine, rosti Cherise.

Soțul ei încuviință din cap.

— Poate că ar trebui chiar acum să ne unim mâinile și să-L rugăm pe Tatăl Ceresc să ne acorde iertarea și călăuzirea Sa.

Cherise își puse ceașca jos și se întinse după mâna Marlei. Donald făcu la fel, dar înainte ca rugăciunea să poată începe, Eugenia apăru cu pas energic în salon, urmată îndeaproape de Coco. Bătrâna îmbrăcase un taior gri sobru, potrivit cu expresia ei, și, brusc, inelul cu chei din buzunarul Marlei păru că atârnă o tonă. Câinele mârâi în fundul gâtului, apoi se instală în spatele scaunului favorit al Eugeniei.

— Cherise, Donald, bună ziua, rosti ea fără urmă de zâmbet.

— Bună ziua, mătușă Genie!

Cherise sări în picioare și o cuprinse în brațe pe femeia mai micuță decât ea.

— Ce mai faceți? întrebă sec Eugenia, după ce Cherise se retrăsese un pas și-i zâmbea larg.

— Suntem mai bine acum, după ce am văzut-o pe Marla. Noi – Monty și cu mine – am fost teribil de îngrijorați. Eu eram disperată s-o văd. Aș fi vrut ca și Monty să fi venit cu mine, dar avea treabă azi și n-am știut când vom avea altă ocazie.

În timp ce vorbea, Cherise se așeză din nou; Eugenia se instalase deja în fotoliul ei și lăsase o mână peste brațul său pentru a scărpina cățelușul între urechi. Cherise deschise palmele, cu degetele răschirate mult, ca într-o rugăminte.

— Uite ce-i, știu că în familie au existat multe neînțelegeri și că se întind chiar de generații – toți știm asta – dar a sosit momentul să le punem sfârșit. Vreau să spun că, atunci când am auzit că Marla a fost cât pe-aci să-și piardă viața… am căzut în genunchi și m-am rugat. Un astfel de eveniment te face să vezi lucrurile din cu totul altă perspectivă.

Donald își încleștă mâinile și le coborî după aceea între genunchi. Pe inelarul stâng, o bandă lată de aur anunța cu mândrie că era însurat și pe cel drept purta un inel cu pecete, iar pe degetul mic avea alt inel pe care scânteia un diamant mare.

— Cherise și cu mine, spuse el, considerăm că aceasta este o oportunitate pentru ca familia să se reunească – atunci când tragedia lovește, sau aproape că lovește, este important să lăsăm trecutul în urmă și să privim înainte. Să-L luăm pe Domnul de mână și să pășim alături de El, să-l mulțumim pentru toate binecuvântările pe care ni le-a acordat.

Zâmbetul reverendului era senin și placid, dar complet fals. Cherise se întinse și o strânse pe Marla de mână.

— Noi două am fost mereu apropiate. Eu te-am considerat mai degrabă o soră decât o verișoară sau o rudă prin alianță. Cât despre Monty, știu bine că a ținut dintotdeauna la tine. Că ține la tine.

Ochii ei erau rotunzi și sinceri, totuși în adâncurile lor chihlimbarii se ascundea și altceva – ceva mai întunecat și mai rău.

— Am venit acum, urmă ea, ca să întindem o punte peste prăpastia ce pare să se fi căscat între noi în ultimii doi ani.

Despre ce naiba era vorba? Marla nu dorea decât să scape de frazele

siropoase, pline de bunăvoință și idealism, și lipsite de originalitate care-i sunau complet fals în urechi.

Ușa din față se deschise și apăru Nick, purtând jacheta lui de piele ponosită, blugi și o expresie bănuitoare pe chip. Colțurile gurii i se strânseră la vederea Cherisei și a soțului ei.

— Bună, încuviință el din cap spre verișoara sa.

Își îndesă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor. Trecu cu privirea peste chipul Cherisei și se opri asupra Marlei. Ochii lui albaștri furtunoși o sfredeliră cu privirea.

— Cum a mers azi? o întrebă.

— Mai bine, răspunse ea refuzând să se gândească la noaptea trecută, în living, și la atingerea corpului bărbatului. Mult mai bine. Încep să mă simt din nou om.

— Te mai doare maxilarul?

— Puțin.

— Aș crede că nu doar „puțin”, comentă el descheind fermoarul jachetei.

— O să fac față.

— Bănuiesc că așa va fi. Un colț al gurii i se ridică foarte puțin, apoi se întoarse către Donald. Tu ești probabil soțul Cherisei.

— Îmi cer scuze, spuse Cherise și făcu repede prezentările.

Reverendul se ridică și întinse o mână mare peste măsuța de cafea.

— Am auzit multe despre tine, i se adresă el lui Nick.

— Sper că au fost și lucruri bune.

Donald surâse.

— Bineînțeles. Cherise crede că ești unul dintre oamenii buni.

Nick pufni și-i azvârli Marlei o privire care ar fi putut străpunge piatra.

— Atunci ea face parte dintr-o minoritate distinctă.

Donald râse, Cherise se îmbujoră, iar încruntătura Eugeniei se adânci. Nick luă o ceașcă de cafea și se rezemă cu un șold de pervazul ferestrei, întinzându-și în față picioarele lungi.

Din conversația ce urmă, Marla află că Donald fusese cândva jucător profesionist de fotbal american, unul dintre sportivii creștini care se rugau înainte de fiecare meci. Însă toate astea se întâmplaseră înainte ca Dumnezeu să decidă ca un fundaș de o sută cincizeci de kilograme să-l placheze pe Donald, să-i rupă trei coaste și să-i fractureze glezna în două

locuri, punând astfel capăt scurtei, dar aparent respectatei, sale carierei.

— …așa că Cel de Sus s-a gândit că ar trebui să conduc o congregație, nu o echipă, rosti el; zâmbi și-și lăsă ceașca pe masă. Și acela este unul dintre motivele pentru care ne aflăm aici.

Se întinse către soția sa, care, aidoma unui câine dresat, își împleti degetele cu ale lui. Cealaltă mână a bărbatului netezea coperta uzată din piele a Bibliei.

— Cherise, urmă reverendul, fusese îngrijorată că familia ei se destramă. Ambii ei părinți sunt decedați. Nick, tu ai plecat cu mulți ani în urmă, iar tatăl tău a decedat, de asemenea.

Încotro se îndreptau toate astea? se întrebă Marla.

— Recent, noi am avut atât de multe probleme în cadrul familiei, încât au existat acuzații urâte azvârlite în toate părțile. La furie, s-au spus cuvinte grele. Cuvinte pe care cei mai mulți le regretăm. Cherise… în fine, cred că pot să vorbesc și în numele lui Montgomery, a fost foarte tulburată după accidentul care a fost cât pe-aci s-o coste viața pe verișoara ei. Când a încercat să ia legătura cu Marla, a fost tratată ca o intrusă. Umerii lați ai lui Donald se gârboviră. Noi am sperat că am putea lua totul de la început, că părțile fracturate ale familiei s-ar putea reuni și că am putea trece peste divergențele dintre noi. Faptul că Marla a supraviețuit a fost un miracol, cu siguranță lucrarea Domnului. Încă nu sosise momentul s-o cheme în casa Lui. Eu zic să-i folosim acum exemplul și să tămăduim rupturile din familia noastră.

Ochii serioși ai lui Donald îi priviră pe ai lui Nick.

— Să fim din nou o echipă.

Nick îl studie pe reverend cu o privire cinică.

— Nu-mi amintesc că eu să fi făcut parte din vreo echipă.

— Cu siguranță faci parte din ea. Este echipa Familia Cahill.

Marla se simți cuprinsă de greață. Individul ăsta chiar nu se auzea ce îndruga?

— Vorbești serios? zise Nick. Echipa Familia Cahill? Adică un fel de familia de muzicieni von Trapp?

— Nu fi răutăcios. Cherise își țuguie buzele stacojii și izbuti să lase impresia că fusese jignită. Bineînțeles că noi am fost o echipă. Cu ani în urmă. Când eram copii.

— A trecut mult de atunci, atrase atenția Eugenia.

— Știu, totuși eu sunt îndeajuns de idealistă ca să cred că putem reînvia totul, insistă Cherise când soțul ei se sculă și o ridică și pe ea. Indiferent ce s-a întâmplat, continuăm să fim aceeași familie.

— Vă invităm duminică la slujbă, rosti Donald, iar după aceea ne-ar face plăcere să avem toată familia la prânz, acasă la noi.

— Vă rugăm să veniți, adăugă Cherise și-i îmbrățișă mai întâi pe Nick, apoi pe Marla. Prinse mâna Eugeniei între palmele ei. Aduceți-i și pe Alex, Cissy și copilașul.

Mai bine aș împărți același șoarece cu un piton, se gândi Marla.

— O să vină și Montgomery? întrebă Nick, iar zâmbetul lui Cherise se crispă o secundă.

— O să-l invit, sigur că da. Cu Monty nu știi câteodată ce va fi. Eu am dorit realmente ca el să vină azi, dar din păcate, avea alte planuri. O să-ncerc să-l conving să vină totuși la noi duminică.

— Vom vedea, zise Eugenia pe un ton înghețat, însă Cherise nu păru să-l observe.

Tocmai se pregăteau să plece când Nick întrebă:

— Pamela Delacroix a fost membră a bisericii Sfânta Treime?

Spinarea lui Donald deveni parcă mai rigidă. Sub exteriorul calm, expresia lui se modifică puțin. Devenise precaută.

— Da, răspunse el încruntându-se. A fost o pierdere dureroasă pentru congregație.

Marlei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— *O cunoșteai?* întrebă ea.

În sfârșit, găsise o pistă.

— Mi-e rușine să recunosc, dar n-am cunoscut-o personal. Nu era o participantă regulată, însă venea uneori la slujbe.

— Și tu? se întoarse Marla spre Cherise. Tu ai cunoscut-o?

— Deloc, zise repede Cherise. Vreau să zic că nici măcar n-aș fi știut cum arată. Reverendul are dreptate, a venit de două ori acum câteva luni, dar nu s-a alăturat niciunuia dintre grupurile pe care le-am înființat. Oferim studierea Bibliei de câteva ori pe săptămână și grupuri focus pentru femei, dar și consiliere personală, însă ea nu a luat parte la aceste activități.

— Atunci cum știți că a participat? se încruntă Marla. A făcut vreo donație cu un cec semnat?

— Nu… după decesul ei, una dintre femeile care predă la școala de

duminică pentru adulți a menționat-o. Citise necrologul lui Pam în ziar și noi ne-am început arborele rugăciunilor – ăsta-i un lanț telefonic în cadrul congregației, astfel ca toți să se poată ruga pentru ea și pentru familia ei.

— V-ați întâlnit cu familia ei? Cu fiica ei? întrebă Marla.

— Eu n-am întâlnit-o nici măcar pe Pam, recunoscu Cherise.

Părea cumva nelalocul ei și brusc dorea să plece, de parcă ceva din conversația aceea nu-i era pe plac. Nick își înclină puțin capul într-o parte.

— Când ai trecut pe la mine la hotel, n-ai amintit că ai vreo legătură cu ea.

— Am uitat! se răsti Cherise nervoasă. Dă-mă-n judecată!

Soțul ei îi aruncă o privire tăioasă și femeia se potoli imediat.

— Îmi cer scuze. Da, ar fi trebuit să fi spus ceva când am fost la hotel, recunoscu ea evitând cenzura din ochii lui Donald, dar pur și simplu am uitat.

Reverendul privi cu un gest demonstrativ la ceas.

— Îmi pare rău că nu mai stăm, dar peste o jumătate de oră am o întâlnire cu trezorierul bisericii.

Marla și Nick îi conduseră până la ușă. De parcă ar fi ascultat conversația, Carmen se grăbi să aducă haina Cherisei.

— Mă bucur că te-am revăzut!

Cherise o îmbrățișă pe Marla în timp ce Donald își îmbrăca jacheta. După ce le strânseră mâinile, ieșiră, ținându-se de braț, imaginea fidelității și iubirii creștine.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Nick.

Eugenia ridică obosită un braț.

— Pur și simplu o încercare de a reveni în grațiile familiei. Ei vor banii, Nick. Pot s-o îmbrace cu oricâte eufemisme și expresii de felul „solidaritate familială” sau „lucrarea Domnului” sau „parte dintr-o echipă” sau mai știu eu ce, dar ideea de bază este că Cherise încearcă să se apropie de averea familiei. O privi scurt pe Marla. Nu mă-nțelege greșit – probabil că a fost realmente îngrijorată de sănătatea ta. Cherise nu-i o fată rea, dar e egocentrică. Iar soțul ei… poate să predice până se învinețește la față, fiindcă tot are bubele lui. Alexander l-a angajat la Cahill House și a ieșit un scandal oribil.

Cu gesturi lipsite de entuziasm, bătrâna își luă ceașca de ceai și puse o brioșă cu zmeură pe o farfurioară.

— Nu se putea ține departe de una dintre fete. Buzele i se strânseră, subțiindu-se, și rupse brioșa în două. Nu m-ar mira dacă situația ei nu s-a datorat lui. N-a spus niciodată cine era tatăl copilului și a participat la slujbe la Sfânta Treime. Nu trebuie să fii un geniu ca să pui lucrurile cap la cap.

Eugenia mușcă puțin dintr-o jumătate de brioșă. Întins la picioarele ei, Coco o privea cu lăcomie.

— Nu mai trebuie să spun că Alex a fost nevoit să-l concedieze. Scandalul a fost foarte neplăcut. E surprinzător că parohia lui Donald l-a mai păstrat, dar el s-a jurat mereu că fata mințea și că el nici n-o atinsese. În cele din urmă fata și-a retras acuzațiile.

— Din ce în ce mai bine, comentă Nick sarcastic. Totul face parte din istoria familiei Cahill.

Telefonul începu să zbârnâie. Nick ieși în hol, ridică receptorul la al doilea țârâit și rosti:

— Nick Cahill.

Reveni cu receptorul în salon, cu privirea ațintită asupra Marlei.

— Da, zise el, este chiar aici. O clipă. Poftim, îi spuse apoi, întinzându-i telefonul. Detectivul Paterno.

— Ce vrea? întrebă Eugenia.

— Eu l-am căutat mai devreme, explică Marla.

Preluă apelul polițistului în timp ce soacra ei o privea de parcă era nebună. Pentru intimitate, Marla se îndreptă către bibliotecă, povestindu-i lui Paterno pe drum despre noaptea în care ajunsese în clinică și cum își reamintise de accidentul care o omorâse pe Pamela.

— …nu mai știu toate detaliile, dar cineva era în mijlocul șoselei în noaptea aceea și strălucea ca bradul de Crăciun cu o lumină orbitoare. Am tras de volan ca să-l feresc, iar tirul a făcut la fel. Nu pot spune ce s-a întâmplat cu omul acela, dar a sărit din fața tirului și a ajuns pe cealaltă parte a șoselei, opusă direcției în care mă aflam, explică ea.

Paterno îi mai puse câteva întrebări, apoi o rugă să treacă pe la secție ca să dea o declarație.

Marla închise, promițându-i că-l va suna dacă își va mai aminti ceva, apoi se întoarse în salon.

Eugenia părea stupefiată.

— Nick mi-a zis că ți-ai reamintit accidentul.

— Da, recunoscu ea. Nu pe tot, dar în mare parte.

— Dar nu ți-ai reamintit de ce mergeai în Santa Cruz?

Bătrâna își puse farfurioara pe podea și Coco înaintă încetișor, adulmecă, apoi înghiți bucățica de brioșă rămasă, după care linse și farfuria pentru siguranță.

— Nu, clătină Marla din cap și-și masă ceafa. Nici de ce eram cu Pam sau cum am cunoscut-o.

Dar o să-mi reamintesc, își promise. *Într-un fel sau altul o să-mi reamintesc.*

O ușă se trânti undeva în partea din spate a casei și pe coridor se auziră pași grăbiți. Coco lătră, însă se opri când Fiona, atât de roșie la față încât pistruii abia i se mai zăreau, se grăbi prin foaier și intră în salon.

— Scuze pentru întârziere, zise ea frângându-și mâinile disperată. Micul James e bine?

— Doarme, răspunse Marla și fata nu mai așteptă alte instrucțiuni, ci urcă în grabă scara cu haina de ploaie fluturând în urma ei.

— Cam neserioasă, comentă Eugenia urmărind-o cu privirea. Nu știu realmente dacă-i cea mai bună alegere ca bonă pentru James. Se bătu apoi cu palma peste buzunar și se încruntă. Mi-a văzut cineva cheile?

— Le-ai pierdut? o întrebă Nick.

— Cred că le-am rătăcit.

Fruntea bătrânei se încreți încercând să se concentreze și Marla se simți ca o infractoare, iar cheile i se părură atât de grele în propriul buzunar, încât era sigură că aveau să zornăie la cea mai mică mișcare.

— Ciudat, urmă soacra ei. Țin minte că le-am avut azi-dimineață.

— O să apară ele, o liniști Nick.

— Așa bănuiesc, totuși e foarte neobișnuit pentru mine să le rătăcesc.

Îl fluieră pe Coco și porni spre lift, lăsând-o pe Marla singură cu cumnatul ei.

— Uite ce-i, Nick, cred că ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat azi-noapte, rosti femeia forțând subiectul care atârna ca un nor între ei.

— Am acționat greșit.

— Amândoi am acționat greșit. Marla își masă ceafa și închise ochii. Mi-ar plăcea să spun că n-ar fi trebuit să se-ntâmple, dar nu pot. N-o regret.

Nick strânse din maxilare.

— Ar trebui.

— Tu regreți?

Umerii bărbatului se gârboviră.

— Nu cred că-i nici locul, nici momentul să discutăm asta.

— Poate că ai dreptate, încuviință ea, totuși nu-i ceva ce să putem ignora pur și simplu.

— Va trebui s-o facem, spuse Nick și Marla îi văzu lupta din privirea și înfrânarea emoțiilor vizibilă în tensiunea din mușchi. În plus, vreau să discut ceva cu tine.

— Bine. Ascult.

— În timp ce erai dusă în lumea analgezicelor, eu am fost ocupat.

— Cu ce?

— Am încercat să aflu ce naiba se-ntâmplă aici. Scoase din buzunarul interior al jachetei un plic mare și i-l întinse. Ăsta-i un început.

Ea deschise plicul și văzu copii ale unor instantanee ale lui Pam Delacroix, dacă putea să dea crezare legendei din partea de sus a pozelor. Simți ghem în stomac și-și prinse buza între dinți – putea, în sfârșit, să asocieze numelui cu un chip.

Așadar aceasta era femeia.

Și era moartă. Marla studie fața veselă, pielea curată, sprâncenele arcuite și ochii verzi.

— Seamănă mult cu tine, nu crezi? întrebă Nick.

— Bănuiesc, șopti ea, mutându-și privirea de la o fotografie la alta și studiindu-le pe îndelete. Există un soi de asemănare.

Tresări când o văzu pe Pam cu o fată de vreo optsprezece ani. Se țineau braț la braț, iar fata, îmbrăcată în robă de absolventă, avea chipul radios.

— Fiica ei?

— Da, încuviință Nick, Julie.

— Este la colegiu acum, nu?

— A fost. L-a abandonat.

— Din cauza morții mamei, zise Marla simțindu-se răspunzătoare.

Dumnezeule, oare coșmarul ăsta n-avea să se termine chiar niciodată?

— Nu, iar asta-i partea cea mai ciudată. Julie a părăsit colegiul cu câteva săptămâni înainte ca tu și Pam să fi pornit spre sud.

— Serios? Asta era, într-adevăr ciudat. Și atunci de ce mergeam noi la Santa Cruz?

— Asta-i marea întrebare, nu? Bărbatul își încrucișă brațele peste piept,

întinzând la maxim cusăturile jachetei. Poate că ați avut o altă destinație, sugeră el amintindu-și conversația cu Walt Haaga.

— Care?

— Speram să-ți amintești tu.

— Să nu-ți pui mari speranțe în privința asta, zise ea sarcastic. Cel puțin nu deocamdată.

— Nu ți se pare totuși ciudat că ți-ai părăsit copiii și pe Alex fără să spui un cuvânt?

— Foarte ciudat.

— După care ai plecat cu mașina spre o destinație pe care numai Dumnezeu o poate ști, împreună cu o femeie care-ți semăna suficient de bine ca să-ți poată fi soră.

— Dar eu n-am nicio soră… începu Marla, apoi se opri brusc.

Soră. Simți ceva în adânc, zgândăreala unei amintiri care încă nu ieșise la suprafață.

— Nimeni n-a amintit de o soră. Doar de un frate.

— Rory.

— Da. Fără să lase fotografiile din mână, Marla se așeză în scaunul din care abia se ridicase. E internat într-o instituție specială, în urma unui accident, nu?

— Da.

— Totuși cred că asta nu-i totul. Am impresia asta din cauza felului cum reacționează toți de fiecare dată când e pomenit numele lui, simt că oamenii îmi ascund ceva.

Nick își țuguie buzele. *El știa.* Marla i-o putea citi în ochi.

— Ce este? îl îndemnă. La naiba… cred că merit să știu.

Mergând spre fereastră, bărbatul șovăi, își trecu degetele prin păr și privi afară.

— Da, cred că ai dreptul ăsta.

— Bineînțeles!

Aruncă o privire peste umăr, cu o mină serioasă, și Marla se încordă când bărbatul se așeză pe brațul unui fotoliu masiv, capitonat.

— Cu mulți ani în urmă a avut loc un accident. Cred că tu aveai vreo patru ani, iar Rory avea mai puțin de doi ani. Mama voastră v-a pus pe amândoi în mașină ca să plecați undeva, nu știu unde anume, dar în tot cazul vă prinsese pe amândoi cu centurile de siguranță, însă a trebuit să se

întoarcă după ceva în casă. Pe Rory l-a apucat un acces de nervi, tu i-ai desfăcut centura și el a coborât din mașină. Probabil că ai închis portiera, iar Victoria, când s-a întors, n-a observat că fiul ei nu mai era pe banchetă, ci afară, ghemuit lângă roata din spate, uitându-se probabil la o insectă sau altceva de pe aleea de acces. A băgat automobilul în marșarier și a trecut peste el.

— Nu!

Marla ridică instinctiv mâna la gură și măruntaiele i se chirciră dureros.

— N-a fost omorât, desigur, dar leziunile cerebrale au fost severe. Ireversibile. Medicii i-au putut salva viața, dar numai atât.

Femeia simți că i se întoarce stomacul pe dos. Era complet înghețată, de parcă un vânt arctic o mușcase până la os.

— N-am avut habar, șopti ea, așteptându-se ca în spatele ochilor să-i fulgere ceva – scânteia unei amintiri.

Nu se întâmplă însă asta. Nu se întâmplă absolut nimic și decise că de data asta putea fi o binecuvântare.

— Tu însăți nu erai decât un țânc pe atunci.

— Dar ei… părinții mei… m-au învinuit pe mine?

Nick ridică din umeri.

— Tu ești singura care știe asta.

— Ba nu. Suntem doi: eu și tata. Marla se ridică și se îndreptă către foaier. Poate că-i momentul să aflu care-i relația dintre mine și tatăl meu, sugeră ea. Cred că ar trebui să-l vizitez.

Ideea era tot mai convingătoare, apoi își aminti de cheile din buzunar. Cu certitudine unele dintre ele era de la automobilele din garaj, indiferent dacă Eugenia șofa sau nu. Nu îndrăznea totuși să dezvăluie că avea cheile acelea. Mai întâi trebuia să intre iarăși în biroul lui Alex.

Nick veni după ea în foaier.

— Vrei să te duc eu până acolo?

— Da.

Brusc, era sigură. Nu numai că dorea să-și vadă tatăl, ci dorea și ca Nick să fie împreună cu ea. Îi restitui fotografiile lui Pam Delacroix.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Atunci să-i dăm drumul.

— Stai numai să-mi iau o haină, o poșetă și…

Își dădu seama că nu avea nici portofel, nici permis auto, nici carduri de

credit, nici măcar un card de asigurare. Parcă era lipsită de identitate.

— Cobor într-un minut.

Se grăbi la etaj, găsi o poșetă de umăr, o pereche de ochelari de soare în sertarul de sus și un tub de ruj. Se gândi la cheile din buzunar și decise că ar fi cel mai bine să le ascundă… dar unde? Într-un loc unde nu puteau fi găsite. Se uită în jurul dormitorului și se încruntă. Existau prea mulți servitori și prea multe rude care aveau acces în camerele ei private. Niciun loc nu era sigur, mai ales că Eugenia era în căutarea cheilor. Dădu să le pună în poșetă, apoi se răzgândi și le băgă înapoi în buzunarul blugilor unde le putea simți prezența.

Trebuia să le folosească, și cât mai repede, ori să facă duplicate după ele, dar nu avea niciun ban la ea, nici carnet de cecuri, nici cârduri… absolut nimic.

— La naiba cu toate, mormăi ea și porni înapoi pe scară.

Niciun act de identitate. Niciun ban. Nicio mașină. Nicio amintire.

Era ca și cum nici n-ar fi existat.

CAPITOLUL 14

— Au pescuit halatul lui Santiago în golf, rosti Janet Quinn când băgă capul în biroul lui Paterno.

În spatele ei, clicurile tastelor apăsate de degete, bâzâitul faxurilor și murmurele conversațiilor acopereau o muzică difuzată discret pe care oricum n-o asculta nimeni.

— Ecusonul era încă intact, dar cam greu de citit. Cineva stinsese o țigară pe el și distrusese aproape definitiv fotografia. La care, desigur, s-a adăugat și efectul apei.

Femeia intră în cameră și-i puse pe birou două foi bătute la mașină.

— Ăsta-i raportul. Dacă vrei să te uiți la halat, e jos, la Dovezi.

— Bănuiesc că pe ecuson nu-i nicio amprentă, nu? se interesă Paterno fără mari speranțe.

Luă raportul și-l privi superficial. Necunoscutul din spatele afacerii Cahill era prea inteligent ca să fie prins pentru că făcuse o greșeală așa elementară.

— Doar ale lui Santiago.

Janet se trânti într-un scaun.

— Și halatul?

— Nimic.

— Normal. Detectivul mută dintr-o parte a gurii în cealaltă un ghemotoc de chewing-gum care nu mai avea deja niciun gust. Azi-dimineață am vorbit cu Crane Delacroix, urmă el, amintindu-și conversația scurtă purtată cu fostul soț al Pamelei.

— Ceva revelator?

— N-a vrut să spună prea multe. Cred că are pe rol o plângere împotriva familiei Cahill, deși deocamdată n-a fost deschis nimic oficial și se știe că familia Cahill obișnuiește să rezolve litigiile în afara tribunalului. Oricum, n-a avut multe cuvinte bune de spus despre fosta lui soție. A zis că umpluse capul fetei lor cu tot felul de prostii și că acela a fost motivul pentru care ea s-a lăsat de colegiu. A mai spus că Pam îi menționase că era pe punctul să pună mâna pe o mulțime de bani. Când a întrebat-o despre ce era vorba, a fost evazivă, a zis că era pe cale să semneze un contract important pentru o

carte, dar a părut să regrete că vorbise. El consideră că se lăuda pur și simplu fără motiv.

— Și tu ce crezi? întrebă Janet.

— Știu că ea lucra, într-adevăr, la o carte.

Când Janet păru pe punctul să-l întrebe de unde obținuse informația aceea, Paterno o opri:

— Nu-ntreba.

— La naiba, Paterno, ce ai făcut?

El flutură din mână, expediind întrebarea.

— Haide să obținem un mandat de percheziție al locuinței ei, să-i examinăm fișierele și poate c-o să găsim un indiciu care ne va ajuta.

Janet, care după știința lui Tony Paterno, nu se abătuse de la regulamente nici măcar cu un milimetru în numele justiției, îl privi bănuitoare.

— Ce ai făcut?

— Nu cred că vrei să știi.

— La naiba, Paterno, dacă nu ești atent, o să strici tot cazul ăsta.

— Stai liniștită.

Femeia băgă mâna în buzunar, scoase un carnețel și, luând un pix din suportul lui de creioane de pe birou, își notă ceva.

— Mă ocup imediat. Fostul soț al lui Pam a mai zis ceva interesant?

— Nu prea multe. Când l-am întrebat despre fiică, mi-a spus că nu țineau legătura, că o văzuse la înmormântarea lui Pam, dar nimic după aceea. Fata este măritată și locuiește undeva în Valley – el credea că pe lângă Napa sau Santa Rosa, dar fiind un tată așa grijuliu, nu are nici adresa, nici vreun număr de telefon. Doar un nume: Julie Johnson. Pe soțul ei îl cheamă Robert, dar nu l-a întâlnit. Paterno o țintui pe Janet cu privirea. Și, cum am spus deja, nu-i tocmai un tată preocupat de copiii lui. Oricum, cred că ar trebui să dăm de urma ei, să vedem ce are și ea de zis.

— Julie Johnson este un nume destul de uzual.

— Da, dar nu și Julie Delacroix Johnson, iar eu am deja numărul ei de asistență socială. Verifică la permise auto, pe internet și la oficiile de căsătorii.

După aceea, Paterno se lăsă pe spate în scaun și aruncă bomba.

— Julie Johnson a fost numele fetei care a făcut scandal că va acționa în judecată familia Cahill.

— Poftim? se miră Janet și un zâmbet îi trecu de la un colț al gurii la celălalt.

— Exact, același nume. Când a fost la Cahill House, fata respectivă a afirmat că nu era măritată. Poate fi o coincidență.

— Pe naiba!

Paterno chicoti.

— Bănuiala mea este că Julie Delacroix a rămas gravidă, a ajuns la Cahill House, iar reverendul s-a dat la ea… sau poate că ea a născocit povestea respectivă. Vreau să știu ce i s-a-ntâmplat în continuare.

— O să aflu, promise Janet. Altceva?

— Da. Marla Cahill a telefonat și a zis că-și recapătă memoria. Nu în întregime, nu te bucura, ci doar frânturi, dar îndeajuns să-și aducă aminte că era în mașină cu Pam Delacroix. Nu știe de ce sau unde mergeau sau nici măcar cât de strânsă era prietenia ei cu cealaltă femeie, dar spune că a văzut pe șosea un om care strălucea ca focurile de artificii de 4 iulie – repet, asta-i afirmația ei. Atât ea, cât și Biggs au virat ca să-l ocolească pe nenorocit. Ea s-a dus spre un parapet al șoselei, iar șoferul de camion spre parapetul opus.

— Iisuse, și tu crezi așa ceva?

— Nu încă. O să treacă mai târziu pe aici să dea o declarație oficială și-o să vedem atunci.

— Și ce s-a-ntâmplat cu omul de pe șosea?

— Deoarece n-a fost turtit ca o clătită și în pădure nu s-a găsit niciun cadavru, bănuiesc că a fugit, dar o să verific la spitalele din zonă, să văd dacă în noaptea aia sau în dimineața următoare a fost internat cineva. Poate că, după ce va sosi aici, doamna Cahill ne va putea oferi o descriere mai bună, deși mă îndoiesc.

Sună telefonul, iar el răspunse de la primul țârâit, făcându-i semn lui Janet cu cealaltă mână să stea locului. Discuția telefonică a fost scurtă – un raport de la laborator despre un caz de omucidere la care lucra și care avusese loc cu două nopți în urmă pe Lombar Street. Paterno închise și se lăsă pe spate atât de mult, încât scaunul scârțâi în semn de protest.

— De ce să fi fost cineva în mijlocul șoselei tocmai acolo, sus în munți? întrebă Janet.

— Și de ce părea să strălucească?

Mintea lui Paterno cernea posibilitățile.

— Poate că nu strălucea deloc. Poate că Marla Cahill a fost orbită de farurile tirului.

— Ea susține că a fost altceva, că lumina provenea de la individul de pe șosea, că ea a văzut farurile tirului după câteva secunde, dar era deja prea târziu.

În spatele ochelarilor, ochii lui Janet Quinn se îngustară.

— Crezi cumva că ar avea legătură cu cioburile de oglindă pe care le-am găsit acolo?

— Nu știu, zise Paterno și-și scărpină bărbia.

— Și dacă omul ăla a ridicat o oglindă – o oglinjoară de machiaj sau așa ceva – care a reflectat lumina farurilor Mercedesului înapoi în ochii șoferiței?

— Dar de ce să nu fi luat mai bine o lanternă mare? N-ar fi fost mai simplu?

— Prea grea și prea voluminoasă, prea greu să scapi de ea dacă ești prins.

Bărbatul își uni vârfurile degetelor de la cele două mâini și-și sprijini bărbia în ele, apoi întrebă:

— Totuși de ce să fi sărit cineva în fața unei mașini în felul ăsta?

— Ca să se asigure că șoferița îl vede la timp ca să vireze. În felul ăsta câștiga mai multă distanță, da? Pentru că oglinda are o mare putere de reflexie. În caz contrar, ar fi trebuit să aștepte până când ea îl prindea în lumina farurilor. În felul ăsta mai câștiga vreo două secunde și fiecare secundă era importantă. Știa că ea va călca frâna și va vira ca să-l evite. Șoseaua era umedă, ea a tras probabil tare de volan, a călcat violent pe frână, încercând să evite omul din mijlocul șoselei, după care s-a izbit de parapet.

Janet gândea cu glas tare, vorbind tot mai repede, în timp ce vizualiza scena în minte.

— Parapetul era slăbit în locul prin care a trecut Mercedesul, mai ții minte, ca și cum metalul fusese sudat? Însă departamentul circulației rutiere nu avea nicio fișă de lucrări de reparații.

— Așadar tu crezi că sudura a fost făcută în scopul slăbirii parapetului, nu ca să-l consolideze sau să-l peticească?

— Exact! lovi ea cu pumnul în colțul mesei bărbatului și zâmbi larg.

— Cred că ar fi bine să o luăm mai încet, o potoli Paterno, refuzând să se

lase prins de entuziasmul ei; existau prea multe alte posibilități de luat în calcul. Nu crezi că te grăbești cu concluziile? Cine ar dori moartea Marlei Cahill? Și de ce n-a ucis-o direct: s-o îmbrâncească în jos pe o scară sau să-i taie beregata? De ce să recurgă la un plan așa complicat? Doar ca să pară un accident? Nu sunt convins. E prea riscant. Ar fi fost ușor să greșești mașina.

— Așa cum s-a-ntâmplat cu camionul lui Briggs.

— Doar dacă nu cumva noi judecăm totul pe dos și de fapt Briggs a fost victima intenționată, gândi Paterno cu glas tare. Cineva și-a dat multă osteneală ca el să nu se mai trezească niciodată, pe când Marla Cahill s-a întors pe domeniul ei privat. Poate că Biggs a fost ținta de la bun început.

— Atâta doar că el e curat ca lacrima, ai uitat? Tipul cu frica lui Dumnezeu.

— Spre deosebire de toți cei care sunt asociați familiei Cahill.

Paterno își mestecă apăsat chewing-gumul fără gust. La naiba, cazul ăsta îl scotea din minți!

— Cred că va trebui pur și simplu s-așteptăm și să vedem ce are de spus doamna Cahill.

* * *

În opinia lui Nick, Conrad Amhurst era ca și mort. Întins pe spate, cu tuburi ce-i intrau și ieșeau din corp, cu un plasture cu morfină ținându-i durerile în șah, bătrânul întoarse un ochi către ușa rezervei sale când Marla bătu în canatul ușii.

— Tată? rosti ea apropiindu-se de pat.

Nick rămase în urmă. Nu voia să strice reunirea de familie, dacă-i putea spune așa, iar locul acesta, în ciuda dotărilor ultramoderne și a panoramei spre golf, îl stânjenea cumva. Nu-i plăceau căminurile pentru bătrâni, tot așa cum nu-i plăceau nici spitalele.

Un fotoliu extensibil din piele ocupa un colț al încăperii, o ușă se deschidea spre o cameră de baie, al cărei duș era dintre cele fără cabină sau cadă, astfel încât sub jet să poată fi împins un scaun cu rotile, care se afla într-un colț. Mocheta de pe jos era pentru trafic intens, tapetul pereților era vesel și pe fereastră se vedea Sausalito dincolo de golf. Cu toate acestea, avea aerul și izul unei instituții. Fierbinte. Închis. Iar bărbatul din pat era cu adevărat în pragul morții.

Marla atinse dosul uneia dintre mâinile descărnate ale lui Conrad.

— Sunt eu, Marla.

Capul bătrânului căzu moale într-o parte și o privi prin ochi încețoșați de suferință.

— Marla? repetă el și pe trăsături i se citi o confuzie evidentă.

Cândva un bărbat robust, care se purtase cu semeție, fusese devastat de vârstă și boli, ajungând aproape un schelet. Pielea îi era palidă și presărată de pete, iar părul cărunt era atât de rar, încât i se vedea scalpul, dar în adâncul găvanelor în care i se înfundaseră ochii se zări o scânteie de neîncredere.

— Nu.

Își trase mâna de sub a ei, se întinse către noptieră și bâjbâi după ochelari. Cu un efort vădit, izbuti să-i pună pe vârful nasului și o privi prin lentilele ce aduceau cu ochii de bufniță.

— Da, da, știu că arăt diferit, dar asta din cauză că am avut un accident de mașină… se grăbi ea să explice, însă acum sunt bine.

Buzele lui Conrad se traseră înapoi într-o strâmbătură în timp ce o fixa cu privirea.

— Mi-am scurtat părul, dar…

— Tu nu ești Marla. Privirea bătrânului trecu pe lângă ea și poposi pe Nick. Într-un licăr de luciditate, adăugă: Și tu nu ești ginerele meu. Ochi suspicioși o examinară prin lentilele groase. Marla… a fost aici ieri. Cu soțul ei.

— Nu, tată, n-am fost aici. Nu știu ce a făcut Alex, dar…

— Ba a fost aici, ce naiba! Tu n-ai fost, rosti el cu glas gros, răgușit și furios, înroșindu-se la față. O impostoare, aia ești. Amândoi sunteți niște impostori.

Arătă pervazul ferestrei unde erau proptite fotografii cu Marla, Alex și Cissy. Lângă fotografii exista un instantaneu înrămat al lui James la naștere.

— Asta-i Marla și familia ei.

— Da, tată, știu, am venit cu Nick, fiindcă el m-a putut aduce cu mașina și…

— Și ai crezut că dacă eu sunt pe cale să-mi dau duhul, ai putea să intri aici și să mă fraierești.

Privirea pe care i-o aruncă era plină de dispreț și o cutremură pe Marla, deoarece simțea că o studiase cu același dispreț și în trecut.

— N-ai înțeles niciodată, nu-i așa? hârâi bătrânul, cu glas ceva mai stins.

Tu nu ești fiica mea.

— Dar… începu ea.

Se opri apoi, păli la față și buzele începură să-i tremure. Pentru o secundă se prinse strâns de cadrul metalic al patului. Ochii i se rotunjiră de parcă ar fi avut o epifanie.

— Dumnezeule…

— Ieși din camera mea, Kylie! șuieră Conrad din nou și răutatea din ochi îi era amplificată de lentilele ochelarilor, iar o ură primară, pură, îi dilată nările. Și să nu te mai întorci niciodată. N-o să capeți niciun bănuț de la mine, ai înțeles?

Își adună toate eforturile, ridică un braț către rama patului și bâjbâi după un buton.

— Ieși! Imediat!

Femeia se retrase puțin.

Pași grăbiți se auziră pe coridor și Marla se întoarse când o infirmieră pieptoasă și cu o expresie dură apăru grăbită pe ușă.

— Domnul Amhurst a sunat la oficiul infirmierelor, explică ea când ajunse lângă patul lui Conrad. Doriți ceva, domnule Amhurst?

— Da! Conrad șuieră atât de tare, încât stropi de salivă zburară de pe buzele lui subțiri și palide. Dă-i afară pe oamenii ăștia și nu-i mai primi niciodată!

— Dar ea este fata dumneavoastră, rosti infirmiera cu blândețe, încercând să-l liniștească.

— Ba nu! Nu-i a mea. Nu contează ce zice curva de maică-sa.

— Domnule Amhurst, dar se poate?

Infirmiera simulă șocul, deși, după cum își dădea Nick seama, era probabil obișnuită cu tiradele și limbajul bătrânului. După aceea infirmiera îi aruncă Marlei o privire care o anunța că bătrânul Amhurst nu era în toate mințile.

— Dă-i afară cât mai repede, porunci el și infirmiera le făcu semn să părăsească rezerva.

— Din cauza morfinei e așa, le explică ea după ce ieșiră pe ușă. Uneori e complet lucid, dar alteori… din păcate nu mai poate deosebi realitatea de vise. Trebuie să înțelegeți că este un om foarte bolnav.

— Soțul meu a fost aici? întrebă Marla, revenindu-și după respingerea violentă a tatălui ei, de parcă ar fi urât-o. Alex Cahill a trecut pe aici…

însoțit de cineva?

— Nu în timpul turei mele, însă puteți întreba la recepție. Poate că cineva de acolo își mai amintește. În principiu, vizitatorii ar trebui să semneze la venire și plecare, dar puțini o fac.

— Noi n-am făcut-o, recunoscu Nick, apoi se auzi un dangăt discret și becul de deasupra ușii lui Conrad clipi din nou.

— Văd că-i una dintre zilele rele, comentă infirmiera, apoi își ceru scuze și reveni în odaie.

— Să plecăm, spuse Nick.

O prinse pe Marla de cot și aproape o împinse pe coridorul lung și mochetat. Pe pereți erau montate șine netede din lemn, iar ferestre largi se deschideau spre peluze impecabile cu răzoare de flori atent îngrijite și o panoramă largă a golfului. Din loc în loc existau zone pentru relaxare, cu canapele și scaune, lampadare și mese, care, bănui Nick, erau rareori utilizate. Întregul complex era elegant și stilat, totuși rămânea un cămin pentru bătrâni. O instituție. Un loc unde bogații veneau să moară.

Când ajunseră la recepție, Nick se uită în registru. Dacă Alex fusese aici în ultimele câteva zile, nu se obosise să se înregistreze.

— Haide să plecăm, îi zise el Marlei.

Un paznic le deschise încuietoarea electronică a ușilor înalte din sticlă și Nick se simți imediat mai bine. Dumnezeule, locul ăsta era o închisoare! Indiferent cât de luxos era.

Afară briza cu iz sărat împingea câțiva norișori peste cerul albastru. Pescărușii țipau și plonjau spre suprafața sticloasă a golfului, iar în aer se simțea răceala înghețată a iernii. Tăioasă și glacială.

— Conrad a fost mereu un bătrân ticălos și mizerabil, zise bărbatul pe când mergeau pe un peron spre parcare.

— E bolnav.

— Crede-mă, nu se comporta mai bine nici când era sănătos.

Când ajunseră lângă camionetă, Marla îl privi în cele din urmă.

Își regăsise într-o oarecare măsură calmul, totuși două pete roșii continuau să-i coloreze obrajii.

— Data viitoare când mai am ideea nemaipomenită de a-mi vizita rudele fără o invitație, te rog să mă împuști, sugeră ea.

— O să-ncerc să-mi amintesc.

Nick deschise portiera și Marla sui pe scaunul vechi de lângă șofer.

Bărbatul trecu apoi la volan și porni motorul.

— N-a crezut că tu ești Marla.

— Am priceput, pufni ea. Să fiu sinceră, nu-l pot învinovăți. Până și eu mă-ndoiesc uneori de asta. Miji ochii împotriva razelor de soare ce pătrundeau prin parbriz și adăugă: Și mi-a spus Kylie. Răpăi cu degetele pe brațul scaunului, în timp ce Nick ieșea din parcare. Kylie…

Numele îi suna familiar. Dar de ce? Era oare numele ei? Nu… nu se putea. Cunoștea pe cineva cu numele ăsta? Se concentră intens, cu sprâncenele împreunate, în vreme ce încerca să-și reamintească un trecut ce începea să-i apară. Continua să fie întunecos și plin de umbre, ca și cum ar fi fost în spatele unei draperii groase, care încă nu fusese ridicată.

Mergând spre autostradă, Nick o privi scurt.

— Numele ăsta înseamnă ceva pentru tine?

— Da… vreau să zic, poate.

Marla expiră prelung, apoi se întinse către poșeta pe care o luase de acasă, găsi ochelarii de soare și-i puse pe nas.

— Mi s-a părut… of, nu știu, continuă ea și-și mișcă degetele de parcă ar fi încercat să prindă ceva ce-i scăpa, pentru ca apoi să se concentreze atât de tare să-și reamintească orice din viața ei dinainte de accident, încât o luă durerea de cap. Totul e un talmeș-balmeș în mintea mea, dar sunt sigură că am mai auzit numele… că… știu că pare o nebunie, dar undeva în adâncul meu am simțit că tata știe mai bine decât mine cine sunt de fapt. Nu-i ciudat?

Dădu ochii peste cap și întredeschise geamul din partea ei, lăsând să intre aerul sărat.

— E așa de straniu! Tot ce-i legat de viața mea pare în neregulă. Uneori nu știu ce este și ce nu este real, totuși animozitatea aia pe care o simțea față de mine, ura evidentă care i se citea pe față… mi-au părut mult mai adevărate decât toate celelalte lucruri pe care le-am auzit.

— N-a fost foarte încântat să te vadă.

— Mă urăște.

— Cel puțin azi te-a urât, admise Nick.

Marla privi pe geam, spre dealurile verzi.

— Și atunci, spuse ea, ce-s toate poveștile alea despre relația strânsă dintre mine și tatăl meu – că el mă copleșea cu daruri, că eram practic lumina vieții lui? După cum văd eu lucrurile, totul e o minciună și mult

exagerat. Sau poate chiar complet fals. Încă de când m-am trezit din comă am avut intuiția că eu și cu el nu ne-am înțeles niciodată. Că de fapt nu ne plăceam unul pe celălalt. Îi aruncă lui Nick o privire. Și cred că folosesc un eufemism, nu?

Femeia aproape că izbucni în râs gândindu-se la absurditatea situației. Doar că era prea dureroasă. În mod trist, dar adevărat, era asociată cu foarte multe persoane, dar nu se simțea conectată de niciuna. Doar de prunc și de Nick. Nici măcar de propria ei fiică. Nici de soțul ei.

— Adio afecțiunii paternale, murmură ea, apoi întrebă: De ce credea el că fusesem acolo, înainte, cu Alex?

— Infirmiera spunea că din cauza morfinei pierde uneori contactul cu realitatea.

Nick schimbă viteza și coti după o curbă, intrând pe porțiunea unde șoseaua urma linia golfului.

— Și tu crezi asta? îl privi ea pătrunzător.

— Nu știu, dar ceva nu-i în regulă.

— Aleluia!

— Cred că-l vom întreba pe Alex.

— Înseamnă că va fi o conversație interesantă în timpul cinei, replică Marla, apoi tăcu.

Tatăl ei o considerase o impostoare, o escroacă. Se comportase de parcă ea era altcineva, cineva pe care o altă femeie, pe care el o numise „curvă”, încercase s-o dea drept fiica lui. Oare bătrânul visase asta? Sau era parte din trecutul lui?

— Știai că după decesul lui Conrad majoritatea averii sale îi va rămâne lui James? o întrebă Nick.

— Fiului meu? Averea tatei va fi lăsată unui prunc?

Asta era o nebunie!

— Da.

— Ia stai așa, rosti Marla și ridică o mână în semn de protest. De unde știi tu asta?

— Mi-am făcut temele.

— Ai iscodit, vrei să zici.

Bărbatul deschise aparatul de radio și prin difuzoare bubui o reclamă pentru telefoane mobile. Nick căută alt post și găsi unul care difuza soft rock. Un cântec vechi al lui Billy Joel.

— Spune-i cum vrei, dar eu nu fac decât să-ncerc să-mi dau seama ce se-ntâmplă aici.

— Și eu, recunoscu Marla, deși era destul de șocată să afle că Nick putea ști mai multe decât ea despre propria ei viață. Ești sigur în privința testamentului?

— Pe cât pot fi de sigur în legătură cu orice. Am un investigator privat care lucrează pentru mine.

— Și?

— Are niște relații, sau așa îmi spune mie. În esență, potrivit testamentului tatălui tău, toți primesc câte ceva, dar James este principalul beneficiar.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Se pare că tatăl tău a vrut mereu să aibă un urmaș de parte bărbătească. Potrivit testamentului original, un descendent masculin ar fi moștenit aproape totul și, întrucât Rory este grav handicapat, a fost responsabilitatea ta să produci un fiu.

— Chiar dacă el nu va duce mai departe numele Amhurst?

— De aceea a fost botezat James *Amhurst* Cahill.

— Nu pot să cred așa ceva. Este… este atât de arhaic. Atât de… de… dezgustător.

Apoi însă și-l aminti pe bărbatul care era tatăl ei. Cumva, se potrivea.

— Sunt banii lui, așa că poate să facă ce vrea cu ei, îi atrase atenția Nick pe când ea se uita la un avion ce traversa cerul.

— Însă James n-are decât nouă săptămâni.

— Dar pe de altă parte este norocos că e băiat.

— Sau este blestemat.

Marlei nu-i plăcea sentimentul care nu-i dădea pace de când își văzuse tatăl zăcând în pat, o epavă a bărbatului care fusese cândva, un schelet plin de ură și suspiciuni. Unde era tatăl darnic, care împărțise inele scumpe și obligațiuni ca pe bomboane? Unde era cel care o crescuse și o răsfățase și abia așteptase ca ea să-i dăruiască nepoți?

— Cine-i Kylie? întrebă brusc Nick.

— Și eu aș vrea să știu asta. Sunt sigură însă că am mai auzit numele… fie l-am auzit, fie l-am văzut. Atâta doar că nu-mi pot aminti unde.

El răpăi cu degetele pe mânerul schimbătorului de viteze și căzu pe gânduri. Își concentră privirea asupra șoselei și spuse:

— Poate că ai totuși o soră. O soră vitregă.

— Este o posibilitate, da, încuviință Marla făcându-se ecoul propriilor bănuieli. Dar de ce nu știe nimeni de ea?

— Pentru că este micul lui secret incomod. În felul ăsta s-ar putea ca totul să fie acum amestecat în mintea lui și să te confunde cu ea.

— Poate că da, zise femeia, deși ideea părea improbabilă și incoerentă; dar altfel de ce tatăl ei i-ar fi spus pe alt nume? Sau poate că eu însămi sunt Kylie, urmă ea. Cum aș putea să știu adevărul?

Îl privi pe Nick și ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci unde-i adevărata Marla și de ce toți cred că tu ești fiica-prințesă a lui Conrad?

— Nu toți cred asta, îi atrase ea atenția privind cum stâlpii de garduri și câmpurile acoperite cu iarbă lăsară loc caselor ce presărau peisajul și rămâneau în urmă ca o ceață, în timp ce camioneta gonea pe șoseaua îngustă. Cissy n-o crede. Conrad n-o crede. Nici eu însămi nu sunt sigură c-o cred. Și tu? Întoarse capul și-l privi direct. Tu ai cunoscut-o pe Marla. Ai cunoscut-o chiar foarte bine după cât se pare.

Încheieturile degetelor lui se înălbiră pe volan.

— Tu crezi că eu sunt Marla? urmă femeia.

Buzele lui Nick se subțiară. Pielea i se întinse peste pomeți.

— Da.

— De ce? Fața mi s-a schimbat mult. Am fost desfigurată în urma accidentului și apoi am fost supusă unor operații de chirurgie reparatorie. Tu nu mă mai văzuseși de… cât trecuse – mai bine de doisprezece ani?

Venele de pe dosul mâinilor lui erau puternic reliefate. Încheieturile degetelor erau complet albe.

— Da.

— Atunci cum poți să știi?

Când bărbatul nu-i răspunse, ea îl atinse pe braț.

— Cum, Nick?

— Din cauza reacției mele față de tine, la naiba!

Îi aruncă scurt o privire îndurerată.

— Să începem cu azi-noapte, sugeră el în vreme ce cauciucurile șuierau pe asfalt. Ai fost acolo și știi ce s-a-ntâmplat.

— D… da, încuviință ea și-și retrase mâna.

— Eu nu obișnuiesc să-mi pierd controlul, Marla, urmă Nick sincer. Nu-

i stilul meu.

Ochii lui, atât de albaștri, atât de pătrunzători, atât de intenși, o sfredeleau. Marla ar fi vrut să se facă mică de tot, însă îi întoarse privirea.

— S-a mai întâmplat doar o singură dată înainte, continuă el și în zâmbet îi apăru o undă de dispreț de sine. Păcat că nu-ți mai amintești.

Stomacul ei se dădu peste cap și Marla ridică bărbia.

— Mare păcat, încuviință. Nick, nu-mi pasă ce s-a-ntâmplat între noi, ci vreau doar să-mi amintesc.

— Ei bine, mie-mi pasă și-mi amintesc foarte bine și să fiu al naibii dacă am chef să mai trec o dată prin iadul ăla.

Schimbă viteza și vui pe lângă un sedan care încetinea, ca să vireze.

Marla se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se sfâșiată de emoții primare. Majoritatea trecutului ei era incoerent, fragmente mici, neregulate, și piese ce nu se potriveau laolaltă. Iar relația ei cu Nick era foarte volatilă, îngrijorătoare și atât de intensă, încât o speria teribil.

— Atunci, zise ea, bănuiesc că ar fi bine s-o găsim pe Kylie asta.

— Dacă ea există.

— Exact.

Nick tăcu, băgă camioneta în viteza a patra și călcă pedala accelerației. Marla își încrucișă brațele peste piept și bâțâi nervos din picior. Nick era unicul ei aliat și uneori cel mai mare inamic al ei. Simțea că putea avea încredere în el și-și reaminti că bărbatul acesta era probabil ultima persoană pe care ar fi trebuit să se bizuie. Nick avea o ranchiună veche împotriva ei, o pică personală.

— Vreau să-ți arăt ceva, zise el și coti spre Sausalito în loc să intre pe autostrada ce ducea înapoi la San Francisco.

Aflată pe partea interioară a peninsulei în capătul nordic al podului Golden Gate, micuța comunitate se întindea pe coasta dealului, cu case pastelate, flori și tufe cățărate pe versanții de pe care se vedeau apele scânteietoare.

— Ce vrei să-mi arăți? Unde mergem?

— M-am gândit să ne ducem la adresa lui Pam Delacroix.

— De ce?

— Ca să-ncerc să-ți împrospătez memoria, zise el și o parte din animozitate i se topise. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Merită să încercăm orice.

Nick intră într-un port de agrement de pe Golful Richardson și parcă în zona destinată rezidenților.

— Pam a locuit într-o casă plutitoare? întrebă Marla, privind casele plutitoare ce erau andocate de-a lungul pontoanelor late din lemn.

— Da, imediat după divorț.

Nick indică un doc decolorat de soare de lângă o casă plutitoare cu două niveluri și Marla simți că o fantomă i se furișase în suflet, încercă să-și imagineze femeia pe care o văzuse în instantanee trăind aici zi de zi, venind de la cumpărături, vorbind cu fiica ei la telefon, făcând planuri să vândă case… și totuși nu-și aminti nimic.

Decisă să-și reamintească ceva, *orice* despre cea care murise în accident, coborî din camionetă și trânti portiera. Deși ziua era luminoasă și cerul senin, cu excepția norilor care se apropiau dinspre vest, Marla simți ca și cum ar trebui să se strecoare pe furiș, să se ascundă de ochii vecinilor, dacă aceștia se uitau cumva printre jaluzele. Vântul sufla în rafale reci de noiembrie când se apropie de ușa din față, unde o barză sculptată în lemn și cu ochi din sticlă ținea în pliscul lung o plăcuță de bun-sosit. Nick bătu tare în ușă. Așteptă. Nimeni nu se clinti înăuntru. Nimeni nu răspunse. Jaluzelele nu se mișcară. Folosindu-și palma drept pavăză, bărbatul încercă să privească înăuntru.

— Doar nu te așteptai să fie cineva acasă, nu? întrebă ea, afundându-și mâinile în buzunarele hainei.

— Nu, dar m-am gândit că vederea locului ți-ar putea declanșa ceva, te-ar putea ajuta să-ți amintești ceva.

— Aș vrea eu…

Marla studie casa cu un etaj, pilonii, puntea și ghivecele din lut goale de lângă ușă, în care nu exista nicio floare acum, ci doar câteva tulpini uscate. La fel ca și casa. Un fior o străbătu când păși pe puntea pe care Pam mersese de sute de ori în trecut, udându-și plantele, vopsind bordurile sau făcând plajă în scaunele de grădină ce fuseseră stivuite sub streașină punții superioare. Urcând scara, simți o tristețe profundă pentru femeia pe care nu și-o putea reaminti.

Jaluzelele erau coborâte și la etaj.

— Simt ca și cum aș călca pe mormântul ei, zise Marla, cuprinzându-și umerii cu brațele și auzind apa ce clipocea de piloni și de țărm.

Privi peste golf, spre insula Angel, și se gândi la femeia care fusese cu

ea în mașină, la femeia al cărei chip îl văzuse în fotografiile pe care i le arătase Nick. În zadar însă. Nu găsea nimic, numai întrebările ce o chinuiseră de când se trezise din comă.

Clătină din cap și se uită la Nick.

— Îmi pare rău. Nu m-ajută cu nimic. Te cred, dacă zici că-i casa lui Pam, dar nu am niciun fel de amintire despre ea.

— A fost doar o idee. Un glonț tras la nimereală.

— Mă tem că a fost un cartuș orb, îl tachină Marla.

Începea să aibă încredere în Nick. Să se bizuie pe el. Să i se destăinuie. Ceea ce era pur și simplu o nebunie.

Gândește-te la ce s-a-ntâmplat azi-noapte. Nu poți să ai încredere în el și-n niciun caz nu-i poți destăinui nimic. Cel puțin nimic emoțional. Bărbatul se rezemase de balustrada punții și privea apa, cu spatele la ea, cu un șold împins în afară. Vântul îi răvășea părul negru, iar jacheta i se ridicase deasupra blugilor, dezvăluindu-i cureaua din piele și materialul decolorat al blugilor Levi's purtați jos pe talie și întinși peste fesele ferme, tari.

El privi peste umăr și femeia își feri prompt ochii.

— Cred că ar trebui să mergem, zise ea și-i prinse zâmbetul sexy cu coada ochiului.

Să-l ia naiba! Știa că se holbase la el. Poate chiar că adoptase poziția aia în mod deliberat. Uneori putea fi atât de încrezut. Atât de arogant. Un ticălos. Marla porni spre camionetă, blestemându-se în minte. Ce naiba avea acest bărbat de o determina să se gândească întruna cum ar fi fost să facă dragoste cu el – chiar în timp ce încercau să descâlcească misterul care era viața ei?

La naiba, la naiba, la naiba!

Când Nick sui la volan, Marla se trase cât mai departe de el.

— Trebuie să-l văd pe Paterno, zise ea după ce porniră. Am promis că voi da o declarație.

El își privi ceasul.

— Ce-ai zice dacă am face mai întâi încă o escală?

— Unde?

Aruncându-i o privire de băiat rău, Nick spuse:

— Cred că-i momentul ca noi doi să regăsim religia.

Ochii îi sclipiră de încântare răutăcioasă. Străbătură câteva intersecții

spre central așezării, apoi coti pe o stradă laterală. După alte cinci intersecții, încetini camioneta și înaintă lent.

— Aici e locul Cherisei și al lui Donald, o anunță el și arătă o biserică cu aspect modern.

Zugrăvită în gri-ardezie, cu acoperiș țuguiat încununat de o turlă acoperită cu tablă de aramă, biserica era clădirea cea mai impresionantă din cvartal. O reclamă fluorescentă anunța orele slujbelor de săptămâna viitoare. Reverendul Donald Favier avea să vorbească despre plata păcatului. Sub anunțul respectiv era citat un verset din Psalmi. Parcarea asfaltată părea nouă și în ea se aflau două sedane, un break Volvo strălucitor și un Jeep negru.

Când Nick încetini, Marla studie veranda frontală largă și ușile duble sculptate.

— Cred că am fost aici, zise ea și urma unei amintiri îi zgândări memoria.

Își mușcă buza și încercă să străpungă ceața din minte.

— Hai să intrăm, să vedem cum arată.

Camioneta opri în parcare și Marla coborî înainte ca bărbatul să fi închis portiera și să fi băgat cheia în buzunar. Cu cât se apropiau de biserică, cu atât era mai sigură că fusese aici, totuși nu la lumina zilei, cântând imnuri cu o congregație mare sau ascultându-l pe reverend propovăduind cuvântul Domnului. Nu, imaginile care se jucau cu mintea ei erau spălăcite, însă întunecoase și avea senzația că se întâlnise cu cineva aici.

Urmată de Nick, urcă grăbită puținele trepte late ce duceau la verandă. El se grăbi să i-o ia înainte, dorind să-i deschidă ușa.

Aceasta nu se clinti însă. Era încuiată.

— Rahat, mormăi Nick.

— Povestea vieții mele, comentă femeia, iar când el se întoarse și o privi, flutură din mână pentru a-i opri orice întrebări. În ultima vreme m-am confruntat cu o mulțime de uși încuiate.

— Credeam că Dumnezeu nu lucrează de la nouă la cinci, observă el.

Marla îl răsplăti cu o expresie îndurerată.

— Sau poate c-a ieșit la prânz.

— Foarte amuzant.

— Și eu cred la fel.

Ea îi trimise o privire usturătoare.

— Ăsta nu-i tocmai locul pentru ireverența ta.

Nu reuși însă să-și păstreze privirea severă și chicoti când coborâră împreună treptele.

— Încercam doar să destind atmosfera.

— Bun, atunci *ești* amuzant.

Urmară o alee cu dale din piatră până în spatele clădirii, unde o inscripție gravată pe ușă anunța că acolo era administrația. Nick ciocăni, apoi apăsă pe clanță. Nu avură noroc. Nici ușa aceasta nu se clinti.

— Deocamdată zero peste tot, observă el.

În clipa aceea auziră mugetul unui motor care se trezea la viață. Cauciucuri scârțâiră zgomotos din cealaltă parte a bisericii.

— Crezi c-am speriat pe cineva? întrebă Nick, apoi porni în fugă.

Marla alergă după el, străduindu-se să țină pasul cu picioarele lui lungi, ocoli biserica și se opri în parcare.

Camioneta lui Nick era acolo unde o lăsaseră, iar cele două sedane și breakul erau parcate în aceleași locuri.

— Acum câteva minute aici era un Jeep, nu?

— Așa cred. Da. Femeia încuviință din cap, străduindu-se să-și recapete răsuflarea, deoarece sprintul, deși scurt, o sufocase. Era parcat acolo, lângă tufa aia.

Arătă cu brațul o forsiția neîngrijită și răsuflă adânc. Dumnezeule, era complet ieșită din formă!

— Așa mi s-a părut și mie.

Nick miji ochii spre locul gol.

— Ar putea fi doar o coincidență că șoferul a decis să plece…

— La naiba! Buzele lui se strânseră și privi în sus și-n jos pe stradă, cercetând traficul lent. La naiba! Dădu cu piciorul într-o pietricică și o expedie în cauciucul unui Pontiac. Am mai văzut un Jeep ca ăla. În seara când Cherise m-a vizitat la hotel. Când a plecat, a luat-o cineva într-un Jeep negru.

Rămase privind în lungul străzii, ca și cum ar fi încercat să zărească vehiculul ce plecase în trombă din parcare.

— În zona golfului sunt mii de SUV-uri, spuse Marla și puse mâna pavăză la ochi, privind spre vest, în soarele ce cobora spre orizont. N-ar fi totuși cine știe ce coincidență să fi fost aceeași mașină care a luat-o pe Cherise de la hotel, cum zici tu. Poate că-i a soțului ei sau poate a bisericii

ori a vreunui prieten.

— E posibil, sigur că da. Totuși nu ți se pare ciudat că șoferul a plecat imediat după sosirea noastră?

— Poate că da.

— Și poate că nu, zise Nick și toate urmele bunei sale dispoziții anterioare se evaporară când primii nori începură să avanseze dinspre Pacific. Eu nu cred în coincidențe.

— Nici eu, recunoscu femeia, dar de ce s-ar fi grăbit să plece? N-ar fi fost mai bine să rămână ascuns?

— Poate că s-a gândit că venisem să-l căutăm pe el. Sau că aveam o cheie sau că vom sparge ușa. Cine știe? Nick se apropie de camionetă și deschise portiera din dreapta șoferului. Hai, să-i dăm drumul.

Ea nu-l contrazise. Nu-i plăcea fiorul rece pe care-l simțise pe șira spinării.

Nick porni spre sud. Nu vorbi prea mult, ci miji ochii spre traficul din față, cu fruntea încruntată, strângând puternic volanul.

— Zici că ai o întâlnire cu Paterno?

— Da, am aici adresa secției lui de poliție. Deschise poșeta și scoase cartea de vizită a detectivului. Știi, nimeni n-a dat de urma poșetei pe care am avut-o în noaptea accidentului, așa că n-am nimic cu care să dovedesc că sunt persoana care spun că sunt. N-am nici act de identitate, nici bani, nimic. Bănuiesc că am avut permis de conducere, card de asistență socială, carduri de credit și probabil un set de chei și o telecomandă pentru ușa garajului.

— Nu aveai poșeta cu tine?

Nick intră pe benzile înguste ale podului Golden Gate și Marla se uită spre vest, spre apele Pacificului, care o linișteau, unde traulere și petroliere se vedeau pe linia orizontului. Cerul, mai devreme strălucitor, se întunecase odată cu înaintarea norilor grei spre uscat.

— Așa a spus poliția, dar eu n-am găsit poșeta nici în casă. Frustrată, își trecu degetele prin părul scurt. Pe de altă parte însă am găsit inelul cu rubin de la tata. Era într-o casetă de bijuterii, în care sunt sigură că mă uitasem de zece ori până atunci. Am senzația că cineva l-a pus acolo.

— Cine știa că dispăruse?

— Păi, cam toată lumea.

— Alex?

— Da. De ce? Crezi că *el* l-a luat?

Marla se gândise și ea la posibilitatea respectivă. Soțul ei era foarte secretos, excesiv de protector, comportându-se ca și cum s-ar fi temut de ceva necunoscut ei.

— Nu știu, recunoscu Nick schimbând viteza, dar aseară a plecat în toiul nopții și e posibil să se fi dus la Conrad, fără să spună nimănui.

— Nu-i interzis să-ți vizitezi socrul bolnav, îi reaminti femeia.

— Dar este secretos. Așa a fost mereu, chiar și în copilărie. În prezent însă mi se pare mai rău ca oricând. Nick călcă frâna, ca să evite să lovească spatele unui mini van care se oprise brusc. Mă-ntreb în ce naiba e băgat.

Traficul se mai rarefiase și el acceleră. Trecură prin Presidio, apoi cotiră spre sud.

— Înainte de a merge la poliție, zise bărbatul, haide să-l vedem pe fratele tău.

— Da, mi-ar plăcea asta, încuviință Marla, dar se pregăti pentru altă respingere; nu se aștepta ca Rory s-o primească mai încântat decât tatăl ei.

A fost mai rău decât își imaginase. Clădirea era veche, însă fusese renovată, astfel că fațada din cărămizi aurii era curată și bine întreținută, iar interiorul luminos.

— Îmi pare rău, îi spuse recepționera după ce-i explică de ce venise. Numai membrii familiei au acces. Dacă nu aveți nicio dovadă că sunteți Marla Cahill, atunci nu vă putem lăsa să intrați.

— Dar eu? Sunt cumnatul ei, spuse Nick și-și arătă permisul auto din Oregon.

— Îmi pare rău. Femeia clătină din cap, după care îi zâmbi blajin Marlei. Când aveți vreun act de identitate, vă puteți vizita fratele.

— Dar…

— Astea sunt regulile spitalului.

Stătură de vorbă și cu un administrator, dar refuzul rămase la fel de ferm și Marla părăsi clădirea din cărămizi simțindu-se descurajată.

— Până acum am umblat după cai verzi pe pereți, mormăi ea și-și strânse gulerul hainei mai aproape de gât în timp ce mergeau pe trotuar.

— Poate că lucrurile se vor îmbunătăți, o încurajă Nick, însă glasul lui nu suna prea convingător.

Se urcară în camionetă și porniră spre secția de poliție. Zgârie-norii proiectau umbre peste străzile orașului, iar trotuarele erau ticsite de pietoni.

Ricșe și bicicliști concurau cu automobile, camioane și minivanuri. La câteva străzi depărtare urlă o sirenă.

— Alex ți-a spus unde a fost azi-noapte? o întrebă Nick.

— Nu l-am văzut azi. Nu sunt nici măcar sigură că s-a întors acasă, recunoscu ea. Carmen mi-a spus că avea niște întâlniri devreme în dimineața asta.

— Nu-i prima dată când a plecat. Nick privi indicatoarele stradale, după care coti la stânga. În seara dinainte, după ce te-a adus de la doctorul Robertson, a plecat din nou. Nu ți-a spus nimic?

— Nu, recunoscu ea. Își plimbă degetele pe cotieră și simți că i se face stomacul ghem. Acțiunile lui Alex sunt un mister pentru mine. Se strădui să găsească o scuză pentru comportamentul soțului ei, însă nu izbuti. Știu că poartă negocieri importante cu niște businessmeni japonezi – cred că sunt investitori – dar în rest n-am nici cea mai vagă idee cu ce se ocupă.

— Nu ți se pare straniu?

Ea chicoti pe înfundate, iar Nick frână înaintea unui taxi care intrase pe banda lui.

— Cred că toată viața mea e stranie, recunoscu Marla. Un soț care nu mi se destăinuie, o fată care mă respinge, o soacră care se comportă de parcă aș avea nevoie de un custode, un prunc pe care abia l-am recunoscut, un tată care mă disprețuiește și mă crede o impostoare și un cumnat care… care…

— Care… ce?

Nu putea s-o recunoască. Nu putea rosti cuvintele acelea – că era atrasă de el, că la atingerea lui i se înmuiau genunchii și că sângele îi clocotea fierbinte.

— Care… mă tulbură, zise ea în cele din urmă și buzele îi zvâcniră când pronunță cuvântul care nu-i descria nici pe departe sentimentele reale. Oricum ai lua-o, nu-i tocmai familia americană tradițională și, da, Nick, totul mi se pare straniu. Cu adevărat straniu. Sper doar că pot pune lucrurile cap la cap înainte să-mi pierd mințile.

— Sau înainte să fii omorâtă, rosti el grav.

— Omorâtă? repetă ea și dădu ochii peste cap.

Nu intenționa să se lase prinsă într-o paranoia melodramatică. Se gândise la posibilitatea că cineva putea încerca s-o omoare, dar de fiecare dată abandonase ideea respectivă, o condamnase ca pe un semn propriu de frică. Auzind-o de la altcineva devenea mult mai reală. Și totuși i se părea greu

de crezut.

— Mai gândește-te, insistă Nick. În noaptea accidentului, ai văzut pe șosea pe cineva care ți-a băgat o lumină în ochi, așa-i?

— Da, poate.

— S-ar putea să fi fost premeditat, zise el și coti brusc.

— Ia stai așa! Asta mi se pare o ipoteză destul de greu de susținut. Cum ar fi știut unde mă aflam și că eu conduceam mașina lui *Pam* la momentul acela?

— Habar n-am, dar e posibil. După aceea ți s-a părut că ai fost amenințată de cineva care stătea lângă patul tău, pentru ca, nu după mult timp, să vomiți și să fii cât pe-aci să mori. Este posibil ca o persoană să-ți fi făcut o injecție ori să-ți fi pus ceva în mâncare.

Marla ar fi vrut să-l contrazică, dar nu putea. Nick nu făcea decât să dea glas propriilor ei temeri, cele care o sâcâiseră, cele pe care le împinsese cu fermitate la o parte.

— Cine ar vrea să mă omoare?

— M-am gândit că tu ai putea să știi asta.

Femeia închise ochii și-și rezemă capul de tetieră.

— Eu nu știu nici măcar cine sunt, cu atât mai puțin cine figurează pe locul întâi în lista dușmanilor mei personali. Maxilarul începuse s-o doară din nou, o pulsație surdă care se intensifica. Și de ce să se complice în asemenea măsură? N-ar fi mult mai simplu dacă m-ar fi împușcat?

— Pentru că persoanele acelea necunoscute încearcă să facă astfel încât să pară că a fost un accident.

— „Persoanele”… Acum sunt mai multe. Marla oftă și clătină din cap, privind clădirile înalte ce se ridicau spre cer. Nici vorbă! E prea fantezist. Eu am avut un accident auto. Punct! Am vomitat din cauza unui stomac sensibil și a unei stări nervoase urâte. Asta-i tot. N-a existat nimic sinistru în povestea asta, a concluzionat ea, încercând de fapt să se convingă pe ea însăși. În realitate, nimeni nu-ncerca s-o omoare.

Sau se înșela?

Nick găsi o parcare pe mai multe niveluri și intră. Luă tichetul din automat și sui pe rampă, privind cu atenție în căutarea unui loc liber.

— De ce ar vrea cineva să mă vadă moartă? întrebă Marla.

— Pentru că cineva se teme de tine, de ceea ce-ți vei aminti.

Un fior la fel de rece ca Pacificul îi trecu prin vene.

— De asta te-ai mutat înapoi în casă? întrebă fulgerată de o revelație. Ca să mă protejezi?

— Ăsta-i unul dintre motive, recunoscu el și intră în spațiul dintre un BMW și o Honda la nivelul al treilea. Opri motorul, apoi spuse: Oricât de dură te-ai crede, ai nevoie de cineva care să-ți păzească spatele.

— Și te-ai oferit voluntar pentru jobul ăsta?

Bărbatul nu zâmbi deloc când scoase cheia din contact.

— Ai pe altcineva în minte?

— Mi-ar plăcea să cred că pot avea grijă și singură de mine.

— Tu nici măcar nu-ți amintești cine ești.

Nick se aplecă spre ea și aromele de mosc și de piele ajunseră la nările femeii, iar vârful nasului lui aproape că-l atinse pe al ei. Îi luă palma între mâinile lui și o masă ușor cu degetul mare.

— Ținând seama de trecutul nostru comun, nu crezi că eu aș fi ultima persoană de pe Pământ care să se autoimpună ca bodyguard al tău?

Ochii îi erau negri în noaptea ce se apropia, iar degetele calde.

— Bănuiesc… că da, zise Marla, străduindu-se din răsputeri să nu se uite la linia subțire ca o lamă a buzelor lui și nici să nu-i simtă căldura corpului, o căldură atât de intensă, încât aburea geamurile. Eu însă am un soț…

— Cu care nu te culci, care nu-i niciodată acasă, care pleacă în toiul nopții, îi reaminti Nick. În care nu ai încredere.

Marlei i se puse un nod în gât când privirea lui coborî spre gâtul ei. Întinse brațul liber spre mânerul portierei și prinse între degete metalul rece.

— Încerci să-mi spui că nu sunt nicăieri în siguranță, nici măcar în casa mea?

Ochii lui erau extrem de serioși.

— Da, exact asta spun.

— Însă toate astea sunt numai ipoteze, o idee nebunească a ta.

— Așa sper. Doamne, sper din toată inima! rosti el apăsat. Răsuflarea îi era caldă, privirea seducătoare și Marla simți cum primele furnicături ale dorinței îi încing sângele. Nu, nu putea face asta. Nu din nou.

Apăsă pe mâner și portiera se deschise.

— Să mergem la detectiv.

* * *

— Ai ratat din nou! Iisuse Hristoase, cât de cretin ești? Glasul de la

celălalt capăt al firului era extrem de furios. Cât de greu poate fi să omori pe cineva?

Ar fi vrut să-l bage pe ticălos în mă-sa. Stând în cabina telefonică, în noaptea care începea să-l înconjoare, ar fi vrut să se poată întinde prin legătura telefonică și să-l strângă de gât pe nenorocit.

— Uite ce-i, dacă vrei atât de mult să scapi de Marla, n-ai decât s-o faci și singur, mârâi el.

Știa că pungașul ăsta era prea slab de înger ca să se mânjească de sânge pe mâinile lui imaculate precum crinii. Un laș de cea mai ordinară speță.

— Noi avem o înțelegere.

— Știu.

Se mai calmă puțin și ochii i se mijiră în lumina semaforului de pe colț, unde doi adolescenți se străduiau să țină în loc un câine mare ce părea decis să se năpustească pe stradă în mijlocul traficului.

— O să mă ocup de ea, adăugă el.

— Nu. Nu acum. E prea riscant. Începe să-și amintească. Și oportunitățile noastre se termină. În curând toată lumea, inclusiv poliția, va deveni suspicioasă.

— O s-o fac la noapte, promise el cu un zâmbet, simțind nota de panică din glasul celuilalt. O să mă ocup de ea la noapte.

— Nu… nu în casă. Și așa toți sunt cu nervii în pioneze. O să fac un plan. Va trebui să așteptăm.

— Tu ești cel care se grăbea s-o vadă moartă.

— Și tu nu?

Degetele cu care ținea receptorul transpirară.

— De fapt, mi-ar plăcea să nu mă grăbesc. S-o lungesc. S-o fac să cerșească iertare.

— Rahat! Ești mai bolnav decât crezusem. Nu, deocamdată nu acționa. Mai întâi să concep un plan. Este posibil să fim nevoiți să așteptăm până crapă bătrânul, după aceea poți s-o omori. Și vreau s-o faci simplu. Să n-o… să n-o torturezi.

— Da’ ce naiba-ți pasă?

Nenorocitul de la celălalt capăt al firului avea mustrări de conștiință. Asta era chestia cea mai grozavă! Râse și băgă mâna în buzunarul interior al jachetei după țigări.

— Nu de-aia m-ai angajat? Fiindcă sunt bolnav? Și pentru că am dovezi

despre tine, prietene.

— Haide să lămurim un lucru, da? Noi doi nu suntem prieteni. N-am fost și nu vom fi niciodată. Asta-i pur și simplu… o afacere.

El îndesă filtrul țigării între buze.

— Ce s-a-ntâmplat cu „sângele apă nu se face”?

— Un rahat și o știi la fel de bine ca mine. Acum așteaptă până te contactez, după care fă treaba și vei fi plătit.

— Aș prefera să fie așa. Fiindcă dacă nu văd banii, dacă-ncerci să mă tragi pe sfoară, atunci o să spun poliției și ziarelor adevărata poveste. Despre tine și despre toate păcatele pe care te străduiești să le ascunzi. Tot ce ai făcut e-nregistrat, *amigo* – totul. Inclusiv rahaturile alea de la Cahill House, cu ceva vreme în urmă. Te am la mână, așa că nu te pune cu mine!

Trânti receptorul în furcă și-și ridică gulerul apărându-se de vântul ce sufla dinspre ocean. *Imbecil pompos! Așteaptă tu!* Coborî dealul vreo două cvartale, traversă strada prin fața unui tramvai și merse pe promenada Fisherman’s Wharf, amestecându-se printre turiștii ce înfruntau frigul iernii. Glezna continua să-l doară în asemenea zile, amintindu-i cu obidă că ratase ocazia de a o ucide pe Marla. Avea să repare această situație și încă foarte repede.

Tarabele cu mâncare ofereau supă caldă de crabi. Peste vacarmul circulației și zarva turiștilor, țipetele ocazionale ale leilor de mare străbăteau aerul rece al iernii.

Fumând, bărbatul încetini ritmul pașilor în urma unui cuplu de asiatici care se gârboveau în fața vântului. În tot acest timp se gândi la Marla. Prințesa. Frumoasă și bogată. Și cea mai fierbinte puicuță cu care își făcuse de cap.

Cândva își închipuise că este îndrăgostit de ea.

Dar a fost mereu un fraier când venea vorba de femei. În clipa asta îi povestea totul detectivului ăla idiot și era cu fratele soțului. Oare cu el fusese azi-noapte? Cel al cărui chip nu reușise să-l distingă în întunericul din spatele ferestrei? Cel care mângâiase corpul gol al femeii? Sau fusese soțul ei?

În tot cazul, amintirea scenei aceleia îl excita.

Avea să-i facă plăcere s-o omoare, însă trebuia să pună la punct alt plan ca s-o ucidă, unul ceva mai personal. Da, asta era! Ceva… intim, seducător și letal. Nu-i păsa câtuși de puțin de ceea ce-i ceruse ticălosul ăla bogat.

Ăsta era jocul lui și dorea ca femeia să-i vadă fața înaintea morții – s-o anunțe astfel că se răzbunase. Își imagină ochii ei dilatându-se în momentul când avea să-l recunoască, buzele tremurându-i de teamă, felul în care avea să implore milă.

Încă o dată, *scumpo*, se gândi el și mădularul i se întări imaginându-și spaima Marlei. Își azvârli țigara pe jumătate fumată în rigolă și intră în unul dintre barurile ce anunțau bere rece și pește pane cu cartofi prăjiți. Se așeză pe un taburet metalic scrijelit, comandă o halbă și, privind chelnerița micuță cu sâni mari, se întrebă dacă exista vreo cale prin care i-ar fi putut-o trage Marlei înainte s-o ucidă.

CAPITOLUL 15

— Deci tot nu vă amintiți de ce ați fost cu Pamela Delacroix în noaptea aceea? o întrebă Paterno și se lăsă pe spate în scaunul lui din biroul strâmt și dezordonat.

Era îngust, ticsit și mirosea a cafea stătută.

— Nu încă.

Marla îl privi drept în ochi. Așezată pe marginea unui scaun de cealaltă parte a biroului plin cu hârțoage, continuă:

— Nu-mi amintesc multe despre ea, dar cred că de acum este numai o chestiune de timp până îmi vor reveni toate amintirile, iar atunci vă voi anunța.

Încerca să nu sune iritată, însă nu se putea abține. Vorbeau de mai bine de o oră, semnase o declarație despre accident și începuse să obosească. Gura o durea îngrozitor și interogatoriul la care o supunea detectivul nu-i îmbunătățea cu nimic starea de spirit. Nick rămăsese tăcut mai tot timpul discuției, stând lângă ea în alt scaun ponosit de cealaltă parte a biroului, iar Anthony Paterno îi privise cu atenție pe amândoi. Ochelarii cu lentile semicirculare i se sprijineau pe vârful nasului, dosare cu copertele purtând urme de cești de cafea erau stivuite aleatoriu, avea lângă umărul drept un computer, iar un avizier din spatele său era acoperit cu fotografii din diverse cazuri. Instantanee cu Mercedesul distrus al lui Pam, corpul însângerat al lui Pam, resturile carbonizate ale unui tir uriaș și hăul care se căsca în parapet erau grupate într-o parte. Marlei îi era greu să-și desprindă ochii de la imaginile macabre cu metalul contorsionat și femeia moartă. Se cutremură când își reaminti noaptea aceea și zbieretele îngrozite ale lui Pam.

— Am auzit că cineva de la numărul reședinței dumneavoastră a sunat cu câteva nopți în urmă la 911, solicitând o ambulanță, pentru ca apoi să anuleze solicitarea când paramedicii erau pe drum.

— Veștile proaste se răspândesc repede, observă Nick.

— În ziua de azi, computerele sunt conectate între ele, replică Paterno, apoi se uită la Nick și la Marla. Așadar, ce s-a-ntâmplat?

Nu exista niciun motiv să ascundă adevărul, așa că Marla îi povesti cum

vomitase și preferase să meargă la clinică pentru a fi consultată de Phil Robertson. Tot timpul cât vorbi, Tony Paterno se lăsă pe spate în scaun, mestecă chewing-gumul de parcă ar fi fost ultima lamă rămasă pe Pământ și-și făcu însemnări pe un carnețel cu foi galbene. După ce Marla termină, se uită la ea peste marginile lentilelor ochelarilor.

— Înțeleg că ați avut noroc.

— Așa cred.

— De la ce vi s-a făcut rău?

— Nu știu.

Paterno îl privi pe Nick.

— Noroc că domnul Cahill este priceput cu cleștele de tăiat sârmă. Ați avut mare noroc că se afla în preajmă.

— Așa este, încuviință Marla, dar în același timp ridică ușor vârful bărbiei.

Auzise insinuarea din întrebarea polițistului, o acuzație tăcută că fusese cu alt bărbat decât soțul ei, dar refuză să înhațe momeala.

— V-ați întors în reședința natală? îl întrebă Paterno pe Nick, studiindu-l cu ochii lui negri.

— După noaptea aceea, da.

— De ce?

Nick surâse, afișând acel zâmbet care anunța „nu-ncerca să mă fraierești pe mine” pe care Marla îl văzuse de multe ori.

— Cred că am cedat până la urmă presiunilor familiei.

— Din partea cui?

— Din partea mamei și a fratelui meu.

Paterno își arcui sprâncenele.

— Nu-mi păreți tocmai genul de bărbat care să se lase condus de alții.

— Depinde cine conduce, replică Nick tărăgănat; ochii lui albaștri scânteiară răspunzând parcă provocării și buzele detectivului zvâcniră. M-am gândit că era momentul, iar evenimentele din noaptea aceea m-au convins.

— Pentru că doamnei Cahill i s-a făcut rău?

— Pentru că a fost în pragul morții. Zâmbetul lui Nick dispăru. După cum ați spus chiar dumneavoastră, a fost un mare noroc că m-am aflat în preajmă.

Paterno aprobă din cap și se scărpină gânditor la ceafă.

— Și soțul dumneavoastră unde era? o întrebă pe Marla.

Bună întrebare.

— Nu era acasă. Plecase cu afaceri.

Paterno ridică un raport de pe birou, își aranjă ochelarii și spuse:

— Aici scrie că apelul la 911 a fost la ora 23:50.

— Cam așa ceva.

Nick își încrucișă picioarele, punând un Nike ponosit pe celălalt genunchi. Paterno nu era mulțumit.

— Cam târziu pentru afaceri, nu credeți?

Marla se încruntă și simți cum i se înfierbântă sângele în vene, cu toate că și ea se întrebase ce activități misterioase avea Alex. Ce punea la cale? De ce nu avea ea încredere în el? Și de ce simțea că trebuie să-i ia apărarea față de acest polițist, care nu-și făcea decât meseria?

— Alex nu lucrează după ore fixe.

— Asta-i valabil pentru mulți dintre noi. Polițistul lăsă raportul pe biroul deja ticsit, apoi își încrucișă degetele peste maldărul de hârtii dezordonate. Doamnă Cahill, vă puteți gândi la vreun motiv pentru care cineva v-ar dori moartea?

— Credeți că cineva încearcă să mă omoare? întrebă ea cu inima bătându-i tare.

În ultimele două ore, era pentru a treia oară că cineva sugerase ceea ce ea încercase să ignore ca fiind simplă paranoia.

— Dacă relatarea dumneavoastră este corectă, atunci cineva a apărut în mod deliberat în fața Mercedesului. Sunt convins că mintea vă este încă încețoșată, așa că n-aș trage prea multe concluzii bazându-mă exclusiv pe acest detaliu, dar după aceea a fost cât pe-aci să muriți sufocată și mă întreb dacă nu este posibil ca o persoană să vă fi dat ceva ca să vomitați, știind că vă veți sufoca?

— Nu, nu cred, răspunse ea. Am cinat cu toată familia la parter. A fost prima dată când am coborât să mănânc cu ei și a trebuit să mănânc supă-cremă, fiindcă maxilarele mele erau fixate prin sârme. Ulterior am băut ceva. Țin pe noptiera de lângă pat apă, ceai sau suc, care îmi sunt aduse de obicei de cineva din personal. Dar nu mi s-a dat un alt medicament sau ceva similar.

Decise să fie cât mai deschisă cu detectivul. Se aplecă în față și-și puse coatele pe marginea biroului.

— Cred că ar fi bine să vă spun că în noaptea aceea am avut impresia că în camera mea se afla un intrus.

— Da, da, ar fi bine să-mi spuneți. Paterno ridică brusc capul și miji ochii. Cine a fost?

— Nu știu. Adormisem și mi s-a părut că aud pe cineva, un glas bărbătesc, șoptind „*Mori*, *cățea!”* lângă patul meu, dar când m-am trezit cu adevărat și am aprins veioza n-am văzut pe nimeni. Am controlat în toate camerele de la etajul acela, dar n-am reușit decât să-mi conving fata că nu sunt în toate mințile și că ar trebui să fiu internată la sanatoriu. Oftă. Partea bună a fost că în casă nu exista niciun intrus.

— Însă ați *simțit* că era cineva?

Marla strânse din umeri.

— N-am pomenit până acum de episodul ăsta, pentru că nu pot fi foarte sigură. Am o problemă serioasă cu memoria, am avut vise nebunești, confuze, și era posibil să-mi fi imaginat totul. Poate că făcea parte dintr-un coșmar.

— Dar nu sunteți sigură?

— Nu, recunoscu ea.

Sângele i se preschimbă în gheață când își aminti senzația că cineva se afla lângă patul ei. Atât de aproape. Atât de malefic. Atât de hotărât să-i facă rău.

— Eu… nu sunt sigură despre nimic. Chiar și azi când mi-am vizitat tatăl, el era convins că sunt altcineva, o femeie pe nume Kylie și eu… nu-mi pot aminti prea multe ca să-l contrazic.

— El este destul de bolnav, nu-i așa?

— Foarte bolnav, răspunse Nick. Infirmiera credea că poate fi vorba despre un delir cauzat de calmante.

— Dar nu știți dacă delira sau dacă acuzațiile lui aveau un sâmbure de adevăr. Chipul ca de copoi al lui Paterno era întors către Marla în timp ce el nota de zor în carnețel. Vă întreb însă din nou, cine credeți că ar dori să vă facă rău sau să vă omoare?

— Nu știu, recunoscu ea.

Polițistul se întoarse către Nick.

— Dumneavoastră păreți destul de implicat. Aveți vreo idee?

Nick șovăi.

— N-am fost aici destul timp ca să înțeleg cum stau lucrurile. Știu că

fratele meu lucrează într-adevăr la ore mai puțin obișnuite și este mai secretos decât obișnuia să fie în trecut.

— Iar corporația are probleme financiare.

— Cotațiile la bursă.

— De ce ar dori soțul doamnei Cahill s-o omoare?

— Nimeni n-a spus că el a încercat asta, interveni Marla. Nu Alex a fost lângă patul meu în noaptea aceea, adăugă ea indignată.

I-ar fi recunoscut glasul. *Dar el nu era acasă, nu? Îi telefonaseră ca să revină. Este posibil să-și fi schimbat glasul, să mârâie amenințarea aceea, să iasă iute din cameră și apoi… ce? Să suie în Jaguar și să plece la o întâlnire de seară… N-a fost Alex.*

— Trecând peste acest detaliu, există vreun motiv pentru care el v-ar dori moartea? Aveți o asigurare de viață importantă? Are o relație cu altă femeie? Sau poate că crede că dumneavoastră aveți o relație?

Privirea lui Paterno se întoarse sugestiv spre Nick.

— Nu cred asta.

Scaunul scârțâi când detectivul îl îndreptă, aplecându-se în față.

— Nu avem suficiente date, nu avem niciun fel de dovezi concrete că cineva dorește să vă omoare pentru a solicita protecția poliției.

— Sunt convinsă că nici n-am nevoie de așa ceva, zise Marla. Casa este o fortăreață.

Paterno nu părea convins. Apăsa nervos pe butonul pixului.

— Niciun sistem de securitate nu este infailibil. Dacă intrusul dumneavoastră a fost real, asta ar fi o dovadă.

Scotoci printre hârtiile de pe birou și ridică fotocopia unui desen în creion.

— Acesta este un portret robot al bărbatului bănuit că l-ar fi omorât pe Charles Biggs. Una dintre asistentele din noaptea aceea l-a văzut și l-a descris portretistului poliției.

Întinse desenul Marlei, dar chipul respectiv nu-i spuse nimic nici ei, nici lui Nick.

— În același timp însă, urmă Paterno, am rulat portretul și pe computer și am obținut asta.

Se întoarse către computerul de pe birou și tastă rapid; pe ecran apăru fața unui bărbat cu mustață, ochelari dreptunghiulari și maxilar proeminent. Detectivul răsuci monitorul și Marla se uită – era o față complet străină.

Clătină din cap.
— Dar acum?
Paterno apăsă o tastă și mustața dispăru.
— Nu…
— Acum?
Dispărură și ochelarii. Polițistul încercă și alte combinații, adăugând bărbi și schimbând linia și culoarea părului, dar toate rezultatele obținute îi erau străine femeii.
— N-ar trebui să uitați, zise ea, că nu-mi amintesc nici măcar propria familie.
— Dar dumneavoastră? se întoarse Paterno către Nick.
Nick se apleca și studie imaginile pe care detectivul le afișă din nou.
— Nu cred, clătină el din cap în cele din urmă.
Cu o expresie de dezamăgire evidentă, Paterno închise computerul.
— Noi o căutăm pe fiica Pamelei Delacroix, zise el. S-a măritat cu un individ pe nume Robert Johnson, dar încă n-am dat de urma ei.
— Aș dori să vorbesc cu ea când o găsiți, spuse Marla. Să-i ofer condoleanțele mele, dacă nu altceva.
— O să văd ce pot face, promise polițistul.
Mai vorbiră câteva minute, după care Paterno păru mulțumit că interviul luase sfârșit.
— Bun, asta ar fi tot pentru azi, dar dacă se mai întâmplă ceva, aș dori să mă anunțați.
— Da, încuviință Marla și se ridică imitată de Nick. Mi-ați localizat cumva poșeta? Își ridică pe umăr mânerele genții pe care o luase din odăița cu haine. Ar fi trebuit s-o fi avut cu mine în noaptea accidentului.
— Tot n-ați găsit-o? Paterno se încruntă, mestecă nervos chewing-gum, apăsă butonul pixului. Voi solicita să mai fie cercetat o dată locul accidentului.
— Mulțumesc.
Telefonul de pe birou zbârnâi. Detectivul ridică receptorul și-l fixă între ureche și umăr.
— Paterno sunt… da… nu, tocmai termin aici, vin în cinci minute. Închise și se întinse după jachetă. Vorbesc cât se poate de serios. Sunați-mă dacă se întâmplă ceva neobișnuit.
— Așa vom face, promise Nick.

Când ieșiră din secția de poliție, noaptea cobora peste oraș.

— Hai să bem o cafea, sugeră Nick în timp ce așteptau la trecerea de pietoni.

În jurul lor se adunase o mulțime de trecători. Traficul de la ora de vârf bloca străzile. Izurile de gaze de eșapament și de ploaie atârnau greu în văzduh.

O rafală înghețată de vânt străbătu străzile, învârtind poalele hainei de ploaie a Marlei și răsfirându-i șuvițele scurte de păr. Nick o ținea cu o mână de braț, oferta lui atârnând în aerul rece.

— Nu știu, zise ea, deși tânjea să stea mai mult cu el, însă dorea în același timp să fie singură, să-și examineze cu atenție sentimentele.

— Nu-i decât o cafea.

Lumina semaforului se schimbă în verde și ei traversară grăbiți strada odată cu fluxul de pietoni.

— Ar trebui să mă-ntorc până la cină, spuse Marla. N-am văzut-o pe Cissy de azi dimineață și l-am pus pe James în pătuț la amiază. Surâse amuzată. Sunt mamă, știi, și de aceea am și unele îndatoriri materne.

— Atunci luăm o cafea la pachet, răspunse bărbatul.

Intrară într-un lift și urcară la nivelul trei. Pe drumul spre camionetă nu se atinseră nici măcar din greșeală. Pe Marla o durea maxilarul și capul îi bubuia cu o mie de întrebări sâcâitoare la care nu avea răspuns. Cine era ea? De ce tatăl ei credea că era altă femeie? De ce nu-și putea reaminti asta? Oare exista cu adevărat cineva care-i dorea moartea? De ce, deși era măritată, era atât de periculos atrasă de bărbatul acesta?

Se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Zgomotele metropolei – uruitul motoarelor, scârțâitul roților, claxoanele necontenite – dispărură când Nick deschise radioul și un cântec country umplu interiorul mașinii. Ce făcea ea acum, chiar dacă nu era vorba decât despre o cafea băută cu cumnatul ei, părea o cale sigură spre dezastru. Ajungea doar să se gândească la noaptea trecută și să-și amintească ușurința cu care căzuse victimă tentației. Chiar și acum, gândul la degetelor lui Nick strângând satinul pijamalei, pătrunzând sub el ca să-i atingă pielea, îi opri răsuflarea în gât.

Care ar fi fost păcatul?

Mariajul ei era o pretenție. Nici măcar nu dormea în același pat cu Alex.

De ce să nu facă un pas în necunoscut, să descopere femeia pe care o

simțea că se ascunde în viața Marlei Cahill, în casa ei, în pielea ei?

Întredeschise pleoapele și-l privi pe Nick cu coada ochiului. Aspru și robust. Mascul. Trăsături dăltuite. Tendoane și mușchi. Forță și rezistență, dublate de o minte rapidă. Își mușcă buza. Și, de parcă i-ar fi intuit cumva gândurile, bărbatul îi aruncă o privire ce o sfredeli adânc. Ochii albaștri îi găsiră pe ai ei și-i fixară pentru o fracțiune de secundă. O simți și el. Aici, în interiorul camionetei blestemate, cu orașul pulsând în jurul lor, cu farurile din față cutezând să străpungă întunericul intim, Nick simți văpaia. Dorința.

În fracțiunea aceea de secundă, Marla răspunse – imediat și incendiar, fierbinte ca o răsuflare diavolească și mult mai periculos.

Nu o lua pe drumul ăsta, se avertiză ea și strânse puternic mânerul portierei. *Ai prea multe la care trebuie să te gândești acum – cineva poate că-ncearcă să te omoare. De fapt*, *nu știi cine ești. Sărutarea lui Nick nu va face decât să ducă la altele. La atingeri. La mângâieri. La apăsarea pielii fierbinți pe o piele încă și mai fierbinte. Așa cum a fost azi-noapte*, *când aproape că ați fost surprinși. Ai comite cea mai gravă greșeală din viața ta și ai putea pierde totul: soțul*, *copiii*, casă, *respectul de sine.*

Strânse puternic din ochi, înăbușindu-și emoțiile nedorite.

— Nu-ți face griji, vorbi Nick și încetini camioneta.

Când Marla redeschise ochii, văzu că era în căutarea unui loc de parcare.

— Ești în siguranță cu mine.

Ah, da, cum să nu? În tot atâta siguranță pe cât aș fi cu un chibrit aprins într-un bazin plin cu benzină!

Zâmbi după aceea imaginându-și scena respectivă.

— Cumnate, rosti ea, poate că tu nu ești în siguranță cu mine.

— Asta-i oricum una dintre ipotezele de la care pornesc.

Nick parcă nu departe de chei, la jumătate de cvartal de Ghirardelli Square, unde clădirile cu fațade din cărămidă înconjurau o piațetă și un turn cu ceas.

Bărbatul porni după aceea cu pas hotărât către un magazin de cafea specializat în sortimente exotice. Comandară cafele la pachet, aleseră câte ceva de pe o tavă cu brioșe și pâinici englezești, după care ieșiră cu paharele aburinde. Ceața se învolbura în fuioare lente pe străzile străjuite de antrepozite vechi ce găzduiau acum magazine și buticuri. Mii de luminițe albe sclipeau în copaci, iar felinarele stradale iradiau o lumină mai albastră,

mai eterică.

— Poate că ar trebui să-mi povestești despre noi, zise Marla în timp ce ocoleau o fântână cu sirenă din piațetă. Vreau să zic, unde ne-am cunoscut, ce am făcut…

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Încearcă atunci să dai anii înapoi, da? Unuia dintre noi i-ar plăcea să-și regăsească memoria.

Ținând paharul între palme, sorbi din latte-ul cald, apoi linse spuma ce-i rămăsese pe buze.

Nick își feri privirea.

— Cred că ai dreptate. Sorbi și el din cafea și o fixă cu privirea. Totul a început acum șaisprezece – șaptesprezece ani. Noi doi aveam pe atunci vreo douăzeci de ani și ne cunoșteam de mici, pentru că părinții noștri frecventau aceleași cercuri mondene. Eu intram mereu în necazuri – de un fel sau altul. De obicei erau implicate băutura sau femeile, ori ambele. Aveam probleme la școală și nici nu-mi plăcea, spre marea stânjenire a maică-mii și dezgustul tatei. A trebuit să mă scoată de nu știu câte ori pe cauțiune, dar pur și simplu nu mă potriveam în matrița Cahill.

— Rebelul.

— Da, mă rog, pe atunci ție părea să-ți placă.

Începură să meargă pe trotuare, prin mulțimea ce se împuținа treptat.

— E seducător, recunoscu ea, detestând să se gândească la faptul că era tipul de femeie căreia îi plăcea să se aventureze în necunoscut, care-i găsea atrăgători pe bărbații periculoși ce trăiau după propriile lor reguli, știind totuși că nu era departe de adevăr.

— Te-ai răzgândit în privința mea.

— Cum?

Marla bău o gură mare de cafea, simți un val de căldură în corp și cercetă liniile feței bărbatului, unghiul dur al maxilarului său și felul în care părul negru îi cădea pe frunte.

Nick privi departe în noapte și făcu o grimasă.

— Cred că în cele din urmă ai decis că vrei să te stabilești la casa ta. Ai început să-mi faci aluzii în privința asta, însă eu nu eram pregătit. Cam tot atunci Alex a decis că ai fi soția perfectă. Pentru el.

— Și eu am fost pur și simplu de acord?

Nick pufni.

— Marla, tu n-ai fost niciodată pur și simplu de acord cu nimic. Dar erai seducătoare și te încânta să ne ațâți pe unul împotriva celuilalt. Cuvintele bărbatului erau încărcate de un dezgust niciodată uitat. Eu m-am săturat, iar tu te-ai măritat.

— Deci n-ai venit la nuntă.

— N-am văzut niciun motiv să fiu ipocrit. Nările i se dilatară ușor. Nu mă puteam imagina toastând pentru fericirea mirelui și a miresei, așa că am absentat.

— Și asta a fost tot? întrebă ea.

— Versiunea prescurtată. N-am vrut să te deranjez cu detalii. În plus, toate astea aparțin trecutului.

— Chiar așa? întrebă Marla și ridică întrebător o sprânceană când își aminti de pasiunea din noaptea trecută.

— Trebuie să fie.

Ochii lui căpătară o nuanță mai întunecată de albastru. O prinse brusc de mâna stângă și i-o ridică, astfel că verigheta ei scânteie în razele unui felinar stradal. Marla icni și fu cât pe-aci să-și verse cafeaua pe haină.

— Lăsând deoparte ce-a fost azi-noapte, ești încă o femeie măritată.

Acesta era adevărul blestemat.

— Știu, zise ea. Oho, Doamne, cum o știu! Își smulse mâna din cea a bărbatului și adăugă: Amândoi am căzut de acord că am comis o greșeală. Însă eu vreau să știu totul, Nick. Totul despre noi.

— Iisuse!

— Vorbesc serios, insistă Marla și ridică fața, simți umezeala ceții pe obraji și îndrăzni să se uite în ochii lui mânioși.

El își termină cafeaua, apoi mototoli paharul.

— Nu există niciun motiv să redezgropăm totul.

— Crezi asta?

— Da, așa cred.

Aruncă paharul într-un coș de gunoi, iar ea îl luă de braț și merseră pe strada mărginită de magazine, ocolind alți pietoni și mașini, simțind izul de sare al brizei.

— Nu crezi că merit să cunosc adevărul?

— La ce ți-ar folosi, *doamnă* Cahill?

— Poate că la nimic, dar continui să recepționez semnale contradictorii din partea ta. Acum simt ca și cum m-ai dori, pentru ca după o secundă să

mă respingi.

— Haide să lămurim ceva, de-acord? rosti Nick. Eu te doresc mereu.

Pulsul ei își înteți ritmul auzind acea mărturisire și văzând suferința de pe chipul bărbatului.

— Și te voi respinge mereu, adăugă el.

Inima Marlei fu străbătută de un junghi și vinovăția îi sfârtecă sufletul, aceeași vinovăție brutală pe care o vedea reflectată în ochii lui întunecați de noapte. Așadar asta însemna „iubire tragică”: să fie blestemată de soartă să nu fie niciodată cu cel pe care-l iubea, să simtă chinul intens din adâncul inimii ce avea s-o urmeze cu certitudine ca o umbră în viitor.

La gândul acela închise ochii și se strădui să se controleze. Nu-l iubea pe Nick. Nu putea. Nici măcar nu-l cunoștea. Nu se cunoștea nici pe ea însăși. Ce se-ntâmpla cu ea? Și de ce Dumnezeu simțea o asemenea durere când se gândea la faptul că renunțase la un viitor alături de Nick?

— Crede-mă, înțeleg ce spui și nu încerc să fiu dificilă ori să deschid răni vechi, dureri vechi, totuși mi se pare important să știu totul despre mine, îi mărturisi ea.

Studie liniile feței bărbatului, succesiunea de emoții, pielea întinsă peste pomeți și colțurile gurii lăsate în jos.

— Totul, repetă Marla, refuzând să bată în retragere. Indiferent cât de greu va fi. Vreau să știu totul. Cu bune, cu rele, cu părțile urâte.

— S-ar putea să nu-ți placă ce vei descoperi.

— Oricum va fi mai bine decât să-mi închipui, să am fantezii, să mă tem și, pur și simplu, să nu știu. Cu un gest hotărât, îl prinse de cot, strângându-i între degete pielea aspră a jachetei. Spune-mi adevărul, Nick. Indiferent care este.

— Totul? întrebă el.

Femeia văzu ceva sclipindu-i în ochi, observă trecerea de la refuzul încăpățânat la ceva mult mai periculos. Aerul dintre ei păru să sfârâie când privirea lui trecură de la ochii ei la gura ei și coborî după aceea la scobitura de la baza gâtului, acolo unde Marla își simțea pulsul bătând sălbatic. Nestăvilit.

— Da, totul. Vreau totul.

— Dumnezeule, Marla. Mereu ai vrut totul.

— Am bănuit că vei spune asta.

— Nu mai ții minte ce s-a-ntâmplat azi-noapte?

Degetele ei se încleștară de mâneca jachetei lui.

— Ajută-mă, Nick.

El își mișcă ușor maxilarul într-o parte în timp ce o studia și buzele i se strânseră într-o notă autodepreciativă.

— Mai întâi vreau să știi că eu consider că asta-i o mare greșeală, dar – ce naiba! – așa cum ai zis, tu o vrei.

În clipa următoare, bărbatul păși în intrândul ușii unui magazin închis și în nișa aceea micuță o cuprinse în brațe, trăgând-o lângă corpul său și strângând-o cu putere. Își coborî capul și-și apăsă buzele peste ale ei într-o sărutare pe atât de brutală pe cât era de disperată. Dură. Inflexibilă. Care-i răpea răsuflarea. Fermă și solicitantă, gura lui o forță pe a Marlei și ea simți pentru o secundă durere în locul de unde-i fuseseră îndepărtate sârmele. Își ținu respirația și în clipa aceea limba lui i se strecură printre dinți, explorând intim, și totuși în forță. Avea gust de cafea, pielea îi era caldă, iar tuleiele bărbii îi zgâriau obrazul.

Durerea se transformă în plăcere.

În adâncul ei, Marla se cutremură. Sângele i se înfierbântă. Noaptea se dezintegra în jurul lor. Ea închise ochii și ignoră avertismentele ce-i urlau în minte. Sângele o furnica, inima îi bubuia și își pierdu puterea de a se împotrivi. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l ținu strâns în vreme ce-i răspunse cu patimă la sărut.

Nu se putea sătura de Nick și-l strânse cu disperare, pe el și momentul acesta de pe o stradă aglomerată.

Văpaia, sălbatică, încinsă și nerăbdătoare începu să-i clocotească prin vene. Pielea îi ardea în aerul rece. Imagini în care amândoi stăteau dezbrăcați unul lângă celălalt îi fulgerară prin creier și văzu în minte corpul gol și musculos al bărbatului încordându-se deasupra ei, limba lui coborând delicios pe gâtul ei, spre sâni și tot mai jos, în lungul liniei abdomenului plat, pentru a-i gusta zonele cele mai intime, pentru a-i prăda trupul și sufletul. Gemu stins, închipuindu-și senzația corpului său contopindu-se cu al ei, pătrunzând apoi adânc… atât de fierbinte, atât de tare, atât de… Nick își desprinse capul de al ei și Marla clipi, alungându-și imaginile erotice, revenind la realitatea rece a nopții din San Francisco, ceața, ceilalți pietoni, sunetele traficului șuierând pe lângă ei pe străzile ude.

— Știam eu, murmură bărbatul și ochii lui reproduseră vinovăția disperării ei. Știam că așa va fi cu tine.

Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și, brusc, ea rămase singură. Părăsită. Pielea înfierbântată i se răcea sub briza ce purta frunze uscate în rigole și aducea izul ploii.

— La naiba, exclamă el, nu putem continua așa.

— Nu crezi c-o știu și eu?

— Atunci nu mai insista.

Furios, o prinse de mână și porni spre camionetă. Marla își smulse degetele dintre ale lui și-și înfundă pumnii în buzunare, apoi aproape că alergă ca să țină ritmul cu pașii lui mai lungi și mai iuți.

— Nu da vina pe mine, îi spuse când traversară strada și ea trebui să se ferească de o femeie cu o umbrelă imensă.

Nick îi aruncă o privire arzătoare.

— Nici n-o fac.

— În tot cazul, așa te comporți.

— Pur și simplu, nu vreau ca situația să devină mai complicată decât este deja.

O apucă de braț, ca s-o ajute să depășească un bărbat aflat în scaun cu rotile, apoi îi eliberă mâna.

— Ai fost la fel de curios ca mine, insistă Marla. Ai vrut să știi dacă scânteia mai există. Recunoaște!

— Nici vorbă! O știam deja. Cele întâmplate azi-noapte au dovedit multe.

Ea nu-l crezu și era pe punctul să i-o spună când Nick privi peste umăr și se opri brusc.

— La naiba!

Aproape că se ciocni de el.

— Ce-i?

Se răsuci și se uită prin ceață, ca să vadă ce anume îi atrăsese atenția. Nimic – doar felinarul stradal și mulțimea de pe trotuar.

— Haide!

Nick o prinse de încheietură, dar de data asta fără nicio familiaritate caldă. Acum își grăbi pasul, trăgând-o după el, strecurându-se printre pietoni și bicicliști, aproape împiedicându-se de o tânără mamă ce împingea un landou în direcția opusă.

— Ce este? țipă Marla, aproape fără suflu.

— Cred că suntem urmăriți.

Marlei îi îngheță sângele în vene și inima începu să-i bată ca o darabană.
— Cine ne urmărește?
— Nu știu, dar intenționez să aflu. Haide, să vedem dacă-l putem prinde.
Se năpusti pe străduțe lăturalnice și făcu câteva ocoluri, traversând străzi pe neașteptate și determinând destui șoferi să frâneze brusc ori să claxoneze nervos.
— Hei, aveți grijă! îi apostrofă un bărbat cu șapcă și trenci prin geamul deschis al unei dube.
— Unde arde? glumi un altul.
Marla trebuia să alerge ca să țină pasul cu Nick, iar plămânii îi ardeau și începea să simtă crampe în picioare. În tot acest timp, ochii lui Nick erau ațintiți în fața lui, focalizați pe spinarea unui bărbat înalt, în canadiană neagră, care apărea și dispărea prin mulțime. Necunoscutul se mișca oarecum neregulat, ca și cum ar fi evitat să calce prea apăsat pe un picior.
— Ești nebun! șuieră femeia.
Sprințară pe lângă Cannery spre Jefferson Street și, în cele din urmă, tocmai când era sigură că plămânii îi vor exploda, ocoliră un ultim colț, mai traversară o stradă pe roșu și ajunseră în mulțimea care se plimba pe digul Fisherman's Wharf.
— Rahat! scuipă Nick, cercetând cu înfrigurare puhoiul de oameni.
— A dispărut?
— Cred c-a intrat într-un magazin sau local.
— Sau în mașina lui.
— Jeep. Fac pariu că are un Jeep.
Pentru o clipă, Marla simți că i se oprește inima în loc.
— La fel ca bărbatul după care te uitai mai devreme.
— Exact.
Nick încetini pasul și Marla se strădui să-și recapete suflul, iar gândurile îi goniră frenetic.
Întorcând capul dintr-o parte în alta, cercetând chipurile celor pe lângă care trecea, Nick examină mulțimea, strângând ferm în același timp palma mică a Marlei în mâna sa. Neliniștită, gâfâind, cercetă și ea fețele celor de pe faleză, dar nu descoperi nimic anormal la turiștii și localnicii ce se plimbau pe docuri și în jurul magazinelor. Nimic din ceea ce vedea nu i se părea sinistru sau amenințător.
— Cine-i? îl întrebă pe Nick.

— Nu știu, dar în magazinul de cafea se învârtea un bărbat înalt și slab. Nu mi-a atras atunci atenția, dar sunt sigur că a intrat la câteva minute după noi. Mai târziu, când mergeam, l-am zărit din nou, cam la un cvartal în spatele nostru, când m-am uitat peste umăr la un indicator. A dispărut după un colț și am crezut că-mi imaginasem totul. Apoi, imediat după ce te-am sărutat, am ridicat ochii și mi s-a părut că-i văd reflexia în vitrina unui magazin. M-am întors să mă uit mai bine și el se îndepărta.

— Asta nu-nseamnă nimic, zise Marla ușurată. Haide, Nick, acum tu ești cel care se comportă ca un paranoic. Încerci să-mi exploatezi psihoza.

El nici măcar nu surâse.

— N-ai înțeles, răspunse evident deranjat. Cred că l-am mai văzut o dată pe bărbatul ăsta. La spital, când tu erai încă în comă, iar ceva din aspectul lui îmi era familiar. Atunci am avut impresia că ar fi trebuit să-l cunosc.

Nick închise ochii pe jumătate din cauza luminilor orașului, cercetând cu atenție docurile și strada.

— În aceeași seară, urmă el, l-am văzut în parcarea spitalului. Pleca într-un Jeep închis la culoare, negru sau poate albastru-închis. Sunt gata să pariez că era același din parcarea bisericii de azi.

— Crezi că ne-a urmărit până la secția de poliție și apoi aici? întrebă femeia, simțind cum i se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă.

Degetele lui Nick se strânseră în jurul palmei ei și porniră în lungul apei, prin vălătucii de ceață care se rostogoleau spre uscat.

— Pun pariu pe ce vrei.

— Dar de ce?

— Asta trebuie să aflăm. Încă nu știu răspunsul, recunoscu el și o trase mai aproape, dar sunt convins că e legat de tine. O privi și chipul lui trăda o hotărâre fermă, fără compromisuri. Paterno credea că poate cineva încearcă să te omoare. Și eu m-am gândit la același lucru, ca și tine. Indiferent dacă o crezi sau nu, viața ta poate să fie în pericol. Părerea mea este că ar trebui să pleci din casă. Chiar în seara asta. Dacă un intrus a intrat acolo o dată, înseamnă că mai poate intra și altă dată.

— Dar nu pot pleca, răspunse ea cu inima strânsă de ghearele fricii. Acolo sunt copiii mei.

— Ia-i cu tine.

— Sunt și copiii lui Alex, îi reaminti Marla. Nu-mi pot răpi propriii copii și nu-i pot spune lui, fiindcă… of, la naiba, ce mai nebunie!

— Pentru că n-ai încredere în el, îi termină Nick fraza și ea se luptă cu disperare să nu izbucnească în plâns.

— Nu știu în cine să am încredere.

— În mine, scumpo, insistă el. O luă iar în brațe și o sărută scurt pe buze. Ar fi bine să ai încredere-n mine. Este posibil să fiu unicul tău prieten.

Buzele lui erau calde și insistente, mâinile ce o strânseră la trupul său erau puternice și, cu toate că Marla dorea să-l creadă cu toată inima, dorea să stea cu el în același pat, dorea să-i simtă palmele pe corp, nu-și putea alunga senzația că era o trădătoare, că asocierea cu Nick Cahill era totuna cu încheierea unui pact cu diavolul.

Și că-ntr-o bună zi va trebui să plătească.

CAPITOLUL 16

— Așadar, ce-a spus doamna Cahill? întrebă Janet Quinn când se opri la biroul lui Paterno.

Își vâra brațele prin mânecile unei jachete, pregătindu-se să iasă din secție.

— Nimic mai mult față de ce mi-a spus la telefon, răspunse el ciocănind cu un creion în tăblia biroului. Singura informație suplimentară este că își închipuie că cineva i-a intrat în dormitor peste noapte și a amenințat-o. Poate că intrusul respectiv a otrăvit-o și a fost cât pe-aci să se înece cu propria-i vomă fiindcă avea dinții fixați laolaltă cu sârme. De aceea au sunat la 911.

Janet dădu ochii peste cap.

— Și ai crezut-o?

— Să-ți spun sincer, recunoscu el, nu știu ce să cred. A venit aici însoțită însă de cumnat, nu de soț. Ăștia doi au avut o relație înainte ca ea să se mărite cu fratele mai mare.

— Soțul era probabil la serviciu.

— Poate. Paterno nu era mulțumit. Eu am totuși impresia că ăștia doi – Nick și Marla – au din nou o relație. Aproape că am simțit-o.

— Da, da, tu care ești un mare romantic, chicoti Janet și zâmbi, apoi dădu ochii peste cap.

— Îți spun eu că ăștia doi s-au cuplat din nou.

Janet clătină din cap și părul ei șaten scurt îi flutură în jurul feței.

— De parcă ai avea cum să știi.

— Eu știu multe, mormăi bărbatul și ea chicoti din nou, de data asta în fundul gâtului, așa cum făcea de fiecare dată când îl tachina – ceea ce se întâmpla prea des în opinia lui Paterno. O să telefonez la poliția rutieră, să văd dacă pot trimite pe cineva cu un câine la locul accidentului. Marla Cahill susține că-i lipsește poșeta și, după modul cum a fost impactul, ar fi putut zbura într-adevăr cine știe pe unde.

— Băieții ăia sunt destul de meticuloși, să știi. Cred c-ar fi găsit-o.

— Nu strică o verificare, zise el și femeia flutură din mână și porni spre

ușă.

Paterno întinse brațul spre telefon. I-ar fi plăcut și lui să arunce o privire în poșeta aceea. Nu putea ști ce găsea înăuntru.

— Ai apucat să te uiți în fișierele din computerul Pamelei Delacroix? îl întrebă Janet.

Obținuseră mandatul de percheziție, scotociseră casa plutitoare, dar nu se aleseseră decât cu niște notițe și fișiere de computer.

— Se pare că ea scria o carte legată de legea adopțiilor. Se baza pe cazuri reale – unele chestii erau adevărate, altele erau fictive, dar va trebui să le citesc mai atent. Detectivul se jucă absent cu creionul. Cred că ar putea fi o idee bună să punem sub observație și locuința lui Alex Cahill. Doar să vedem dacă iese ceva.

— De ce?

Paterno se încruntă și-și aruncă chewing-gumul la coș.

— Cred că cineva ar putea încerca s-o omoare pe Marla Cahill.

— Dumnezeule, Tony! Janet se rezemă cu un umăr de canatul ușii. În ce scop?

— Asta verific acum. Din câte știu, avea o asigurare pe viață – nu foarte mult după standardele lor – și dacă soțul era furios fiindcă avea relații cu alți bărbați, de ce naiba a venit fratele lui aici când cei doi au avut un trecut sentimental comun? Polițistul pufni dezgustat. Păcat că ea nu-și poate aminti absolut nimic. Altfel, poate ne-am fi dat seama cine-i pe urmele ei și aveam posibilitatea s-o protejăm.

— Și acum?

Tony Paterno se lăsă pe spate în scaun.

— În clipa de față, nu știm nimic.

* * *

— Pe unde naiba ați umblat? întrebă Eugenia când Nick și Marla intrară pe ușa din față.

Bătrâna părea epuizată, îl ținea pe micul James lipit de un umăr, iar copilașul era agitat.

— Au trecut atâtea ore!

— Îmi pare rău, e vina mea, rosti Marla și luă băiețelul din brațele bunicii lui. Ce faci, uriașule? îl întrebă ea și simți cum i se topește inima când plânsetele se opriră și James o privi cu ochi mari și curioși. E mai bine așa? zise ea, apoi se adresă Eugeniei: Am avut două treburi de

rezolvat, apoi m-am oprit la poliție să dau o declarație cu ceea ce mi-am amintit despre accident. A durat mai mult decât crezusem.

Bătrâna își țuguie buzele într-o expresie acuzatoare nerostită, dar Marla nu intenționa să-i ofere satisfacția de a se simți vinovată.

— Cina va fi gata în curând.

— Grozav. Mi-e o foame de lup.

Stomacul ei chiorăi aprobator. Ar fi fost prima ei masă solidă de când îi fuseseră tăiate sârmele ce-i fixau dinții.

— Cissy nu-i acasă?

— Are oră de călărie. Eugenia își privi ceasul. S-a dus Lars s-o ia. Ar trebui să apară dintr-o clipă în alta.

— Perfect – vreau să vorbesc cu ea. Dacă o vede cineva înaintea mea, vă rog s-o anunțe.

James începu să se foiască și Marla îl duse la bucătărie, unde căută o sticlă și laptele praf.

În fața plitei, bucătăreasa Elsa amesteca într-un sos de merișoare și portocale, în vreme ce cartofii fierbeau înăbușit. Mirosul fripturii de porc plutea prin încăperea vastă, în care tigăi de aramă, ustensile de oțel inoxidabil și coșulețe cu ierburi aromate atârnau de căpriori. Marla se stăpâni cu greu să nu ceară să guste.

Rosa scotea farfurii și tacâmuri din mașina de spălat vase, în timp ce Carmen, încruntată într-un fel care nu-i era deloc caracteristic, scotocea prin sertare și mormăia în barbă.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Marla în timp ce amesteca laptele praf și apa distilată într-un biberon curat.

— Doamna Eugenia nu-și găsește cheile și crede că este posibil să i le fi luat cineva, răspunse femeia.

— „Cineva”?

Ochii Rosei se rotunjiră în timp ce punea farfuriile la locul lor în dulapul de vase. Era mai palidă la față ca de obicei și încuviință apăsat din cap.

— *Si. Señora* Cahill este…

— *Loco*, spuse Carmen, apoi trânti un sertar, închizându-l, și ridică o palmă într-un gest de scuză. N-am vrut să spun asta. Doamna Cahill este totuși supărată din cauza inelului acela de chei, deși eu știu că va apărea până la urmă.

— Și eu zic la fel, aprobă Marla, ținându-l pe James cu un braț în timp

ce puse biberonul în cuptorul cu microunde cu cealaltă mână.

Carmen deschise alt dulap în care se aflau recipiente pentru măsurat.

— Probabil că le-a rătăcit pe undeva. Nimeni din personal n-ar fura un capăt de ață din casa asta.

Marlei îi veni să intre în pământ la gândul că personalul era suspectat. Inelul cu chei din buzunarul ei păru deodată să cântărească o tonă. Cuptorul cu microunde piui. Îl trecu din nou pe James pe un singur braț, scoase biberonul și încercă temperatura laptelui pe interiorul încheieturii. Mulțumită, spuse:

— Sunt sigură că Eugenia își va găsi în curând cheile.

Ținându-l pe James și cu biberonul într-o mână, se grăbi la etaj, în timp ce Carmen începu să cerceteze interiorul altui sertar.

Nick era deja așezat într-un scaun cu spătar înalt, cu un pahar în mână. Soacra ei stătea la fereastră, cu spatele spre cameră, încruntându-se în noapte.

— …fi plăcut s-o știu, spuse ea fără să-și dea seama că intrase Marla. În ziua de azi e imposibil să ții evidența tuturor. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am dorit să stai cu noi, Nick. M-am gândit… ba nu, am sperat că vei fi o forță stabilizatoare. Te pricepeai să descoperi punctele slabe ale unei companii – consultant pentru rezolvarea problemelor, cum se spune acum. Pe timpul meu, indivizii ăștia se numeau auditori.

— Auditorii sunt un pic diferiți.

— Nu contează. Când Alex mi-a mărturisit de necazurile financiare de la Cahill Limited, m-am gândit imediat la tine și la ce ai făcut pentru alte companii. Își întoarse puțin capul într-o parte și alta, ca și cum ar fi încercat să-și alunge o încordare din ceafa, și reveni cu privirea spre fereastră. Dar adevărul este că finanțele companiei n-au fost unicul motiv pentru care am vrut să te întorci. Cred că de acum ai văzut și tu că Alex și Marla nu sunt pe atât de apropiați pe cât erau. Au necazuri de mai mulți ani și m-am rugat cerului ca băiețelul să schimbe lucrurile, dar… în fine, e clar că ei se îndepărtează tot mai mult unul de celălalt. Deși știam că tu și Marla… mă rog, că ați avut o relație cu mulți ani în urmă, am continuat să cred că prezența ta aici ar putea fi de ajutor.

— În ce fel? întrebă Marla, neizbutind să se abțină, cu obrajii învăpăiați, cu mintea-i plină de întrebări.

Eugenia se întoarse brusc pe un toc-cui și se înroși până la rădăcinile

părului ei de culoarea caisei. Duse la inimă o mână cu degetele răşchirate.

— Doamne, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit suind pe scară.

— E clar, zise Marla sec. Se aşeză pe o sofa şi ţinu pruncul pe un braţ, oferindu-i biberonul. Dar te rog, continuă. E fascinant. Nu-şi putea ascunde înţepătura din glas. În ce fel ar fi de ajutor prezenţa lui Nick?

— Dă-mi voie să ghicesc, interveni bărbatul. Alex şi cu mine am fost mereu rivali, iar tu ai crezut că dacă voi reveni aici şi voi manifesta până şi cea mai mică urmă de interes faţă de Marla, Alex ar înţelege ce trofeu important este ea.

— Nu am spus absolut nimic de felul ăsta, se apără mama lui, dar vinovăţia i se văzu în ochi.

— Dumnezeule, mamă, dar aşa este, nu? Dezgustul lui Nick se citea în vena ce-i pulsa deasupra tâmplei. Dar dacă planul tău avea efect invers? Dacă Marla şi cu mine sfârşeam prin a fi împreună? Ce ai fi făcut atunci?

Inima Marlei începu să-i bată cu putere şi Eugenia, pălind, se uită când la unul, când la altul.

— Desigur, rosti ea în mod clar neconvinsă, desigur aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Marla are copiii, iar tu… tu ai codul tău moral strict… Ai jurat mereu că nu te vei încurca niciodată cu o femeie măritată, aşa că am crezut…

— La naiba! Nick îşi goli paharul, apoi trosni frustrat un cub de gheaţă între dinţi. Cine eşti tu să te joci de-a divinitatea?

— Ce treabă ai tu? se adresă Marla bătrânei. Era atât de furioasă, încât simţea că tremură din tot corpul. Cine eşti tu să te bagi?

— Cineva care pune solidaritatea familiei mai presus de orice, replică sec Eugenia. Am fost acuzată de Alex că sunt insensibilă şi inflexibilă, dar nu doresc decât ce este cel mai bine pentru numele Cahill.

— Tu nu poţi să-mi conduci viaţa, spuse Nick. Nici pe a Marlei şi de fapt nici pe a lui Alex. N-ai învăţat lecţia asta de la tata? Ai încercat să-i spui ce să facă şi n-a mers, nu? O lesă strânsă nu l-a făcut decât să-şi dorească să se îndepărteze şi mai mult. I-ai spus să nu mai bea, ceea ce l-a împins să bea şi mai mult. Nimănui nu-i place să fie controlat, mamă. Este împotriva firii umane.

Buzele Eugeniei tremurară şi ea clipi repede ca să-şi stăvilească lacrimile, dar se stăpâni cu dârzenie. Ţinându-şi spinarea rigidă ca scândura, rosti:

— Ne vedem la cină.

Ieși apoi din salon cu toată demnitatea de care era în stare.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, mormăi Nick și privirea pe care i-o aruncă Marlei amintea de un animal încolțit. La naiba!

Din foaierul de jos, Marla auzi ușa de la intrare deschizându-se brusc, izbindu-se de perete, apoi trântindu-se la loc. După câteva secunde, apăru Cissy în bocanci, blugi și bluză de trening, bubuind pe trepte. Avea părul ciufulit, ochii îi străluceau și era îmbujorată, dar nu se opri nici măcar o clipă în living, ci tropăi în sus pe scară spre următorul etaj.

— Asta-i indicația regizorală că trebuie să intru în rol, zise Marla și-l întinse pe James lui Nick. Familiarizează-te cu nepotul.

— Nici nu știu ce să-i fac, rosti el ținând pruncul cu stângăcie.

Marla îi dădu biberonul pe jumătate golit și Nick îl prinse cu două degete în timp ce-l ținea grijuliu pe James, ca și cum s-ar fi așteptat ca băiețelul să i se smulgă din brațe, să cadă pe podea și să se sfarme într-o mie de bucățele.

— Ești un tip inteligent. O să te descurci! strigă femeia peste umăr și porni după fiica ei.

Până ajunse în camera lui Cissy, fata nu se mai vedea pe nicăieri. Ușa de la baie era închisă, se auzea dușul curgând și Marla decise să aștepte. Se așeză la măsuța de toaletă și privi tuburile de ruj și sticluțele cu ojă în culori ce păreau potrivite doar pentru vampiri și strigoi.

— Nu judeca, murmură ea în barbă. Adu-ți aminte că maică-ta detesta hainele pe care le purtai.

Încremeni brusc. Rămase cu privirile pierdute în oglinda încețoșată de fixativ, reamintindu-și o conversație ce avusese loc cu mulți ani în urmă.

— …dacă n-ai fi fost atât de sălbatică, dacă i-ai fi acordat ceva mai multă atenție, atunci poate că taică-tău te-ar fi apreciat.

Vocea mamei îi răsuna în urechi și în minte îi apăru imaginea ștearsă a unei femei obosite, care mirosea a parfum și fum de țigară, și care se străduia să-și ascundă dezamăgirea din ochi. Era slabă, aproape numai piele și os, stătea în prag și chipul îi era ascuns în umbre, lumina zilei pătrunzând pieziș prin jaluzelele orizontale ce proiectau dungi albe și negre pe fusta înflorată. Într-o mână ținea o țigară al cărei vârf roșu-strălucitor era perfect vizibil, iar mâna cealaltă stătea proptită în șold.

— El te-ar fi recunoscut drept ceea ce ești.

— Îl urăsc! răbufnise ea.
— Ba nu, nu-i adevărat…
— Ba da, replicase Marla cu o furie îi pârjolea măruntaiele.
Câți ani avusese? Zece? Doisprezece?
— Și el mă urăște pe mine!
— Poate că ar trebui să te străduiești nițel mai mult. El nu te urăște. Ăsta nu-i un cuvânt frumos, scumpo.
Ea dăduse ochii peste cap, dar zărise expresia de disperare de pe trăsăturile obosite ale mamei.
— Să știi că te urăște și pe tine.
Femeia aceea nu fusese Victoria Amhurst. Marla putea să parieze oricât pe asta.
— Mamă?
Glasul lui Cissy o aduse în prezent.
— Poftim? Ah, bună, rosti ea încă zguduită.
Era sigură că-și văzuse mama în amintirea aceea, era convinsă că fusese crescută de femeia slabă în fustă ieftină de bumbac și sandale.
— Scuză-mă, Cissy, cred… cred că visam cu ochii deschiși.
Fiica ei se încruntă îngrijorată. Părul ud îi picura și era înfășurată într-un prosop de baie galben uriaș, pe care-l ținea strâns în pumn în dreptul pieptului.
— Părea ceva groaznic, zise ea.
— Era… nu era decât o amintire, așa cred, răspunse Marla și se strădui să alunge imaginea dureroasă. O amintire foarte, foarte veche. Dar acum a dispărut și vreau să stau de vorbă cu tine.
— Nu poți s-aștepți până mă-mbrac? Doamne, mamă, asta-i camera mea, chiar nu mai am parte deloc de intimitate?
Luă o pereche de pantaloni trei sferturi și un tricou cu mâneci lungi dintr-un sertar, apoi, răsucindu-se pe călcâiele desculțe, pufni și intră din nou în camera de baie.
Marla așteptă. Carmen bătu discret la ușă, anunță cina și dispăru. Când Cissy reveni, era îmbrăcată, pieptănată și demachiată.
— Despre ce vrei să vorbim? întrebă ea bănuitor.
— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru acțiunile mele din noaptea când mi-a fost rău. N-am vrut să te sperii.
Cissy ridică nepăsător din umeri.

— Și-mi pare realmente rău că am fost atât de ruptă de realitate. Doctorul Robertson mi-a schimbat medicația și acum mă simt mult mai bine.

— Grozav, murmură fata.

— Chiar așa este. Vreau să vin la călărie cu tine.

— Ai mai spus asta.

— Și vorbesc serios. Cumva trebuia să stabilească o legătură cu fiica ei. În weekendul ăsta.

— N-o să fie atunci party-ul cel mare?

— Party? repetă Marla, apoi își aminti. Cred că-i în weekendul următor. O s-o mai întreb pe Nana.

— Am crezut că tu trebuia să te ocupi de organizare, rosti Cissy viclean de parcă o prinsese cu minciuna.

Prăpastia dintre ele era mai largă decât își imaginase Marla și acum se întrebă dacă avea să o poată trece vreodată.

— Așa e. Vreau să zic, așa o să fac. Am fost bolnavă… mă rog, știi și tu.

— Da, mamă, știu, zise Cissy și dădu ochii dramatic peste cap, strâmbându-se, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă cum era posibil să fie înrudită cu femeia asta anormală. Sigur că da, de ce nu? Dar o să-ți reamintesc că pe tine caii te sperie de moarte.

— Poate că vei avea o surpriză, spuse Marla.

Oftatul prelung și resemnat al fetei arătă că n-ar fi surprins-o nimic din ceea ce făcea în ultima vreme nebuna de maică-sa.

— Uite ce-i, Cissy, urmă ea, știu că a fost greu cu tot ce s-a întâmplat. Foarte greu. Mai ales pentru tine și de aceea vreau să știi că, dacă pot face lucrurile cumva mai ușoare, o voi face.

— Da, bine.

— Vorbesc serios. Marla suspină și ridică mâinile în aer. Te iubesc, scumpo.

— Eh, asta e într-adevăr o schimbare, rosti fata furioasă, totuși bărbia îi tremura ușor.

— Te-am iubit mereu.

— Așa crezi tu, dar pe de altă parte nu-ți poți aminti nimic, nu-i așa? Cissy smiorcăi și-și feri iute ochii. Dintotdeauna te-au interesat mai mult altele, dar nu persoana mea. Sigur că da, mi-ai cumpărat tone de chestii, dar

ce să zic! Cui îi pasă?

Trase un șut unui CD de pe covor, expediindu-l spre raftul cu cărți.

— Cissy, eu…

— Ție nu ți-a păsat niciodată, mamă. Niciodată! Dar cu James lucrurile stau altfel.

— Oh, Doamne, zise Marla zărind durerea de pe fața fetei. Îmi pare groaznic de rău dacă te-am rănit vreodată, dacă te-am neglijat vreodată, n-am vrut, vreau să zic… înghiți nodul care i se formase în gât și se luptă să-și înfrâneze lacrimile. Crede-mă: te iubesc.

Fiica ei se mulțumi s-o privească în tăcere. Buzele îi tremurau.

— C-cred c-ar trebui să ne ducem la cină, zise ea după aceea.

— Te rog, iubito, dă-mi o șansă, șopti Marla. Lasă-mă s-o dovedesc, să mă reabilitez.

— Nu trebuie să faci nimic.

— Știu, dar *vreau* să fac. Asta n-ar îmbunătăți lucrurile? întrebă ea și văzu cum o parte din suspiciunile din ochii fetei pălesc.

— Nu știu…

— Acordă-mi doar timp.

— Știi ceva, spuse Cissy păstrând distanță între ele când se așeză la piciorul patului, ai fost ciudată încă de când te-ai trezit din comă. Diferită. N-ai fost deloc ca mama.

— Te-am auzit spunând că nu credeai că eram mama ta.

— Nu! Vreau să zic… La naiba, mamă… ăăă, vreau să zic că te comporți mult prea drăguț.

Marla simți că-i sângerează inima.

— Și este așa o crimă?

— Pur și simplu nu-mi vine să cred. Cissy își înclină capul într-o parte. Poate că ai avut una din experiențele acelea în preajma morții, continuă ea și ochii i se rotunjiră, știi tu, chestii din alea care-ți transformă mintea și te fac un om mai bun.

— Să sperăm, surâse Marla.

Deschise larg brațele, dar Cissy dădu ochii peste cap.

— Sper că glumești, nu?

— Deloc, vino-ncoace.

— Oh, Doamne!

Cu un oftat exagerat, fata se ridică în picioare și acceptă îmbrățișarea.

Marla o ținu strâns, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

— O să mă revanșez, iubito, îți promit.

— Mamă, nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, murmură Cissy, totuși brațele ei o înconjurau și Marla o simți tremurând ușor, de parcă s-ar fi străduit să se controleze, de parcă nu putea avea completă încredere în femeia ce o adusese pe lume.

— O să vezi, o sărută Marla pe frunte. Iar într-un fel sau altul voi călări blestemații ăia de cai.

Cissy chicoti fără să vrea.

— Of, Doamne, mamă. Sper să filmăm totul.

* * *

Cina a fost, în cel mai fericit caz, încordată. Nick îl privea pe Alex cu coada ochiului. De obicei împăciuitor și fermecător, cu glume spontane și un surâs și mai spontan, fratele lui părea neliniștit, cutele de iritare din jurul colțurilor gurii îi erau mai pronunțate, tulburarea îi era gravată în ridurile de pe frunte. Ceva îl rodea, ceva important. Finanțele? Îl îngrijora pierderea memoriei Marlei? Sau era vorba despre ceva încă și mai serios?

În prima săptămână a șederii sale în San Francisco, Nick pusese stresul lui Alex pe seama afacerii sale aflată în pierdere.

Cercetase datele companiei și era evident că, în cazul în care Cahill Limited nu avea să renunțe la unele dintre activele sale, liniile de credit și biletele de bancă importante aveau să fie revocate de giranți. Băncile fuseseră amânate cât de mult posibil, iar investitorii internaționali ai lui Alex nu oferiseră deocamdată niciun cent. Din câte își putea da seama Nick, activele companiei continuau să depășească datoriile, totuși raportul acela nu era foarte mare și dacă nu se generau mai multe venituri, Alex trebuia să înceapă să concedieze personal și să vândă unele proprietăți imobiliare, dintre care destule erau înglodate în ipoteci.

Cu toate acestea, donații uriașe plecau lunar spre organizații caritabile. Cahill House și spitalul Bayview fuseseră beneficiarele cele mai importante și, deși nimeni din familie nu părea s-o accepte, datele îngrijorătoare indicau apropierea falimentului pentru Cahill Limited.

Însă banii nu erau decât una dintre problemele lui Alex, bănui Nick acum.

— Așadar ai fost la poliție și i-ai dat detectivului Paterno o declarație, spuse Alex după ce discuțiile mărunte luaseră sfârșit.

Imediat după aceea Cissy se scuzase că avea teme de făcut, ceea ce, suspecta Nick, însemna că avea să vorbească la telefon ori să intre pe rețelele de socializare de pe internet. Fata troncăni pe trepte cu pantofii ei cu tălpi groase, lăsându-i pe Alex, Nick, Eugenia și Marla așezați la masă.

Marla împinse într-o parte farfuria ei cu porția doar pe jumătate mâncată. Nick bănui că încă nu era obișnuită să mestece alimente solide și evident avea dureri.

— Alte noutăți? întrebă Alex, scotocind în buzunar după un pachet de țigări mototolit.

Nick decise să încerce o momeală.

— Paterno crede că viața Marlei ar putea fi în pericol.

Eugenia scăpă furculița din mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că a posibil ca accidentul de pe șoseaua din munți să fi fost pus la cale. Marla și-a amintit că în mijlocul șoselei a apărut un bărbat, care a încercat s-o facă să vireze, și este, de asemenea, posibil să fi fost otrăvită în noaptea când a vomitat. Ea mai crede că în camera ei ar fi intrat un intrus.

— Doamne Dumnezeule, e adevărat? întrebă Eugenia cu gura căscată.

— Da, încuviință Marla din cap.

— Dar n-ai spus niciodată nimic…

— Inițial nu mi-am amintit de accident, cât despre intrus le-am spus lui Alex și lui Nick, dar am crezut că visasem, că avusesem un coșmar.

— Dar e groaznic! Noi avem porți acționate electronic și sistem de securitate și… Bătrâna se întinse către paharul ei de vin. Cu siguranță, nimeni n-ar putea pătrunde aici prin efracție.

— Este posibil, admise Alex, deși se încruntă când își aprinse țigara, apoi închise capacul brichetei. Detest totuși să mă gândesc la asta.

— Oricum, trebuie să facem ceva. În o sută de ani nimeni n-a intrat vreodată nepoftit în casa asta! Spinarea Eugeniei se îndreptă rigidă la gândul acestui afront. Niciodată!

— Poate că în noaptea aceea nu s-a întâmplat totuși nimic, îi spuse Alex circumspect soției sale. Chiar tu ai spus că ai crezut că totul se putea datora confuziei tale de atunci. Că este posibil să fi visat.

— Nu eram sigură.

Nick nu accepta varianta asta. Își împinse scaunul spre spate.

— Există posibilitatea să i se fi dat ceva care s-o facă să vomite.

— Nu… cum… cine ar face așa ceva? întrebă Eugenia.

— Cineva care a intrat în casă, insistă Nick, privind-o fix pe mama lui și dându-și seama cât de mult îmbătrânise. Eu zic că ar trebui să luăm o mostră din mocheta pe care a vomitat Marla și s-o trimitem la un laborator criminalistic, pentru a vedea dacă există urme de substanțe suspecte.

— Am curățat mocheta și încă foarte amănunțit, îi aminti Eugenia.

Alex trase adânc din țigară și expiră după aceea pe nas.

— La ce ne-ar ajuta asta? spuse el. Cineva fie a intrat prin efracție în casă, fie nu. Vom spori măsurile de securitate și vom angaja un bodyguard – îi aruncă Marlei o privire îndurerată – bineînțeles, dacă n-ai nimic împotrivă. N-ai fost deloc încântată când am angajat infirmierul fără să te consult mai întâi.

— Un bodyguard mi se pare totuși o măsură cam drastică, replică iute Marla.

Se simțea deja captivă în casă, întemnițată în cușca aceasta elegantă. Dorea mai multă libertate, mai mult timp pentru a afla cine era ea în realitate. Cineva care ar fi supravegheat-o i-ar fi stânjenit toate mișcările.

— N-o să-mi petrec toată viața cu frica în sân, adăugă ea. O să fiu pur și simplu mai atentă.

Zări sclipirea din ochii lui Nick, dar își feri privirea, temându-se să nu-și trădeze emoțiile ce-i clocoteau în piept. Se îndrăgostea de un bărbat care era cumnatul ei, un bărbat pe care nu-l putea avea.

— Și am nevoie de acte de identitate noi, de carduri de credit, de un carnet de cecuri. Am trecut azi pe la Rory să-l văd, dar m-au oprit la recepție fiindcă nu pot dovedi cine sunt.

— Imediat ce vei fi suficient de bine… începu Alex.

— Sunt foarte bine, fir-ar să fie! izbi ea cu pumnul în masă. Încetează să mă mai tratezi ca pe o păpușă din porțelan sau ca pe o imbecilă sau ambele!

— Bine, bine. Gata, potolește-te. Bineînțeles că ai nevoie de toate, de la un pașaport, la un card Gold de la Neiman Marcus, zise Alex. O să pun asta în vârful listei mele de priorități.

— Nu, eu o s-o pun în vârful listei mele. Mă pot descurca și singură, Alex.

— Vă rog, nu vă mai certați, interveni Eugenia agitată. Nu-mi vine să cred! Să te gândești că cineva ar putea să intre prin efracție în casă și să-ncerce să facă rău unui membru al familiei…

— Poți s-o crezi, replică Nick. Ceva este putred aici și nu-i vorba numai despre finanțele companiei.

Chipul lui Alex era încruntat. Trase pentru ultima dată din țigară, apoi strivi chiștocul într-o scrumieră de cristal.

— Voi face tot ce este necesar pentru a asigura securitatea familiei mele. Mâine voi lua legătura cu o companie de pază ca să instaleze videocamere și un sistem de alarmă mai performant. O să discut cu Paterno, să văd dacă echipajele de poliție pot trece mai des pe stradă. De acum nu mai vreau ca Cissy să iasă singură – Lars poate s-o ducă și s-o aducă de la școală sau de la lecțiile de călărie și cineva o să stea non-stop cu James. Non-stop! Era cenușiu la față și o teamă cât se poate de reală îi încorda trăsăturile. Nimeni nu-mi va amenința familia.

— Amin, spuse Eugenia.

— Simt nevoia să beau ceva. Alex se ridică de la masă. Mamă?

— Poate o să iau un brandy. Vestea asta e atât de… atât de tulburătoare… oh, Doamne, cheile mele! Înghiți cu noduri și păli la față. Cheile mele au dispărut. Crezi că le-a luat intrusul?

— Nu, vorbi Marla repede și inima ei își iuți bătăile. Le-am văzut în noaptea aceea. Le-ai folosit ca să intri în biroul lui Alex.

— Ah, da… și le-am avut și în celelalte zile. Am intrat în Cahill House de câteva ori în timp ce tu erai în recuperare. Cu gesturi nervoase, bătrâna își aranjă eșarfa și băgă mâna în buzunarul sacoului de culoarea lavandei, căutând zadarnic inelul cu chei dispărut. Dar acum nu mai sunt!

— O să schimbăm toate broaștele, zise Alex. Să-mi faci o listă cu toate cheile pe care le-ai avut și ce uși deschideau.

Marla intră în panică. Trebuia să acționeze rapid. Trebuia să intre în biroul lui Alex cu prima ocazie care i se ivea.

— Și eu o să am nevoie de un set de chei, rosti ea cu glas tare, forțându-se să afișeze un zâmbet calm. Ale mele s-au pierdut în noaptea accidentului.

— Mâine, când o să-l sun pe Paterno, o să-l întreb și despre ele, o asigură Alex. Deși n-o să mai fie bune la nimic dacă vom schimba broaștele.

Marla nu comentă, însă știa că avea să-i telefoneze ea însăși detectivului. Dacă cheile îi aparțineau Marlei Cahill, atunci ele ar fi trebuit să deschidă toate încuietorile din casa asta. Iar dacă cheile nu se potriveau, atunci poate că ea era într-adevăr o impostoare, așa cum insistase Conrad

Amhurst.

* * *

Nick căută în geanta de voiaj și-și găsi telefonul mobil, apoi coborî scara din spate, prin bucătărie, și ieși din casă. Porni pe o alee pavată cu cărămizi ce dispărea printre copaci, depăși locul de joacă pentru copii și pătrunse mai adânc pe domeniu, spre refugiul unde venise frecvent în copilărie, un pâlc des de brazi aflat lângă gardul din spate, pe care-l sărise ori de câte ori dorea să scape cerințelor de a se comporta conform statutului de fiu al lui Samuel Cahill.

Dumnezeule, cât îl urâse pe bătrân, cât detestase felul cum conducea familia cu un pumn de fier ce deforma legea și distrugea spiritul soției sale!

— Ticălosul, mormăi Nick, apoi deschise telefonul și citi singurul mesaj care-l aștepta.

Era de la Walt Haaga, care-l anunța că în după-amiaza aceea aterizase în San Francisco. Nick sună la Red Victorian și ceru legătura telefonică la camera închiriată sub numele lui.

— Da, răspunse Walt la al doilea țârâit.

— Sunt eu, Nick.

— E bine că te aud. M-am cazat azi după-amiază și de atunci am fost ocupat.

— Ai găsit ceva?

— Destule. Ce-ai zice să ne-ntâlnim la barul de pe colț – cum se numește?

— Ivan's. Nick se uită la ceas. Ajung în vreo cincisprezece minute.

Ajunse în zece minute. Până ce apăru Walt, Nick ocupase deja un loc într-un separeu din partea din spate a pubului și comandase două beri. Câțiva obișnuiți ai localului stăteau la bar, iar o pereche de vârstă mijlocie mânca pește pane cu cartofi prăjiți într-un separeu de colț. Podeaua era acoperită cu coji de alune, rămase de la clienții anteriori, care ieșiseră de la serviciu și făcuseră un popas în drum spre casă, iar în sălița vecină se vedeau două mese de biliard pustii.

Walt se așeză pe bancheta aflată de cealaltă parte a mesei. Era un bărbat scund și solid, cu barbă scurtă ce se datora mai degrabă faptului că era prea ocupat ca să se mai bărbierească decât interesului său de a fi în pas cu moda. Începuse să chelească, dar asta nu părea să-l deranjeze, și era bronzat de la orele petrecute în aer liber pe ambarcațiunea sa.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, comentă el. Ridică de pe masă sticla de bere acoperită cu picături de condens și o lovi ușor de berea lui Nick.

— Doi ani, încuviință Nick.

— Și acum ești în San Francisco.

— Temporar.

Walt pufni.

— Dacă spui tu.

— Da, o spun. Ia zi, ce-ai găsit?

— Chestii interesante. Walt trase o dușcă zdravănă din sticlă. Hai să-ncepem cu verii tăi.

— Cherise?

— Nu, cu fratele ei, Montgomery. Walt se scărpină în barbă și privi bolul cu alune de pe masă. Tipul nu-i o persoană tocmai plăcută.

— Ce-i cu el?

Mușchii lui Nick se încordară instantaneu. De când sosise în San Francisco, nu-l văzuse nici măcar o dată pe fratele Cherisei.

— Un gunoi tipic. Din câte am putut afla, n-a lucrat nici măcar o zi în toată viața lui. A încercat să se înroleze, dar n-a durat. L-a stors pe taică-său până în ultima clipă a vieții, apoi o suită de femei, printre care și propria-i soră. Una dintre fostele iubite a depus plângere pentru agresiune, dar cazul a fost clasat înainte de tribunal. Fie s-a răzgândit, fie a fost plătită. Încă n-am aflat exact ce a fost.

Nick se încruntă.

— Un tip pe cinste.

— Exact. A fost arestat de câteva ori – în general, beție și scandal. Acum zece ani a fost implicat într-o încăierare într-un bar. S-a luat la bătaie cu cineva și lucrurile au degenerat rău de tot. Monty a sfârșit cu trei coaste rupte, refacerea chirurgicală a nasului și lucrări dentare extinse.

Walt făcu o pauză și mai trase un gât din sticla de Coors.

— Acum vine partea cea mai interesantă. La un moment dat, Monty al nostru s-a întâlnit cu Marla.

Toți mușchii din umerii lui Nick se tensionară. Degetele i se strânseră pe sticlă. Ceva în interiorul lui se frânse.

— Ce înțelegi prin „s-a întâlnit”?

— Că dansau unul cu altul, dar pe orizontală.

Probabil că Walt zări expresia de neîncredere din chipul lui Nick.

— Totul a fost discret, bineînțeles, însă Marla nu-i femeia care să aibă mult respect față de jurămintele de nuntă. Ea și Alex s-au separat de două ori. Amândoi au avut relații cu alte persoane, dar de fiecare dată au sfârșit prin a se împăca. Naiba știe de ce! Fie banii îi țin laolaltă, fie sunt unul dintre cuplurile alea care nu pot trăi unul fără celălalt, tot așa cum nu pot trăi unul cu celălalt. Așa că… într-una din ocaziile când au fost separați, Marla și Montgomery s-au cuplat.

Nick își simți măruntaiele întorcându-se pe dos la gândul acela.

— Nu știu ce ar vedea Marla la Monty, mormăi el.

Se împotrivi imboldului de a se întinde peste masă, de a prinde în pumn piepții cămășii lui Walt și a-l numi „mincinos”. Dar în toți anii de când îl știa pe Walt Haaga, investigatorul privat spusese întotdeauna adevărul.

— Se zice că arată bine, deși bătaia încasată în barul ăla o fi lăsat urme. Când Fenton era în viață, Montgomery arunca de zor cu banii în stânga și dreapta fără să clipească. Situația s-a schimbat, bineînțeles, dar în timp ce a fost cu Marla, partea lui din familie avea încă acces la averea generală. Walt termină berea și-i făcu semn unei chelnerițe să-i mai aducă una. Spre meritul Marlei, afacerea lor n-a durat mult – o lună, cel mult două. După aceea ea și Alex s-au împăcat. Din nou.

O furie, întunecată și periculoasă, clocotea în venele lui Nick și la suprafață apăru gelozia, un sentiment cu care nu mai avusese de-a face de mulți ani.

— Și cine a mai fost? întrebă el, detestând faptul că trebuia s-o știe.

— Cine a mai fost… unde?

— Care au fost alți amanți ai Marlei?

Chelnerița le puse pe masă alte două sticle și Walt, privind după ea cum se îndepărta spre bar, zise:

— Nu am multe nume, totuși Marla n-a fost chiar atât de discretă pe cât ar fi putut. A avut o relație cu un bărbat însurat pe care l-a cunoscut în clubul ăla de tenis pe care-l frecventează, după care s-a zvonit că se-ncurcase cu instructorul de călărie al fiicei sale. Cumnată-ta, se pare, e o femeie pasională.

Pumnul lui Nick se încleștă și se gândi cum reacționase Marla la atingerile lui în noaptea trecută. Atunci pusese totul pe seama blestematei de alchimii emoționale dintre ei doi, însă acum nu mai era la fel de sigur.

— Unde locuiește Monty? întrebă el, gândindu-se că trebuia să stea de vorbă cu vărul său.

— În prezent are o locuință în Oakland. Au fost vremuri când trebuia să cerșească de la soră-sa, dar acum pare înstărit și are propria lui locuință, frumușică. Un apartament de lux, cu sală de fitness, bar, piscină, tot dichisul.

— Din ce se întreține?

— N-am izbutit să aflu. Nu există mijloace vizibile.

Doi tineri pe la douăzeci și ceva de ani intrară în bar, comandară „două berici" și se apropiară de una dintre mesele de biliard.

— Ce-i cu reverendul?

Walt luă o alună din bol, o curăță de coajă și spuse:

— Alt seducător. Un fost fotbalist care l-a găsit pe Dumnezeu.

— Știu. Am avut plăcerea să-l cunosc azi.

Walt aruncă aluna în gură.

— Anul trecut a avut niște necazuri la Cahill House. S-a-ncurcat cu una dintre fete… dar totul e cam nebulos. Fata s-a plâns mamei ei, care întâmplător e tocmai…

— Pam Delacroix, completă Nick. Am auzit povestea azi, de la detectivul care se ocupă de caz. Poliția vrea să dea de urma ei.

Rânjind larg și satisfăcut, Walt se lăudă:

— Sunt cu un pas în urma mea.

Curăță de coajă altă alună.

— Ai găsit-o?

— Exact.

Încântat de sine, azvârli aluna în aer și o prinse în gură.

— Cum?

— Sunt sclipitor de inteligent. Și știu să folosesc internetul. Bău o dușcă mare de bere după alună. Fiica locuiește în Santa Rosa. M-am gândit să-i fac o vizită. Vrei să vii și tu?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume, zise Nick.

— Mă gândisem eu. Să știi că povestea începe să devină interesantă.

— Sau periculoasă, reflectă Nick cu glas tare și încercă să-și calmeze gelozia ce-l pârjolise din clipa în care Walt pomenise de Montgomery. Trebuie să verificăm două lucruri, îi zise el investigatorului. Marla și cu mine am fost azi în vizită la taică-său, iar bătrânul, care-i oricum foarte

confuz, a fost convins că ea este o impostoare, că adevărata Marla îl vizitase cu o zi în urmă și că pe ea o cheamă de fapt Kylie. A bâiguit despre ea că-i fiica unei curve și m-am gândit că a existat o vreme când o femeie a încercat să-l șantajeze, spunându-i că avea o fiică făcută cu el.

Walt miji ochii.

— Voi începe cu secțiile de nașteri de la oficiile de stare civilă. Bănuiesc că nu știi niciun nume de familie, așa-i?

— Atunci ar fi prea ușor. Nick își termină berea. Și s-ar putea totuși să nu fie nimic. Bătrânul e cu un picior în groapă. Îl țin numai pe calmante. M-aș mira dacă mai rezistă o săptămână.

Walt încuviință din cap.

— Deci, care-i planul?

— Să-ncepem cu Alex. Vreau să-l urmărești pe frate-meu. Să vezi unde se duce. El susține că are întâlniri de afaceri, dar ajunge acasă numai după miezul nopții.

— Pare c-ar fi la mijloc o femeie.

— E posibil. El și nevastă-sa nu mai dorm împreună. Alex își ține ușa încuiată.

Investigatorul fluieră încetișor.

— Ce mai căsnicie! comentă el și luă un gât de bere. O femeie cu un șir de amanți și un soț care-și încuie ușile și vine noaptea acasă. L-ai întrebat vreodată despre activitățile astea nocturne?

— De două ori. A fost destul de vag.

— Și tu crezi că ascunde ceva?

— *Știu* că ascunde. Vreau să aflu despre ce-i vorba.

Walt se șterse la gură cu dosul palmei.

— Încântat să fac eu onorurile. Altceva?

— N-ajunge?

— E arhisuficient.

— Atunci cred c-ar fi timpul să-i fac o vizită vărului Monty. Ai adresa?

— Da. Putem merge acolo după ce ne-ntâlnim cu Julie Johnson. Ar fi totuși bine să fim prudenți, îl sfătui Walt, terminând berea și trântind sticla pe tăblia zgâriată a mesei. Individul e periculos.

Nick aruncă niște bancnote pe masă.

— Nicio problemă, zise el și rânjetul îi era cu adevărat sinistru. Și eu sunt periculos.

CAPITOLUL 17

— Ce-am eu de câștigat de-aici? întrebă Julie Delacroix Johnson, așezată într-un scaun capitonat în apartamentul ei din Santa Rosa.

Purtând fustă mini și pulover negru mulat pe bust, își încrucișă picioarele și-l bâțâi nervos pe cel de deasupra, iar mocasinul cu care era încălțată amenința să-i cadă. Îi primise în casă pe Nick și Walt, totuși era precaută. Soțul ei, Robert, care-și arăta din plin cei optsprezece ani, îi privea cu ochi negri, tot bănuitori, de pe un scaun cu spătar pe care-l întorsese și acum îl călărea. Brațele îi erau încrucișate pe spătarul scaunului, iar bicepșii îi ieșeau în relief în timp ce învârtea berea pe care o ținea în mâini. Se străduia să pară dur. Din punctul de vedere al lui Nick, nu reușea. Puștiul era un derbedeu. Și ascundea ceva.

Walt se așezase pe o canapea din catifea ce părea nouă; pe pernele arămii stătuse o pisică neagră, care-și ridicase capul disprețuitor, apoi sărise jos și se pitise sub o masă pe care se afla o vază cu flori artificiale. Muzică zbiera din difuzoare mari, iar basul era atât de pregnant, încât podeaua vibra.

— Și eu cu ce m-aleg dacă vă povestesc despre mama? întrebă fiica lui Pam Delacroix.

— Cu pace sufletească, răspunse Nick.

— Ea se referă la mălai, interveni soțul clarificând situația. La bănuții pe care să-i poți ține în mână.

— Și eu mă refer la libertate.

Nick stătea în pragul ușii. N-avea de gând să se lase manipulat de un derbedeu cu o țăcălie firavă și un rânjet atotcunoscător.

— Nu va trebui să facă pârnaie pentru complicitate și instigare la crimă.

— N-a făcut nimic ilegal, zise derbedeul și pieptul i se bombă când împunse aerul cu degetul peste spătarul scaunului.

— Dacă deține orice fel de informații despre o crimă, atunci poate fi pusă sub acuzare, replică Nick sec. Dacă nu complicitate și instigare, atunci tăinuire de informații sau altceva. Crede-mă, poliția n-o să piardă vremea cu formalitățile. Charles Biggs a fost ucis, la fel ca Pam Delacroix, probabil.

Reveni cu privirea la fata îmbufnată. Aș fi crezut că-l vrei pedepsit pe ucigașul mamei tale.

— A fost un accident auto, rosti ea, totuși glasul îi era nesigur și ochii rotunzi priveau neîncrezător.

— Eu nu cred asta și n-o crede nici poliția. Așa că nu-ncerca să mă șantajezi. N-am chef de așa ceva.

— De ce nu, gagiule? întrebă soțul. Ai zis că ești un Cahill, nu? Familia Cahill e doldora de bani.

— Ăla-i fratele meu, explică Nick. Alex. El este *gagiul* cu banii.

Iritat de situație, se duse la instalația stereo și închise volumul.

— Hei! protestă Robert.

— Poți să-i dai drumul la loc după ce plecăm noi.

— Rahat!

Julie se albi ca varul la față. Walt preluă el discuția.

— Îl cunoști pe Alex Cahill? L-ai întâlnit undeva?

— Nu, zise ea repede.

Prea repede. Nick nu se lăsă păcălit.

— Ajunge să-l întreb pe fratele meu dacă te cunoaște.

— El n-o să zică nimic! Ea nu-l știe! insistă Robert.

— OK, OK, dar îl cunoști pe Donald Favier, da? Reverendul.

Ochii încărcați de rimei ai Juliei lunecară într-o parte. Își umezi buzele cu vârful limbii, cu un gest nervos, lăsând impresia că ar fi vrut să dispară.

— Am fost de două ori la biserica de acolo, la Sfânta Treime. Cu maică-mea.

— Și ai sfârșit la Cahill House, unde era el pastor.

Fetei i se puse un nod în gât și se înroși la față. O parte din crusta de duritate i se topi și lăsă să se vadă adolescenta care era de fapt.

— Da. Eram gravidă.

— Tu erai tatăl? îl întrebă Nick pe Robert.

— Da, și care-i treaba? replică băiatul. Jules, nu suntem obligați să le spunem nimic rataților ăștia.

— Ce s-a-ntâmplat cu copilul? întrebă Nick.

Julie închise ochii o clipă, lăsând impresia că era amețită, totuși izbuti să ridice bărbia.

— Am făcut avort.

— A fost ideea ta?

Întrebarea lui Nick se îndreptase tot spre Robert, care strânse din umeri.

— A fost problema… ăăă, decizia ei. Eu am fost de acord. Orice dorea ea.

— Atunci ce-a fost cu acuzațiile la adresa reverendului? Te-a atins în mod necuvenit pe când te consilia?

Nick întrebase cu blândețe și ochii fetei se înroșiră de parcă s-ar fi luptat cu lacrimile. Își tot rodea de zor unghia degetului mare.

— Julie?

— A… a fost drăguț cu mine, răspunse ea și o lacrimă i se prelinse pe o parte a nasului.

Continuă să-și roadă unghia, agitată.

— El te-a convins să avortezi?

Fata înghiți cu noduri. Clătină din cap.

— Aia… aia a fost ideea mea. El dorea să păstrez copilul și să-l încredințez pentru adopție. Pur și simplu, n-am putut s-o fac. Nu suportam să știu că altcineva îmi crește copilul… Ar fi trebuit să-l păstrez, dar… n-am făcut-o…

Pe față îi șiroiau lacrimi și Nick își impuse să stea locului.

— Jules, nu ești obligată să răspunzi la nicio întrebare, rosti soțul ei, apoi se ridică de pe scaun, veni lângă ea și-i puse o mână mare pe umăr. Băieți, ce-ar fi să plecați, da? O dați peste cap cu-ntrebările voastre.

— Nu… e-n regulă. Ei au dreptate, șopti fata. Trebuie să mă duc la poliție.

— Nici vorbă! Jules, nu uita c-am încheiat o-nțelegere. N-ar fi bine s-o-ncălcăm!

— Nu vreau s-ajung la-nchisoare.

— N-o s-ajungi la-nchisoare, păpușa mea. Ăștia nu fac altceva decât să te sperie, zise el cu un tresărit nervos și Nick se întrebă dacă nu cumva era drogat.

Era prea surescitat. Să fi fost dependent de metamfetamină?

— Nu ne pune la-ncercare, interveni Walt. Ce fel de-nțelegere aveți? Cu cine ați făcut-o?

— Ea n-o să vă spună nimic.

— Ea poate vorbi și singură în numele ei. Nick o privi drept în ochi pe fată. N-ai nevoie de genul ăsta de necazuri. Și gândește-te la mama ta.

Julie înghiți cu noduri, apoi culese o scamă invizibilă de pe brațul

fotoliului.

— Nu știu.

— Jules, te rog, asta-i o afacere chiar bună, nu-i da cu piciorul.

Palma lui Robert freca umărul fetei, iar dacă privirile lui ar fi putut ucide, atunci Walt și Nick ar fi trebuit să fie la doi metri sub pământ, cu margarete crescându-le pe morminte.

Smiorcăind tot mai tare, Julie ducea o bătălie fără speranțe cu lacrimile. Rimelul îi curgea pe obraji. Își șterse lacrimile cu furie.

— Trebuie… zise ea, trebuie să spun ceva. Mă roade pe dinăuntru.

— Nu, nu, rahat! Robert clătină din cap și o strânse de umăr. Gândește-te ce-nseamnă asta pentru noi, păpușa mea. Ăsta-i biletul nostru pentru…

— Biletul tău? se răsti ea. Tu ce naiba ai făcut?

— Hei, hei! Tânărul se retrase un pas și arătă cu degetul mare peste umăr, spre Nick. Imbecilii ăștia te fac din vorbe, păpușa mea.

— Vezi cum vorbești, golane, altfel o să te facem din altceva, îl avertiză Nick. După care se întoarse către fată. Despre ce-i vorba, Julie?

— Mama… am vorbit cu ea cu o săptămână înainte să moară, zise ea.

Cu o manifestare teatrală de exasperare, menită s-o reducă la tăcere, Robert dădu ochii peste cap și, înjurând în barbă, intră în bucătărie, unde lovi cu piciorul în dulapuri atât de violent, încât Julie tresări, iar pisica porni în fugă spre dormitor pentru a găsi o ascunzătoare mai bună.

— Termină, Robert! țipă fata. Termină odată!

— Sigur că da, o s-o termin, ai dreptate. Sigur că da. Robert apăru din bucătărie, cu un inel de chei în mână. Dacă vrei să distrugi o afacere bună, treaba ta, dar pe mine să nu mai contezi!

Ieși pe ușă înconjurat de o aură de mânie ipocrită. Când deschise ușa, îl izbi cu umărul pe Nick, care se abținu să nu-l prindă de guler și să-l pocnească pentru a-l trezi la realitate. Îl lăsă totuși să iasă, iar ușa se trânti violent în urma tânărului. După încă o secundă, zgomotul unei motociclete care ambala motorul sfâșie seara. Cu cauciucurile scârțâind, motocicleta ieși vuind din parcare, însoțită de scrâșnetul schimbării vitezelor.

— Drum bun, murmură Julie și-și încrucișă brațele peste piept. Nu știu de ce naiba m-am măritat cu tine!

După care, parcă amintindu-și că se afla în prezența unor spectatori ce-i auziseră lamentarea, se lăsă pe spate în fotoliu și începu să se legene. Buza inferioară îi tremura și o răsfrânse furioasă.

— Imbecil nerecunoscător!

— Ce s-a-ntâmplat cu mama ta? o întrebă Nick încercând s-o readucă la subiectul discuției. Știi unde mergea în noaptea aceea?

— Așa cred. Mi-a telefonat. Avea nevoie de un loc unde să stea o perioadă, un loc unde să n-o găsească nimeni, și eu aveam niște prieteni din școală care închiriaseră un apartament în oraș, dar aveau să lipsească în timpul weekendului. Am vorbit cu ei și au fost de acord ca mama să stea acolo.

— Dar de ce voia să se ascundă?

— Era ceva legat de o carte pe care o scria. O carte despre adopții și drepturile părinților sau așa ceva. O vreme, mama s-a ocupat cu chestii din astea. M-a sunat și mi-a spus că are nevoie urgentă de un loc, că are mai întâi ceva de făcut, dar după aceea îi trebuie un loc unde să stea. Era foarte surescitată. Mi-a zis că are o prietenă care are nevoie de ajutor, fiindcă voia să-și părăsească bărbatul, dar el nu dorea să-i lase custodia copilului lor. Eu… eu n-am știut că era vorba de Marla Cahill. Adică, n-aș fi… rahat, nu mai contează! Mama mi-a zis că va face niște investigații pentru prietena aia și va-ncerca s-o ajute să găsească o cale prin care să păstreze copilul, iar drept onorariu urma să-i folosească povestea în cartea ei.

Marla. Marla plănuise să ia copiii de la Alex.

— Ea voia să folosească și povestea mea, ca parte din intrigă, dar n-am fost de acord. Chiar dacă era parțial ficțiune, m-am gândit că oamenii vor afla adevărul. Nu voiam ca prietenii mei să afle despre prunc… Ridică din umeri. Oricum, asta n-o să se mai întâmple acum. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. De ce… de ce credeți c-a omorât-o cineva? Femeia aia care era la volan a făcut-o cu intenție? Tata vrea s-o dea în judecată. Ea… ea este soția lui Alex, nu?

— Noi credem că altcineva a provocat accidentul, silind-o pe șoferiță să vireze, răspunse Walt.

Nick observă că fata se referise cumva familiar la Alex. Ce naiba se-ntâmpla aici?

— Cine a făcut-o să vireze?

— Nu știm, recunoscu Nick.

Însă numărul suspecților se micșora, iar fratele lui părea să fie în capul listei. Gândul acela îi îngheță sângele în vene. Marla putea fi chiar acum cu Alex.

— Și care era „afacerea bună” despre care vorbea Robert? insistă Walt
— Oh, Doamne…
Fata ezită. Își roase din nou unghia, din care nu mai rămăsese prea mult.
— E ciudat acum, zise ea, când am înțeles că toate sunt legate între ele. Când am fost la Cahill House, eu… am avut un soi de relație cu un bărbat mai vârstnic. El… ăăă, mă plăcea. Robert și cu mine ne separasem din cauza pruncului, iar bărbatul ăla a fost… drăguț. S-a purtat frumos cu mine. Mama a aflat și a fost cât pe-aci să facă infarct. A luat legătura cu un avocat pe care-l cunoștea și a început să tune și să fulgere că-l va da în judecată, indiferent cine ar fi fost el. Ea nu știa decât că era un bărbat mai vârstnic și însurat, dar era hotărâtă să-l facă să plătească.
— Și când a aflat că era tocmai reverendul? întrebă Walt.
Julie deschise gura, dădu să spună ceva, apoi o închise și-și strânse buzele.
— Nu mai ții minte? urmă Walt.
Fata clipi o dată.
— Julie? întrebă încetișor Nick.
— N-a fost reverendul, șopti ea și-și lăsă ochii în podea.
— Stai așa. Walt își frecă ceafa. Am crezut că tu și cu reverendul…
Ea clătină din cap.
— Așa au crezut toți. Asta s-a dorit să se creadă. Asta era „înțelegerea” despre care vorbea Robert. Îl privi deschis pe Nick și fețișoara ei, mânjită cu dâre negre de rimel, se boți. N-a fost așa cum credeau toți. El a fost doar amabil și drăguț, dar… ăăă, Alex… șopti Julie cu buze tremurătoare.
— Fratele meu?
— Da! Alex a pus la punct o înțelegere cu mine și cu reverendul Favier, așa încât să pară că reverendul fusese cel implicat, pentru ca mama să nu mai insiste să-l dau în judecată.
— Și de ce ar fi fost dispus Donald Favier să-și mânjească numele? întrebă Nick. Putea să-l coste propria congregație. Chiar mă surprinde că nu l-au dat afară din biserică și parohie.
— Este biserica lui, nu mai există alta la fel, răspunse fata. Nu-i ca o franciză McDonald’s, nu face parte dintr-o afacere mai mare. Nu există un arhiepiscop sau papă sau ștab suprem sau orice de felul ăsta.
— Totuși reputația i-a fost afectată, insistă Nick. De ce să fi acceptat să ia vina asupra lui?

Buzele Juliei se strâmbară într-un zâmbet cinic, mult mai vârstnic decât anii ei.

— Păi, he-he, tu de ce crezi? întrebă ea, ștergându-și nasul cu dosul mâinii. Din același motiv pentru care am făcut-o și eu. Pentru bani.

* * *

Casa era întunecată. Tăcută. Singurele sunete pe care le auzea Marla veneau din exterior, șuierul vântului prin ramurile brazilor din curtea din spate. *Acum ori niciodată*, se gândi ea, dădu la o parte pătura și luă halatul. Când puse halatul peste pijama, auzi zornăitul slab al cheilor – cheile Eugeniei – în buzunar. Sosise momentul să le folosească. Își impusese să rămână trează până când avea să fie sigură că soacra ei, personalul și Cissy se duseseră în camerele lor. Nick dispăruse mai devreme, iar Alex nu revenise din locul necunoscut în care obișnuia să plece după cină. Cel puțin ea nu-l auzise întorcându-se acasă.

Închise ușa de la dormitorul ei și străbătu apartamentul, cu o mână în buzunar și ținând cheile ca să nu zornăie. Încercă ușa camerei lui Alex. Era încuiată. Deloc surprinzător.

— Ce ascunzi oare? murmură ea încetișor.

Ieși pe hol și, ajutată de lumina de veghe ce ardea toată noaptea, înaintă pe furiș până la ușa biroului. Nervii îi erau mai încordați ca niște coarde de pian, palmele îi erau asudate și lipicioase și picături de transpirație i se prelingeau pe șira spinării. Încercă să introducă prima cheie. Fără succes. O folosi pe a doua. Acesta intră, dar nu se roti. O scoase și o băgă pe următoarea. Nici aceasta nu se învârti, în foaier, pendula veche bătu ora unu.

Haide, *haide*, își zise femeia, încercând alte două chei până ce, finalmente, auzi un clic slab. Cu inima în gât, Marla păși într-o odaie care mirosea vag a fum de țigară și aftershave-ul lui Alex.

— Haide, Marla gândește! șopti ea, apoi închise ușa încet și băgă cheile în buzunar.

Aprinse lampa de birou și traversă biroul, trecu prin camera de sport, pe lângă echipamentele rareori utilizate și intră în odăița cu haine a bărbatului. Parfumul lui era mai intens aici, unde sacourile și costumele îi erau înșiruite pe lângă pereți. Foarte încet, întredeschise ușa prin care se intra în dormitorul soțului ei. Se simți ușurată când văzu că patul lui era neatins și cuvertura perfect întinsă de parcă aștepta o inspecție militară.

Expiră prelung, după care se întoarse iute în birou și, pe cât de repede i se puteau mișca degetele nervoase, răsfoi agenda lui Alex. De când o citise prima dată, acum își amintea mai multe dintre numele listate, deoarece, în săptămânile scurse, întâlnise unele dintre persoanele respective, auzise conversații despre altele și recunoștea cam o treime din nume.

Concentrându-se, își făcu însemnări mintale despre prietenii, rudele și asociații de afaceri ai Marlei și ai lui Alex, dar se opri brusc când zări numele Kylie Paris. *Kylie.* Din nou! I se opri inima-n loc. Prin urmare exista într-adevăr o femeie cu numele pe care-l rostise Conrad Amhurst.

Gâtul i se uscă. Își mușcă buza. Doamne Dumnezeule, oare Kylie era numele ei? Se mai gândise la asta, însă i se păruse lipsit de sens. De ce ar fi crezut toți, inclusiv soțul ei, că ea era Marla? Sau oare numele Kylie aparținea altcuiva? Era oare posibil ca ea, Marla, să fi avut o soră vitregă, așa cum sugerase tatăl ei sau furia lui nu era decât bolboroseala incoerentă a unui bătrân bolnav și dezorientat?

N-ai înțeles niciodată, nu-i așa? Tu nu ești fiica mea. Ieși din camera mea, Kylie. Și să nu te mai întorci niciodată. N-o să capeți niciun bănuț de la mine, ai înțeles?

Bani? Pe el îl îngrijorau banii? Bărbatul ăsta care lăsase unui prunc tot ce agonisise de-a lungul vieții?

Cu acuzațiile răgușite ale tatălui ei încă răsunându-i în urechi, Marla luă fișa respectivă din agendă și citi adresa și numărul de telefon scrise sub numele lui Kylie Paris. Spunându-și că nu conta că era trecut de miezul nopții, își umezi buzele cu vârful limbii și ridică receptorul.

— Cine nu riscă nu câștigă, șopti ea și i se păru că tonul aparatului îi urla în ureche.

Cu degete tremurătoare, formă numărul. Așteptă, ținându-și pumnii strânși. După câteva secunde, se auzi un clic, apoi un glas de femeie – jucăuș, felin, neastâmpărat.

— Bună! Știi ce? Ai dat-o-n bară. Sunt plecată. Îmi pare rău că nu m-ai găsit, dar știi cum să procedezi. Lasă-ți numele și numărul de telefon și te voi suna înapoi. *Dacă* ești norocos. Ciao!

Urmă apoi un bip. Marla închise telefonul. Repede. Înghiți nodul uriaș care-i apăruse în gât. Ar fi trebuit oare să fi lăsat un mesaj? Cine era femeia asta? Sora ei? O străină? Sau ea însăși înregistrase mesajul acesta frivol ca Kylie Paris?

Dacă și-ar fi putut reaminti! Privi fix telefonul și se gândi să sune din nou. Ce ar fi fost atât de grav dacă ar fi spus că era Marla Cahill și că-și căuta sora? Nu, ar fi fost mai bine s-o întâlnească personal pe femeia de la celălalt capăt al firului. Față-n față. Poate că vederea lui Kylie avea să-i stimuleze memoria. Așa stând lucrurile, Marla nu mai putea irosi timp și de aceea puse fișa în buzunar alături de cheile Eugeniei și mai răsfoi o dată toată agenda, sperând să vadă un nume, o adresă sau un număr de telefon care să-i trezească o amintire, dar nu găsi nimic.

— Nu abandona niciodată, își zise ea și-și întoarse atenția asupra computerului.

Avea nevoie de o parolă ca să intre în e-mailuri, așa că utiliză combinații de date și de nume, informații pe care le aflase în ultimele două săptămâni, însă fără succes. Pendula din foaier bătu ora unu și jumătate. Oare cât timp avea să lipsească Alex? Toată noaptea? Încercă să deschidă biroul, dar sertarele erau încuiate. Bineînțeles!

— La naiba… murmură și scoase din buzunar cheile Eugeniei.

Pe inel existau și trei cheițe. Una era probabil de la dulapul cu băuturi, alta posibil de la comoda din camera bătrânei, iar a treia… se potrivi perfect la birou.

Cu un clic, sertarele se deschiseră.

Aleluia!

Marla se uită iute înăuntru și găsi copii ale declarațiilor pentru taxe, chitanțe, informații despre ipoteci și conturi bancare, toate aranjate ordonat în dosare cu coperte din carton. Facturile erau amețitoare, împrumuturile pentru care se girase cu câteva proprietăți, printre care și casa aceasta, erau de ordinul milioanelor de dolari. Oare Alex nu moștenise casa și ranch-ul de la tatăl său? Se uită într-un portofoliu de investiții și observă că, în timp, fuseseră făcute retrageri, nu doar dividende și dobânzi, ci și din soldul principal, care se redusese până la numai o zecime din cât fusese cu trei ani în urmă.

Unde dispăruseră toți banii aceia?

Dacă putea să creadă ceea ce vedea, Alex și Marla Cahill erau înglodați în datorii. Nu era de mirare că Alex lucra până noaptea târziu și că purta discuții cu investitori străini. Închise sertarul, deschise altul și găsi diverse documente medicale. Deschise fișa care purta numele ei și, în spotul de lumină proiectată de veioză, examină fiecare hârtie, aflând că fusese tratată

pentru tendinită la cot, iar cu patru ani în urmă avusese entorsă la o gleznă. Răsfoi facturile, câteva pentru operații chirurgicale minore – intervenții asupra feței efectuate în ultimii doi ani, chirurgie estetică pentru a îndepărta semnele vârstei.

O adevărată risipă, considerând că după aceea urmase accidentul. Tocmai se pregătea să pună facturile înapoi în dosar când zări o ultimă notă de plată pentru chirurgie. O citi și se încruntă, iar fruntea i se încreți. Probabil că încurcase ceva, totuși factura anunța foarte clar că Marla Amhurst Cahill fusese supusă unei operații de histerectomie cu trei ani în urmă.

Cu aproape trei ani înainte de nașterea fiului ei James… cu doi ani înainte ca el să fi fost conceput.

— Dumnezeule, șopti ea și mintea îi goni nebunește, mii de gânduri i se învălmășeau în creier.

Își aminti noaptea din clinică, atunci când doctorul Robertson refuzase s-o lase să-și vadă fișa medicală și se străduise s-o liniștească, în vreme ce Alex insistase să meargă acasă, deoarece era prea obosită ca să fie rațională – de fapt, dorise să-i ascundă trecutul ei medical.

Din cauza histerectomiei.

Pentru că aceasta ar fi dovedit că James nu putea fi copilul ei.

Simți un ghem în stomac. Era complet transpirată. Se rezemă de birou, cu mintea asaltată de întrebări. Ce naiba se-ntâmpla? *Își amintea* nașterea lui James. Era una dintre puținele amintiri complete pe care le avea. Cu toate acestea, găsise flaconul gol de Premarin în dulăpiorul pentru medicamente din baie – hormoni care sunt prescriși femeilor aflate la menopauză sau după histerectomie.

Însă pruncul… pruncul… Doamne Dumnezeule, oare mintea ei tulburată visase nașterea? Și de ce nu-și amintea nașterea lui Cissy?

Pentru că tu nu ești Marla Cahill, naiba! Ai simțit-o de la bun început!

Își pierdea mințile… așa ceva nu putea fi adevărat. *Adună-te, Marla. Imediat! Nu ceda nervos. Caută. Uită-te prin lucrurile lui Alex. Află* de ce *are secrete față de tine!*

Cu degete tremurânde, împături de câteva ori factura aceea blestemată, apoi o băgă în buzunar alături de chei și de fișa din agendă cu adresa și numărul de telefon ale lui Kylie Paris. Oare ea era mama lui James? Sau oare într-adevăr îi fusese extras uterul? Nu ieșise din spital de suficient timp

ca să aibă menstruație, trecuseră doar vreo trei săptămâni, totuși nu avea nicio cicatrice vizibilă a unei operații. *În ziua de azi, nu te mai taie pe dinafară*. Nu lua estrogen și nu avusese bufeuri, doar dacă nu cumva cineva îi introducea medicamentul în mâncare… Dar nu știi, nu-i așa? Nu știi dacă ești soția lui Alex sau mama copiilor. Nu știi dacă mai ai uter și ovare, nu-ți știi nici măcar numele.

Panica amenința s-o sugrume. Îi trecu prin minte că cineva – nu era sigură cine anume – ar putea încerca s-o facă să-și piardă mințile. S-o facă să pară paranoică. Dar de ce? Ca să-i ia copiii?

Inspiră profund. Prinse hățurile emoțiilor ce-i galopau sălbatic și le trase cu putere. Cumva avea să afle – să înțeleagă ce se petrecea. Dacă avea să beneficieze de suficient timp, avea să descopere toate secretele murdare ale clanului Cahill.

Și ale tale, Marla. Ce secrete ascunzi?

— Nu gândi așa! se mustră ea.

Nu mai avea mult timp și mai trebuia să exploreze un sertar al biroului.

— Dă-mi putere, Doamne, murmură femeia.

Prinse mânerul, trase sertarul și văzu arma.

Un pistol mic, cu plăsele de argint.

Inima aproape că i se opri. Când își trecu degetele peste metalul neted, sângele îi îngheță în vene. De ce ar fi avut Alex un pistol? Ca să se protejeze pe sine și pe familia sa – o familie pe care o vedea rareori? Sau ca să provoace rău altora? Gâtul i se uscă atunci când luă arma, se uită în camera cartușelor și văzu gloanțele. Blestematul de pistol era încărcat. Îi atârna greu în mână. Îi coborî piedica și se gândi să-l pună înapoi în sertar, deoarece nu voia ca Alex să știe că își vârâse nasul acolo, dar… poate că va avea nevoie de el și poate că, dacă îl lua, avea să-l oprească pe Alex să-l folosească.

Dumnezeule, nu putea avea încredere în el, o știa în adâncul inimii. Cine era bărbatul acesta care avea secrete, încuia uși și ascundea arme în birou – bărbatul acesta cu care era măritată? Coborî ochii spre verighetă când degetele i se curbară în jurul patului armei. Și cine era ea, care-și reamintea cum născuse, dar fusese supusă unei histerectomii?

Tu nu ești Marla Cahill, insistă din nou mintea ei. *Ai știut-o din clipa când te-ai trezit din comă și ai auzit numele. Conrad Amhurst o știe. Cissy o știe. Micul James a plâns când l-ai ținut prima dată în brațe, iar Coco,*

javra aia, se comportă ca și cum ai fi o vrăjitoare. Întreaga ta viață este o minciună, Marla, sau Kylie, sau cine oi tu. O minciună letală.

Inima îi bubuia răsunător și mintea îi clocotea de întrebări când îl auzi pe Coco pufnind încet la etajul de dedesubt. Marla încremeni instantaneu și ciuli urechile. Trebuia să plece. Imediat. Și cu arma ce să facă? Dacă lua pistolul din sertar, Alex avea să-și dea seama. Dacă îl lăsa, l-ar fi putut folosi… împotriva ei… sau împotriva copiilor. Băgă grijuliu arma în buzunar și auzi sunet de pași. Urcau pe scară.

Alex!

La naiba!

Stomacul i se strânse ghem. Nu mai avea timp să traverseze holul și să intre în camera ei. Bărbatul avea s-o vadă prin balustradă în timp ce urca treptele. Trebuia să spere că el va trece prin apartament și, în timp ce se îndrepta către dormitorul său, ea avea să iasă iute prin ușa asta și să se furișeze pe hol, pe lângă apartament, spre ușa lui James. Din camera copilului, putea intra în dormitorul ei.

Cu degete tremurânde, puse dosarele la loc, închise sertarele, le încuie, apoi se întinse și încuie ușa spre hol. Alex ajunsese pe treapta cea mai de sus. O auzi scârțâind. Atentă să nu facă zgomot, împinse înapoi fotoliul din fața biroului, se ridică din el și-l puse la locul său.

Dintr-o singură mișcare stinse veioza și merse în vârful picioarelor în camera de fitness, după care trase ușa după ea, lăsând-o foarte puțin întredeschisă. Așteptă apoi, asudată, cu inima bătându-i de o mie de ori pe minut. Pașii bărbatului se auziră mai grei pe hol și se opriră în dreptul ușii apartamentului.

Te rog, Doamne, nu-l lăsa să mă găsească!

Alex pomi mai departe, în direcția biroului.

După câteva secunde, cheia lui se auzi în broască. Ocolind echipamentul NordicTrack, Marla se retrase în odăița cu haine a soțului ei. Abia îndrăznind să respire, înlemni din nou când îl auzi intrând în camera computerului.

— Ce-i asta? rosti el în barbă.

Firișoarele de păr de pe brațele Marlei se zbârliră.

— Ce naiba? De ce apare screen saver-ul pe ecran? Cine-a fost aici?

Femeia simți că-i stă inima-n loc. Bineînțeles că avea să-și dea seama că cineva fusese aici, fiindcă monitorul funcționa. Un telefon țârâi slab și

Marla tresări înainte de a-și da seama că era un țârâit diferit, mai slab și mai sacadat decât al telefonului fix din casă – era mobilul lui Alex.

— Alo? răspunse bărbatul și ea auzi cum împinge fotoliul înapoi.

Pleacă imediat! Asta-i șansa ta. Treci prin camera lui și prin apartament până în dormitorul tău. Ieși în vârful picioarelor din odăița cu haine, traversă covorul spre ușa dormitorului lui Alex și-și dădu seama îngrozită că ușa respectivă nu era doar încuiată, ci și blocată cu un zăvor. Nu putea să iasă pe aici și să tragă și zăvorul în urma ei.

La naiba! Mintea îi gonea cu disperare. Își șterse palmele transpirate de pieptii halatului. Ce putea face? Să riște oare ca el să-și dea seama că zăvorul fusese tras? Cu pulsul galopând, se întoarse în odăița cu haine și camera de fitness, căutând din ochi vreo firidă mică, orice nișă în care s-ar fi putut ascunde până ce Alex se băga în pat și adormea. După aceea avea să poată ieși prin birou.

Glasul lui Alex se auzea prin ușa pe care ea o lăsase întredeschisă.

— Da… știu… Nu, n-am sunat… am zis că n-am… Rahat! Ești sigură? Da, știu că apare numărul apelantului… Bine, când a fost? În ultima jumătate de oră? Încă n-ajunsesem acasă… Iisuse Hristoase, s-a prins cineva!

Marla îngheță. Din ce auzise deduse restul conversației. Alex vorbea cu Kylie Paris, care-i spunea despre apelul telefonic pe care Marla îl făcuse într-un moment de impetuozitate. Oh, Doamne, nu! Cumva Kylie era combinată cu Alex, amestecată în nebunia asta, dar în ce fel? De ce? Tâmplele îi zvâcneau și știa că trebuia să iasă de aici. Cât mai rapid!

— La naiba, nu știu cum! Probabil Nick. Am știut c-a fost o greșeală să-l aduc aici… bine, bine, calmează-te. Totul va fi-n regulă. Dar va trebui să pleci… da, acum, la naiba! Ei ar putea fi deja pe drum spre tine, du-te la remiza trăsurilor… acolo o să fii în siguranță o zi sau două… stai cuminte și-o să vin după tine… cum? Bineînțeles că te iubesc. Altfel crezi că aș fi făcut toate astea pentru noi?

Glasul lui căpătase un ton disperat. Era limpede că o iubea pe femeia aceasta, pe Kylie aceasta. Alex făcuse „toate astea” pentru ea. Indiferent ce putea însemna o asemenea afirmație.

— Poftim? Da. Bine. Așa-i mai bine.

Marla nu mai așteptă nicio secundă. Alex era implicat în ceva periculos și letal. Ceva ce era posibil să-i fi costat viața pe Pam Delacroix și pe

Charles Biggs. Ceva ce era posibil să fi stat în spatele accidentului în care și-ar fi putut pierde viața. Dumnezeule, nimeni nu era în siguranță! Trebuia să fugă, să ia copiii și să plece. Apoi, după ce știa că Cissy și micuțul James se găseau la adăpost, putea să afle ce se petrecea. Dar un lucru era sigur: Alex iubea altă femeie. Probabil pe Kylie Paris, care putea foarte bine să fie sora ei vitregă.

Cu inima cât un purice, se furișă prin odăița cu haine a lui Alex, apoi traversă dormitorul și ieși prin ușa sa. Nu mai avea timp să-și bată capul cu zăvorul. Stăpânindu-și panica, traversă covorul gros al salonului și intră în dormitorul ei. În noaptea asta nu putea face nimic. Trebuia să pretindă că nu știa nimic, ca și cum totul era în regulă, să-l amăgească pe Alex lăsându-l să creadă că nu-l suspecta de nimic.

Doamne, ce bine ar fi fost dacă Nick ar fi fost aici! se gândi disperată, apoi se mustră pentru nevoia aceea de a depinde de un bărbat. O *poți face și tu*, *Marla*, *trebuie s-o faci. Copiii tăi depind de tine.* Vârî pistolul sub saltea, își scoase halatul, îl aruncă pe capătul opus al patului și, când se strecură sub pătură, auzi deschizându-se ușa camerei lui Alex, apoi pașii lui grei traversară covorul și se opriră de cealaltă parte a ușii. Marla închise ochii și se strădui să respire normal. Încet și rar. Regulat. *Relaxează-te. Lasă-ți mușchii să se destindă.*

Ușa dormitorului se întredeschise și femeia simulă somnul, răsuflă adânc, își ținu ochii închiși, dar pulsul îi bătea nebunește.

Alex se apropie și pașii i se opriră lângă pat, unde, așa cum făcuse intrusul cu o săptămână în urmă, se aplecă deasupra ei. Îi simți respirația pe față și-i veni să țipe. *Răsuflă lent. Nu te panica. Asta-i unica ta șansă.*

— Marla?

Vocea lui șopti peste fața ei. Marla aproape că sări în capul oaselor, dar se sili să rămână nemișcată.

— Iubito?

Ea plescăi ușor din buze și lăsă gura să i se întredeschidă cu un oftat.

Secundele treceau și ardea de dorința de a deschide ochii și de a se uita fix la acea față mincinoasă. Alex era oare soțul ei? Amantul ei? Dușmanul ei?

— Marla? repetă el.

Glasul îi era calm, liniștitor. Ea nu răspunse.

— Ești trează?

La naiba, n-avea de gând să renunțe! Se întoarse pe o parte, încruntată, și întinse un braț peste perne, ca și cum ar fi fost tulburată în somn.

— Marla?

Vocea lui era mai tare acum și apăruse un ton de iritare. Trebuia să răspundă.

— Ce… ce? Clipi de câteva ori din ochi, apoi îi aținti asupra bărbatului. Alex, tu ești? Doamne, ce m-ai speriat! Prefăcându-se confuză, privi în direcția ceasului și căscă: Cât e ora?

— E târziu, știu. Abia acum am ajuns acasă. Cred că cineva a fost în biroul meu în noaptea asta. În biroul ăsta, de aici, cel din casă.

— Cine?

— Pe tine te-ntreb.

— Nu știu… oh, Doamne! icni ea, de parcă un gând îngrozitor i-ar fi apărut în minte. Intrusul! Crezi că s-a-ntors? Se ridică în șezut, își acoperi pieptul cu pătura și aprinse veioza de pe noptieră. Copiii!

— Nu cred c-a fost un intrus, zise el privind-o sfredelitor.

— Nu? Atunci de ce m-ai trezit? întrebă Marla, lăsând să-și facă simțită frica în glas. Trebuie *neapărat* să schimbăm broaștele. Am… am crezut c-o să faci asta. Copiii!

Aruncă pătura cât colo.

— Copiii sunt bine.

— Ai verificat?

Se năpusti spre camera lui James, repezindu-se la pătuț de parcă ar fi crezut într-adevăr că cineva pătrunsese în casă prin efracție. Băiețelul dormea tun.

— Slavă cerului, șopti ea.

— Cred doar că cineva a intrat în biroul meu și…

Alex o urmă pe hol, unde Marla deschise ușa camerei lui Cissy și privi înăuntru. Fata dormea și televizorul ei îi proiecta umbre albăstrui peste chip.

— Știe foarte că n-ar trebui să-l lase aprins, spuse Marla ca și cum ar fi fost supărată pe fiica ei, apoi intră tiptil în odaie și închise televizorul.

Cissy nici măcar nu tresări. Când reveni pe hol, Marla își privi soțul.

— Nu te duci să verifici și celelalte etaje?

— Nu… Marla… nu cred c-a fost cineva din afară.

— Dar ai zis…

— M-am gândit că poate tu ai fost în birou.
— Eu? Cum? Nu mai este încuiat?
— Ba da.
— Atunci cum…?
— Nu știu, zise Alex și chipul lui părea înveninat pe holul aflat în penumbre, iar ochii cenușii erau reci ca moartea. Dar au dispărut cheile mamei.
— Crezi că eu le-am găsit și am intrat în biroul tău? Femeia își trecu degetele prin păr cu un gest ce sugera o oboseală infinită. Nu fi ridicol!
— Screen saver-ul era afișat pe monitorul din birou.
— Și ce-nseamnă asta?
— Că cineva utilizase computerul în ultimele zece minute. După zece minute computerul este programat să intre în modul *sleep* și atunci monitorul se oprește.
— Ei bine, eu nu-ți pot explica toate astea. Îl privi îndurerată, apoi ridică un braț și-l atinse ușor cu palma pe obraz. Muncești prea mult. Du-te să te culci, Alex. O să descifrăm toate misterele astea mâine dimineață.
— Spune-mi doar că nu mă minți, zise el cu ochi duri și pătrunzători.
— Ei bine, nu te mint, dar tu te comporți ca un nebun!
Se întoarse, hotărâtă să pornească spre camera ei, când brațul lui țâșni, o prinse de cot și o roti spre el.
Trăsăturile bărbatului se contorsionaseră într-o furie abia stăpânită, nările i se dilataseră, iar când vorbi șuieră printre buze ce abia se mișcau.
— Să nu te pui cu mine, o avertiză și degetele i se înfipseră adânc în brațul ei. Ai face o mare greșeală.
Îi dădu drumul și porni spre birou. Pentru a descoperi probabil că pistolul îi dispăruse. Marlei i se înmuiară genunchii. Se ținu de balustradă și-și spuse să fie tare. Mai trebuia să reziste doar alte câteva ore în casă. Iar acum avea o armă.
Mâine avea să ia copiii și să plece.
Și unde o să te duci? Cu ce? N-ai nici bani, nici acte de identitate. N-ai mașină.
Avea să găsească totuși o modalitate de a pleca din închisoarea asta.
Chiar dacă modalitatea aceea avea s-o omoare.

CAPITOLUL 18

— Îți jur că dacă-ncerci să-mi iei fiul, te omor!

Alex stătea în fața ei în foaier și chipul lui era brăzdat de mânie, iar ura îi înnegrise ochii cenușii.

— Nu! Oh, Dumnezeule, nu!

Marla deschise brusc ochii. Inima îi bubuia nebunește. Corpul îi era scăldat în transpirație.

Era singură. În patul ei. Pe întuneric. Undeva afară ramura unui copac lovea în fereastră și pendula ticăia minutele în foaier, dar în dormitor nu mai era nimeni.

Treptat, pe măsură ce coșmarul teribil dispăru, se ridică în capul oaselor, prinzând marginea păturii într-un pumn și ținând-o lipită de piept.

— A fost un vis, își spuse. N-a fost decât un vis.

Se uită la ceas. Era patru și jumătate. Afară încă nu începuse să se lumineze. Își frecă brațele, dar coșmarul nu dispăru. Imaginea era prea persistentă și vie. I se gravase adânc în creier, ca reluarea altei scene, una care reveni cu o limpezime paralizantă.

— N-o să te las să scapi cu asta, mârâise Alex. N-o să te las să-l iei.

— Așa crezi tu, ticălosule, replicase ea înaintând spre bărbat. O să te târăsc în fața tribunalului, o să fac orice va fi necesar, dar copilul meu nu va fi crescut în… în travestiul ăsta. Unde e?

— Nu-i aici.

— Minți!

— Poți să te uiți și singură.

— Dacă i-ai făcut vreun rău… Glasul ei se stinsese, sugrumat de această idee. Mă jur…

— Nici gând. Este pur și simplu ascuns undeva.

— Nu te cred.

Ea urcase treptele câte două odată, iar Alex n-o urmase. Dumnezeule, spusese adevărul! Alergase spre etajul unde era camera copilului și asurzită de bătăile inimii ei fusese doar vag conștientă de telefonul care țârâia. Camera era pustie. Rece. Austeră. Trecuse și prin celelalte încăperi, dar știa în adâncul sufletului că bărbatul spusese adevărul și că locuința aceasta,

una la care se gândise adesea că era desprinsă dintr-un basm, era rece și crudă, fără servitori, fără familie, fără… prunc. Abia își trăgea răsuflarea; la urma urmelor născuse cu numai câteva zile în urmă. Se îndreptase spre scară și se oprise la nivelul livingului, unde, ținându-se de balustradă, se uitase la Alex care vorbea la telefon, cu spatele către ea. Glasul lui era încet, dar perfect distinct.

— Da… da, am zis că voi fi acolo. Tu așteaptă… nu știu… două ore, poate trei… Am aici o situație de care trebuie să mă ocup… da, știu… și eu te iubesc…

Iubitul ei vorbea cu iubita lui și… și toate astea aveau o legătură cu pruncul.

— Stai acolo… uită-te la ocean, plimbă-te pe plajă… calmează-te, pur și simplu… asta-i.

— Cu cine ai vorbit? întrebase Marla, coborând în fugă restul treptelor.

El închisese telefonul. Părea vinovat când se întorsese către ea.

— Unde-i fiul meu? întrebase Marla.

Atunci el o înșfăcase. O prinsese cu iuțeala fulgerului de brațe în mâinile lui mari, ca niște menghine. Femeia simțise cum fața i se golește de sânge. Strânsoarea lui Alex era atât de puternică, încât fusese sigură că-i va rupe oasele ca pe niște bețe de chibrit. Chipul lui se contorsionase cu o ură atât de intensă, încât practic o împroșcase cu salivă când o zgâlțâise.

— Să nu te pui cu mine. Așa ne-am înțeles.

— Pe naiba! replicase ea.

— Avem o învoială.

— Am avut. *Am avut* o învoială. Vreau să ies din combinația asta! Și mă jur pe Dumnezeu că-mi iau și copilul cu mine. Departe de locul ăsta oribil, cu toate minciunile și cu toate trădările lui.

— Să nu m-amenință, o avertizase el. Pentru că acum joci în liga superioară și-ți jur că te-omor dacă o să-ncerci să-mi iei fiul!

Și apoi… și apoi ce se întâmplase? Memoria ei o trădă iarăși, iar Marla rămase tremurând pe marginea patului.

— Dumnezeule, murmură ea și-și îngropă fața în palme.

În ce se băgase? Ce fel de femeie s-ar fi târguit cu propriul ei soț pentru soarta copilului ei? Să *nu te pui cu mine*, o avertizase el chiar azi-noapte. *Ai face o mare greșeală.*

Ea se împleticise în dormitor, se întinsese în pat pe întuneric, privise

baldachinul dantelat ca o pânză de păianjen și așteptase până îl auzise că plecase. Așa cum făcea mereu. Unde se dusese? Cu cine se întâlnea? Ce făcea? În cele din urmă, adormi fără să aibă niciun răspuns și dormise agitat, deoarece, în momentele de trezie care-i presărară somnul, încercă fără să izbutească să închege un soi de plan prin care să-și smulgă copiii de la tatăl lor tiran, pentru a-i salva.

De la ce să-i salvez?

De cine?

De Alex și de femeia cu care e el asociat?

Dacă și-ar fi putut reaminti…

La naiba, cumva avea să-și reamintească. Băgă mâna sub saltea. Pistolul rece al lui Alex era acolo unde-l pusese. În apropiere. Acum avea o armă și cheile Eugeniei – cu siguranță trebuia să existe și o cheie de la una dintre mașini, iar cu o cercetare a documentelor, Marla ar fi putut avea acces la unele conturi bancare. Trebuia neapărat să-și descopere carnetul de cecuri și vreun act de identitate – atunci ar fi putut scoate bani, poate de la un bancomat… însă numai dacă putea găsi parola.

Capul îi bubuia.

Trebuia s-o facă. Trebuia să găsească o cale de ieșire din mizeria asta.

Asta-i prima zi din restul vieții tale. Asta-i ziua în care evadezi și începi să trăiești.

Auzi deschizându-se ușa apartamentului.

Marla tresări. Întinse mâna spre pistol.

Degetele ei strânseră metalul rece în clipa în care ușa dormitorului se întredeschise. Nervii îi erau pe punctul de a plesni de încordare. Picături de transpirație îi curgeau pe tâmple.

N-o să-mi iei copiii, *nemernicule*, se gândi ea, așteptându-se să-l vadă pe Alex. Ținându-și respirația, miji ochii când capul unui bărbat apăru în odaie.

— Marla?

— Nick!

Se destinse, ușurată. *Nick.* Slavă cerului! Simțea cum corpul i se sfărâmă într-un milion de bucățele.

Pășind în odaie, bărbatul închise ușa în urma sa. Era dezbrăcat până la brâu, purtând doar o pereche de blugi ponosiți.

— Ești bine? întrebă el.

Vocea lui era ca un balsam. Lacrimile care stăteau să țâșnească îi usturau pleoapele.

— Mi s-a părut că te-am auzit strigând.

— Am… probabil c-așa a fost. Adică vreau să spun, nu sunt sigură. Își scoase mâna dintre somieră și saltea, lăsând pistolul. Am avut un vis, un fel de coșmar, dar mi s-a părut foarte real. Se ridică în capul oaselor în pat și-și trecu degetele ambelor mâini prin părul scurt. Am visat că Alex… că mă acuza că încercam să i-l iau pe James, mă… mă amenința c-o să mă omoare. Dar n-a fost doar un vis, ci s-a-ntâmplat cu adevărat. *Știu* că s-a-ntâmplat. Noi doi stăteam în foaier și el era… el era… foarte furios. Nemilos. Închise ochii și se rezemă de spătarul patului. Dumnezeule, a fost oribil!

— Ești sigură că ești bine? o întrebă el din nou.

Cu blândețe. Ca și cum i-ar fi păsat într-adevăr. Marla îl auzi apropiindu-se de pat și simți salteaua lăsându-se când se așeză pe marginea ei. Bărbatul o atinse pe umăr și ea se luptă cu imboldul de a se rezema de el și a plânge ca o femeie stupidă și slabă. Nu, n-avea să facă niciodată asta, totuși o parte din ea se topi când îi simți degetele, atât de puternice și de calde, atingându-i umărul prin țesătura subțire a pijamalei.

— Ești bine? repetă Nick și Marla deschise ochii.

— Așa cred.

Vocea ei era mai groasă ca de obicei, răgușită, în timp ce se lupta să se controleze față de gestul lui de tandrețe. În adâncul inimii știa că niciodată nimeni nu fusese atât de îngrijorat în privința ei. Nu în felul ăsta. Nici tatăl ei, nici soțul ei, niciun alt bărbat în toată viața ei… I se puse un nod în gât, dar refuză să cedeze.

— Bun, am venit doar să verific. Culcă-te la loc, îi sugeră Nick și în semiîntuneric Marla îi zări conturul feței, văzu cum sprâncenele i se împreunaseră îngrijorate, îi simți încordarea din mușchi.

— Nu mai pot. Am prea multe de făcut azi. Marla își drese glasul și recunoscu: Nick, am multe să-ți spun. Foarte multe.

Degetele lui îi strânseră brațul.

— Ce anume?

— Eu… ăăă, trebuie să-mi adun gândurile, zise Marla.

Simțea în adânc o dorință arzătoare pe care trebuia s-o ignore.

Bărbatul era aproape. Prea aproape. Îi simțea mirosul pielii, căldura

trupului… oh, Doamne, nu se putea lăsa distrasă! Îi cuprinse încheietura cu degetele și spuse:

— Uite ce-i… lasă-mă câteva minute să fac un duș și să mă îmbrac mai decent și după aceea vreau să-ți spun ce am aflat.

— Promiți? întrebă el, fulgerându-și dinții albi.

— Promit.

Dumnezeule, ce i-ar mai fi plăcut să-i sărute surâsul acela încrezător!

Marla se trase către latura opusă a patului pentru a se îndepărta de el. Așa ceva era prea intim, prea ispititor, prea erotic… prea periculos.

— Ai cincisprezece minute la dispoziție.

— Îmi ajung doar zece, zise ea și-i făcu cu ochiul, apoi se repezi spre baie.

Nick se uită după ea și n-o urmă, deși ar fi dorit, fir-ar să fie! În ciuda tuturor circumstanțelor, inclusiv a conștientizării că erau în pericol.

Scrâșni din dinți tulburat de pasiunea ce-i ardea prin trup și se sili să iasă din cameră. Nu-i plăcea direcția în care îl purtau gândurile. Văzând-o pe Marla întinsă acolo, simțindu-i căldura prin pijama, mirosindu-i parfumul, știind că era vulnerabilă – toate asta îi trezeau dorința de a o ține în brațe, de a o alina, săruta, de a o atinge…

— Ticălos mizerabil, murmură el în barbă, coborând scara.

Femeia aceasta era complet diferită de Marla cea lipsită de scrupule pe care o cunoscuse în trecut, totuși era atras de ea, o dorea, simțea nevoia să facă dragoste cu ea chiar mai intens decât cu cincisprezece ani în urmă. Simțea în mod clar că era diferită. Matură. Independentă. Sexy fără s-o știe. Femeia aceasta mai puternică îl atrăgea într-un sens mai profund.

— Renunță, murmură el în drum spre bucătărie.

O speriase teribil când strecurase capul în cameră și păruse atât de vulnerabilă și de fragilă, încât, pentru o secundă, nu dorise decât s-o țină în brațe. *Și să fac dragoste cu ea. Până când amândoi vom fi vlăguiți și abia ne vom trage răsuflarea*. La naiba, era un prost! Erau prea multe de făcut înainte de a se lăsa pradă gândurilor erotice, dar afurisitul lui de mădular care se întărise ca piatra nu pricepea aluzia.

Trebuia să-i povestească despre Pam și despre Monty, însă toate astea puteau aștepta. Nick scotoci prin dulapurile din bucătăria uriașă, găsi cafea și făcu o carafă în aparatul ce bolborosea și scotea aburi. Se uită afară, în grădina întunecată unde o văzuse pe Marla în leagăn, arătând pierdută și

speriată. De parcă Marla Cahill s-ar fi temut vreodată de ceva. Răpăi nervos cu degetele pe tăblia mesei, cu mintea plină de gânduri despre Alex, Julie, Monty… și, desigur, Marla. Alex pierdea bani rapid, îi mituia pe toți din jur, mințea fără să clipească și toate astea o aveau în centru pe soția lui. Cumva… lent, piesele puzzle-ului începeau să se potrivească și imaginea pe care o formau îl îngrozea pe Nick.

Totuși Marla e implicată. Știi asta. Tot nu poți avea încredere în ea.

Cafetiera gâlgâi. Vărsând ultimele picături. Bărbatul își strecură degetele unei mâini prin toartele a doua cești, luă în mâna cealaltă carafa cu cafea, urcă în apartament și umplu ambele cești.

Își spusese s-o aștepte în salon, pentru că avea să iasă în câteva secunde, totuși curiozitatea și pofta trupească masculină învinseră. Deschise ușa dormitorului Marlei și, auzind dușul care curgea, merse către camera de baie unde aburii încețoșau oglinzile, iar parfumurile de săpun pluteau grele în aer.

Nu face asta, zbieră partea rațională a creierului său, *cauți pur și simplu necazul cu lumânarea!*

Dar nu se putea opri. Puse ceașca Marlei pe tejgheaua de lângă chiuvetă și, în oglindă, îi întrezări trupul prin ușile de sticlă aburite ale cabinei dușului. Abdomenul i se încordă. Prin aburii fierbinți îi întrezări picioarele lungi și frântura unei imagini de sâni albi cu sfârcuri întunecate. Ea se aplecă pentru a-și clăti părul și Nick îi zări fesele tari, care-i făcură bărbăția să se întărească și mai ațâțător ca până atunci.

Ieși imediat, până nu te vede, își spuse el, dar în clipa aceea Marla se întoarse, lăsă capul mult pe spate și imaginea unui triunghi negru deasupra picioarelor i se arătă prin vălul subțire de aburi.

Dumnezeule, era frumoasă, aproape eterică, cu talie subțire și cu pielea udă strălucind. Afurisitul de penis se îngroșă dureros, întinzând puternic materialul blugilor. Femeia fredona, ușor fals, glasul ei acoperind din când în când jetul dușului.

Pentru numele lui Dumnezeu, omule, tu nu ai *timp pentru așa ceva!*

Știind că se juca cu focul, că ar fi trebuit să lase ceașca Marlei lângă chiuvetă și să se întoarcă în apartament, Nick nu se clinti. Așteptă pe loc, sorbind din cafeaua sa, rezemându-se cu șoldurile de tejghea, privind imaginile neclare prin sticla aburită și ascultând sunetul vocii ei. Marla se roti sub duș, ridicând brațele. El îi văzu linia umerilor, curbura spinării și

doar o întrezărire fugară a celor două gropițe de deasupra feselor.

Prinsă în propria-i lume, femeia nu-l observase încă, ceea ce-i convenea de minune. Un surâs apăru pe buzele lui Nick când femeia închise brusc robinetele și deschise ușa cabinei de duș. Se întinse către un prosop și ochii lor se întâlniră prin aburi.

Pielea ei arbora un trandafiriu minunat.

— Ce faci? întrebă Marla, surprinsă, cu cârlionții de păr negru și ud încadrându-i fața.

— Am adus cafea, arătă el ceașca ei aburind, apoi sorbi din ceașca lui.

— Și ai rămas la spectacol?

Ochii verzi ai femeii scânteiau de curiozitate poznașă și surâsul îi era de-a dreptul afurisit când își puse mâinile în șolduri, simulând dezgustul.

— N-am prins decât actul final.

— Și cum m-am descurcat?

— Binișor.

— Doar binișor? îl tachină ea fără să se mai obosească să se întindă după un prosop.

Apa i se scurgea în pârâiașe pe față și pe gât, picături se prelingeau pe sâni și se adunau în triunghiul de păr.

— De fapt, zise Nick punându-și ceașca pe tejghea și știind că trebuia să facă orice, *orice* altceva decât ceea ce plănuise, cred că a fost destul de reușit pentru un bis.

— Ce ar trebui să-nsemne asta? întrebă Marla și buzele pline i se țuguiară ușor, iar o sprânceană se arcui sfios când privirea ei coborî pentru numai o secundă spre prohabul blugilor lui.

A fost picătura care a umplut paharul. La naiba cu toate!

— Exact asta!

Cu un zâmbet afurisit, se întinse spre femeie, o prinse de mijloc și o simți căzând spre el. Marla râse și Nick îi prinse buzele în ale sale. Calde și umede, se mulară după ale lui și chicotitul i se transformă într-un suspin. Bărbatul nu mai avea nevoie de alte încurajări, nu se mai gândi la sutele de motive pentru care nu avea timp pentru așa ceva, pentru care nu se putea implica într-o relație cu ea, pentru care nu putea fi cu Marla. Acum, în clipa aceasta, nu dorea decât să evadeze. S-o iubească din nou. Palma lui lunecă în jos pe curbura spinării femeii și se lipi de ea, silind-o să intre cu spatele în cabina de duș.

Limba lui îi exploră buzele și gura, degetele lui îi frământară pielea lunecoasă și Nick o dori cu aceeași durere disperată pe care o simțise de fiecare dată când Marla se aflase în apropiere. Crezuse că-și înăbușise pasiunea pentru ea cu ani în urmă, dar acum înțelese că de fapt se amăgise. Dorea femeia asta, avea nevoie de ea. Întinse brațul în spate și bâjbâi după mânerul ușii din sticlă, o închise, după care răsuci robinetul.

— Oh! strigă Marla, iar el o sărută mai apăsat și simți cum pulsul i se întețește când își coborî palmele peste pielea ei catifelată.

Apa caldă îi împroșcă, iar femeia își trecu brațele în jurul gâtului său și sânii i se ridicară într-o invitație deschisă. Sângele îi bubuia în tâmple și mădularul apăsa puternic în țesătura udă a blugilor. Nu se putea opri, nu se gândea să se oprească – să le ia naiba de consecințe! – și-i sărută curba gâtului.

Marla icni sub apa fierbinte ce curgea de sus.

— Nick! șopti ea. Oh, Doamne…

Degetele i se înfipseseră în părul lui ud și femeia se abandonă pe sine, uitându-și pentru moment toate îndoielile, toate temerile, toată nebunia care era viața ei. Simțea jetul pulsator de apă fierbinte pe spinare, corpul ferm al bărbatului ce-i apăsa sânii și abdomenul, picioarele lui lungi acoperite de blugi, care erau ușor depărtate și mulate după ale ei. Asta era nebunie, era ridicol, totuși nu se putea opri. Prin vene îi curgea foc lichid, dorința disperată îi bubuia în creier, fremătând în adâncul ei, tânjind în mod dureros, având nevoie să simtă atingerea lui.

Brațele lui Nick o cuprinseră și cu o mână îi cuprinse omoplații, ținând-o aproape, iar cu cealaltă îi atinse în treacăt despicătura dintre fese.

— Dumnezeule, te vreau, murmură el cu glas răgușit.

Ochii îi erau ca posedați și picături mici de apă provenite din duș i se opreau în gene de unde i se scurgeau pe nas.

— Și… și eu te vreau, recunoscu femeia și rușinea îi pârjoli mintea.

Nu face asta, Marla, comiți o greșeală teribilă, una pe care n-o vei putea îndrepta niciodată.

Dar mâinile lui erau convingătoare, buzele lui solicitante. Bărbatul își schimbă poziția, rotindu-se, astfel că umerii Marlei erau apăsați de faianța de pe peretele din spate al cabinei și apa îi curgea în cascade pe umeri. Părul lui era ud și-i cobora în cârlionți pe frunte, ochii de un albastru-închis, erotic, și Nick o privea insistent în timp ce se lăsă încet în jos,

cuprinzându-i sânii în căușele palmelor, aducându-i laolaltă și sărutând mai întâi un sfârc ud și nerăbdător, apoi pe celălalt. Femeia se zvârcoli când răsuflarea lui îi atinse areolele ude și întunecate și tremură în adâncul ei, arzând de nevoia de a simți mai mult din el, de a-l simți pe tot.

— Cât de frumoasă ești, șopti Nick neauzit.

Degetele mari îi mângâiară apăsat vârfurile sfârcurilor, după care își afundă fața între sâni și apăsă, aducându-i laolaltă. Picioarele Marlei se înmuiară când bărbatul întoarse capul într-o parte și, sub apa ce se revărsa peste el, începu să-i sugă. Ea își arcui spinarea lipită de faianță când una dintre palmele lui îi lunecă între omoplați și o apăsă de fața sa. Îi ținu capul între mâinile ei, îl strânse aproape de ea sub jetul fierbinte al dușului și se lăsă pradă dorinței ce clocotea în adâncurile ei cele mai intime.

Nick o sărută, ațâță și gustă, ciugulind și sugându-i sânii, iar palma ce i-o ținea pe curba spinării o sili să se apropie și mai mult.

— Nick, oh, Doamne, Nick, oh, te rog… gâfâi ea, cu mintea rotindu-se nebunește, cu trupul dorind și mai mult din bărbat.

El expiră prelung peste pielea ei, apoi mai coborî, limba îi lunecă peste pielea abdomenului femeii, atingând și descriindu-i conturul ombilicului, și Marla icni, străduindu-se să inspire. Nick se lăsă și mai jos; acum stătea în genunchi, dezmierdându-i abdomenul neted cu gura.

Marla gâfâi când palmele lui îi lunecară pe spinare și bărbatul îi sărută cârlionții dintre picioare.

— Lasă-mă, iubito, murmură el și ea îi simți respirația pe pielea sensibilă, iar picioarele i se desfăcură, îngăduindu-i s-o atingă, s-o sărute, s-o exploreze.

Abia mai putea respira, abia mai putea gândi, nu putea decât să simtă. Toate simțurile Marlei o furnicau când Nick o deschise și o gustă, cu palmele frământându-i fesele, cu limba declanșând o magie dulce, cu respirația pătrunzând-o fierbinte în aburii încinși din jurul lor.

— Asta-i fetița mea, șopti bărbatul când primul spasm o străbătu și mintea Marlei se dezintegră.

Dorea să-l atingă, să-l țină în brațe, să-i spună că-l iubește, dar era lipită de peretele cabinei, cu brațele larg deschise, cu degetele desfăcute zgâriind faianța, căutând ceva, orice, de care să se agațe.

Nick își mișcă un umăr, trecu genunchiul femeii peste el și pătrunse mai adânc. Călcâiul ei îl apăsa în spate. Doamne Dumnezeule! Chinurile dulci –

atât de dulci! – și tortura minunată erau tovarășii ei. Părea ca și cum întreaga-i ființă se concentra într-un singur punct, adânc în trup.

— Haide, iubito, răsuflă bărbatul în ea și-i ridică celălalt picior peste celălalt umăr al său, apoi o sărută adânc, o atinse atât de intim, încât îi dădură lacrimile și nu-și mai putea găsi răsuflarea.

Un sunet gutural, adânc, animalic, îi răbufni din gât.

— Nick, o-o-o-oh, Nick…

— Dă-ți drumul, iubito…

Ea se cabră. Din nou. Și din nou. Ceva din adâncul ei se frânse și lacrimile îi curseră pe față, amestecându-se cu jetul fierbinte al dușului.

— Oh, te rog…

Cu o mișcare iute, el îi trecu picioarele peste capul lui și se ridică.

— Nick, am…

— Șșșt

O ridică, opri apa și, lăsând în urmă băltoace, o duse în dormitor, unde o așeză pe pătura mototolită a patului.

— Acum, Marla… zise el și glasul îi era ferm, expresia de pe chip era serioasă, nevoia din ochi era clară… fă dragoste cu mine.

Răsuflând greu și știind că era pe punctul să traverseze un pod care avea să se năruiască cu siguranță în urma ei, Marla ridică mâna și-i atinse catarama curelei udă. Cu degete nesigure, o desfăcu, o lăsă să cadă într-o parte și apucă nasturele de la talia blugilor. Trase de el. Șlițul bărbatului se deschise cu o succesiune de pocnituri slabe. Cu un nod în gât, dar cu o determinare reînnoită, trase în jos blugii grei de apă, peste șoldurile lui. Nick îi împinse până la capăt, lepădându-i pe podea și Marla îi zări pentru prima dată corpul gol.

Tendoane dure.

Mușchi sinuoși.

Păr aspru.

Un mascul.

Mușchii aceia puternici se întinseră când Nick o împinse cu blândețe înapoi pe pat, îi sărută picăturile ca de rouă de pe sâni, apoi o privi adânc în ochi.

— Spune-mi că mă dorești.

Ea își umezi buzele.

— Te… te doresc.

Oh, Nick, dacă ai ști, se gândi Marla, pulsând de pasiunea flămândă, primară, ce o pârjolea.

— Spune-mi că n-o să regreți asta niciodată.

— N-o să regret.

Era o minciună. Avea s-o regrete imediat ce avea să se termine. Dar nu-i mai păsa.

— Nici eu, spuse bărbatul, apoi îi acoperi gura cu buzele sale.

Genunchii lui puternici îi desfăcură picioarele și Marla tremură. Dureros. Tânjea să-l simtă pe Nick înăuntrul ei. Erecția lui îi atinse abdomenul și se înfioră, pielea o ardea și-i venea greu să respire.

— Am vrut să fac asta din clipa când te-am revăzut, murmură el sărutând-o pe un obraz. Deși erai învinețită și pradă durerilor, te-am dorit așa cum te-am dorit întotdeauna.

— Și… și eu te-am dorit, recunoscu femeia și vinovăția o sfredeli când își lăsă degetele să exploreze umerii și brațele bărbatului.

Foarte încet, și privindu-i întruna chipul, el o pătrunse puțin și Marla icni. Transpirația brobonea fruntea bărbatului, încordarea i se citea în mușchii feței când se lăsă peste ea, sprijinindu-se în coate. Marla își trecu degetele peste mușchii netezi ai spinării lui, îi urmări liniile omoplaților și Nick o sărută din nou. Apăsat. Apoi se împinse din nou și femeia se cutremură, se arcui în sus, așteptând să-l simtă înăuntrul ei.

— Oh, iubire, șopti el și împinse din nou, intrând și mai adânc.

Răsuflarea Marlei se opri când el se retrase atât de lent, încât pentru o clipă crezu că va muri. Degetele i se înfipseră în mușchii spinării lui. Apoi o pătrunse din nou, îi acoperi buzele cu gura lui și se abandonă nevoii profunde din sufletul său.

Marla se arcui iar, deprinzându-i ritmul, mișcându-se odată cu el, și fiecare împingere era mai brutală decât cea dinainte, mai adâncă și mai puternică. Se agăță de Nick, abia mai putând să respire când prima geană a zorilor se ivi pe fereastră, colorând patul și baldachinul cu nuanțe aurii.

Nick o ținu strâns, cu respirația întretăiată și șuierată, în ritm cu icnetele femeii, când făcură dragoste. O văpaie lichidă se rotea în adâncul Marlei, mintea i se învârtea nebunește și îl ținu strâns și-l urmă, se ridică pentru a răspunde la toate mișcările lui, i se abandonă cu totul, trup și suflet. Mai repede. Și mai repede. Amețitor, nebunesc. Închise ochii și nu-și găsi răsuflarea când simți primul spasm incredibil, convulsiv, înnebunitor.

Geamătul lui răgușit sosi cu o bătaie de inimă înainte de al ei.

— Marla… oh, iubire… la naiba, cu tine, cu noi… cu toți…

Lumea se fragmentă în spatele ochilor ei. Nick lăsă capul pe spate și o ținu strâns, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, și tot corpul i se încordă într-un tremur prelungit înainte de a cădea peste Marla, o greutate binevenită, cu fața îngropată între gâtul și umărul ei.

— Știam… icni și degetele lui mângâiară părul Marlei, în vreme ce părul lui ud de pe piept se frecă de sânii ei. Știam că așa va fi cu tine.

— Ca înainte? întrebă ea, abia izbutind să rostească întrebarea aceea, pentru că nu era sigură că ei fuseseră amanți cu multă vreme în urmă, că ea era într-adevăr Marla Amhurst Cahill.

— Nu, nu ca înainte.

El se ridică pe coate și o privi de sus cu ochii albaștri ca niște lasere. Inspiră prelung și adânc, apoi îi urmări linia maxilarului cu degetul mare.

— Mai bine. Mult mai bine.

— Fac pariu că așa le spui tuturor femeilor, îl tachină Marla, dar încântată pe dinăuntru, dorind să-l creadă.

Nick râse.

— Doar uneia.

— Ești un mincinos.

— Nu-i adevărat.

Ochii lui erau pătrunzători și o sărută din nou.

— Acum, o pălmui cu blândețe pe fese și privi în jurul camerei, oricât de mult mi-ar plăcea să stau cu tine în pat toată ziua, cred c-ar fi mai bine să ne sculăm înainte s-o facă restul casei.

Ea gemu, dar pe măsură ce mintea i se limpezi, știa că bărbatul avea dreptate. Își puneau norocul la încercare și nici nu aveau timp de irosit.

— Am multe să-ți spun, recunoscu ea mușcându-și buza. Foarte multe.

— Ei bine, iubito, asta-i valabil și pentru mine. Haide!

* * *

— Bătrânul a murit, rosti el din cabina lui telefonică favorită aflată chiar la poalele dealului în vârful căruia se afla reședința mizerabilului bogătaș.

Ceața se risipea, soarele strălucea și cafeneaua de vizavi tocmai se deschidea.

— Cum? De unde știi?

În vocea lui era o notă de panică. Asta era bine.

— Eu l-am lichidat. M-am săturat să aștept.

— La naiba! Ți-am zis să nu te bagi.

— Ai spus că trebuie s-așteptăm până va crăpa. Ei bine, a crăpat.

— Poliția va roi în jurul nostru!

— Nu vor ști niciodată. Azi-noapte doctorul l-a pus pe Amhurst pe oxigen. Eu l-am decuplat.

— Iisuse, asta dă totul peste cap!

Ticălosul se panica și glasul îi devenise mai ascuțit.

— Vrei să zici că grăbește totul. Iar tu ar trebui să fii încântat. Și-a schimbat o dată testamentul – nu? – a scos-o pe Marla, după care s-a răzgândit ca să poată avea un nepot? De ce n-ar face-o din nou? În felul ăsta, copilul e moștenitorul.

— Nu l-ar mai fi putut schimba din nou, cretinule! Nu mai era în toate mințile.

— Cine zice asta? replică el, văzând roșu în fața ochilor la auzul insultei.

— Uite ce-i, dacă cineva suspectează…

— Nu suspectează nimeni. După cum stă treaba acum, puștiul e moștenitorul, tu-ncasezi banii și mă plătești. *Pronto!*

Miji ochii, simțind că celălalt încerca să se sustragă înțelegerii lor.

— Mai e problema Marlei.

— O să mă ocup de ea.

— Stai așa. Nu sunt sigur…

— Va fi moartă până diseară.

— Nu, e prea riscant. Nu în aceeași zi în care a murit și taică-său.

— Nu-ți face griji în privința asta. Va părea un accident. Asta doreai, nu? Asta a fost marea ta idee.

— Nu. Ascultă-mă! Așteaptă câteva zile, da? Până se mai calmează lucrurile. Și nu mă mai suna pe mobilul ăsta. Ai auzit? Te-am angajat să faci o treabă și vei fi plătit, dar eu sunt cel care decide cum să se facă lucrurile.

— Da, da!

— Te avertizez…

El râse și-și căută țigările în buzunar.

— Calmează-te, *amigo*, asta-i ziua ta norocoasă.

După aceea închise și porni spre Jeep. Sângele îi clocotea când își

aprinse țigara. Uciderea lui Conrad Amhurst fusese prea simplă și doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

Marla era cea pe care o dorea el. Dar așa fusese dintotdeauna.

* * *

— … așa că m-am prefăcut că dorm, iar când el a intrat, am încercat să simulez din nou, să mă comport ca și cum n-aș fi știut ce se-ntâmpla, ca și cum n-aș fi fost în biroul lui, zise Marla.

Stătea pe canapeaua din salon. Nick aprinsese focul și stătea cu spatele la șemineu; ținea ceașca goală în mâini și o privea pătrunzător. Goliseră carafa, iar cei din casă începuseră să se trezească. Bucătăreasa zăngănea deja oale și cratițe și în curând Cissy avea să se scoale și să se pregătească să plece la școală.

— În biroul lui am găsit câteva chestii, printre care un pistol. L-am luat și l-am ascuns sub salteaua patului meu. Apoi… apoi mai era o fișă de agendă de birou cu adresa și numărul de telefon ale lui Kylie Paris. Am luat-o și pe aceea. Plus o factură de la un spital pentru histerectomia Marlei. O histerectomie completă, preciză ea; prin minte îi treceau un milion de gânduri în timp ce cafeina îi accelera pulsul. Era datată acum trei ani.

Nick o privi încruntat.

— Prin urmare, fie tu nu ești Marla, fie copilul nu-i al tău.

— James este copilul meu, zise ea fără să ezite.

Indiferent ce s-a întâmplat, ea *știa cu certitudine* că-l născuse pe băiețel. Sorbi din cafeaua care se răcise, goli ceașca și adăugă:

— Și cumva doctorul Robertson e implicat în chestia asta. El n-a vrut să văd fișa medicală a Marlei, deși histerectomia a fost făcută într-o clinică privată din Los Angeles, nu la Bayview. Trebuie totuși să existe o însemnare sau o notă de trimitere. Dintr-un motiv sau altul, n-a vrut să mă lase nici măcar să-mi deschid fișa.

— Dă-mi adresa de la apartamentul lui Kylie și să mergem acolo, zise Nick.

Își frecă barba nerasă care începuse să-i înnegrească obrajii și Marla își aminti cum îi zgâriase pielea cu nicio jumătate de oră în urmă.

— Și pistolul? întrebă ea și se înfioră la gândul armei reci și letale.

— Deocamdată ține-l ascuns. Departe de mâinile lui Alex. Camerista îl poate găsi?

— Nu cred, nici chiar dacă schimbă cearșaful.

— Bun.

Bărbatul porni spre foaier.

— Nick, eu nu plec fără James. Nu pot să risc ca Alex să încerce cumva să-și răpească propriul fiu.

— Din casa lui?

— De oriunde.

Marla era neînduplecată. Fermă. Mai presus de orice, avea să-și protejeze copilul.

— Și va trebui să vedem cum facem ca și Cissy să fie apărată.

— De Alex?

— Și de oricine altcineva.

Femeia simțea un ghem în stomac ori de câte ori se gândea la bărbatul care oficial îi era soț. Nick îi povestise deja de diminuarea masivă a finanțelor companiei Cahill Limited, de intenția Pamelei Delacroix de a scrie o carte și de legătura dintre Julia Delacroix Johnson și Alex. Aflase cum Alex îl lăsase pe Donald Favier să fie suspectat de scandal, după care îi plătise pe toți să-și țină gura. Era chiar posibil ca el să se fi aflat în spatele morții lui Charles Biggs și a atentatelor la viața ei.

Avea toate motivele să-i fie teamă. Pentru ea însăși. Pentru fiul ei. Pentru Nick.

— Tu n-ai văzut ura de pe chipul lui. Felul cum m-a amenințat.

— Atunci îl vom lua pe James cu noi, aprobă Nick.

— Și vom aștepta până ce Cissy este la școală. Cred că ea va fi în siguranță acolo, rosti Marla. Dintr-un motiv pe care nu-l pot preciza, nu cred că ea face parte din toată afacerea asta. Indiferent despre ce ar fi vorba, este legat de copilaș. Și de mine.

Nick o privi fix.

— Din cauza testamentului.

— Poftim?

Nu-i plăcea ce insinua Nick.

— James este în centrul întregii afaceri pentru că el va moșteni grosul averii lui Conrad Amhurst, rosti Nick și Marla simți un fior rău prevestitor în inimă.

— E mai rău decât am crezut, zise ea și-și puse ceașca goală pe masă. Dacă ai dreptate, atunci James este în siguranță până la moartea tatei… a lui Conrad. Iar după aceea…

— Se poate lipsi de el, așa cum a făcut cu tine, îi sfârși Nick gândul teribil.

— Mă duc să-l trezesc!

Femeia sări în picioare. Trebuia să plece din casa asta. Imediat! Nu mai putea zăbovi niciun minut în capcana asta elegantă, însă în același timp letală.

— O vom lua pe Cissy cu noi și o vom lăsa la școală, apoi vom găsi un loc sigur unde să-l ținem pe James până putem descâlci totul.

— Am putea merge în Oregon. Eu am o casă acolo.

— Am fi în siguranță?

— Probabil că nu, recunoscu el și se încruntă; la etajul de deasupra se auzeau pași. Am un fel de câine de pază, dar mă-ndoiesc că Durul va opri prea mulți oameni.

Marlei i se părea ca un colțișor de rai. Tihnit. Sigur. În coșmarul acesta groaznic, complicat și terifiant, cel puțin îl găsise pe Nick. Dacă altceva nu, știa măcar cum era să iubești pe cineva. Să ții la cineva.

— Într-o bună zi, zise cu glas răgușit, mi-ar plăcea s-o văd.

— Într-o bună zi o vei vedea, promise el, dar femeia nu știa dacă îl putea crede.

Înainte să fi putut răspunde, telefonul sună strident.

— Cine poate fi?

Devenit brusc serios, Nick se uită la ceas, intră în foaier și ridică receptorul înainte ca telefonul să mai țârâie o dată.

— Alo?

O pauză. Liniile din jurul gurii sale se adânciră.

— Marla Cahill? Este lângă mine.

Marla simți că-i sare inima din piept.

— O clipă.

Nick aduse telefonul în salon și i-l întinse. O privi în ochi.

— De la căminul din Tiburon.

Tatăl ei. Groaza îi cuprinse sufletul.

— Marla Cahill la telefon, spuse ea cu toate că nu era sigură în privința aceea.

— Bună dimineața, doamnă Cahill, rosti un glas feminin sonor. Numele meu este Kara Dunwoody și sunt administrator la căminul Rolling Hills din Tiburon. Mă tem că am o veste rea. Tatăl dumneavoastră s-a stins din viață

în noaptea aceasta…

* * *

— Vrei o informație bună în cazul Pamela Delacroix? întrebă Janet Quinn, așezându-se în scaunul aflat de cealaltă parte a biroului lui Paterno.

Puse pe jos, lângă ea, obișnuita ei geantă uriașă.

— Aș vrea minimum una. Două sau trei ar fi și mai bine. Detectivul își trase sertarul, constată că nu mai avea chewing-gum și se lăsă pe spate în scaun. Ce-ai găsit?

Janet surâse larg.

— Poșeta Marlei Cahill. În urma impactului, a fost aruncată vreo cincisprezece metri și a alunecat pe un rambleu. N-am fi găsit-o niciodată dacă ea n-ar fi insistat că lipsea.

Din spatele ochelarilor, ochii lui Janet străluceau de parcă ar fi fost deținătoarea unui secret foarte important. Paterno îi mai văzuse privirea aceea și o recunoștea. Ea mai știa ceva. Ceva important.

— Și? o îndemnă.

— Și i-am găsit portofelul… de fapt, nu numai portofelul. Dar aici apare un detaliu mic și interesant. Cardurile de credit, permisul auto și carnetul de cecuri nu erau pe numele Marlei Cahill. Toate, absolut toate documentele de identitate, erau pe numele Kylie Paris. Care locuiește aici, în San Francisco.

Janet se aplecă, își deschise geanta și scoase o poșetă mică, învelită în plastic și etichetată, apoi extrase o pungă din plastic mai mare, care conținea celelalte obiecte, de asemenea etichetate. Prin plastic, Paterno văzu permisul de conducere.

— Observi ceva? întrebă Janet.

— Doar că Marla Cahill și Kylie Paris ar putea fi gemene.

Bărbatul privi cu atenție fotografia.

— Crede-mă – nu sunt.

— Iar eu ziceam că Marla Cahill seamănă foarte mult cu Pam Delacroix. Nici nu se compară cu asemănarea asta.

— Gândește-te cum ar fi dacă n-ar fi fost operată la față după accident. Oamenii se așteptau ca după accident și operațiile de chirurgie plastică, Marla Cahill să fie ușor diferită față de cum arătase înainte ca Mercedesul lui Pam să iasă în decor.

— Și cine-i femeia asta? întrebă Paterno, fluturând permisul de

conducere al lui Kylie Paris.

Janet era încântată să răspundă; la urma urmelor, abia așteptase întrebarea aceea.

— Potrivit arhivelor statului, Kylie Paris s-a născut la doi ani după Marla Cahill. Mama ei se numea Dolly Paris și a lucrat o vreme ca ospătăriță în clubul unde Conrad Amhurst juca golf și cărți. Pe atunci nu era măritată, nu avea un prieten permanent, totuși a izbutit să rămână gravidă. Au circulat unele zvonuri că tatăl ar fi fost unul dintre membrii clubului, dar pe certificatul de naștere nu este declarat niciun tată, iar Dolly a murit acum cinci ani. Suferea de inimă. Kylie a crescut cu o serie de… să le zic tați vitregi, în lipsa unui termen mai bun. Era o fată isteață, a avut note bune la școală, a obținut burse și a urmat colegiul, pe care l-a plătit din munca ei. După absolvire, a izbutit să fie angajată într-o companie importantă de investiții. O fată foarte ambițioasă. A primit chiar și o ofertă la o companie concurentă.

— Și?

— Și apoi și-a dat demisia și a dispărut. Acum vreun an și jumătate. Pur și simplu din senin. N-a oferit niciun motiv, dar a fost foarte ciudat, întrucât era decisă să avanseze în carieră – pentru fata asta nu existau bariere. Dorea să trăiască bine și să ajungă departe. Pentru ca apoi, pe neașteptate, să-și dea demisia și să dispară. Ochii lui Janet sclipiră. De atunci, niciunul dintre prietenii ei n-a mai auzit de ea. Parcă ar fi dispărut de pe fața Pământului.

— A murit?

— Nu, nu cred, pentru că altfel n-ar mai fi plătit nimeni chiria apartamentului ei și facturile pentru utilități.

— Adică plățile au continuat? întrebă Paterno.

Mintea îi gonea alertă. Cine naiba era femeia asta – această potențială soră vitregă a Marlei Cahill? Care era legătura între ele?

— Regulat, fără întârziere, lună de lună.

— Serios? se miră detectivul, simțind un fior de exaltare, impusul de adrenalină care-l copleșea de fiecare dată când simțea că un caz se apropie de rezolvare. De ce o fi demisionat?

— Aici devine cu adevărat interesant. Eu cred că a demisionat ca să nască – un copil despre care nu voia să știe nimeni. Copilul Marlei Cahill.

— Cum? Ia stai așa!

— Marla Amhurst Cahill nu putea să rămână gravidă. Acum câțiva ani a

avut o histerectomie, o operație despre care tatăl ei n-a știut. Totul a fost mușamalizat, arhivele spitalului în care lucrează doctorul Robertson sunt incomplete, dar am dezgropat o asigurare veche pe caz de boală și – Bingo! – acolo era. Histerectomie completă. Este imposibil ca Marla Cahill să fie mama lui James Cahill. Așa că, atunci când tatăl ei, Conrad, care este un nebun, și-a schimbat testamentul și a eliminat-o pentru că nu avea un moștenitor de sex masculin, ea a izbutit să facă rost de unul.

— Un moștenitor *Cahill.* Nu un Amhurst.

— Bătrânul își dorise mereu un fiu. Deși o tratase pe Marla ca pe o prințesă, el voia un băiat.

— Avea unul, îi reaminti Paterno.

— Da, însă Rory e internat într-o instituție de boli mintale și probabil că nu va concepe niciodată copii.

— Așadar fiica lui a pus la cale o escrocherie pentru a-i oferi un nepot? Paterno era sceptic. A convins-o pe această soră vitregă, sau ce era, să nască un copil pentru ea… să-i joace rolul?

— Așa cred eu că s-a-ntâmplat. A ajutat-o și faptul că această Kylie Paris era materialistă și ar fi făcut aproape orice ca să câștige niște bani, că avea aceeași grupă de sânge, O negativ, și c-a izbutit să nască un băiat.

— Asta-i mai presus de noroc, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Ele sunt surori vitrege – au aceeași grupă sanguină cu a tatălui. De acolo provine Rh-ul negativ. E mult mai rar decât Rh-ul pozitiv.

Detectivul miji ochii.

— Și dacă soțul nu era de acord?

— Ai văzut vreodată un Cahill refuzând bani?

Paterno pufni.

— Doar oaia neagră.

— Nicholas Cahill e cu totul altfel.

Asta era adevărat.

— Nu m-ar mira ca Alex Cahill să fi pus la cale tot planul ăsta nebunesc. Știi bine că el și nevastă-sa n-au fost mereu apropiați. S-au mai separat și înainte și se zvonea că niciunul dintre ei nu avea cine știe ce respect față de jurămintele de nuntă. Ea avusese o relație cu fratele lui înainte să se mărite cu Alex și am stat de vorbă cu o cameristă care a fost concediată acum doi ani de la reședința Cahill. Ea mi-a vândut pontul despre histerectomie. După aceea am scotocit prin arhive. Camerista mi-a spus că e posibil ca

Marla să fi avut la un moment dat o aventură scurtă cu vărul ei Montgomery, doar ca să-l înfurie pe Alex.

Janet își îndepărtă zulufii din ochii și continuă:

— Cu toate astea, Marla și Alex au rămas împreună. Pentru că se iubeau? Nu cred.

— Și crezi că din cauza banilor?

— Fac pariu pe ce vrei.

Paterno n-o contrazise, totuși nu era convins că teoria stătea în picioare.

— Și cum și-ar fi simulat Marla sarcina… mă refer la adevărata Marla?

— Fie cele două și-au schimbat locul, ceea ce ar fi fost mai dificil, fiindcă în casa aia locuiesc destui oameni, fie ea purta pe sub haine pernuțe de silicon dintre cele utilizate de actrițe. Trebuia doar să aibă grijă ca nimeni să n-o vadă vreodată fără haine. Simularea grețurilor matinale și a celorlalte simptome ar fi fost relativ ușoară – putea chiar să se îngrașe premeditat câteva kilograme, ca să se rotunjească la față. Nu uita, eu cred că în chestia asta nu era băgat doar soțul, ci și medicul de familie – Robertson.

— De ce ar fi acceptat Robertson așa ceva?

Paterno nu era pe deplin convins; nu existau suficiente dovezi și totuși… poate.

— Din același motiv ca și ceilalți. Banii! Familia Cahill donează sume importante clinicii lui și la Bayside, ba poate chiar și fondului privat pentru pensionare al lui Phil Robertson.

— Ești sigură în privința asta?

Detectivul își masă ceafa pe care o simțea înțepenită și căzu pe gânduri. Janet greșea rareori, totuși de data asta teoria ei părea mult prea fantezistă.

— Mai sunt încă multe goluri de umplut, comentă el.

— Așa crezi?

— Mai multe decât are un ciur, mormăi bărbatul.

Însă o parte din poveste părea să se potrivească. Simți că-l arde iarăși stomacul și deschise sertarul, căutându-și flaconul omniprezent de pastile Antacid.

— Bineînțeles, toate astea nu sunt decât speculații până reușim să le dovedim.

— Iisuse, murmură Paterno și se uită pesimist la Janet. Nu știu dacă să cred în așa ceva. Sunt pur și simplu prea multe semne de întrebare. Deschise flaconul și băgă în gură patru-cinci tablete. Dacă îi descoperea

cineva? Cum avea Marla să aranjeze înscenarea nașterii? Dacă cineva din spital sau chiar din casă afla și-i dădea de gol? Și dacă Kylie se opunea sau dacă năștea o fată… fir-ar… e prea al naibii de incredibil.

Mestecă tabletele. Aveau un gust de tot rahatul, dar îi rezolvau problema de fiecare dată. Zâmbetul polițistei se lăți. Era atât de sigură pe ea.

— Haide să mergem și să vedem, ce zici?

Paterno înghiți tabletele mestecate.

— Crezi c-ai rezolvat cazul ăsta, nu-i așa?

Ea râse zgomotos.

— De asta iau prime mari.

— Și glorie, chicoti Paterno fără chef. Nu uita de glorie.

— Nu uit niciodată.

Detectivul se uită la avizierul lui, pe care erau prinse fotografiile de la locul accidentului, cu Mercedesul contorsionat și trupul însângerat al lui Pam Delacroix.

— Atunci ce rol a avut accidentul? De ce s-a încercat omorârea Marlei?

— Asta nu știu, recunoscu Janet, iar el se întoarse la fotografia de pe permisul auto al lui Kylie Paris.

Cele două femei arătau într-adevăr suficient de asemănător pentru a putea fi confundate, totuși existau al naibii de multe întrebări rămase fără răspuns. Îi aruncă permisul înapoi lui Janet.

— Ei bine, cred că va trebui să verificăm dacă teoria ta se adeverește.

Simțea totuși o satisfacție, fie și de moment, că măcar aveau o pistă nouă pe care s-o examineze, chiar dacă părea fragilă.

— Haide să stăm de vorbă cu doamna Cahill.

— Dacă este ea într-adevăr.

CAPITOLUL 19

Ținându-l strâns în brațe pe James, ca și cum ar fi crezut că era posibil să-i fie smuls din brațe, Marla se rezemă de peretele din spate al cabinei liftului din blocul de pe Fulton Street. Veche de peste șaptezeci de ani și construită din cărămidă galbenă, clădirea se găsea între Universitatea din San Francisco și Alamo Square, destul de aproape de casa de pe Mount Sutro, vila veche și elegantă căreia ea îi spusese „acasă” de când fusese externată din spital. Liftul îi părea în mod straniu cunoscut, iar mirosurile și sunetele din clădirea aceasta obosită îi zgândăreau cumva marginile tocite ale memoriei.

Oare locuise aici? Și dacă da, cât timp, și cum de ajunsese soția lui Alex Cahill sau să pretindă că era soția lui? Da, mai fusese în ascensorul ăsta. O știa. La gândul acela picioarele i se înmuiară și simți cum i se usucă gâtul. Curiozitatea se războia cu neliniștea. Trebuia să afle cine era și ce se găsea în spatele ușii apartamentului lui Kylie Paris. În același timp asta o speria de moarte.

Trebuie să afli. Nu ai de ales.

Nick stătea lângă ea cu privirea fixată pe afișajul digital al etajelor. Umerii îi erau încordați, tendoanele de pe ceafa se reliefau proeminente și aerul era încărcat de tensiune.

James gânguri încetișor lângă gâtul Marlei și ea închise ochii. Indiferent ce avea să se întâmple, n-avea să renunțe la copil.

Niciodată.

Mai degrabă avea să moară luptând pentru el.

Ușile cabinei glisară, despărțindu-se. Bătăile inimii i se accelerară. Marla se pomeni privind într-o oglindă ovală, înaltă, fixată pe peretele de vizavi de lift.

Femeia care se reflecta acolo părea tulburată. Înaltă și zveltă, ținând în brațe un prunc de parcă ar fi crezut că acesta poate dispărea ca prin farmec, imaginea era a unei femei pe care ea n-o cunoștea. Pe piele nu i se mai vedeau nici vânătăi, nici cicatrici. Păr scurt de culoarea mahonului, care ajungea până în dreptul pomeților înalți, pronunțați, ochi verzi bănuitori, sprâncene arcuite și nas drept, presărat de pistrui. Gura mare și senzuală

tremură înainte ca buza inferioară să fie prinsă între dinții albi, remarcabil de drepți.

Marla Cahill?

Kylie Paris?

Cine sunt eu?

Zări în reflexia aceea ochii lui Nick, văzu voința lui de fier în încordarea maxilarului, determinarea din linia subțire a gurii, umbra de frică din ochii lui.

— Haide s-o facem! o îndemnă el.

Marla încuviință din cap. Se împotrivi impulsului de a fugi de acolo.

Minciuni. Toată viața ei fusese croită din minciuni, se gândi ea și, instinctiv, coti la dreapta și intră pe un hol care îi era straniu de familiar. Inima îi bubuia, pieptul îi era încordat, o transpirație nervoasă i se prelingea pe spinare.

— Am mai fost aici, i se adresă ea lui Nick cu un nod în gât. La naiba, știu aceste locuri.

Se opriră în fața ușii cu plăcuța 3-B. Locul pe care Kylie Paris îl numea „casă”. Nick ciocăni puternic cu încheieturile degetelor.

Dinăuntru nu răzbătea niciun sunet. Nici murmurul vreunui televizor, niciun târșâit de pași, niciun icnet de surprindere, niciun ochi înapoia vizorului ușii, pe scurt niciun semn de avertizare că o locuitoare a apartamentului se îndrepta spre ușă. Nimic, decât liniște. Tăcere moartă.

— Ce facem acum? întrebă Marla.

Stăteau amândoi pe mocheta cenușie uzată de pe coridorul îngust și prost ventilat. Luminile erau slabe și dăinuia o senzație generală de învechit și lipsit de culoare.

— Nu am nicio cheie, adăugă ea.

— Atunci luăm una de la portar.

— Cum?

Nick își frecă tuleiele bărbii de o zi de pe obraz.

— Haide să vedem dacă el crede că tu ești Kylie. Dă-mi copilul și du-te jos – insistă că ți-ai pierdut cheia. Să vedem dacă-l vei convinge.

— Bine, încuviință ea, încredințată că trucul acela nu va funcționa.

Se înșelă. Portarul, care nu fusese la postul său când sosiseră, îi oferi un zâmbet răbdător, dezvăluindu-și strungăreața, și scoase o cheie dintr-o casetă încuiată dintr-un dulap. Se apropia de șaptezeci de ani, avea păr des,

argintiu, și, cu o expresie amuzată, îi spuse:

— Domnișoară Paris, să știți că ar trebui să faceți un duplicat și să-l puneți într-un loc sigur. Ce v-ați fi făcut dacă bătrânul Pete n-ar fi fost aici să vă scoată din bucluc?

— Zău că nu știu, recunoscu ea sinceră.

— Îmi pare rău de copilul dumneavoastră, adăugă bătrânul și ea încremeni. E groaznic să-l pierzi după ce ai dus toată sarcina.

Tot sângele Marlei se transformă în gheață.

— D-da, izbuti ea să îngaime.

Pielea o furnica. Așadar ea îi spuse bărbatului acesta că pruncul ei murise?

— Nu vă necăjiți, sunteți încă tânără și vor urma alții. Pete arcui o sprânceană. Însă data viitoare poate c-ar fi bine să vă măritați mai întâi.

— Crezi? se răsti ea sarcastic, de parcă mai făcuse asta de o sută de ori.

Portarul nici măcar nu clipi.

— Așa scrie în Cartea Sfântă.

— Dar nu tot acolo scrie că „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”?

— Așa este, însă eu și doamna mea suntem căsătoriți de aproape cincizeci de ani și toți cei patru copii ai noștri s-au născut după ce ne-am luat. Un copil are nevoie de o mamă *și* de un tată, dar bănuiesc că știți și dumneavoastră asta acum. Oricum, condoleanțe.

— Da. Da, mulțumesc, zise ea pălind.

Portarul credea că ea era Kylie… și Kylie fusese gravidă… oh, Doamne!

Strângând în pumn cheia prețioasă, se retrase cu spatele, după care se întoarse și urcă iute scara ponosită, fără a mai aștepta liftul care șuiera și zăngănea. La nivelul al treilea, porni în fugă pe hol spre ușa apartamentului 3-B, unde Nick o aștepta, ținându-l în brațe pe James, care adormise.

— Vezi ce poți face dacă îți pui mintea la contribuție? zâmbi bărbatul.

— N-o să crezi ce s-a-ntâmplat, șopti ea și-i povesti conversația pe care o avusese cu portarul în timp ce băgă cheia în broască.

Intră pe ușă și… avu parte de o călătorie în trecut.

O mie de amintiri o asaltară de la cea dintâi privire aruncată în interiorul ordonat. Înlemni, cu inima bubuind, când una câte una, dureroase, amintirile îi reveniră clar conturate. Strângând clanța între degete, văzu o canapea din velur verde – pe care o cumpărase de la un talcioc. Peste ea era aruncată o cuvertură – pe care o tricotase mama ei, nu Victoria Amhurst cea

cu talie de viespe și chip dur, ci o femeie mai caldă, care mirosea a țigări și parfum amestecat cu vanilie. Dolly… o chema Dolly!

— Mamă, șopti ea, știind că femeia care o crescuse murise.

Genunchii amenințau să-i cedeze. Ea nu era Marla. Exact așa cum suspectase. Numele ei era Kylie Paris. Și în noaptea accidentului ea condusese Mercedesul lui Pam în drum spre Monterey în încercarea de a-și găsi copilul. Doamne Dumnezeule, știa, își amintea de ce fusese cu Pam. În mod reflex, îi aruncă o privire lui James. Scumpul și dragul ei băiețel! Totul începea și se termina cu el. După ce fusese externată din maternitate, Kylie avusese disputa cu Alex, realizase că el și Marla țineau pruncul în Monterey și o rugase pe Pam s-o ajute.

Însă totul mersese prost. Cumva călătoria fusese presărată de capcane! Alex încercase s-o omoare. El trebuie să fi fost acela… și Marla… și ea fusese implicată. Kylie simți cum fața i se golește de sânge.

— Ești bine?

Tandrețe și îngrijorare sclipeau în ochii lui Nick.

Stomacul lui Kylie se strânse ghem și i se puse un nod în gât.

— Asta… asta e casa mea, zise ea cu glas răgușit și lacrimile îi umplură ochii.

Merse prin camere, amintindu-și patul dublu pe care-l cumpărase din primul ei salariu, de la banca în care lucrase înainte de a se alătura companiei de investiții; biroul era o piesă veche pe care o restaurase cu propriile ei mâini; obiectul cel mai de preț era o lampă Tiffany, pentru care plătise o mică avere. Își trecu degetele peste birou și verifică apoi camera de baie cu faianță roz și covorașe asortate.

Pe rama oglinzii era un magnet.

Indiferent ce ai crede – că poți sau că nu poți să faci ceva – să știi că ai dreptate!

Citatul acela devenise mantra ei, codul după care trăise. Și ea locuise aici, singură, deși în viața ei existaseră bărbați, o succesiune de iubiți care veniseră și plecaseră… bărbați veseli și lipsiți de griji, cu care nu s-ar fi măritat niciodată, pentru că nu avea nicio intenție să se mărite… decât cu bărbatul cel mai bun.

Acum se rezemă de canatul ușii dormitorului și le văzu în minte chipurile arătoase și puternice. Ronnie. Sam. Benton… și erau și alții… dar niciunul nu-i pătrunse în suflet așa cum făcuse Nick. Niciunul nu fusese

nici pe departe bărbatul sau amantul care era el.

— Cred că ar fi bine să te așezi, îi sugeră el, mutându-l pe James de pe un umăr pe celălalt. Și spune-mi ce se-ntâmplă.

— Am început să-mi amintesc, zise Kylie.

Văzu un pervaz de fereastră pe care stătea frecvent singurul animal de companie pe care-l avusese, un motan hoinar vărgat, cu ochi mari și verzi, expert în a-i distruge toate dresurile din sertare. Îl botezase Vagabondul și dispăruse la doi ani după ce sosise. Kylie nu aflase niciodată ce soartă avusese, deși îl căutase multe săptămâni și telefonase la adăposturi pentru animale, vecini, ba chiar și la poliție. Bineînțeles, poliția nu-i acordase nici cea mai mică atenție și rămăsese cu senzația dureroasă că până și animalul ei o abandonase.

— La naiba, șopti ea vag conștientă de faptul că Nick o privea în timp ce umbla prin apartament.

Deschise ușa unui dulap și zări o mulțime de produse pentru curățenie casnică.

În secunda aceea își reaminti cu o claritate uluitoare școala elementară din beton și oțel în care strălucise la învățătură, compensând faptul că fusese etichetată „bastardă" – o fată care nu știa cine era tatăl ei. Kylie se maturizase devreme, înaintea celorlalți colegi din clasă, iar băieții mai mari o tachinaseră. Ba chiar, la sfârșitul ciclului de patru ani, unul dintre ei o ademenise în debaraua omului de serviciu și-i oferise zece dolari pentru a vedea sânii cei mai îndrăzneți din toată școala elementară Ben Franklin. Fusese o provocare, iar ea nu se dăduse niciodată înapoi de la așa ceva.

Debaraua fusese strâmtă, luminată de un singur bec, înconjurată de rafturi ticsite cu soluții pentru curățenie, hârtie igienică și cutii cu saci de plastic. Trei băieți și Kylie se înghesuiseră printre mopuri, coșuri de gunoi și afișe decolorate cu Farrah Fawcett și Raquel Welch.

— Haide, Kylie, de ce nu? întrebase Ian Perth, cu respirația urât mirositoare și transpirația prelingându-se pe chipul lui cărnos și roșu.

— Am auzit că ai face orice pentru bani, adăugase Brent Mallory.

Era ars de soare, dinții îi erau prea mari în raport cu fața, iar părul blond îi era zbârlit în direcții ciudate.

Însă cel care fusese cât pe-aci s-o convingă fusese Lucas Yamhill, un băiat înalt și chipeș. Era în anul întâi de liceu, dar uneori ieșea cu băieții mai mici. Tatăl lui era proprietarul băcăniei locale și mai avea încă una în

următoarea localitate, la sud de San Leandro.

— Haide, arată-ne țărișoarele. Cu zece dolari îți poți cumpăra multe.

Ea dorise s-o facă. Doar ca să le arate derbedeilor de Brent și Ian că nu se temea și pentru că voia în același timp să-l impresioneze pe Lucas. I-ar fi plăcut să-și arate sânii lui Lucas. De ce nu? Și merita zece dolari.

Așa că o făcuse. Chiar acolo, în odăița fierbinte și strâmtă, își ridicase tricoul, îl trăsese peste cap și-i dăduse drumul pe pardoseala din ciment vopsit.

Brent fluierase printre dinți.

Printr-o mișcare bruscă, Kylie își aruncase părul pe spate ca modelele din reclamele pentru șampoane și acesta îi coborâse pe umeri, după care nu se mai clintise. Decolteul era vizibil. Asta le era de ajuns.

— Hei, se plânse Ian simțindu-se frustrat, nu-i cinstit! Porți sutien!

— Așa-i, încuviință Brent când își dădu seama că fusese păcălit. Eu nu plătesc pentru așa ceva. Am văzut-o de multe ori pe soră-mea plimbându-se în sutien prin casă.

Rânjetul afurisit al lui Lucas o străbătuse ca un fior.

— Îți dau douăzeci, zisese el, dacă mă lași să ți-l scot.

— Douăzeci și cinci, replicase ea insolent, începând să transpire. Și fără să se uite ăștia doi.

— Pentru douăzeci și cinci și o vizionare privată vreau să-i și ating.

Când o privise, ochii lui Lucas se întunecaseră din căprui-deschis în negru, iar în uitătura lui mai exista și un alt semnal.

— Vreau să te ating peste tot, adăugase el.

Kylie simțise ca o pulsație între picioare și inima îi palpitase. Un miliard de fluturi zburau în stomacul ei.

— Dă-i afară, zisese ea arătând spre Ian și Brent.

— Nici vorbă. Am plătit trei dolari!

Ian își încrucișase peste piept brațele durdulii, dar Lucas era mai mare și-i convinsese pe ceilalți s-o șteargă. Apoi închisese ușa în urma lor. Încuietoarea țăcănise.

Kylie abia mai respira. Fără grabă, Lucas scosese două bancnote de câte zece dolari și o bancnotă de cinci și le pusese pe o căldare întoarsă cu fundul în sus, apoi le netezise cu palma. De asemenea, scosese un pliculeț subțire din staniol – în care se afla un prezervativ – și-l așezase peste bancnote.

— Dublez suma, zisese el, dacă te dezbraci complet.

— N-nu știu.

— Și-ți dau un sutar dacă mă lași – știi tu. Să ți-o ating.

— Să mi-o atingi?

— Da. Glasul lui scăzuse în intensitate. Știi la ce mă refer.

Ea își mușcase buza de jos. Clătinase din cap. Îi venea greu să răsufle. Dar începuse să înțeleagă… și o speria.

— Ai văzut vreodată scula unui bărbat?

— Nu.

— Ți-aș putea-o arăta pe a mea, se oferise el.

— Ar trebui să plătesc?

Râsetul lui sunase vulgar.

— Nooo! Mi-ar plăcea să te ating cu ea.

Era un băiat voinic, cu un an mai mare decât colegii lui de clasă; avea aproape cincisprezece ani, îndeajuns de mare ca să obțină permisul auto. Lui Kylie i se puse un nod în gât. Era curioasă și-l plăcea pe Lucas, care era popular. Sportiv. Bogat.

— Am putea… știi tu… să facem dragoste, sugerase el mieros.

— Nu!

— Am crezut că faci orice pentru bani.

Lucas îi atinsese linia maxilarului cu palma, pe care o coborâse după aceea pe gât.

Fata îl lovise peste mână.

— Asta nu.

— N-o să-ți fac niciun rău, șoptise el.

Ea se gândise la bani și la Ian și Brent, care ascultau probabil de cealaltă parte a ușii, cu urechile și ochii lipiți de gaura cheii. Se simțise cuprinsă de un val de greață.

În ochii lui Lucas exista ceva care o speria. Ceva care o ispitea. Ceva care o făcea să răsufle mai întretăiat și să-i bubuie sângele în timpane.

Avertismentele mamei îi răsunaseră în minte. „Să nu lași niciun băiat să-ți dea chiloții jos, Kylie”, îi spusese Dolly. „Nu vor decât să-și satisfacă plăcerea, dar tu te poți alege cu o boală urâtă sau poți da de un bucluc și mai mare. Eu sunt prea tânără ca să fiu bunică!”

Când Lucas își dusese mâna la nasturele blugilor săi, ea îl prinsese de braț. Îl oprise.

— Nu… nu cred că ar fi o idee bună, rostise cu un glas pe care abia și-l putea recunoaște.

Dorea ca el s-o atingă. Era una dintre fetele acelea, cele cărora le *plăcea.*

— Haide, Kylie, nu fi așa. Te doresc mult, scumpete. Lucas o atingea și o săruta, iar mintea ei se rotea ca nebună. Și nu va ști nimeni!

Nimeni… doar întregul univers! Ian, Brent și gurile lor mari vor răspândi totul în toată școala. Ca să nu mai zic de Lucas însuși. El se va lăuda tuturor și oricui l-ar asculta că făcuse sex în debaraua îngrijitorului!

Lucas o săruta. Apăsat. Degetele lui îi desfăcuseră jeanșii.

— Doar simte-te bine, iubito.

Strecurase un deget între țesătură și pielea ei, atinsese și pipăise, străduindu-se să coboare mai mult.

— Nu.

Ea îl împinsese și aproape căzuse peste stiva de coșuri de gunoi. Inima îi bubuia, respirația îi era gâfâită și simțea o dorință interzisă în partea ei cea mai secretă.

— Nu!

— Dar…

— Nici vorbă.

Kylie clătinase din cap și întinsese mâna după bani, însă el îi înhățase, împreună cu prezervativul lui idiot.

— Deci nu ești decât una care face-n ciudă, mârâise băiatul.

— N-am zis că voi face așa ceva!

— Parașuto! Știi numai să ațâți.

— Ieși afară! țipase ea.

Cuvintele oribile îi răsunau în minte. De ce naiba fusese acord să intre în debaraua asta?

— Nu-ți fie frică, o să ies.

Își aranjase prohabul și smucise de clanță, deschizând ușa. Ian și Brent aproape că se răsturnaseră înăuntru. Kylie se întorsese, pentru ca ei să nu-i poată vedea sânii și, ridicându-și tricoul de pe jos, îl trăsese iute peste cap. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— I-ai pus-o? îl întrebase Brent pe Lucas.

— Și-ncă cum.

În următoarele trei săptămâni, până la sfârșitul anului școlar, viața lui Kylie fusese infernul pe pământ. Lucas o tachinase. Brent chicotise de

fiecare dată când o vedea, iar Ian îi evitase privirea. Restul clasei auzise cum se dezbrăcase în debara și povestea fusese exagerată în o mie de moduri oribile. Cumva Kylie reușise să meargă cu fruntea sus și să supraviețuiască, dar incidentul îi rămăsese întipărit cu fierul roșu în memorie. Până la accident. Atunci, cu mulți ani în urmă, ea – și jurase în gând că va face orice, *orice*, ca să scape de lanțurile sărăciei.

Și scăpase. Ba chiar ajunsese să fie de acord să renunțe la copilul ei pentru dolarul atotputernic.

— Dumnezeule, șopti ea.

Lacrimile i se scurgeau pe față în timp ce stătea în apartamentul acesta micuț căruia îi spusese „casă” timp de peste cinci ani. Se uită în ochii îngrijorați ai lui Nick.

— Eu sunt… Kylie Paris, murmură ea.

Nick n-o iubise niciodată pe Kylie. Ei nu avuseseră niciodată întâlniri romantice sau rendez-vous-uri. I se puse un nod în gât și privi în ochii lui albaștri.

— Și Marla? întrebă el.

Felul cum îi rostise numele o făcu pe Kylie să-și dorească să moară pe loc, în clipa aceea. Nick iubea altă femeie. Nu pe ea.

— În ce fel este ea implicată în toate astea?

Nick arătă livingul mic și intim, care părea locuit, cu reviste și cuvinte încrucișate aruncate pe mese.

Femeia se lăsă să cadă pe pernele canapelei cumpărate de ea din talcioc.

— E sora mea vitregă. Am… am aflat de existența ei când am început liceul… mama s-a scăpat că tatăl meu era Conrad Amhurst, că mai aveam un frate vitreg, care era retardat, și o soră mai mare, care era… răsfățata lui Conrad.

Gâtul i se sugrumă la gândul acela și-și aminti ziua cu pahare înalte cu iced tea brobonite de pe măsuța din apartamentul lor.

— Ai știut-o de la bun început? întrebase Kylie acuzator, fulgerându-și din priviri mama, care stătea la o măsuță furniruită și răsfoia nepăsător *Enquirerin* timp ce fuma o țigară.

— Am jurat că voi păstra secretul, recunoscuse Dolly.

— Despre mine? Despre tatăl meu? Kylie fusese scandalizată. De ce?

— Tu erai un episod stingheritor. Dolly, cu cârlionții blonzi și lungi strânși spre spate sub o bentiță, continuase: El este bogat. Are o poziție

importantă în societate. Și eu eram un episod stingheritor.

— Dar… dar… Kylie se rezemase de frigiderul lor care șuiera neregulat. Bogat?

— Dacă te gândești să pui mâna pe banii lui, ia-ți gândul, zisese Dolly cu acrimonie și o voce acuzatoare. M-a plătit să tac cu mult timp în urmă.

— Asta nu-i legal.

— Poate că n-o fi, dar am semnat un document…

Mama își fluturase degetele lungi prin aer, risipind fumul care se învolbura spre tuburile fluorescente ce pâlpâiau deasupra, în odaia spartană și ordonată.

— Nu cred că vreau să mă-nfrunt cu el și cu avocații lui, continuase ea. N-am nici timp, nici bani pentru așa ceva. N-aș… n-aș avea sorți de izbândă.

Întorsese o pagină și încercase să se afunde într-un articol despre prințesa Diana.

— Atunci ești o fricoasă, declarase Kylie și-și luase paharul.

Cuburile de gheață zornăiseră și ea băuse ceaiul din trei înghițituri lungi.

— Știu c-o să pierd.

Pentru prima dată, Kylie observase liniile de încordare din jurul ochilor mamei, gârbovirea obosită a umerilor ei înguști.

— Eu nu voi renunța, declarase Kylie arogant, acuzând-o de lașitate pe femeia ce-i dăduse viață. Niciodată!

— Atunci ești o proastă. Sau ești ca taică-tău.

— Cine e?

— Conrad Amhurst. E însurat și are doi copii cu nevastă-sa.

— Și nu mai vrea să se deranjeze cu mine, adăugase Kylie.

Se simțise rănită până în adâncul sufletului. Desigur, știuse că avea un tată, dar nu-și dăduse seama că el locuia așa aproape și totuși n-o văzuse niciodată, întâmplător sau deliberat.

— Ce fel de bastard e? întrebase, apoi făcuse o grimasă fiindcă folosise același termen peiorativ pe care-l auzise despre ea.

— Puternic. Dur. Neiertător. Nemilos.

— Pare un dobitoc.

— Așa este, totuși mi-a dat niște bani și apoi toate lucrușoarele alea.

— Rahat! Vrei să zici… vrei să zici că rochiile alea de ai zis că le ai de la biserică… erau de la…

— Fiica lui. Marla.

— Fiica lui *adevărată.*

— Și tu ești fiica lui adevărată, spusese apăsat Dolly, care amintea ceva din vechea ei forță.

— Nu, mamă, nu sunt. Eu sunt doar bastarda. După cum ai spus chiar tu, un episod stingheritor.

Ascultase însă cu atenție tot ce-i povestise mama ei, cum fusese chelneriță la un club exclusivist și fusese fermecată de un bărbat elegant, bogat și însurat, care în cele din urmă o lăsase gravidă. Dolly aflase de la el despre copiii lui și despre soția care, afirmase bărbatul, îi sugea toți banii și n-ar fi divorțat nici în ruptul capului. Dolly mai aflase, de asemenea, că ea nu însemna absolut nimic pentru Conrad.

— Mi-a dat o sută de mii de dolari, recunoscuse în cele din urmă.

— Și i-ai tocat.

— La naiba, Kylie, am trăit din ei! Furioasă, Dolly își strivise țigara în scrumiera care dădea pe dinafară. Într-o bună zi vei înțelege.

— Niciodată! Eu n-o să mă-ntorc niciodată cu labele-n sus și să mă prefac moartă, cum ai făcut tu!

Kylie dăduse buzna în dormitor, deschisese ușa dulapului și-și aruncase toate hainele pe pat, haine cu etichete de firmă care, deși vechi de câțiva ani, erau mult mai șic decât hainele oricărei fete din școala ei. Fuste, pulovere și bluze pe care Kylie le purtase ușor stânjenită, întrucât erau atât de diferite de blugii și tricourile pe care mama ei le cumpăra din magazinele cu reduceri.

— Vreau să știi că tu însemni totul pentru mine, rostise mama ei cuprinzând-o cu brațele, însă mânia îi ardea tot trupul, deoarece o rănea adânc faptul că nu era dorită. Eu am fost mereu mândră de tine și el ar trebui să fie mândru. Ciudat este că semeni atât de mult cu ea, cu Marla. Probabil că genele Amhurst sunt foarte puternice.

Kylie refuzase să plângă, dar hotărâse să se răzbune. Pe tatăl ei și pe răsfățata de soră vitregă privilegiată. Mai întâi însă trebuia să-i cunoască și pentru asta pusese la cale un plan.

Primul dintre o serie de planuri.

Nu durase mult. Avea doar cincisprezece ani când a putut s-o șteargă în oraș. Cu ajutorul cărții de telefon, Kylie găsise sediul companiei Amhurst Limited și izbutise să ajungă până la biroul tatălui ei, unde o secretară

inflexibilă îi spusese direct că domnul Amhurst avea ședințe toată ziua și că era o persoană prea ocupată ca s-o primească.

— Atunci voi aștepta, anunțase Kylie și se trântise într-un fotoliu cu spătar din recepție, unde se prefăcuse interesată de *Wall Street Journal.*

Bărbați în costume de afaceri stăteau pe canapelele din piele și se jucau nervos cu încuietorile servietelor lor, apoi erau chemați unul câte unul prin ușile din lemn de cireș pe care era gravat cu litere aurite: Conrad Amhurst, președinte. Kylie așteptase până când aproape îi explodase vezica urinară.

La ora 17:05, fusese dată afară de un agent de pază care nu umbla cu jumătăți de măsură și care-i spusese sec să plece acasă.

Nu-l ascultase. Se așezase pe o bancă aflată vizavi de parcarea privată a companiei. Ronțăind dropsuri și sorbind Coca-Cola, privise cum automobilele scumpe plecaseră pe rând, dispărând în oraș. În cele din urmă, când se lăsa întunericul, o limuzină neagră cu geamuri fumurii ieșise cu motorul torcând din parcare și accelerase. Kylie știuse că tatăl ei era înăuntru, văzuse profilul unui bărbat și-l închipuise privind-o în ochi și apoi întorcându-i spatele.

Ca și cum ar fi urât imaginea ei.

Mersese apoi la clubul lui, unde o recepționeră snoabă o anunțase că accesul era permis doar membrilor. Kylie lăsase mesaje la care nu i se răspunsese niciodată, telefonase la biroul lui și acasă, însă în zadar. Era ca și cum ea nu exista pentru Conrad Amhurst.

Kylie nu renunțase.

Într-o duminică avusese confruntarea pe care o aștepta.

Știa biserica pe care o frecventa bărbatul, îl văzuse din depărtare, cu familia sa, intrând în clădirea ca o catedrală într-o duminică cețoasă de primăvară. Kylie purtase una dintre rochiile la care renunțase Marla, din catifea verde-închis în care-i era groaznic de cald, dar era cea mai frumoasă dintre toate. Participase la slujbă, stând într-o strană la numai câteva rânduri în spatele tatălui ei. Marla o zărise atunci și ochii lor, care semănau atât de bine, se examinaseră câteva secunde. Marla era mai mare, însă părul ei avea aceeași nuanță maroniu-roșcată ca al lui Kylie, nasul îi era la fel de drept, bărbia ceva mai ascuțită, ochii de aceeași nuanță verzuie. Fusese straniu, ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă nu tocmai perfectă, ci care deforma puțin reflexia. Victoria Amhurst se răsucise, ca și cum ar fi simțit intruziunea în viața ei perfectă, o zărise pe Kylie, îi șoptise ceva soțului ei, după care se

întoarse cu fața la altar, cu spinarea perfect dreaptă, și nu mai aruncase nicio privire în spate, iar organistul începuse să cânte și congregația intonase primul imn. Ea își înghiontise fiica, iar Marla, înțelegând aluzia, nu se mai uitase peste umăr. Dar știuse că Kylie era acolo și că o privea, Kylie *simțise* fascinația celeilalte fete, curiozitatea ei.

După slujbă, pe treptele bisericii, Kylie se îndreptase plină de îndrăzneală spre familia care stătea de vorbă cu preotul. Ochii lui Conrad o zăriseră imediat. Se înroșise la față, se scuzase grăbit pastorului și, cu un zâmbet atât de fix încât părea o grimasă, o prinsese dureros de strâns de cot. O îndepărtase de familia lui, coborâse treptele și intrase într-un sanctuar privat unde flori de cireș presărau pământul și copacii începuseră să înmugurească, iar acolo se întorsese către ea. O adiere de vânt trăgea de tivul rochiei de căpătat a lui Kylie și răvășea șuvițele sure din părul negru al bărbatului, iar primii stropi de ploaie începuseră să cadă din cerul plumburiu.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, îi șoptise el pe un ton furios care o anunța să nu încerce să-l contrazică. Era stacojiu la față, dar buzele îi erau complet albe. Și să nu mai pui niciodată piciorul în biserica asta!

— Este o țară liberă, replicase ea prompt.

Degetele dure se afundaseră și mai mult în brațul lui Kylie.

— Dar unii oameni sunt mai liberi decât alții. Asta-i o lecție pe care ar fi bine s-o-nveți.

— Am vrut doar…

— N-o să capeți nimic. Am plătit pentru tine și am plătit din plin. Acum pleacă sau o să-ți fac viața un iad pe pământ.

— Ai făcut-o deja, murmurase ea.

— Aici greșești. Dacă crezi că lucrurile merg prost acum, mai așteaptă doar puțin. E bine să știi că, dacă te pui cu mine, o s-o regreți pentru tot restul vieții tale. Acum…

Băgă mâna în buzunar și-și scoase portofelul, din care extrase cinci bancnote de câte o sută de dolari.

— Ia banii ăștia și cumpără-ți ceva frumos și niciodată – m-ai auzit?— *niciodată* să nu mă mai abordezi pe mine sau pe familia mea. Nu mă voi lăsa nici intimidat, nici șantajat, nici compromis.

Îi îndesase în mână bancnotele foșnitoare, se răsucise pe călcâie și se îndepărtase prin curtea bisericii, fără să știe că flori roz se scuturau pe

umerii costumului gri impecabil sau că Kylie nu avea să renunțe niciodată.

Simțindu-se ca strânsă de gât de refuzul lui, Kylie privise banii din mână. Se gândise să se ducă după el și să-i arunce bancnotele la picioare. Dar se oprise. Asta n-ar fi rezolvat nimic.

Nu putea să se comporte atât de ostentativ.

Decisese că pentru a căpăta ceea ce dorea, trebuia să fie șireată.

Și fusese.

Amintire după amintire i se revărsau acum în minte, episoade dureroase din viața ei se focalizau clar, precis și oribil. Ca adolescentă se simțise înșelată. Și furioasă. Ura față de Marla Cahill, răsfățata tatălui ei, îi arsese ca o flacără în piept. După confruntarea de la biserică, Kylie o urmărise pe Marla de la distanță și simțise că fata care semăna atât de bine cu ea era la fel de curioasă în privința surorii vitrege. Marla călătorea prin toată lumea, învăța să navigheze în Golful San Francisco, participa la serate, își făcea cumpărăturile în New York și Paris, își petrecea vacanțele de Crăciun în Acapulco, Bahamas sau Aspen. Conducea propriul ei BMW și urma un colegiu privat de prestigiu, căruia tatăl ei îi donase o bibliotecă.

Kylie fusese ostracizată și privită cu răceală. Dar o dată izbutise să-și ia revanșa – reușise, deoarece semăna atât de bine cu sora ei vitregă, să se îmbrace în una dintre ținutele Marlei și să cumpere dintr-un butic o rochie scandalos de scumpă, pe care o trecuse în contul lui Conrad Amhurst. Când răspunsese nepăsătoare „Trece-o-n contul tatei", vânzătoarea surescitată la gândul comisionului ce avea să-i revină de pe urma vânzării rochiei de seară neagră, lungă și strâmtă, încuviințase repede din cap, spunându-i că-i venea ca turnată și i-o ambalase imediat.

Cumva Marla aflase, dar cel puțin după știința lui Kylie, nu-și trădase niciodată sora vitregă și pomenise de episodul acela doar când deveniseră adulte și când o abordase cu planul ei.

Acum, stând pe marginea canapelei uzate și privindu-l pe Nick care-l ținea în brațe pe fiul ei, Kylie simți că-i fuge lumea de sub picioare. Da, fusese o fată bătăioasă, o femeie încăpățânată, o persoană care se luptase cu ghearele și cu dinții pentru tot ce câștigase vreodată. Dar pentru toate astea plătise.

Se lăsă să cadă pe spate pe perne și privi tavanul.

— Nu cred că am fost o persoană foarte bună, îi mărturisi lui Nick. De fapt, știu că n-am fost așa.

Răsuflă adânc, gândindu-se la anii în care fusese invidioasă pe sora ei vitregă, la nopțile în care stătuse trează și se întrebase *De ce eu? De ce nu mă iubește tatăl meu?* Sau la nopțile în care în sânge îi clocotise o emoție mai intensă și mai hâdă: ura fierbinte față de o soră vitregă privilegiată care crescuse știind ce înseamnă dragostea de tată. Kylie se hrănise cu ura aceea, devenind rivala unei surori care se comporta de parcă n-ar fi știut de existența ei.

— Adevărul este că am urât-o pe Marla și am dorit să mă răzbun pe ea, recunoscu Kylie și-și aminti că-și văzuse sora chiar aici, chiar în apartamentul acesta.

— Și atunci ce s-a-ntâmplat? o întrebă Nick. Cum de ai ajuns să trăiești ca soția lui Alex și să te dai drept Marla?

— Cred că a fost pur și simplu soarta. S-a întâmplat doar fiindcă n-am murit în accident.

Mintea lui Kylie se întoarse în trecut.

— Marla nu putea avea copii, urmă ea, și apoi a aflat că tatăl nostru își modificase testamentul și că nu-i mai lăsa nimic, exceptând cazul în care îi dădea un moștenitor… un băiat. Cissy nu era îndeajuns.

— În ziua de azi nu mai auzi așa ceva.

— Conrad Amhurst trăia după propriile lui reguli și-i plăcea să manipuleze oamenii. Tu însuți ai spus că probabil nu avea habar că Marla suferise o histerectomie. În tot cazul, ea m-a abordat și mi-a propus să nasc un copil… care să fie fiul ei. Trebuia doar să rămân însărcinată, să nasc și să-i dau pruncul, pentru a pretinde că era al ei.

Pe măsură ce rostea cuvintele acelea oribile, își simți măruntaiele răscolite, de parcă ar fi fost pe punctul să vomite.

— Știu, știu, continuă ea, este ceva groaznic. Eram… foarte egocentrică.

Se ridică, merse la Nick și i-l luă pe James din brațe. Privind chipul minunat al băiețelului ei, părul lui ca un puf și degețelele micuțe, nu-i venea să creadă că fusese atât de rece, de necruțătoare și de calculată.

— Asta era tot ce trebuia să faci? întrebă Nick sec.

— Da. Și să-mi țin gura. Ținându-l pe James în brațe, nu-i venea nici ei să creadă, dar își reamintea cu exactitate ziua în care Marla îi sugerase planul. Marla pusese totul la punct, știa că noi două avem aceeași grupă de sânge, ba chiar discutase cu un doctor să falsifice fișele medicale.

— Cu Robertson.

— Da, un prieten de familie care dorea bani dirijați spre clinica lui și spre spitalul Bayview, în care investise mult.

Kylie simți iarăși un ghem în stomac când se așeză în fotoliul ei favorit, cel care-l ocupase Marla în seara aceea fatidică. Își amintea întâlnirea la fel de precis de parcă ar fi avut loc ieri.

— Am o propunere pentru tine, îi spusese sora ei când Kylie, surprinsă s-o vadă în fața ușii, îi făcuse loc să intre.

Purtând haină de ploaie, umbrelă, ochelari de soare și o pălărie cu boruri largi, Marla pășise înăuntru. Dacă n-o încântase locuința lui Kylie, nu suflase o vorbă despre asta.

— O propunere?

— Da.

Marla lăsase umbrela lângă ușă și-și scosese pălăria. Părul, coafat la fel la fel ca al lui Kylie, i se înfoiase în jurul feței. Marla își privise sora vitregă și o cântărise din ochi.

— Ai fost luată mereu în șuturi de tata și cred că știu o modalitate prin care să te răzbuni.

Ochii ei verzi se mijiseră gânditori și sprâncenele frumos arcuite se apropiaseră într-o încruntătură.

— De ce ți-ar păsa ție de asta?

Kylie nu crezuse nicio clipă că Marla ar fi fost preocupată de binele ei. Nici pe departe.

— De fapt nu-mi pasă. Nu prea mult. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Asta era însă ceva interesant. Puternica și răsfățata fiică a lui Conrad Amhurst *avea nevoie* de ea. Pentru prima oară în viața jalnică a lui Kylie. Fusese prudentă, dar în același timp nu îndeajuns de puternică pentru a-i spune jigodiei bogate să se care naibii și s-o lase-n pace.

— Mi-a prezentat după aceea planul ei bizar, îi povesti Kylie lui Nick înfiorându-se când își aminti cât de ușor fusese convinsă să-l urmeze. Voia să rămân însărcinată – prin inseminare artificială – și după ce eram sigură că voi naște un băiat, să mă ascund până când îl putea prelua de la mine.

Dumnezeule, cât de groaznic suna acum, cât de oribil!

— Marla plănuia să poarte pernuțe siliconice timp de șase-șapte luni, așa cum poartă actrițele în filme, al căror volum să-l crească treptat odată cu sarcina, până când eu nășteam și urma să facem schimbul.

— Și dacă pruncul ar fi fost fată? întrebă Nick, evident sceptic.

— Asta… asta nu era o opțiune. Voia să avortez imediat ce ecografia arăta o fetiță, dar am refuzat. I-am spus că voi păstra copilul, indiferent de sex. Kylie își întoarse privirea chinuită spre bărbat. Trebui să-nțelegi că eu nu doream un copil, nici chiar… nici chiar pe acesta. Își coborî glasul. Și eram atât de nerăbdătoare să mă răzbun pe Marla pentru toți anii în care ea fusese prințesa, încât am refuzat să accept inseminarea artificială și, desigur, am mărit miza.

Buzele i se răsfrânseră când își aminti cum ceruse mai mulți bani de la sora ei.

— Da. Chipul lui Nick avea duritatea granitului. Așa că te-ai culcat cu soțul ei și ți-ai negociat copilul.

— Cam așa ceva, recunoscu femeia.

Glasul i se frânse. Lacrimi îi inundară ochii și gâtul. Vinovăția și autoincriminările îi sfâșiau inima. Cum a putut să fie atât de dură? Atât de rece? Atât de lipsită de suflet? Atinse ușor cu buzele creștetul lui James.

— Simțeam că în felul ăla mă răzbunam cu adevărat pe Marla.

— Pentru că te culcaseși cu soțul ei.

— Și pentru că făceam ceva ce ea nu putea să facă. Cred chiar că… of… cred chiar că Alex abia așteptase să facem sex. În el exista ceva, o furie când… în fine, când m-a sărutat. Era ca și cum… ca și cum el însuși dorea să se răzbune pe Marla. Amândoi aveam o vendeta împotriva ei, sau cel puțin așa părea.

Se cutremură când se gândi la nopțile pe care le petrecuse în patul lui Alex Cahill, la satisfacția pe care o simțise făcând sex cu soțul răsfățatei ei surori vitrege, la mândria pe care o simțise pentru că-i putea dărui lui și tatălui ei ceva de care Marla nu era capabilă. În cele din urmă ea își întrecuse sora vitregă.

— Și ai rămas însărcinată, rosti Nick, fără nicio inflexiune în glas.

— Da. După două luni. Kylie clipi repede. Am avut noroc. Imediat ce a fost posibil am verificat sexul fătului și, *voilà*, Conrad Amhurst a fost asigurat cu un nepot!

— Ce porcărie, murmură Nick printre dinții încleștați. Se duse la fereastră și privi afară, prin jaluzele. Deci ai fost de acord cu tot planul.

— Așa intenționasem. Apoi însă… am simțit fătul lovind cu picioarele… și cu cât sarcina înainta, cu atât am știut mai clar că nu puteam duce planul până la capăt. Nu puteam să renunț la copilul meu. Nu-l puteam

abandona așa cum mă abandonase tatăl meu și… Kylie se încruntă gândindu-se la ironia sorții. Pentru prima dată în viața mea, imediat ce s-a născut James mi-am dat seama că exista ceva mai valoros decât banii.

— Haide, Kylie, sau Marla, sau cine naiba ești! Nu-mi juca mie rolul ăsta siropos de păcătoasă readusă pe calea cea bună, da? Nu mă convinge. Cât ar fi trebuit să-ncasezi după ce murea bătrânul?

Chipul femeii se boți într-o grimasă.

Nick se întoarse, plecă de la fereastră și se opri lângă ea, cu chipul întunecat și plin de dispreț.

— Spune, scumpo. Cât valorează copilașul lui Conrad Amhurst?

Kylie închise ochii, îl strânse pe James la piept și răspunse:

— Un milion. Am fost de acord s-o fac pentru un milion de dolari.

— Iisuse Hristoase!

— Dar apoi…

— Să nu-mi spui că n-ai mai fi luat niciun ban pentru el, pufni Nick și Kylie simți că intră în pământ.

Radiatorul din apartament porni, activat de senzorul de temperatură și începu să sufle aer cald, iar femeii i se păru că aude sunetul unei uși deschizându-se pe coridorul comun apartamentelor.

— Nu, recunoscu după aceea clătinând din cap. N-o să te mint. Am mărit prețul.

— Să-mi bag picioarele!

— La trei milioane.

— Ești incredibilă, mârâi el și Kylie știu că distrugea tot ce împărtășiseră ei doi, fiecare vis minuscul de fericire pe care-l avusese vreodată alături de acest bărbat.

— Ce s-a-ntâmplat? Au acceptat să te plătească?

— Da, în cele din urmă.

La acea vreme, stând în Jaguarul lui Alex, Marla râsese de ea. Alex fusese șocat. Își aprinsese o țigară și o luase pe lângă Golden Gate Park, în care Kylie văzuse o mămică împingând un cărucior; bebelușul avea o suzetă și încerca să ajungă cu mâna la un câine cu urechi blegi care se smucea din lesă. Mămica arăta cu nervii întinși la maximum, străduindu-se să controleze atât copilul, cât și cățelul, dar în clipa aceea Kylie înțelesese că-i mințea pe Marla și pe Alex. Nicio sumă de bani n-ar fi înlocuit dragostea pe care o simțea față de pruncul care creștea înăuntrul ei, dorința

de a iubi și de a fi iubită la rândul-i.

— Ești mai rea decât ea, o acuză Nick. Mai rea decât Marla.

Kylie se simți de parcă ar fi fost pălmuită.

— Probabil, admise ea, dar când am intrat în chinurile nașterii, am știut. Înainte de a naște, mă convinsesem că pentru el ar fi fost mai bine să crească cu doi părinți, într-un mediu de care puțini se pot bucura, că Marla și Alex nu erau părinți răi, la urma urmelor mulți copii au părinți mult mai răi… Da, așa-i, pufni apoi gândindu-se la propria sa naivitate, Alex îmi atrăsese atenția că băiețelului, crescut ca un Cahill nu i-ar fi lipsit nimic, dar dacă l-aș fi păstrat eu pe James, ar fi fost crescut de un singur părinte, de o mamă care ar fi muncit întruna și s-ar fi chinuit să-i asigure existența. Eu oricum n-aveam să-l văd, iar copilul ar fi suferit.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— I-am zis să se ducă naibii, răspunse Kylie, amintindu-și oroarea de pe fața lui Alex când doctorul Robertson intrase în rezerva unde durerile facerii deveniseră atât de intense, încât nici nu mai putea gândi.

— Chiar așa?

— Deși nu m-a ajutat cu nimic. La momentul ăla era deja prea târziu. Eram de acum gata să nasc. Alex mi-a spus că dacă voi îndrăzni să șoptesc doar mă voi lupta cu el la tribunal, îmi va face viața un iad. N-aș fi avut nicio șansă să câștig în fața avocaților de care dispunea Cahill Limited. Aveau să-mi răscolească trecutul, să culeagă toate greșelile pe care le comisesem vreodată, să interpreteze faptele în fel și chip și să facă astfel încât viața mea să pară mult mai rea decât era în realitate, să prezinte toate astea juraților și să dovedească faptul că nu eram potrivită ca mamă. Până atunci Conrad ar fi murit oricum deja și banii ar fi dispărut. Copilul avea să fie cel care pierdea cel mai mult.

Kylie clătină din cap, după care continuă:

— Nu pot să cred că m-am lăsat convinsă de argumentele lui Alex. El chiar a subliniat că în felul ăsta, dându-mi copilul Marlei ca să-l crească, aveam într-un final să-i dăruiesc tatălui meu ceva ce bătrânul dorise dintotdeauna – un nepot. Nu cred că există o gândire mai întortocheată decât a lui. Își simți lacrimile prelingându-se pe obraji. Ba chiar m-am convins că voi avea alți copii și că pe acesta puteam să-l dau.

— Dar te-ai răzgândit.

— Da. Femeia îl privi prin vălul de lacrimi. Da, m-am răzgândit, în clipa

când l-am văzut pe James în spital, în clipa când i-am auzit primul scâncet, mi-am dat seama că nu exista absolut nicio sumă de bani care să mă țină departe de el. Aveam să mă lupt cu familia Cahill și cu toți avocații pe care mi-i ridica în cale. Aveam să mă împrumut, să mă îndatorez, aveam să fac totul pentru a-l păstra pe James.

Văzu îndoielile din ochii bărbatului și înțelese că tot ce avuseseră ei doi împreună se pierduse.

— Uite ce-i, încheie ea, nu te aștept să mă crezi.

— Nu te cred.

— Perfect! Ești liber să crezi absolut ce vrei, dar așa s-a întâmplat.

Kylie nu-și mai putu stăpâni lacrimile de rușine care-i șiroiau pe față când își privi băiețelul, copilașul ei drag, care dormea cuibărit în brațele ei fără să știe, din fericire, suferințele mamei sale.

— Îmi… îmi… pare foarte rău, îi șopti ea acum. Clipi repede din ochi și-și șterse blestematele de lacrimi cu dosul palmei. Din cauza faptelor mele, au… au murit oameni.

Capul o durea îngrozitor acum când toate bucățelele neregulate și tăioase ale vieții ei se îmbinaseră laolaltă, reamintindu-i de o perioadă pe care ar fi preferat s-o uite definitiv. Se sili să ridice bărbia și văzu furia din ochii lui Nick cu propria-i privire mânioasă.

— Eu nu sunt femeia care ai crezut că sunt. Eu nu sunt Marla.

Colțurile buzelor lui se ridicară într-un surâs cinic.

— Iar asta dă naștere întrebării: Unde naiba este ea?

— Nu știu, răspunse Kylie, apoi își masă tâmpla. Ba nu… azi-noapte l-am auzit pe Alex vorbind cu ea. Sunt foarte sigură că era Marla și el i-a spus să se ascundă în remiza pentru trăsuri.

Zâmbetul bărbatului îngheță.

— La ranch?

— Nu știu.

— Eu știu. O trase în picioare. Să mergem!

Și cum rămâne cu noi? ar fi vrut să-l întrebe, dar n-o făcu. Se terminase. Putea să vadă asta în ochii lui.

— Da. Haide să mergem.

Traversă camera și deschise ușa.

În spatele ei o aștepta un bărbat înalt cu păr șaten, ochelari de soare, barbișon și un pistol cu amortizor îndreptat spre inima ei.

Kylie înlemni.

— Cine ești…?

— Marla, spuse el.

Era vocea oribilă pe care ea o recunoscu din spital și apoi din dormitorul ei. Mori, *cățea!* Acelea fuseseră cuvintele lui.

— Ce naiba cauți în mizeria asta de cartier? întrebă bărbatul cu un surâs rece, nemilos.

— Cine ești tu? întrebă Nick, dar în clipa următoare îl recunoscu.

Chipul se modificase desigur de când erau copii, însă inima aproape că i se opri când își dădu seama că-l avea în față pe Montgomery Cahill. În secunda următoare, Nick știu că el era asasinul.

— Care-i treaba, vere? întrebă Monty. Ai văzut vreo fantomă?

Nick se repezi la el.

— Nu! strigă Kylie, strângându-l pe James la piept.

Monty apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL 20

Kylie țipă.

Pruncul începu să plângă.

Nick căzu inert.

Abdomenul îi sângera.

— Nenorocitule! Kylie se lăsă în genunchi lângă Nick și-i căută pulsul. Nick, Nick, te rog…

— E mort.

— Nu… nu pot să cred.

— Vrei să mai bag un glonț în el ca să fii sigură?

Fără să-i dea drumul lui James, sări în picioare și se repezi la Monty. Bărbatul făcu un pas în lateral și îndreptă arma spre copilaș.

Kylie încremeni.

— N-o să faci așa ceva.

— Vezi să nu!

Dumnezeule, era în stare să-i ucidă copilul. La fel cum îl omorâse pe Nick.

— Nu, te rog, nu-i face rău copilului… dar pe Nick… nu-l putem lăsa așa.

— Haide, Marla, rosti Monty și iritarea i se citi în ticul nervos al colțurilor gurii.

— Nu… eu nu sunt cine crezi tu că aș fi.

— E-n regulă, dulceață, fiindcă nici eu nu sunt. Acum ori vii cu mine, ori trag în copil.

Glasul îi era sec. Inexpresiv. N-ar fi șovăit să apese pe trăgaci. Era sigură de asta.

Kylie nu avea de ales. Se uită peste umăr și-l văzu pe Nick zăcând în hol, cu fața albă și suptă, cu sângele scurgându-se pe mocheta jerpelită.

— Ar trebui totuși să chemăm o ambulanță, să facem ceva, nu-l pot lăsa pur și simplu aici… Nick… Oh, Doamne, Nick… Te iubesc!

— Termină, Marla, tu nu știi înțelesul acestor cuvinte.

Montgomery o prinse de braț și o smuci, aproape târând-o către liftul de serviciu.

— Nick! strigă ea și groaza îi strânse inima ca într-un clește.

Îl pierduse tocmai când îl găsise, când descoperise cine era ea cu adevărat. Iar acum el era mort. Ucis. Împușcat. Din cauza ei.

— De ce l-ai omorât? strigă și simți cum moare pe dinăuntru.

— Pentru că era dispensabil.

— „Dispensabil”? șopti Kylie strângându-și fiul la piept, înnebunită de spaimă. Nimeni nu este…

— Gura, târâtură! mârâi el cu același glas spectral pe care îl folosise când se aplecase peste patul ei din reședință. Iubitul a mierlit-o, iar acum noi doi o să ne facem de cap. Ca pe timpuri. Și-o să-ți placă mult, păpușă.

Atinse obrazul ei cu vârful țevii pistolului și Kylie ridică mâna s-o prindă, dar Monty îl îndreptă spre căpșorul lui James.

— Nu-nu! Cred că nu vrei să-i vezi creierii împroșcați prin tot liftul, nu?

Lui Kylie îi veni să vomite. Tremura din tot corpul și nu-și mai simțea picioarele. Spaima îi prinsese inima în gheare înghețate.

— Ai înnebunit, rosti ea când bărbatul apăsă pe butonul pentru subsol și-i smulse copilul din brațe.

Încercă să-l ia înapoi pe James, însă Monty o îmbrânci, trimițând-o în peretele cabinei. Băiețelul începu să plângă.

— Marla, fie vii cu mine cuminte, fie îl iau pe copilul ăsta și ori îl omor sub ochii tăi, ori, și mai bine, plec cu el și n-o să știi niciodată ce soartă a avut, ai înțeles? N-o să știi dacă-i viu sau mort sau dacă nu cumva îl torturez. O să-ți petreci tot restul zilelor într-un iad personal.

— O să te-omor eu mai întâi! țipă Kylie și se uită la butonul de alarmă de pe panoul de comandă al liftului, însă știa că nu-l va folosi niciodată, că nu va risca să pericliteze viața copilului.

Rânjetul lui Monty degaja răutate pură.

— Numai încearcă, jigodie! șuieră el.

Kylie lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ce… ce vrei?

— Vreau exact ce vrei și tu, Marla. Totul. Vreau absolut totul. Privirea bărbatului o cercetă din cap până în picioare. Vreau ceea ce merit.

Pe Kylie o năpădi dezgustul.

— Tu ai încercat să m-omori. Tu ai sărit în fața mașinii lui Pam pe autostrada 17 și ai intrat apoi în camera mea din spital și în dormitorul de acasă. Mi-ai otrăvit sucul.

— Aia n-a fost deloc ușor. A trebuit să mă furișez în camera ta, dar o mai făcusem și înainte. Vezi, iubito, ești mai isteață decât pari.

Femeia își aminti silueta pe care o zărise la fereastra camerei ei.

— Dar ai dat greș, îi replică, refuzând să se lase intimidată.

— Nu pentru mult timp. Se întoarse către James. Taci, puștiule. Taci, fir-ai să fii!

— E doar un prunc, ce-nțelege el?

— Nu-i chiar orice prunc. E nepotul lui Conrad Amhurst. Rahat!

Ultimul cuvânt fusese aproape scuipat tocmai în clipa în care liftul se opri cu o zguduitură.

Kylie simți că i se învârte capul, străduindu-se să găsească o cale de evadare, în timp ce Montgomery o împinse afară pe ușă și apoi în parcarea subterană ce mirosea a ulei și gaze de eșapament.

— Pe-aici, zise el și o înghionti pe un palier de trepte din beton, ieșind pe stradă, unde vântul vuia în jurul clădirilor și cerul era negru ca noaptea.

Femeia se gândi la Marla și Alex, la Eugenia și Phil Robertson, la Cherise și Donald Favier. Câți erau amestecați în complotul ăsta ucigaș? câți muriseră, toți pentru banii lui Conrad Amhurst? Pam Delacroix. Charles Biggs. Iar acum Nick. Scumpul de Nick.

Din cauza ei.

Din cauza lăcomiei.

Din cauza faptului că dorise întotdeauna să fie altă femeie.

Mergând prin dimineața vântoasă, privi cu un ochi arma pe care Montgomery o ascunsese în canadiană, în vreme ce-i ținea copilul cu cealaltă mână. Oare ar fi putut să riște, să țipe după ajutor și să-și smulgă pruncul, fără să țină seama de consecințe? Nu… n-ar fi avut destul timp.

— Promite-mi că nu-i vei face niciun rău copilului, îl imploră ea. Poți să-l duci înapoi la apartament și să-l lași acolo sau să iei un taxi și să-i plătești șoferului să-l ia și…

— Gura! explodă Monty și ochii lui aruncau flăcări. Copilul rămâne cu mine.

— Dar…

— Intră, mârâi el când ajunseră la un Jeep bleumarin.

Vehiculul despre care Nick crezuse că-i urmărea, cel de la biserica unde predica Donald Favier. Kylie nu avea de ales. Cu o senzație de disperare, sui în interiorul murdar. Mirosul stătut de fum de țigară se suprapunea celui

de vaselină. Ambalaje vechi de *taco* și sticle de bere goale erau aruncate pe podeaua din fața banchetei din spate.

— Pune-ți centura, îi ordonă bărbatul așezându-se la volan și ținându-l în poală pe James care se foia și plângea.

Kylie se întinse către copil, dar Monty o lovi scurt și dureros peste încheietură cu patul pistolului.

— Fără șmecherii, o avertiză el. Să nu-ncerci nimic. Răsuci cheia în contact, ținând ferm pruncul care nu stătea locului. Dacă o să calc frâna, copilul va fi omorât de airbag sau va zbura prin parbriz. Așa cum a pățit Pam.

Teroarea străpunse ca un țăruș inima femeii. Nu cuteză să facă nici cea mai mică mișcare, ascultând fără să crâcnească, iar motorul porni și James începu să țipe cu adevărat. Monty se desprinse de lângă trotuar și apăsă pe accelerație. Jeepul mugi și porni în sus pe deal. James plângea în hohote, iar Kylie era complet neajutorată. Se gândi la Nick. Probabil că murise deja și în curând, foarte curând, copilul ei avea să moară și el. Doar dacă ea nu se supunea. Sau… Oh, Doamne, oare ar fi putut s-o facă – să se culce cu ucigașul acesta abject? Putea să pretindă că este o femeie care nu era de fapt, tot așa cum, cu o noapte în urmă, se prefăcuse confuză față de Alex? Aproape că vomită. Greața îi năvăli pe gât, totuși în adâncul inimii știa că va face orice pentru a-și salva fiul.

Chiar dacă asta va însemna să-l seducă pe bastardul care ținea soarta lui James în mâinile lui mânjite și crude.

* * *

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici? răcni Paterno. Sună la 911! Cheamă o ambulanță!

Detectivul era în genunchi, încercând să-i găsească pulsul și presimțind că Nick Cahill avea să moară pe holul din fața apartamentului lui Kylie Paris.

— Țin-te bine, spuse el, și pleoapele celuilalt fluturară.

Ușile se deschiseră în lungul coridorului. Janet Quinn vorbea deja la telefon.

— Kylie, murmură Nick ridicând cu greutate un braț și prinzând în pumn pieptul cămășii și cravata polițistului.

— Știu despre ea. Nu mai vorbi.

Paterno îi deschise jacheta și cămașa și văzu cercul întunecat al găurii

glonțului și sângele ce curgea din rană. O armă de calibru mic.

— Cine te-a-mpușcat?

Își scoase batista și, ignorând toate avertismentele despre mănuși, încercă să oprească hemoragia.

— Marla… Kylie… Montgomery, icni Nick.

— La naiba, e incoerent.

— Monty, repetă Nick și privirea îi deveni sticloasă. El a luat-o.

— Cine? Cine sunt ei? Unde-i Marla?

— Ranchul… Cahill… ranchul… dar Kylie… trebuie s-o găsești…

Apoi Nick își pierdu cunoștința.

— Ambulanța e pe drum, zise Janet, apoi se aplecă și pipăi pulsul pe mâna care căzuse de pe cămașa lui Paterno.

— Ar fi bine s-ajungă cât mai repede.

Detectivul nu mai credea că Nick va supraviețui. Ucigașul putea să mai bifeze o victimă.

— Iisuse, murmură Janet mai mult ca o rugăciune decât ca o imprecație când văzu rana și batista lui Paterno îmbibată cu sânge. N-o să scape cu viață.

* * *

— N-o să-ți meargă cu asta, spuse Kylie când Montgomery căută în torpedo și scoase o telecomandă care deschise nu numai poarta acționată electronic a domeniului Cahill, ci și ușa garajului. Casa e plină de servitori.

— Serios? Ei bine, bătrâna este la Cahill House, unde face planuri pentru party-ul anual, Lars stă cu ea s-o ducă peste tot cu mașina, adolescenta e la școală, Alex face aranjamente pentru înmormântarea tatălui tău, iar personalul care a rămas a primit o zi liberă… fiindcă a murit bătrânul.

Singură? Avea să fie *singură* cu el?

— Deci așa ai intrat în casă, zise ea uitându-se la telecomandă. Alex… el ți-a dat-o?

— Ce fată deșteaptă ești, replică Monty și-l legănă pe James. Acum intrăm.

— Și ce facem? întrebă Kylie. Ce vrei?

— Bani.

— Eu n-am bani.

— Dar ai acces la bani… prin computer. Nu trebuie decât să faci niște transferuri. O privi scurt. Ce-nseamnă câteva sute de miare pentru viața

copilului tău?
— Eu nici măcar nu mă pot conecta la blestematul de computer, zise ea. Nu… nu știu parolele.
— Ba le știi foarte bine. Te-am văzut făcând-o de sute de ori.
— Nu, nu pot. Eu nu sunt Marla.
— Da, da, te-am auzit și mai devreme.
— Și este adevărat. Noi două am schimbat locurile între noi…
— Gura, cățea!
Disperarea sfâșie sufletul femeii. Nu exista ieșire din dezastrul ăsta. Monty era sigur că ea era Marla. Nu putea face nimic să-l convingă că se înșela. Își imagina că ea îi putea transfera bani din conturile ei și ale lui Alex, dar asta era imposibil. Dumnezeule, ce putea să facă?
— Dar nu mi le reamintesc, insistă Kylie.
Ochii lui duri se îngustară în spatele ochelarilor de soare.
— Eu știu o parte din ele. Ai să vezi că-ți reamintești. Haide, acum.
Își opri Jeepul în spațiul ce fusese cândva rezervat pentru Porsche-ul Marlei Cahill, o împinse jos pe Kylie și, ținând pruncul cu un braț, păstră pistolul în buzunar însă îndreptat spre femeie. Pentru o clipă, se gândi să sară asupra lui, dar n-ar fi reușit nimic, iar el i-ar fi omorât cu certitudine fiul. Se uită în jur după o posibilă armă, însă nu văzu nimic, cu excepția câtorva capace vechi de roți agățate pe pereți, a unei menghine montate pe un banc de lucru și a unei coarbe la care nu avea nicio șansă să ajungă.
Era sortită pieirii. Când nu avea să poată accesa conturile, Montgomery avea să se înfurie și… și… oh, Doamne, nu se putea gândi la ce i s-ar fi putut întâmpla lui James. Ușa liftului se deschise și bărbatul o împinse înăuntru. James scâncea cu glas tare acum și Monty era iritat.
— Gura! mârâi el spre copilaș.
— E obosit.
— Nu mai pot eu de grija lui. Fă-l să tacă.
— Dă-mi-l, zise Kylie.
Întinse brațele, însă Montgomery o îmbrânci, izbind-o de peretele cabinei, apoi apăsă cu amortizorul pistolului pe butonul pentru etajul apartamentului.
— Nu te apropia!
Poate că vreun servitor avea să fie pe hol. Poate că Monty nu știa de fapt ce era în casă, se gândi Kylie cu disperare, agățându-se și de un pai, oricât

de firav. Poate că Fiona nu plecase și Rosa aspira sau ștergea praful. Carmen… unde era Carmen, cu siguranță ea n-ar fi plecat din casă… *Doamne, te rog, fă să fie aici cineva care să m-ajute!* Ușa ascensorului se deschise și holul era gol.

— Haide, mormăi Montgomery.

James se potolise. Coridorul era pustiu. Luminat doar de câteva lămpi. Niciun zgomot de veselă, de conversații îndepărtate sau de pași nu tulbura liniștea de moarte.

Monty o împinse în apartament, apoi încuie ușa în urma lui.

— Ia uite, rosti el privind în jur. Nu s-au schimbat prea multe, nu-i așa?

Rânjetul lui era brutal. Murdar. Plin de promisiuni oribile.

— Noi doi am petrecut o vreme aici. Ba chiar destul de mult.

Stomacul ei se revoltă la gândul acela.

— Nu-mi amintesc.

— Nu?

Asta îl opri locului. Sub mustața îngustă, buza superioară se răsfrânse într-un rictus.

— Asta nu mi se pare deloc bine, ce naiba! Poate c-ar trebui să găsesc o cale prin care să-ți reamintesc.

Dumnezeule, asta era șansa ei! Dacă își putea aduna curajul. Să caute în adâncul ei. Să și-o amintească pe vechea Kylie, cea neînfricată, femeia care nu se dădea în lături de la nimic pentru a obține ceea ce dorea.

— Și cum propui să faci asta? întrebă ea, arcuind o sprânceană.

— Am eu metodele mele.

— Vorbe și iar vorbe, Monty, zise Kylie și bărbatul șovăi; în mod evident nu avea să cadă în plasa ei.

— O să vedem noi, spuse el. Ia stai tu aici cuminte.

Îl așeză ușurel pe James pe covor.

— Ce faci?

— O să vezi.

— Te rog, te rog, nu-i face niciun rău.

— N-o să-i fac… dacă *tu* vei face ce vreau eu.

— Promite-mi că nu-l rănești, imploră Kylie, îngrozită până în măduva oaselor.

— Bine, îți promit.

Ochii bărbatului sclipeau răuvoitori. Kylie nu avea încredere în el.

Tremura pe dinăuntru, dorindu-și să fie cu băiețelul ei, care fusese așezat pe jos lângă măsuța pentru cafea.

— Acum, hai, treci înăuntru, îi făcu semn cu pistolul. Haide, Marla!

Nu comenta și fă ce-ți spune. James este în siguranță aici. Poate că va apărea cineva din casă... dacă a mai rămas cineva înăuntru. Simțind cum inima îi ajunsese în gât, trecu prin ușa deschisă și Monty o urmă în dormitorul Marlei Cahill, cu draperiile sale perfect asortate cu cuvertura. Bărbatul privi patul cu baldachin și un surâs lent îi curbă buzele.

— Așa, cățea, în locul ăsta a-nceput totul între noi doi. Poate că-i bine s-o sfârșim tot aici.

Kylie își înghiți spaima și-l privi.

— Dacă crezi că-i o idee bună.

— Cred că va fi o idee a naibii de bună, rânji el.

Ținând pistolul ațintit spre tâmpla ei, o trase cu mâna liberă spre el și o sărută apăsat pe buze. Avea gust de fum stătut de țigară și cafea și Kylie simți că-i vine să vomite, dar își închise ochii, știind că dacă-l putea aduce în pat într-o poziție delicată pentru el, i-ar fi putut lua arma sau… sau ar fi putut bâjbâi sub saltea după pistolul lui Alex.

Mâna bărbatului îi umblă cu brutalitate peste haine, pipăindu-i sânii și apoi coborând.

— Haide, scumpo, zise el împingând-o treptat spre pat și spatele genunchilor lui Kylie loviră salteaua. Ia să văd ce poți face. Țin minte că mi-ai supt-o ca nimeni alta.

Femeia se sili să geamă ațâțător, deși măruntaiele i se chirciră, și se rostogoliră amândoi pe pat. În momentul acela, Kylie întinse mult un braț și simultan se arcui, lipindu-se de bărbat. Monty o sărută brutal pe buze și ea acționă cu mâna întinsă intercomul, apoi îl prinse pe el strâns, ca și cum l-ar fi dorit cu nesaț. Fără să lase pistolul din mână, bărbatul îi trase cu mâna liberă de cămașă, rupând-o, și-i mângâie apăsat sânii, ciupindu-i sfârcurile prin sutien. Kylie se prefăcu cuprinsă de o ardoare pe care n-o simțea și-l dezbrăcă de canadiană și de bluza de trening, apoi își trecu palmele în sus, peste coastele lui, pentru a se rătăci în cele câteva fire de păr de pe pieptul slab.

— Așa, scumpo, așa, murmură el și închise pe jumătate pleoapele, cu degetele tot strânse pe armă, coborându-și nasul în curba dintre umărul și gâtul ei.

Kylie se lăsă puțin mai jos și-i trase fermoarul, lăsând la vedere o erecție dură, nerăbdătoare.

Nu pot face asta, se gândi ea cu disperare, totuși i-o atinse cu degetele, mângâindu-l foarte încet, apoi mai iute când îl auzi icnind în adâncul gâtului. *Ajută-mă, Doamne!* Cu mâna liberă, se întinse peste marginea saltelei și căută între saltea și somieră metalul rece.

— Așa, scumpo, acum ia-o la supt, zise el și femeia crezu că avea să vomite pe loc.

— Dă-ți jos pantalonii, ordonă ea, cu toate că glasul îi tremura.

— Fă-o tu.

Ea se sili să-i dea ascultare și se folosi de ambele mâini. Țeava pistolului coborî imperceptibil. Kylie se zvârcoli, ca și cum s-ar fi străduit din greu să-l dezbrace și, când îi coborî jeanșii, își trecu degetele ațâțător peste interiorul coapsei lui.

— Așa, așa, mârâi el.

Kylie lunecă din nou un braț spre marginea patului, găsi pistolul și, transpirând, convinsă că bărbatul își va da seama ce făcea, se chinui să-l tragă, milimetru cu milimetru către marginea saltelei, până ce izbuti să-l elibereze. Montgomery nu dăduse drumul propriei sale arme, dar degetele lui își slăbiseră strânsoarea. Țeava nu mai apăsa însă pe gâtul lui Kylie. Femeia îi șopti ceva vulgar în dreptul coapsei lui.

— Știi bine că te doresc, șuieră răgușit. Nimeni n-a fost vreodată așa de bun ca tine, Monty. Atâta doar că nu mi-am dat seama atunci.

— Da? Dovedește-o atunci. Hai, suge-o!

Ajutor, se rugă Kylie în gând, apoi își rearanjă poziția corpului și, folosind toată energia pe care o putea mobiliza, ridică fulgerător genunchiul. Violent. Îl lovi în testicule pe Monty.

Bărbatul urlă de durere și se ghemui. Pistolul căzu de pe pat.

— Curva naibii! icni el, bâjbâind după armă.

Kylie smuci pistolul lui Alex de sub saltea și ridică piedica.

— O să plătești scump, curvo! zbieră Montgomery, se întinse peste marginea patului și degetele lui se curbară pe armă.

Kylie nu mai așteptă. Apăsă pe trăgaci de la mică distanță.

Bang!

Pistolul trase. Brațul lui Monty explodă. Bărbatul urlă de durere. Sânge și fragmente de os erau împrăștiate peste pat, peste Kylie, pe perete și pe

baldachinul din dantelă. Montgomery se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de femeie, cu sângele curgând din rana din braț.

Undeva în apropiere, James începu să plângă și se auziră pași alergând, bubuind prin casă. În sfârșit soseau ajutoare.

Gâfâind, suspinând, silindu-se să se îndepărteze de patul oribil, Kylie își îndreptă arma spre bărbat. Dezbrăcat, acesta izbuti să se ridice în picioare, dar apoi, când făcu un pas, blugii ce-i rămăseseră strânși în jurul gleznelor îl împiedicară să fugă.

— Un pas să nu mai faci, ordonă ea gata să tragă din nou, deși pistolul îi tremura în mână.

Bărbatul căzu pe podea, răsuflând neregulat și gemând de durere.

— Nu mișca!

Montgomery mai horcăi o dată, apoi își pierdu cunoștința.

Kylie puse tălpile pe covor exact în clipa când ușa se deschise brusc și violent.

Și apoi toată bravura femeii dispăru.

Stătea, pe jumătate dezbrăcată, față în față cu sora ei vitregă, femeia pe care o invidiase toată viața. Și Marla nu era singură. În brațele ei, clipind des și plângând, se afla fiul lui Kylie, James.

— Ce… ce cauți aici? o întrebă.

— Asta-i casa mea.

— Dar…

— Am venit după fiul meu, Kylie.

— Nu mi-l lua, o imploră ea și prin ușă apăru Alex.

— Prea târziu, rosti el și zâmbetul îi era rece ca gheața, iar pușca din mâinile lui era amenințătoare când o ridică la umăr și o ținti asupra ei. După cum văd eu scenariul ăsta, amantul tău Montgomery și cu tine ați încercat să ne răpiți fiul, ca să ne cereți o recompensă. Evenimentele au luat însă o întorsătură proastă. Montgomery a încercat să te tragă pe sfoară și v-ați omorât reciproc.

Kylie își întoarse pistolul spre Alex, care izbucni în râs.

— Perfect, dă-i drumul, încearcă să mă-mpuști pe mine sau pe Marla… în felul ăsta vei da mai multă crezare poveștii mele că am fost nevoit să te omor ca să-mi protejez familia și casa. Și nu uita – copilul ar putea fi rănit cu atâtea gloanțe care zboară prin jur. Nu cred că vrei să-ți asumi riscul ăsta.

— De ce-ați făcut toate astea? întrebă ea, clocotind de furie și în același timp mistuită de frică.

— Chiar ai crezut vreo clipă c-o să-ți dau copilul? se răsti Marla.

— M-am gândit că ești implicată în povestea asta.

— De la bun început. Ai fost mereu ca un ghimpe în coasta mea. A trebuit să-mi calc pe inimă ca să-ți propun să-mi naști copilul.

Marla își tunsese părul la fel ca ea și amândouă arătau suficient de asemănător pentru ca foarte puțini oameni să le poată deosebi. Totul era un coșmar.

— De unde ai știut unde voi pleca în seara aceea… după ce ne-am certat în foaier? întrebă Kylie, încercând să tragă de timp, să se gândească la un plan prin care să-și poată lua fiul de la Marla și să fugă.

— Nu crezi că am știut că vei mușca momeala și vei pleca spre Monterey? replică Alex. Iisuse, tot noi am pus asta la cale. Am făcut în așa fel încât să pară că-mi telefonase Marla. Știam că tu-ți vei da seama, că ai auzit conversația – cel puțin jumătate din ea – și că o să suni la serviciul de returnare automată a apelului, de unde ai aflat că ai fost sunată de la pensiune.

— Dar tu n-ai fost acolo, așa-i? întrebă Kylie și se întoarse către Marla, amintindu-și acum.

— Nu. Montgomery a făcut onorurile. În clipa când ai plecat, Alex l-a sunat și el s-a instalat pe autostrada 17.

Ochii Marlei străluceau de parcă tocmai câștigase un joc foarte important.

— Dar aș fi putut alege altă rută, comentă Kylie.

— Da, însă noi te-am urmărit, răspunse tot Marla. Alex, James și cu mine. Într-un automobil închiriat. Te-am urmărit până la Haight Street și am văzut că te urci în Mercedesul lui Pam. Mai departe a fost simplu – i-am telefonat lui Monty și l-am dirijat unde să-și aleagă poziția. Pam a fost un bonus. Urma să ne ocupăm și de ea, întrucât era avocata pe care ți-o aleseseși și nu numai că avea să te ajute la tribunal, ci să și scrie cartea aia blestemată. Deși tu n-ai murit în accident, cel puțin am scăpat de ea.

Degetele lui Kylie se crispară pe cearșaful însângerat. Nu exista nicio cale de scăpare din grozăvia asta. Gândește, Kylie. Gândește!

— De ce ar fi vrut Monty să mă omoare?

— El nu voia să te omoare pe tine, răspunse Alex, ci pe *Marla.* Dorea s-

o omoare pe Marla fiindcă îl trădase și fiindcă avea nevoie de bani. Monty are o dependență de cocaină destul de costisitoare.

Kylie își lăsă capul să-i cadă în palme, dar știa prea bine că nu putea să cedeze, nu-i putea lăsa să câștige. Gândea rapid, încercând să găsească un plan de a smulge pușca de la Alex și de a-l recupera în același timp pe James.

— Și Cherise e băgată în chestia asta?

— Habar n-are, râse Marla forțat, dar ea a fost dintotdeauna o proastă. La fel ca idiotul de frate-său. M-am folosit de el, să știi. Când Alex n-a mai fost interesat de mine, l-am manipulat pe Monty ca să-l fac gelos.

— Chiar că ești o cățea, zise Alex.

În glasul lui exista însă o undă de afecțiune și mândrie, pe care Kylie o găsi dezgustătoare. Toți erau bolnavi. Pervertiți.

— Bun, continuă el, acum vom folosi pistolul. Lovi cu piciorul arma lui Montgomery, expediind-o spre Marla. Tu o s-o faci. Du-te lângă Monty și împușc-o.

Marla trase brusc aer în piept.

— Nu pot.

— Trebuie.

— Nu, Alex. Nu… nu pot apăsa pe trăgaci.

— Pentru Dumnezeu!

Alex făcu un pas înainte. Se auzi o împușcătură înăbușită. Corpul lui Alex tresări violent, apoi căzu la podea, scăpând pușca.

— Nu! țipă Marla.

Monty, ținând într-o mână pistolul său, căzu din nou pe spate, cu ochii închiși.

Kylie țâșni spre pușcă, o înhăță și se ridică în picioare. O îndreptă spre Monty, dar acesta nu se mișcă. Traversă dormitorul, lovi cu piciorul în pistol, trimițându-l în baie, după care, cu pușca tot ațintită spre Monty, se retrase cu spatele, aproape gata să se împiedice de Marla, care se prăbușise la podea și era ghemuită peste soțul ei.

— Dă-mi copilul, îi porunci Kylie.

— Alex e rănit!

— Din partea mea n-are decât să moară. Dă-mi fiul!

Kylie se aplecă peste Marla și i-l smulse pe James din brațe. Sora ei vitregă plângea, suspinând și ținând capul lui Alex în poală, în timp ce

sângele șiroia dintre buzele lui. Copilașul plângea asurzitor, însă Kylie îl ținu cu fermitate la piept.

— E numai vina ta! zbieră pe neașteptate Marla spre ea.

— Aici te-nșeli, replică Kylie. Vina îți aparține.

Pe scară se auziră pași alergând, care ajunseră apoi pe coridor. *Slavă cerului!* Ușa apartamentului se deschise larg și Tom intră în goană. Rămase apoi locului, oripilat, privind patul mototolit și însângerat. Corpul pe jumătate dezbrăcat al lui Kylie, Alex și Marla, și bărbatul gol și rănit căzut într-un colț.

— Ce naiba…

— Cheamă poliția! ordonă Kylie în timp ce Monty gemea, iar respirațiile lui Alex sunau neregulate și bolborosite.

Tom nu se clinti.

— Doamne, scumpule, nu muri! hohotea Marla disperată deasupra lui Alex. Nu acum. Nu când totul este al nostru.

Montgomery se rostogoli pe o parte, străduindu-se să se scoale în picioare.

— Dacă faci un singur pas, nenorocitule, jur că te ciuruiesc! îl avertiză Kylie apăsat, apoi i se adresă lui Tom: Ți-am zis să chemi poliția! Imediat!

— Este… e pe drum, răspunse infirmierul cenușiu la față. Am auzit totul la intercom când am intrat în bucătărie și am sunat la 911. Am… am trusa sanitară în camera mea.

— Atunci, adu-o.

— Vă descurcați?

— Da! Du-te!

Cuvintele șfichiuiră ca o cravașă și Tom se năpusti afară din cameră. Undeva în altă parte a casei, Coco lătră. Sirena unei ambulanțe se tângui jos pe deal. Alex răsufla neregulat și șuierător. Distrusă, Marla plângea în hohote, lacrimile curgându-i șiroaie. Montgomery gemea, cu oasele antebrațului distruse, și părea lipsit acum de orice putere.

— Ce mi-ai spus? Că vrei totul? Că-l meriți? se răsti Kylie la el, cu arma tremurându-i în mâini, dar continuând s-o ațintească spre corpul lui jalnic, pe jumătate despuiat. Ei bine, se pare că-n cele din urmă o să capeți ceea ce meriți – adică iadul.

Se uită după aceea la sora ei vitregă. Lacrimile șiroiau pe chipul Marlei, distrugându-i rimelul și machiajul, în vreme ce se străduia să-și țină în

viață soțul muribund.

— Alex, te rog, nu muri!

Stând în picioare lângă sora ei vitregă, Kylie îl strânse pe James la piept. Aproape că-i părea rău pentru Marla Amhurst Cahill. Aproape.

Dar nu tocmai.

* * *

După aproape trei ore, Kylie stătea lângă patul lui Nick în unitatea de terapie intensivă din spitalul Bayside. Bărbatul nu se mișca, iar tuburile ce-i intrau și ieșeau din corp îi aminteau ei cât de fragilă este viața.

— N-ai voie să mori, îl avertiză ea, ținându-l de mână și stăvilindu-și lacrimile fierbinți ce-i amenințau gâtlejul și ochii. M-auzi? N-ai voie să mori!

— Doamnă Cahill, vă caută cineva, o anunță o asistentă.

— Nu vreau să văd pe nimeni. Iar numele meu nu este Cahill, ci Kylie. Kylie Paris.

Și îl iubea pe Nick. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu putea suporta gândul de a-l pierde.

— Țin-te tare, i se adresă bărbatului, strângându-i mâna.

— Este de la poliție, explică asistenta. Detectivul Paterno.

Kylie ridică ochii și văzu prin geamul de sticlă chipul de copoi al polițistului care o privea.

— Mă-ntorc imediat, îi spuse lui Nick cu toate că știa că n-o putea auzi.

Ieși grăbită pe ușă și aproape că se ciocni de detectiv.

— Pot să dau declarația mai târziu? întrebă ea și se uită în spate, prin sticla armată, la Nick.

— Nu de asta am venit.

— Atunci, de ce? Doamne, s-a-ntâmplat ceva cu James?

Panica o fulgeră.

— Nu, nu. Din câte știu este tot cu bunica lui și cu bona. Este bine. Eugenia a trebuit să fie sedată, dar bona, Fiona, este mică, însă foarte curajoasă. Ea și Carmen se descurcă excelent. Paterno îndesă în gură o lamă de Juicy Fruit. Cum merge cu Nick? arătă el spre fereastră.

— Ar trebui să scape cu bine, răspunse Kylie, deși nu era convinsă. Glonțul i-a trecut prin splină și l-au operat acum două ore. Chirurgul mi-a spus că nu vor fi probleme, dar… Privi din nou îngrijorată peste umăr. Nu se trezește.

— Va scăpa cu bine. E un tip dur cu pielea tăbăcită, prezise detectivul. Ar trebui să veniți nițel cu mine. Cred că trebuie să stați de vorbă cu cineva.

— Marla, șopti ea.

O furie nouă și fierbinte îi străbătu corpul când se gândi la sora care pusese la cale escrocheria cu pruncul, femeia pe care Kylie dorise mereu s-o întreacă, dușmanul care încercase s-o ucidă. Din cauza ambiției oarbe și egoiste a lui Marla și Alex, Pam Delacroix și Charles Biggs muriseră în mod inutil, Alex însuși își dăduse sufletul, Conrad Amhurst părăsise lumea aceasta mai devreme decât ar fi trebuit, iar Nick se lupta să supraviețuiască.

— Da. Acum că soțul ei a murit, a început să vorbească, dar a cerut un avocat. A recunoscut escrocheria cu sarcina falsă și că au avut noroc că v-ați pierdut memoria, după care au continuat să vă drogheze ca să nu vă puteți aminti nimic. Au greșit doar de două ori.

— Inelul cu rubin.

— Marla a amintit de asta, încuviință Paterno. A doua zi, Alex l-a pus în caseta de bijuterii.

— Și eu care credeam că înnebuneam.

— În același timp însă nu știa cum ați intrat în birou.

— Am șterpelit cheile soacrei… și ea a fost amestecată în povestea asta?

— Nu! E curată ca lacrima. A fost îngrozită de tot ce s-a întâmplat. Știa că Alex și Marla aveau probleme iar compania trecea prin necazuri, dar nu avea habar cât de departe s-a mers. Am vorbit cu ea și era tulburată, dar infirmierul ăla, Tom, i-a dat un sedativ și s-a îngrijit de ea.

— E bine atunci. Și doctorul Robertson?

— Încă stăm de vorbă cu el, dar se pare că a jucat un rol important, așa că este posibil să-și piardă dreptul de a mai profesa și chiar să fie închis. Cât despre cel pe care l-ați crezut soțul dumneavoastră, Alex, ei bine, se oprise deja mai devreme pe la căminul de bătrâni și pusese la punct detaliile pentru înmormântarea lui Conrad Amhurst. Își sunase de acum avocatul, pentru că era nerăbdător să se autentifice cât mai repede testamentul. Bănuiesc însă că toate astea aparțin de acum trecutului. Avocații vor trebui să vadă cum se vor descurca.

— Abia aștept să se termine totul, oftă Kylie.

— Se va termina. Într-o bună zi. Paterno îi aruncă o privire piezișă. Știți bine că totul a fost numai din cauza banilor. Familia Cahill este aproape falită. Alexander pierduse masiv pe piață și în alte investiții și în plus a

trebuit să-i plătească pe unii ca să-i reducă la tăcere – pe reverendul Favier…

— Donald, murmură femeia.

— Da, el, apoi Monty și Phil Robertson – s-au adunat niște sume. Donațiile făcute acestui spital și fundației Cahill House erau generoase și toate aveau rolul de a cumpăra tăcerea. Unica șansă a lui Alex de a se redresa era ca Marla să-și moștenească tatăl. Când v-ați împotrivit să le mai lăsați copilul, el se confrunta cu ruina financiară. Nu putea să accepte așa ceva, de aceea l-a angajat pe Monty s-o omoare pe „Marla", fiindcă cei doi avuseseră o relație cu niște ani în urmă, iar ea îl abandonase. Până și Monty a fost tras pe sfoară. El n-a știut că nu erați femeia pe care încerca s-o omoare până n-a văzut-o pe Marla intrând în dormitor.

— El unde este?

— În alt spital. Este păzit de poliție. Brațul lui drept nu va mai fi niciodată ca înainte, dar nu va conta. După cum văd eu lucrurile, va fi condamnat pe viață. Sora lui este cu el. E șocată, bineînțeles, dar se roagă pentru sufletul lui. Paterno pufni. Va trebui să spună multe Ave Maria și Tatăl Nostru pentru a-l convinge pe Cel de Sus să găsească iertare pentru sufletul negru al lui Montgomery.

— Nu cred că biserica Sfânta Treime folosește rozariul.

— Poate c-ar fi cazul să-nceapă. În cazul nostru, al catolicilor, are succes.

Coborâră cu liftul la parcarea din subsol și Paterno o duse spre o mașină de poliție.

— Sper să-nțelegeți că asta nu-i procedura normală.

— Dar nici dumneavoastră nu sunteți un polițist care respectă întru totul litera legii.

— Ați ghicit.

Kylie se uită prin geam și-și văzu sora vitregă.

— Chiar că voi două semănați, comentă Paterno.

— Este mai degrabă un blestem, să știți.

Ochii Marlei se îngustară într-o furie tăcută, nimicitoare. Machiajul i se ștersese de mult și dacă privirile ar fi putut ucide, Kylie ar fi fost deja sub pământ.

— Aveți să-i spuneți ceva? întrebă Paterno, dar Kylie clătină din cap.

— Totul s-a spus deja, rosti ea și toată invidia pe care o avusese cândva

față de Marla se transformă în milă și dezgust. Trebuie să mă-ntorc la Nick.

— Mi-am zis că poate v-ar plăcea să aveți ocazia să-i spuneți ce gândiți.

— Mai târziu. La tribunal.

Marla privea prin sticlă, gura ei frumoasă se schimonosi într-o grimasă dezaprobatoare și, deși Kylie nu putea să audă cuvintele pe care i le adresa, recunoscu unul dintre ele: „bastardo”. Ghimpele folosit pentru a răni. Dar acum nu-i mai păsa.

— Puteți s-o duceți, se adresă Paterno polițistului de la volan.

* * *

Nu putea să vadă, nu putea să vorbească, nu putea… oh, Doamne, nu putea să-și miște mâna. Încercă să deschidă ochii, dar pleoapele nu i se clinteau. Cântăreau o tonă și-i păreau lipite peste ochii ce ardeau cu o durere hidoasă, arzătoare.

— Nick?

Simți o atingere, degetele reci ale cuiva pe dosul mâinii lui.

— Nick, mă poți auzi?

Vocea era feminină, blândă și suna de parcă venea de la foarte mare distanță… atât de departe, dintr-un punct aflat dincolo de durere.

Era vocea Marlei, ba nu, nu a Marlei, ci a lui Kylie.

Se sili să deschidă ochii și privi în ochii verzi ca pădurea la răsăritul soarelui. Durerea îl fulgeră prin abdomen, totuși izbuti un surâs subțire, după care simți lacrimile femeii căzând pe pielea lui.

— Unde ai fost? murmură el răgușit.

— Și eu mă-ntrebam unde ai fost, se smiorcăi Kylie. M-ai speriat, Cahill, m-ai speriat rău de tot.

— Ești bine?

— Dar tu? Îi cercetă toată fața. Arăți ca naiba, să știi.

— Mă simt încă și mai rău.

Ea râse și-și împleti degetele cu ale lui.

— Slavă cerului că ești tare ca piatra.

— Mă bucur pur și simplu că m-am întors, Marla, zise el.

Văzu cum zâmbetul dispare de pe chipul femeii. Îl privi apoi cu ochii mijiți.

— N-a fost amuzant, să știi.

— Ba da, Kylie.

— Nu știu de unde ai simțul ăsta al umorului, mormăi ea.

Nick ridică un braț, o cuprinse cu degetele după ceafa și-i trase fața în jos, la doar câțiva centimetri de el.

— Ei bine, scumpo, rosti apoi tărăgănat inspirându-i parfumul, nu-ți face griji în privința asta. Eu sunt damnatul, mai ții minte?

— Cum aș putea uita?

— Nu poți, încuviință el cu un surâs pieziș și viclean. Nu poți pentru că imediat ce ies de-aici, tu și cu mine îi vom lua pe James și pe Cissy și ne vom duce în Oregon să trăim acolo și să lăsăm în urmă porcăria asta. Poate să vină și mama dacă vrea, dar pun prinsoare că n-o să vrea.

— Am crezut că ești furios pe mine, rosti Kylie încercând să-și stăpânească emoțiile care o asaltau.

— Am fost, dar m-am gândit mult. Putem duce împreună o viață bună… ba nu, o viață grozavă.

— Ai fost în sala de operații și la reanimare. N-ai avut prea mult timp să te gândești.

— Nici n-am avut nevoie. Bărbatul îi făcu din ochi și Kylie simți că se topește. Detest s-o recunosc, dar am greșit când am spus că ai fost mai rea ca Marla. Din capul locului am știut că ești diferită și te-am văzut cu James și cu Cissy și… cu mine…

— Chiar așa?

Femeia nu era convinsă, deși își dorea cu disperare să creadă. Nick reuși să zâmbească.

— Da, am știut și m-am împotrivit, mi-am spus că mă joci pe degete ca pe un prost.

Kylie dădu ochii peste cap.

— E posibil așa ceva?

— Din păcate, mi s-a mai întâmplat asta. Oricum, bănuiesc că-ncerc să-ți spun că te iubesc, Kylie Paris, și știu că ai făcut multe lucruri rele și că te simți vinovată din cauza lor, dar cred că, din momentul când l-ai născut pe James, te-ai schimbat.

Se simți copleșită de emoții și clipi repede și apăsat.

— Chiar așa?

— Absolut. Ai evoluat în femeia care ești acum, în femeia de care m-am îndrăgostit.

— Ce știi tu?

— Știu doar că nu ești Marla, ci Kylie, iar eu nu m-am simțit niciodată

ce simt acum. Cu nicio altă femeie. Nu m-aş mai fi îndrăgostit a doua oară de Marla. Tu eşti mai blândă, mai iubitoare, dar în acelaşi timp ai şi o trăsătură dură… nu eşti femeia care am crezut că eşti şi de aceea te iubesc, repetă Nick şi ochii lui albaştri erau sinceri, iar privirea lui o mişcă până în adâncul inimii.

De data asta îl crezu.

— Şi eu te iubesc, şopti Kylie.

— Ştiu, iubito. Şi n-am să te las niciodată să uiţi asta.

Dragi cititori,

Dacă ar fi știut... este o carte ce a fost inspirată de editorul meu John Scognamiglio. Cu câțiva ani în urmă, în cursul unei vizite la locuința mea din Pacific Northwest, mi-a sugerat să scriu o carte care să se concentreze asupra unei victime a amneziei, deoarece era o temă foarte la modă pe atunci, și a mai sugerat, de asemenea, să folosesc ceva care să aibă legătură cu chirurgia plastică.

M-am gândit la toate sugestiile lui și am venit cu o idee pentru un roman gotic modern, care să conțină un conac uriaș, o familie pretențioasă și secrete întunecate. Am fixat locul acțiunii în San Francisco și am utilizat casa unei prietene ca prototip pentru reședința din roman. Ea locuiește exact într-o astfel de casă, situată pe coasta abruptă a unui deal cu vedere spre Golful San Francisco.

Am început după aceea să creez personajele și intriga. Cred că am reușit să inventez unele răsturnări de situație neașteptate, dar erau mai greu de pus în pagină și am întâmpinat unele dificultăți în finalizarea romanului. (Unele cărți sunt ușor de scris, dar altele seamănă cu o extracție dentară – iar aceasta a făcut parte în mod clar din a doua categorie!) Mă hotărâsem deja asupra unui titlu, *Dacă ar fi știut*... însă la momentul acela, când îmi smulgeam părul din cap ca să întregesc povestea, am poreclit cartea *Dacă autoarea ar fi știut*...

Este interesant, pentru că am iubit într-adevăr această poveste, iar personajele erau foarte reale pentru mine, dar pentru a reuși ultima răsturnare de situație, a trebuit să sap mai adânc. Îmi amintesc că am discutat cu editorul meu prin telefon, iar el a pus degetul pe rană și a venit cu o soluție simplă care a salvat situația, termenul de predare și, foarte posibil, sănătatea mea mintală.

Mulțumesc, John!!!

Oricum, rezultatul a meritat eforturile. Cartea aceasta a devenit favorita multor fani ai mei, ba chiar în asemenea măsură încât au pus atâtea întrebări despre personaje, încât am scris o urmare *Aproape moartă.* A fost minunat să revin la personajele acestea! Trebuie să recunosc că iubesc *Aproape moartă* la fel de mult ca pe *Dacă ar fi știut*… Din fericire, a fost mult mai

ușor de scris.

Dacă stau să mă gândesc bine, membrii familiei Cahill au atât de multe secrete care încă n-au ieșit la lumină, încât ar fi posibil ca pe viitor să mai apară o carte despre ei.

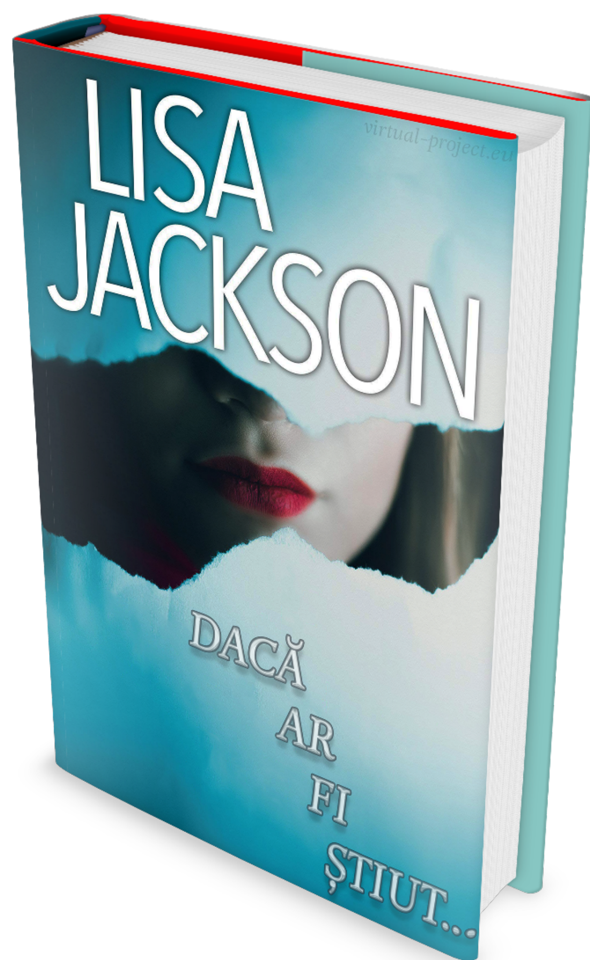
Voi ce credeți?

Vă rog să-mi spuneți părerea voastră.

Mă puteți contacta pe site-ul meu, unde puteți citi extrase din cărți sau puteți participa la concursuri ori puteți s-o faceți prin Facebook, pe pagina fanilor Lisei Jackson, de unde puteți afla cele mai recente știri și puteți purta conversații.

Oricum ar fi, mi-ar plăcea să vă aud părerile!

Cu drag,
Lisa Jackson

LISA
JACKSON
virtual-project.eu
DACĂ
AR
FI
ŞTIUT...

virtual
project

LISA JACKSON

DACĂ AR FI ȘTIUT...